TESS GERRITSEN

Polisiye / Gerilim

Hasat

Tess Gerritsen adını tüm dünyaya duyuran roman

DK

Dizlerini karnına çekip, kollarını kendine dolayarak oturdu. Tuhaf bir titreme sarmıştı vücudunu, uğraşsa da engel olamıyordu. Soğuktan değil, ruhunun ta derinliklerinden gelen sarsılmalarla dişleri takırdıyordu. Gözlerini kapattığında o gece gördükleri canlandı zihninde. Nadiya bir ışık bulutunun üstünde adeta yüzerek güverteyi geçti. Helikopter, kapısı açık onu bekledi. Nadiya eğildi, uzanarak pilota bir şey verdi.

Bir kutu.

Yakov iyice büzüştü ama titremeleri durmadı.
İnleyerek başparmağını ağzına götürdü ve emmeye başladı.

Abby DiMatteo geleceği parlak, başarılı bir hekimdir. Boston Bayside Hastanesi'nin organ nakli ekibine kabul edilince dünyalar onun olur. Ülkenin en seçkin cerrahlarıyla birlikte çalışacaktır artık.
Ancak bu mutluluğu, kalp nakli bekleyen on yedi yaşındaki hastası için uygun bir kalp bulunduğu halde, organın başka bir hastaya, hem de nakil listesinde adı daha alt sıralarda olan varlıklı bir kadına tahsis edilmesiyle bozulur. Ortada ciddi bir adaletsizlik vardır ve Abby bu adaletsizliğin üzerine gitmeye kararlıdır. Ancak şahit olduğu bu olay, buzdağının sadece görünen kısmıdır.
Genç kadın daha da derinlere daldıkça akıl almaz gerçeklerle karşılaşacak, en yakınındaki insanlar bile onun için büyük bir tehlike kaynağı haline gelecektir.

Hasat* soluğunuzu kesecek. – *USA Today
Gerilimin ve korkunun en uç noktalarında dolaşacaksınız.
– Chicago Tribune

Tess Gerritsen ABD'nin San Diego kentinde doğdu. Stanford Üniversitesi'nde antropoloji konusunda lisans yaptı, Kaliforniya Üniversitesi'nden tıp diploması aldı. *New York Times*'ın çoksatanlar listesine giren ***Hasat*** ile tıbbi gerilim romanları yazmaya başladı. Yazarın *Kemik Bahçesi*, *Mefisto Kulübü*, *Cerrah*, *Ruh Koleksiyoncusu*, *Buz Gibi Soğuk* ve *Sessiz Kız* adlı romanları da Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

KAKTUSUN

THG 778403 CGC

ISBN 978-605-09-2240-0
9 786050 922400
sertifika no: 11940
Tavsiye edilen satış fiyatı
₺ 20

Hasat

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN
DİĞER KİTAPLARI

Cerrah
Mefisto Kulübü
Kemik Bahçesi
Ruh Koleksiyoncusu
Buz Gibi Soğuk
Sessiz Kız

HASAT

Orijinal adı: Harvest
© 1996, Tess Gerritsen
Yazan: Tess Gerritsen
İngilizce aslından çeviren: Sıla Okur

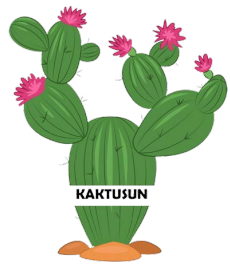
Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
1. baskı / Eylül 2014 / ISBN 978-605-09-2240-0
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Funda Çolpan
Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2
34310 Haramidere-İstanbul
Tel. (212) 412 17 00
Sertifika no: 12026

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Hasat

Tess Gerritsen

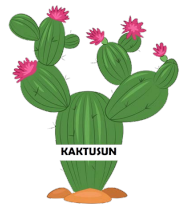
Çeviren: Sıla Okur

DK
DOĞAN
KİTAP

Kocam ve en iyi dostum Jacob'a...

1

Yaşına göre çelimsizdi; Arbats-Kaya altgeçidinde dilenen diğer çocukların yanında ufak tefek kalıyordu, ama daha on bir yaşında feleğin çemberinden de geçmişti. Dört yıldır sigara içiyor, üç buçuk yıldır yankesicilik yapıyor, iki yıldır da kulamparaların altına yatıyordu. Yakov bu sonuncusundan pek hoşlanmamıştı, ama Mişa Dayı ısrar ediyordu. Ekmeğe sigaraya başka nasıl para yetiştireceklerdi? Mişa Dayı'nın oğlanlarının en küçüğü ve en sarışını olan Yakov, yükün büyük kısmını üstlenmişti. Müşteriler hep küçük, sarışın olanları tercih ediyordu. Yakov'un sol elinin olmaması umurlarında değildi; çoğu, elin bilekten kesik olduğunu görmüyordu bile. Minyonluğuna, sarışınlığına, korkusuz mavi gözlerine kapılıp gidiyorlardı.

Yakov büyüyüp bu meslekten kurtulmaya, büyükler gibi rızkını yankesicilikten çıkarmaya can atıyordu. Mişa'nın dairesinde her sabah uyandığında ve her akşam yatmadan önce, tek sağlam eliyle uzanıp somyanın başındaki demiri tutardı. Boyu bir milim daha uzasın diye gücü yettiğince gerinirdi. Mişa Dayı boşuna uğraştığını söylemişti. Yakov kısa kalmıştı, çünkü genleri öyleydi. Yedi sene önce Moskova'da onu terk eden kadın da cüceydi. Yakov kadını hayal meyal hatırlıyordu, şehre gelmeden önceki hayatına dair ise çok az şey vardı belleğinde. Sadece Mişa Dayı'nın anlattıklarını biliyor, onun da yarısına inanmıyordu. Henüz on bir yaşındaki Yakov, ufak tefek olduğu kadar akıllıydı da.

Bu yüzdendir ki, yemek masasında Mişa Dayı'yla iş konuşan adama ve kadına, içten gelen şüphecilikle bakıyordu o anda.

Çift, apartmanın önüne camları karartılmış büyük siyah bir arabayla gelmişti. Gregor isimli adamın üstünde takım elbise ve kravat, ayağında hakiki deri ayakkabılar vardı. Nadiya ise sarışındı,

halis yünden etek ceket giymiş, eline bir çanta almıştı. Dairedeki dört çocuk, kadının Rus olmadığını hemen anlamışlardı. Amerikalıydı belki, ya da İngiliz. Rusçayı akıcı, ama aksanlı konuşuyordu.

Adamlar votka içip iş konuşurken, kadın da küçücük daireye bakınıyor, duvara dayalı eski asker ranzalarını, dağ gibi birikmiş kirlileri, endişeli bir sessizlikle birbirlerine sokulmuş dört küçük çocuğu inceliyordu. Açık griydi gözleri, çok da güzeldi; çocukları teker teker süzdü. Önce en büyükleri, on beş yaşındaki Pyotr'a baktı. Sonra on üç yaşındaki Stepan'a, ardından on yaşındaki Aleksey'e.

Son olarak da gözlerini Yakov'a çevirdi.

Yakov, büyüklerin onu böyle süzmesine alışıktı, o da gözlerini kadına dikti. Alışık olmadığı şey, böyle bir çırpıda geçilmekti. Büyükler genellikle diğer çocuklara pek ilgi göstermezdi. Ama bu sefer kadının ilgisini uzun boylu ve sivilceli Pyotr çekmişti.

Nadiya, Mişa'ya döndü: "Doğru bir iş yapıyorsun Mihail İsayeviç. Bu çocukların burada bir geleceği yok. Biz onlara çok büyük bir şans sunuyoruz." Çocuklara gülümsedi.

Durgun zekâlı Stepan, âşık olmuş köy delisi gibi sırıttı.

"Hiç İngilizce bilmiyorlar" dedi Mişa Dayı. "Bir iki kelime anlarlarsa, o kadar."

"Çocuklar çabuk öğrenir. Öğretmeye bile gerek kalmıyor."

"Öğrenmeleri için zaman gerekecek. Dili, yemekleri..."

"Ajansımız geçiş dönemindeki ihtiyaçları iyi bilir. Pek çok Rus çocuk geçiyor elimizden. Bunlar gibi yetimler. Uyum sağlamaları için bir süre özel bir okula devam edecekler."

"Ya alışamazlarsa?"

Nadiya bir an durdu. "Arada sırada istisnalar çıkıyor. Duygusal sıkıntılar yaşayan çocuklar." Dört çocuğu şöyle bir süzdü. "Seni endişelendiren biri mi var?"

Yakov, sözü edilen sıkıntılardan birinin kendisi olduğunun farkındaydı. Pek gülmeyen, hiç ağlamayan Yakov'a Mişa Dayı "taşbebek" derdi. Yakov neden hiç ağlamadığını bilmiyordu. Diğerleri azıcık incinmeyegörsün, tane tane gözyaşları dökerdi. Yakov ise, gece yarısından sonra kapanan televizyon kanalları gibi zihnini kapatmakla yetinirdi. Görüntü gider, ses kalmaz, parazitin huzurlu hışırtısına kendini bırakırdı.

Mişa Dayı, "Hepsi iyi çocuklar" dedi. "Harika çocuklar."

Yakov diğer üç çocuğa baktı. Pyotr'un alnı çıkık, omuzları gorillerinki gibi öne doğruydu. Stepan'ın küçük ve şekilsiz kulaklarının arasında ceviz kadar bir beyin vardı. Aleksey başparmağını emiyordu.

Benim de, diye geçirdi içinden Yakov gözlerini küt kol ucuna çevirirken, bir elim eksik. Niye harika çocuklar diyor bize? Ama Mişa Dayı ısrarla aynı şeyi söylüyordu. Kadın da başını sallayıp duruyordu. İyi çocuklardı, sağlıklı çocuklardı...

"Dişleri bile sağlam!" dedi Mişa. "Tek çürük yok. Şu Pyotrumun boyuna bakın hele!"

"Şu çocukcağız pek beslenememiş gibi duruyor" dedi Gregor, Yakov'u işaret ederek. "Eline ne oldu onun?"

"Elsiz doğmuş."

"Radyasyondan mı?"

"Başka hiçbir kusuru yok. Sadece eli eksik."

"Sıkıntı olmaz" dedi Nadiya. Sandalyeden kalktı. "Biz gidelim artık. Vakit tamam."

"Hemen mi?"

"Yetişmemiz gereken yerler var."

"Tamam da, kıyafetler filan..."

"Kıyafetleri ajans temin eder. Zaten üstleri başları dökülüyor."

"Bu kadar çabuk mu olacaktı? Bir vedalaşamayacak mıyız?"

Kadının gözlerinde bıkkınlık ifadesi belirdi. "Bir iki dakikada halledelim de, uçağımızı kaçırmayalım."

Mişa Dayı kan bağıyla, hatta sevgi bağıyla bile değil, karşılıklı ihtiyaçla ona bağlanmış dört oğluna baktı. Her birine teker teker sarıldı. Sıra Yakov'a geldiğinde biraz daha uzun, biraz daha sıkı sarıldı. Mişa Dayı soğan ve sigara kokuyordu, tanıdık kokulardı. Güzel kokulardı. Ama Yakov'un huyu böyleydi, her kim olursa olsun sarılmaktan, dokunulmaktan hoşlanmaz, kaçıverirdi.

"Dayınızı unutmayın" diye fısıldadı Mişa. "Amerika'da zengin olunca sizi nasıl koruyup kolladığımı hatırlayın."

"Ben Amerika'ya gitmek istemiyorum" dedi Yakov.

"Hepiniz için en iyisi bu olacak."

"Ama ben seninle kalmak istiyorum dayı! Burada kalmak istiyorum."

"Gitmek zorundasın."

"Neden ki?"

"Çünkü ben kararımı verdim." Mişa Dayı onu omuzlarından sıkıca tutup sarstı. "Ben kararımı verdim."

Yakov birbirlerine sırıtan diğer üç çocuğa baktı. Bunlar mutlu, diye geçirdi içinden. Neden bir tek benim şüphelerim var?

Kadın, Yakov'u elinden tuttu. "Ben bunları arabaya götüreyim. Siz Gregor'la işleri halledin."

"Dayı?" diye seslendi Yakov.

Ama Mişa arkasını dönmüş, pencereden bakmaya başlamıştı bile.

Nadiya dört çocuğu önüne katıp koridora çıkardı, merdivenlere yürüttü. Üç kat ineceklerdi. Ergenlerin paldır küldür hareketleri ve ayak sesleri merdiven boşluğunda yankılandı.

Zemin kata indikleri sırada Aleksey zınk diye durdu. "Bir dakika, Şuşu'yu unuttum!" diye bağırıp tekrar merdivene yöneldi.

"Çabuk buraya gel!" diye bağırdı Nadiya. "Yukarı çıkma."

"Bırakmam onu!" diye karşılık verdi Aleksey.

"Bana bak çocuk, gel buraya!"

Aleksey merdivenleri gümbürdeterek çıkmaya devam etti. Kadın tam peşine düşecekti ki Pyotr, "Şuşu olmadan gelmez bizimle" dedi.

"Bu lanet Şuşu da kim?" diye tersledi kadın.

"Oyuncak köpeği. Çocukluğundan beri yanındadır."

Nadiya merdivenden dördüncü kata doğru baktı ve Yakov o an kadının gözlerinde pek anlayamadığı bir şey gördü.

Endişe.

Kadın, Aleksey'in peşinden gitmekle onu bırakmak arasında kararsız görünüyordu. Çocuk, kollarında pestili çıkmış Şuşu'yla merdivenin başında belirdiğinde, rahatlamış gibi görünen kadın ellerini tırabzandan çekti.

"Aldım bile" dedi çocuk pelüş hayvana sarılarak.

"Hadi artık gidiyoruz" diyen kadın çocukları dışarı çıkardı.

Dört çocuk, arabanın arka koltuğuna doluştu. İçerisi dardı ve Yakov yarı yarıya Pyotr'un kucağına oturmak zorunda kaldı.

"Çeksene lan kuru götünü kucağımdan" diye homurdandı Pyotr.

"Ne yapayım, ağzına mı sokayım?"

Pyotr onu itti, o da Pyotr'u.

"Yapmayın!" diye çıkıştı kadın ön koltuktan. "Uslu durun bakayım!"

"Ama yer yok burada" diye sızlandı Pyotr.

"Bir kıçlık yer açıverin, sesinizi de çıkarmayın!" Kadın pencereden dördüncü kata, Mişa'nın dairesine doğru baktı.

"Niye bekliyoruz?" diye sordu Aleksey.

"Gregor'u bekliyoruz. Kâğıtları imzalıyor."

"Ne zaman gelir?"

Kadın arkasına yaslanıp bakışlarını ileriye dikti. "Çok sürmez."

* * *

Çocuk kapıyı çarparak ikinci kez daireden çıktığında, Gregor içinden, ucuz yırttık, dedi. Velet bir dakika sonra gelecek olsa kıyamet kopardı. O salak Nadiya ne halt etmeye bırakmıştı çocuğu tekrar yukarı? Gregor daha baştan karşı çıkmıştı bu iş için Nadiya'nın seçilmesine. Ama Reuben, kadın olsun diye ısrar etmişti. İnsanlar kadınlara güvenirdi.

Çocuğun ayak sesleri merdiven boşluğunda hafifleyip, apartman kapısının çarpılmasıyla tamamen yok oldu.

Gregor, pezevenge döndü.

Mişa pencerede durmuş, sokağa, dört oğlunun oturduğu arabaya bakıyordu. Elini cama dayamış, tombul parmaklarını el sallar gibi açmıştı. Dönüp Gregor'a baktığında gözleri ciddi ciddi buğulanmıştı.

Ama ilk lafı para oldu. "Çantada mı?"

"Evet" dedi Gregor.

"Hepsi mi?"

"Yirmi bin Amerikan doları. Çocuk başına beş bin. Fiyatta anlaşmıştık zaten."

"Evet." Mişa iç geçirerek elini yüzüne götürdü. İçilen votkaların, sigaraların izleri yüzünün kırışıklarına kazınmıştı. "İyi ailelere gidecekler değil mi?"

"Nadiya bizzat ilgilenecek. Çocukları çok sever. Bu işe de o yüzden başladı."

Mişa zorla biraz gülümsedi. "Bana da Amerikalı bir aile bulsa ya..."

Gregor'un onu pencereden uzaklaştırması gerekiyordu. Çantayı gösterdi. "Bir kontrol et istersen."

Mişa çantanın yanına gidip kilidini açtı. İçinde deste deste Amerikan dolarları duruyordu. Yirmi bin dolarla, karaciğeri çürütecek kadar votka alınırdı. Bugünlerde birinin ruhunu ne kadar ucuza satın alıyorsun, dedi Gregor içinden. Bu yeni Rusya'nın sokaklarında her şeyin ticareti dönüyordu. Bir kasa İsrail portakalı, bir Amerikan televizyonu, bir kadının bedeni... Bulup çıkaracak yeteneği olanlar için fırsatlar kol geziyordu.

Mişa çantadaki paraya, kendi parasına bakıyorsa da yüzünde zafer ifadesi yoktu. Tam tersine, iğreniyormuş gibiydi. Çantayı kapattı, ellerini üstüne koyup başını da öne eğerek durdu.

Gregor, Mişa'nın arkasına geçti, susturuculu yarı otomatik tabancayı çıkarıp adamın kelleşen tepesine iki mermi sıktı.

Karşı duvara kan ve beyin parçaları fışkırdı. Mişa yüzükoyun yıkılırken, çantanın durduğu sehpayı da devirdi. Çanta yerdeki kilimin üzerine düştü.

Gregor, kan bulaşmadan çantayı çekip aldı. Yine de kenarına et parçaları yapışmıştı. Tuvalete gidip bunları tuvalet kâğıdıyla sildi, ardından tuvalet kâğıdını klozete atıp sifonu çekti. Mişa'nın yattığı odaya döndüğünde, kanın zemine iyice yayılıp bir başka kilimi daha ıslattığını gördü.

İşinin bittiğinden, geride kanıt kalmadığından emin olmak için etrafına baktı. Eli votka şişesine gitti ama sonra vazgeçti. Çocuklar Mişa'nın kıymetli şişesinden nasıl vazgeçtiğini sorarlardı, Gregor onların sorularına tahammül edemiyordu. O işten Nadiya anlardı.

Daireden çıkıp aşağı indi.

Nadiya ile beraberindekiler arabada bekliyordu. Gregor direksiyona geçerken, Nadiya meraklı gözlerle ona baktı.

"Kâğıtları imzalattın mı?" diye sordu.

"Her şeyi hallettim" diye karşılık verdi Gregor.

Nadiya arkasına yaslanıp yüksek sesle rahat bir nefes aldı. Bu kadın bu işe uygun değil, diye geçirdi içinden Gregor arabayı çalıştırırken. Reuben ne derse desin, tehlike arz ediyordu.

Arka koltuktan itiş kakış sesleri geldi. Gregor dikiz aynasından baktığında, oğlanların itişmekte olduklarını gördü. Bir tek Yakov rahat duruyor, doğruca ileriye bakıyordu. Dikiz aynasında göz göze geldiler ve Gregor onun çocuk suratındaki koca adam gözleriyle karşılaşınca ürperdi.

Sonra çocuk dönüp yanındakinin omzuna bir yumruk indirdi. Arka koltukta vücutlar kıvranıyor, yumruklar havada uçuyordu.

"Uslu durun bakayım!" dedi Nadiya. "Laftan anlamıyor musunuz siz? Ta Riga'ya kadar yolumuz var."

Çocuklar duruldu. Arka koltuğa bir süre sessizlik hâkim oldu. Sonra Gregor dikiz aynasından, ufak tefek, büyük adam bakışlı çocuğun, yanındakine dirsek attığını gördü.

Bu, Gregor'u gülümsetti. Endişelenecek bir durum yoktu. Bunlar da nihayetinde çocuktu.

2

Vakit gece yarısıydı ve Karen Terrio gözlerini açık tutma mücadelesi veriyordu. Yoldan gözünü ayırmama mücadelesi.

İki günün büyük bölümünü direksiyon başında geçirmişti; Dorothy Teyzesinin cenazesinden ayrıldığı gibi yola çıkmış, azıcık kestirmek, bir hamburger yiyip kahve içmek dışında da mola vermemişti. Çok fazla kahve içmişti... Teyzesinin cenaze anıları ise daha iki gün içinde bulanıvermişti. Ölgün zambaklar. Yolda görse tanımayacağı kuzenler. Bayat sandviçler. Canından bezdirecek bir sürü angarya.

Şimdi tek istediği eve varmaktı.

Kenara çekip azıcık daha kestirmesi gerektiğinin farkındaydı, ama Boston'a da hepi topu seksen kilometre kalmıştı. Son gördüğü Dunkin' Donuts'ta durup üç fincan kahve daha depolamıştı. O kahvenin kafasıyla Springfield'dan Sturbridge'e kadar gidebilmişti. Ama kafeinin etkisi geçiyordu ve Karen kendini ayık sansa da, arada bir kafası öne düşünce irkilerek uyanıyor, belki bir saniyeliğine de olsa içinin geçtiğini anlıyordu.

İlerideki Burger King tabelası, karanlığın içinden onu çağırdı. Otoyoldan çıktı.

İçeriye girip kahveyle kek söyledikten sonra bir masaya oturdu. Gecenin bu saatinde içeride az müşteri vardı, olanların da bitkinlikleri bir maske gibi suratlarındaydı. Otoyol hayaletleri, dedi içinden Karen. Her dinlenme tesisine musallat olmuş bitkin ruhlar. Herkes azıcık ayılıp yola devam etmeye odaklandığından, içeriye ürkütücü bir sessizlik hâkimdi.

Yan masada oturan bunalımlı kadının yanındaki iki çocuk, sessizce kurabiye kemirmekle meşgullerdi. Bu sapsarı çocukların akıllı uslu halleri, Karen'a kendi kızlarını hatırlattı. Yarın doğum günleriydi. Şimdi yataklarında uyurlarken on üç yaşlarına

saatler kalmıştı. Çocuklarından bir gün daha gitmişti.

Uyandığınızda evde olacağım, diye düşündü.

Yeni bir kahve aldı, bardağın üstüne plastik kapak geçirip arabaya yürüdü.

Uykusu açılmıştı. Bundan sonrasını rahatlıkla giderdi artık. Seksen kilometre yol demek, bir saat sonra evin kapısından girmesi demekti. Motoru çalıştırıp otoparktan çıktı.

Sık dişini seksen kilometre daha, dedi kendine.

* * *

Otuz kilometre uzaktaki 7-Eleven mağazasının arka tarafına park etmiş olan Vince Lawry ve Chuck Servis, kasadaki son biraları da bitirdiler. Kim kusmadan daha çok içecek diye bahse tutuşmuş, dört saattir içiyorlardı. Chuck bir kutu öndeydi. Toplam kaç tane içtiklerinin hesabını çoktan karıştırmışlardı; ertesi sabah arkada yığılı bira kutularını sayıp öğreneceklerdi.

Ama Chuck'ın önde olduğu kesindi ve bunu kafasına kaktığı için Vince sinir olmuştu, çünkü Chuck ille her bir boku daha iyi yapacaktı. Adil bir yarış da olmamıştı, çünkü Vince rahatça bir tane daha içerdi ama bira bitmişti, Chuck bunun verdiği keyifle pis pis sırıtıyordu.

Vince kapıyı hırsla açıp sürücü mahallinden indi.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Chuck.

"Bira alacağım."

"Başa çıkamazsın..."

"Siktir" dedi Vince ve otoparkta sallana sallana 7-Eleven'ın ön kapısına yöneldi.

Chuck gülerek pencereden seslendi: "Ayakta bile duramıyorsun!"

Göt herif, dedi Vince içinden. Lanet olsun, gayet iyi yürüyordu işte. Şuradan 7-Eleven'a kadar gidip iki tane altılı alacaktı alt tarafı. Üç de olabilir. Üç iyidir, üç. Midesi sağlamdı, beş dakikada bir işemek dışında bir etkisini görmemişti biranın.

Kapıdan girerken sendeledi –şuna bak, eşik bir karış, mahkemeye versek iyi tazminat alırız– ama hemen toparlandı. Dolaptan üç tane altılı paket alıp sallanarak kasaya yöneldi. Bir yirmilik çıkarıp tezgâha koydu.

Kasiyer paraya bakıp başını salladı. "Verememe" dedi.

"Verememe de ne demek?"

"Saat ondan sonra alkol satamıyoruz."

"Sarhoşum diye mi vermiyorsun?"

"Yasak dedim ya."

"Parasıyla değil mi arkadaşım? Neyse parası verelim."

"Uzatma kardeşim. Cezası çok büyük. Koy o biraları yerine bir zahmet. Bak orada güzel sıcak kahve var. İstersen bir sosisli yapayım cila niyetine."

"Ne yapayım ben senin lanet sosisini?"

"Keyfin bilir kardeşim. Meşgul etme o zaman. Haydi."

Vince, altılı paketlerden birini tezgâhta adama doğru itti. Biralar tezgâhın öbür tarafından yere düştü. İkinci paketi yolluyordu ki, tezgâhtar silah çekti. Vince donup kaldı.

"Çık ulan dışarı" dedi tezgâhtar.

"Tamam tamam." Vince ellerini iki yana açarak tezgâhtan uzaklaştı. "Sakin ol. Çıkıyorum."

Çıkarken yine o eşiğe takıldı.

"E, hani biralar?" dedi Chuck, Vince sürücü koltuğuna geçerken.

"Bitmiş."

"Bira biter mi lan?"

"Bitmiş işte!" Arabayı çalıştırıp gaza yüklendi. Lastikleri öttürerek hareket ettiler.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Chuck.

"Başka dükkâna." Gözlerini kısarak karanlığa baktı. "Çıkışı nerede buranın? Buradan bir yerden girmiştik sanki."

"Abi, zorlama işte. Bak, içemezsin demiyorum, içersin ama sonra her yere kusarsın."

"Nerede bu lanet olası çıkış?"

"Geçtin galiba."

"Aha şurada işte." Vince sertçe sağa kırınca lastikler yine cayırdadı.

"Hey" dedi Chuck. "Burası değil galiba..."

"Cebimde bir yirmilik kalmış, onu da alacak biri bulunur."

"Vince, ters yöndeyiz!"

"Ne diyorsun?"

"*Ters* yöndeyiz!" diye bağırdı Chuck.

Vince başını sallayarak yolu seçmeye çalıştı. Ama ışıklar çok parlaktı ve gözünü alıyordu. Gitgide de kuvvetleniyordu ışıklar.

"Sağa kır! Araba geliyor! Sağa kır!" diye haykırdı Chuck.

Vince sağa kırdı.

Karşısındaki ışıklar da.

Çok yabancı, hayvansı bir çığlık duydu.

Chuck'ın çığlığı değildi; kendisininkiydi.

* * *

Doktor Abby DiMatteo, hayatında hiç olmadığı kadar yorgundu. Röntgen odasında on dakika kestirmesini saymazsa, yirmi dokuz saattir gözünü kırpmamıştı ve bitkinliğinin yüzüne vurduğunu biliyordu. Cerrahi yoğun bakımdaki lavaboda ellerini yıkarken aynaya bakmış, gözlerinin altındaki koyu gölgelere, mısır püskülü gibi olmuş kara saçlarına üzülmüştü. Sabah on olduğu halde duşa girmek şöyle dursun, dişlerini bile fırçalayamamıştı. Kahvaltı niyetine, yoğun bakım hemşirelerinden birinin düşünüp getirdiği bir lop yumurtayı bir fincan şekerli kahveyle yutmuştu. Abby öğle yemeğine vakit bulursa kendini şanslı sayardı, hastaneden beşte çıkıp eve altıda girebilmesi ise mucizeydi. Şu anda bir sandalyeye tüneyebilmek bile lükstü.

Fakat pazartesi sabahı viziteye çıkılmışken, sandalyede oturulmazdı. Hele ki viziteye, Bayside Hastanesi'nin cerrahi bölüm başkanı Doktor Colin Wettig katılıyorsa, hazır olda durulurdu. Emekli tabip General Doktor Wettig'in can alıcı soruları meşhurdu. Abby, General'den çok korkardı. Diğer cerrahlar da öyle tabii.

Cerrahi yoğun bakımda on bir cerrah, beyaz önlükleri ve yeşil ameliyat giysileriyle yarım daire şeklinde dizilmişti. Hepsinin bakışları bölüm başkanına çevriliydi. İçlerinden biri her an soru tuzağına düşebilirdi. Bir de gafil avlanıp cevap veremezlerse, herkesin önünde küçük düşürülürlerdi.

Grup, ameliyat sonrası bakıma alınmış dört hastayı dolaşmış, tedavi planlarını ve seyirlerini irdelemişti. Şimdi yoğun bakım ünitesinin on bir numaralı bölmesindeydiler. Abby'nin yeni hastası. Vakayı Abby sunacaktı.

Elinde bir mandallı dosya tutuyordu, ama notlarına bakmadı. Bakışlarını General'in mahkeme duvarı suratına çevirip ezberden anlatmaya başladı.

"Hastamız otuz dört yaşında, beyaz, kadın, bu sabah acilden geldi. Otoyolda bir başka araçla kafa kafaya çarpıştıktan sonra olay yerinde entübasyonla stabilize edilip helikopterle buraya sevk edildi. Acile geldiğinde muhtelif travmalar gözlendi. Kafatasında çökmeler, çatlaklar, sol köprücükte ve humerusta kırıklar, yüzde derin kesikler mevcuttu. İlk muayeneye göre, iyi beslenmiş, orta yapılı beyaz kadın. Uyarılara cevap vermedi, ama biraz kuşkulu ekstansör kasılması..."

"Kuşkulu ne demek?" dedi Doktor Wettig. "Ekstansör kasılması var mıydı, yok muydu?"

Abby, kalbinin çarptığını hissetti. Herif şimdiden tepesine bin-

mişti. Yutkunup açıkladı: "Acıyla uyarı durumunda hastanın uzuvları bazen geriliyor, bazen hareketsiz kalıyor."

"Glasgow Koma Skalası'na göre kaç verirsin yani?"

"Şöyle; hiç tepki göstermemesine bir, ekstansör kasılmasına iki verdiğimize göre, bu hastaya... Bir buçuk diyebiliriz."

Cerrahların arasında tedirgin bir kahkaha dalgalandı.

"Bir buçuk diye bir puan yok" dedi Doktor Wettig.

"Biliyorum olmadığını" dedi Abby. "Ama bu hastamız tam olarak bire veya ikiye..."

"Vakayı anlatmaya devam et" diye sözünü kesti Doktor Wettig.

Abby durup çevresini saran yüzlere baktı. Şimdiden çuvallamış mıydı? Bilemiyordu. Derin bir nefes alıp devam etti: "Hastanın tansiyonu dokuza altı, nabzı yüz. Geldiğinde entübasyon yapılmıştı. Solunumu doğal değildi. Mekanik ventilasyon dakikada yirmi beş nefese ayarlandı."

"Neden yirmi beş?"

"Hiperventilasyon sağlamak için."

"Sebep?"

"Kandaki karbondioksit seviyesini düşürerek beyin ödemini asgari düzeyde tutmak için."

"Devam et."

"Kafatası muayenesinde, sol paryetal ve temporal kemiklerde dediğim gibi çökmeler ve geniş yüzeyli kırıklar görüldü. Yüzdeki ağır kesikler sonucu şişme nedeniyle yüz kemiği kırıkları tespit edilemedi. Gözbebekleri orta noktada ve tepkisiz. Burun ve boğazda..."

"Okülosefalik refleksler?"

"Bakmadım."

"Bakmadın mı?"

"Hayır hocam. Boynu döndürmek istemedim. Omurilik kaymasından endişe ettim."

Cevabının kabul edildiğini, adamın başını hafifçe sallamasından anladı.

Fiziksel bulguları aktardı: Nefes sesi normal. Nabız normal. Batında anormallik yok. Doktor Wettig araya girmedi. Abby nörolojik bulguları aktarmayı bitirdiğinde kendine güveni yerine gelmiş, hatta biraz havalara girmişti. Niye girmesindi ki? Ne yaptığını biliyordu sonuçta.

"Röntgenlere bakmadan önceki izlenimin ne oldu?" diye sordu Doktor Wettig.

"Gözbebeklerinin tepkisiz durmasından, orta beyinde komp-

resyon olabileceğini düşündüm" dedi Abby. "Muhtemelen akut subdural veya epidural hematom kaynaklıdır." Nefes alıp fazla böbürlenmeden ekledi: "Tomografide teyit edildi. Sol tarafta geniş subdural kanamanın orta yarıkta yoğun bir şekilde biriktiği görüldü. Nöroşirurjiye haber verildi. Acil ameliyata alınıp kan pıhtısı boşaltıldı."

"Yani ilk izlenimim aynen doğru çıktı mı diyorsun Doktor DiMatteo?"

Abby başını salladı.

"Bakalım bu sabah durumu nasıl?" diyen Doktor Wettig yatağa yaklaştı. Hastanın gözüne fener tuttu. "Gözbebekleri tepkisiz" dedi. Parmağını kaburga kemiğine kuvvetle bastırdı. Hasta kımıltısız yatmaya devam etti. "Acıya tepki yok, kasılmıyor da."

Diğer hekimler hastaya yaklaşmışlardı, ama Abby yatağın ayakucunda duruyor, kadının sargılı başına bakıyordu. Wettig muayenesine devam edip tendonlara lastik çekiçle vurur, dirsekleri ve dizleri oynatırken Abby'nin üzerine bir yorgunluk çöktü. Gözü, kadının ameliyattan önce tıraş edilmiş kafasına takılmıştı. Gür kahverengi saçları olduğunu hatırlıyordu, kan ve cam kırıkları içinde kalmıştı. Giysilerinin içine de cam kırıkları işlemişti. Acilde bluzun kesilip çıkarılmasına Abby de yardım etmişti. Beyaz-mavi, Donna Karan marka, ipek bir bluzdu. Abby'nin aklında en çok bu son ayrıntı, bluzun markası yer etmişti. Zamanında kendisinin de satın aldığı bir markaydı. Bu kadının bir zamanlar, başka bir yerdeki mağazada durmuş, askıdaki bluzları karıştırırken, demir çengelin metaldeki gıcırtısını duyduğunu...

Doktor Wettig doğrulup yoğun bakım hemşiresine döndü. "Hematom ne zaman boşaltıldı?"

"Hasta ameliyathaneden sabaha karşı dört gibi çıkarıldı."

"Altı saat mi oluyor?"

"Evet, yaklaşık altı saat."

Abby'ye döndü. "O zaman neden bir değişiklik yok?"

Abby silkinip kendine geldi ve herkesin ona baktığını gördü. O da gözlerini hastaya çevirdi. Mekanik körük vızıldayarak inip kalktıkça, hastanın göğsünün şişip inmesini izledi.

"Operasyon sonrası... şişkinlik olabilir" deyip monitöre göz attı. "Kafatası iç basıncı biraz yüksek, yirmi milimetre kadar."

"Bu sence gözbebeğinde değişime yol açacak kadar yüksek mi?"

"Hayır, ama..."

"Ameliyattan hemen sonra muayene ettin mi?"

"Hayır hocam. Bakımı nöroşirurji servisine devredildi. Ameliyattan sonra nöroşirurji asistanıyla konuştum..."

"Ben nöroşirurji asistanına sormuyorum Doktor DiMatteo. Sana soruyorum. Subdural hematom teşhisi koymuşsun. Hematom boşaltılmış. O zaman neden gözbebekleri hâlâ sabit ve altı saat geçmesine rağmen tepkisiz?"

Abby tereddüt etti. General ona bakıyordu. Diğerleri de öyle. Onu yerin dibine sokan sessizliği sadece solunum cihazının hışırtısı bozmaktaydı.

Doktor Wettig, etrafını saran asistanlara buyurgan bir tavırla baktı. "Doktor DiMatteo'nun cevap vermesine kim yardımcı olacak?"

Abby doğruldu. "Soruyu ben cevaplayabilirim hocam" dedi.

Doktor Wettig bir kaşını kaldırıp ona döndü. "Evet?"

"Gözbebeklerindeki... değişiklik, uzuvlardaki gerilme üst orta beyin sinyalleriydi. Dün gece subdural hematomun orta beyne baskı yapmasından ötürü olduğunu düşündüm. Ama hastada iyileşme olmadığına göre... herhalde bir hata yaptım."

"Herhalde mi?"

Abby derin bir soluk aldı. "Hata yaptım."

"Şimdiki teşhisin nedir?"

"Orta beyin kanaması. Yırtılma kuvvetinden kaynaklanabilir. Subdural hematomdan kalan bir hasar da olabilir. Şimdilik tomografide çıkmayabilir."

Doktor Wettig aklından geçenleri belli etmeksizin bir süre Abby'ye baktı. Sonra diğer asistanlara döndü. "Orta beyin kanaması makul bir tahmin. Kombine Glasgow Koma Skalası üç..." Abby'ye bir bakış attı. "... Düzeltiyorum, *üç buçuk* ve ilerleme yok. Hastada doğal solunum, doğal hareketlenme görünmüyor, beyin sapına bağlı refleksler de dumura uğramış. An itibariyle yaşam destekten başka tavsiyem yok. Organların ve dokuların alınması da düşünülebilir." Abby'ye sert bir baş selamı verdi. Sonra diğer hastaya geçti.

Asistanlardan biri Abby'nin kolunu tutup hafifçe sıktı. "Hey DiMatteo" dedi. "Tebrikler."

Abby bıkkınca başını salladı. "Sağ ol."

* * *

Genel Cerrahi Başasistanı Doktor Vivian Chao, Bayside Hastanesi'ndeki diğer doktorların gözünde efsaneydi. Söylentiye gö-

re, stajyer olarak ilk rotasyonunun daha ikinci gününde, çalışma arkadaşı olan bir stajyer hekim ciddi bir bunalım geçirerek bir sedyede kontrolsüzce ağlamış ve ruh hastalıkları koğuşuna sevk edilmişti. Bütün işler Vivian'a kalmıştı. Yirmi dokuz gün boyunca, günün yirmi dört saati, hastanedeki tek ortopedi asistanı olarak nöbette kalmıştı. Eşyalarını nöbet odasına taşımış, hastane yemekhanesinden beslene beslene üç kilo vermişti. Yirmi dokuz gün boyunca hastane kapısından dışarı adımını atmamıştı. Otuzuncu gün nöbeti bittiğinde çıkmış, otoparkta arabasını bulamamıştı. Çünkü park görevlisi, terk edildiğini sanıp bir hafta önce arabasını çektirmişti.

İkinci rotasyonu olan damar cerrahisinin dördüncü gününde, oradaki iş arkadaşına belediye otobüsü çarpmış, arkadaşının leğen kemiği kırılınca, işler yine birinin üzerine yıkılmak zorunda kalmıştı.

Vivian Chao da gerisingeri nöbet odasına taşınmıştı.

Diğer hekimlerin gözünde "mertliğini" bu şekilde kanıtladığından, yıllık ödül toplantısı yemeğinde ona bir kutu içinde iki adet çelik bilye hediye edilmişti.

Abby, Vivian Chao'ya dair anlatılanları ilk duyduğunda, kafasında canlanan çelik bilye imgesi ile karşısında gördüğü ufak tefek, ameliyat masasına ancak tabureye çıkarak ulaşan Çin asıllı kadını bağdaştırmakta zorlanmıştı. Vivian viziteler sırasında pek konuşmazdı ama korkusuzca grubun en önünde yer alır, yüzüne bir duygusuzluk maskesi takardı.

Vivian yine o umursamaz haliyle yoğun bakım odasındaki Abby'nin yanına geldi. Abby o sırada bir bitkinlik denizinde çırpınıyor, ayakta durmakta zorlanıyor, en basit bir kararı vermekte bile büyük güçlük çekiyordu. Vivian'ın yanı başında durduğunu, ancak o konuştuğunda fark etti: "AB pozitif, beyin travması dediler."

Abby, başını hastanın çizelgesinden kaldırdı. "Evet, bu sabah."

"Hasta yaşıyor mu?"

Abby, yoğun bakım ünitesinin on bir numaralı bölmesine baktı. "Yaşamaktan ne kastettiğine bağlı."

"Kalbi, ciğerleri iyi durumda mı?"

"Faal."

"Yaşı kaç?"

"Otuz dört. Neden sordun?"

"Eğitim servisinde bir hastayı takip ediyorum da. İleri derece damar tıkanıklığına bağlı kalp yetmezliği vakası. Kan grubu AB

pozitif. Yeni kalp bekliyor." Vivian çizelgelerin durduğu rafa doğru yürüdü. "Hangi yatak?"

"On bir."

Vivian çizelgeyi raftan çıkarıp metal kapağını açtı. Duygularını belli etmeyerek sayfaları taramaya başladı.

"Artık benim hastam değil" dedi Abby. "Nöroşirurjiye devrettim. Subdural hematom boşalttılar."

Vivian raporu okumayı sürdürdü.

"Ameliyattan daha on saat önce çıktı" dedi Abby. "Organların alınması için biraz erken değil mi?"

"Nörolojik bulgularda değişiklik olmamış."

"Olmadı ama, bir ihtimal..."

"Glasgow Skalası üç ise ne ihtimali? Bir şey çıkmaz bundan." Vivian dosyayı yerine bırakıp on bir numaralı bölmenin yanına geçti.

Abby kadının peşinden gitti.

Bölmenin kapısında durup, Vivian'ın alelacele yaptığı muayeneyi izledi. Tıpkı ameliyathanede olduğu gibi, zamanını ve enerjisini hiç boşa harcamadan hareket ediyordu. Abby stajyerlik döneminde Vivian'ı ameliyatlarda dikkatle gözlemlemiş, küçücük ve hızlı ellerine gıpta etmiş, incecik parmaklarının ardı ardına mükemmel düğümler atmasına hayran olmuştu. Onun yanında kendini çok sarsak buluyordu. Masasının çekmece kulplarında, cerrahi düğüm pratiği yapmak için saatler ve metrelerce ip harcamıştı. Evet, kabiliyeti vardı, ama Vivian Chao'nun sihirli ellerine hiç sahip olamayacağını biliyordu.

Şimdi Vivian'ın Karen Terrio'yu muayene etmesini izlerken, Abby o ellerin hızına baktığında kanının donduğunu hissediyordu.

"Acıya tepki vermiyor" dedi Vivian.

"Daha erken ama."

"Olabilir. Olmayabilir de." Vivian cebinden refleks çekici çıkarıp tendonlara vurmaya başladı. "Şans yüzümüze güldü."

"Nasıl oluyor o, anlamadım."

"Bizim yoğun bakımdaki hasta da AB pozitif. Bir yıldır kalp bekliyor. Bundan iyi eşleşecek biri çıkacağını sanmıyorum."

Abby, Karen Terrio'ya baktı ve bir kez daha mavi-beyaz, ipek bluzu hatırladı. Düğmelerini son kez iliklerken kadının aklından neler geçmiş olabileceğini düşündü. Gündelik düşüncelerdi muhtemelen. Ölüm değildi şüphesiz. Hastane yatağı, serum hortumları, ciğerlerine hava basan makineler geçmemişti herhalde aklından.

"Lenf hücresi taraması yaptıralım, bakalım tutuyor mu" de-

di Vivian. "Diğer organlar için de HLA tiplerini çıkarsak iyi olur. EEG çekilmişti değil mi?"

"Hasta bizim serviste değil" dedi Abby. "Zaten bence erken hareket ediyorsun. Daha kocasına bile söylemedik."

"Birinin söylemesi lazım."

"Çocukları varmış. Kabullenmek için zamana ihtiyaçları olur."

"Organların fazla zamanı yok."

"Biliyorum. Hızlı hareket etmek gerektiğini biliyorum. Ama dediğim gibi, daha on saat oldu."

Vivian lavaboya giderek ellerini yıkadı. "Mucize beklemiyorsun değil mi?"

Kapıda yoğun bakım hemşiresi belirdi. "Kocası, çocukları da alıp gelmiş. Hastayı görmek istiyorlar. İşiniz çok sürer mi?"

"Benim işim bitti" dedi Vivian. Kâğıt havluyu buruşturup çöp kutusuna attı ve dışarı çıktı.

"İçeri gönderebilir miyim onları?" diye sordu hemşire, Abby'ye.

Abby, Karen Terrio'ya şöyle bir baktı. O anda, bir çocuğun hasta yatağında görebileceği şeyler, acı verici bir berraklıkla kafasına kazındı. "Bir dakika" dedi Abby. "Hemen gönderme." Yatağa gidip örtüleri düzeltti. Kâğıt havluyu lavaboda ıslatıp kadının yanağındaki kurumuş sümükleri sildi. İdrar torbasını çok göze batmasın diye yatağın öbür tarafına aldı. Sonra çekilip Karen Terrio'ya son bir kez baktı. Kendisi ya da bir başkası ne yaparsa yapsın, az sonra o çocukların yaşayacağı acıyı hafifletmenin bir yolu olmadığını idrak etti.

İçini çekerek hemşireye başını salladı. "Gelebilirler."

* * *

Akşamüstü dört buçukta Abby yazdıklarına konsantre olamıyor, gözlerini bir noktaya odaklamakta bile zorlanıyordu. Otuz üç buçuk saattir nöbetteydi. Akşamüstü vizitesini tamamlamıştı. Nihayet dönüş saati gelmişti.

Ama son dosyayı kapatırken, gözleri bir kere daha on bir numaralı yatağa kaydı. Bölmeye girdi. Ayakucunda durup Karen Terrio'ya bakarak düşüncelere daldı. Yapılabilecek başka bir şey olup olmadığını düşünmeye çalışıyordu.

Arkasından yaklaşan ayak seslerini duymadı.

Ancak biri, "Merhaba güzelim" deyince, arkasına dönüp kahverengi saçlı Doktor Mark Hodell'in gülümseyen mavi gözlerini gördü. Sadece Abby'ye böyle gülümserdi ve Abby o gün bu gü-

lücüğü çok özlemişti. Abby ile Mark çoğu günler birlikte ayaküstü öğlen yemeği yiyorlar, hiç olmazsa karşılaştıklarında birbirlerine el sallıyorlardı, ama o gün hiç görüşememişlerdi. Abby onu karşısında görünce içine ılık, sessiz bir sevinç aktı. Mark eğilip onu öptü. Sonra bir adım çekilip karmakarışık saçlarına, kırışmış doktor önlüğüne baktı. "Kötü bir gece geçirmişsin anlaşılan" dedi şefkatle. "Ne kadar uyuyabildin?"

"Bilmem. Belki yarım saat."

"General'e tekmil vermişsin diye duydum bu sabah."

Abby omuz silkti. "Mıntıka temizliği yaptırmadı neyse ki."

"Bu, zafer kazandığın anlamına gelir."

Abby gülümsedi. Sonra bakışları yine on bir numaralı yatağa kaydı ve gülümsemesi dondu. Karen Terrio, onca cihaz arasında kaybolmuştu. Solunum cihazı ve sıvı pompaları; sonda hortumu ve EKG elektrotları; tansiyonu ve kafatası basıncını ölçen aletler... Her vücut fonksiyonunu ölçecek bir alet. Bu yeni teknoloji çağında nabız alınmasına, hastanın göğsüne el bastırılmasına ne gerek vardı? Bütün işi makineler yaparken doktorlara ihtiyaç var mıydı?

"Dün gece geldi" dedi Abby. "Otuz dört yaşında. Evli, iki çocuklu. İkiz kızlar. Buradaydılar. Daha biraz önce gördüm. Çok acayipti Mark; kadına dokunmadılar. Durup baktılar sadece. Öylece durdular. İçimden kaç kere, *Dokunun ona*, dedim. *Şimdi dokunun, çünkü son şansınız olabilir. Bir daha dokunamayabilirsiniz.* Ama dokunmadılar. Sonra günün birinde keşke diyecekler..." Başını salladı. Elleriyle gözlerini çabucak sildi. "Öbür herif sarhoşmuş, ters yöne girmiş. Neye sinirleniyorum biliyor musun Mark? Sinirlenmek ne kelime, köpürüyorum. Herif yaşayacak. Yukarıda ortopedi servisinde yatıyor ve birkaç kemiği kırık diye mızıldanıyor." Abby derin bir nefes daha aldı ve soluğunu verirken sanki tüm öfkesini de boşalttı. "Sözde, benim işim hayat kurtarmak. Ama ben oturmuş, keşke öbür herifin parçaları otoyola saçılsaydı diyorum." Yatağa sırtını döndü. "Eve gitme vakti geldi."

Mark, onu rahatlatan ve sahiplenen bir hareketle sırtını sıvazladı. "Gel" dedi, "seni kapıya kadar geçireyim."

Yoğun bakım ünitesinden çıkıp asansöre bindiler. Kapılar kayarak kapanırken, Abby dizlerinin bağının çözüldüğünü ve Mark'a doğru eridiğini hissetti. Mark da onu hemen kollarının tanıdık sıcaklığıyla kavradı. Abby'nin kendini güvende hissettiği yerdi burası.

Bundan bir yıl önce, Mark Hodell hiç de güven telkin eden biri değildi. Abby stajyerdi. Mark ise göğüs cerrahisi asistanı olmanın yanı sıra, Bayside organ nakli ekibinin kilit isimlerinden biriydi. Bir travma vakası nedeniyle ameliyathanede tanışmışlardı. On yaşındaki hasta, yanlış doğum günü hediyesi sonucunda, kardeşi tarafından göğsüne bir ok saplanmış halde ambulansla getirilmişti. Abby ameliyathaneye girdiği sırada Mark kıyafetlerini giyip eldivenlerini takmıştı bile. Abby'nin stajyer olarak daha ilk haftasıydı ve Mark'a yardım edeceği için heyecanlı ve gergindi. Masaya yaklaşmış, karşı tarafında duran adama çekinerek bir bakış atmıştı. Maskenin üzerinde, yüzüne akıllı bir ifade veren, geniş bir alın ve bir çift mavi, güzel göz görmüştü. İnsanın içine işleyen meraklı gözler.

Ameliyatı birlikte yapmışlardı. Çocuk kurtulmuştu.

Bundan bir ay sonra, Mark Abby'ye çıkma teklif etti. Abby onu iki kere geri çevirdi. Onunla çıkmak istemediği için değil, çıkmaması gerektiğini düşündüğü için.

Bir ay daha geçti. Mark bir kez daha çıkma teklif etti. Bu kez Abby duygularına söz geçiremedi. Kabul etti.

Abby beş buçuk ay önce Mark'ın Cambridge'deki evine taşınmıştı. Başlarda, evini veya hayatını bir kadınla hiç paylaşmamış olan kırk bir yaşındaki bir adamla yaşamak kolay olmamıştı. Fakat şimdi Mark'ın sıcaklığını, desteğini hissettikçe bir başkasını sevmeyi, bir başkasıyla yaşamayı aklına bile getiremiyordu.

"Bebeğim benim" dedi Mark. Ilık nefesi Abby'nin saçlarına karışıyordu. "Çok yoruluyorsun değil mi?"

"Bu iş bana göre değil. Ne işim var benim burada?"

"Hep hayalini kurduğun işi yapıyorsun. Bana öyle demiştin."

"Neyin hayalini kurduğumu hatırlamıyorum bile. Önüme bakmaktan hayalimi göremiyorum ki."

"Hayat kurtarmakla ilgili bir hayaldi; öyle kalmış aklımda."

"Evet. Ama sonra, diğer arabadaki sarhoş ölseydi diyorum." Genç kadın hoşnutsuzlukla başını salladı.

"En kötü dönemden geçiyorsun Abby. Bak, travmada sadece iki günün kaldı. İki gün daha geçti mi, bitecek."

"Ne demezsin! Ondan sonra göğüs cerrahisi..."

"Kıyas kabul etmez. En fenası her zaman travmadır. Sen de sık dişini herkes gibi."

Abby kendini iyice Mark'ın kollarına bıraktı. "Psikiyatriye geçsem bana olan tüm saygını yitirir misin?"

"Yüzüne bile bakmam, hiç şüphen olmasın."

"Çok gıcıksın."

Mark gülerek, Abby'nin başının üstünü öptü. "Herkes öyle düşünüyor, ama bir tek sen yüzüme söyleyebilirsin."

Zemin katta inip hastaneden çıktılar. Sonbahar gelmişti, ama Boston eylül ayının altıncı gününde kavruluyordu. Abby otoparkta yürürlerken kalan gücünün de tükendiğini hissetti. Arabaya vardıklarında adım atacak hali kalmamıştı. İşte bu hale geliyoruz, dedi içinden. Cerrah olmak için imtihan ediliyoruz. Bitmeyen günler, zihinsel ve duygusal mücadele, hayatımızdan sürekli bir şeyler kopup giderken başımızı kaşıyacak vakit bulamamak... Bunun merhametsiz, fakat gerekli bir ayıklama süreci olduğunu biliyordu. Mark sağ çıktıysa, o da çıkardı.

Mark ona bir kez daha sarılıp öptü. "Eve kadar kullanabilecek misin?"

"Araba yolu biliyor."

"Ben de bir saate evde olurum. Pizza alayım mı?"

Abby esneyerek direksiyona geçti. "Ben istemem."

"Akşam yemeği istemiyor musun?"

"Şu anda sadece bir yatak istiyorum."

3

Ölüm duygusu, geceleyin yumuşacık bir fısıltı veya yüzünü okşayan peri kanatları gibi geldi ona: *Ölüyorum ben.* Bu, Nina Voss'u korkutmadı. Nina haftalardır, vardiyalar halinde çalışan üç özel hemşirenin ve her gün uğrayıp furosemid dozunu giderek yükselten Doktor Morissey'in karşısında sükûnetini korumuştu. Neden korumayacaktı ki? Hayattan zevk almıştı. Aşkı, sevinci, mucizeleri yaşamıştı. Karnak Tapınağı'nda gündoğumunu izlemiş, alacakaranlıkta Delphoi harabelerini dolaşmış, Nepal'in dağ eteklerine tırmanmıştı. Kişinin, Tanrı'nın evrenindeki yerini kabullenmesinden ileri gelen iç huzuruna kavuşmuştu. Hayatında sadece iki pişmanlık vardı. Biri, kendi çocuğunu hiç koklamamış olmasıydı.

İkincisi de Victor'ın yalnız kalacak olması.

Kocası bütün gece başucundan ayrılmamış, hırıltılı soluklar ve öksürükler arasında oksijen tüpü değiştirilirken, Doktor Morissey'in ziyaretleri sırasında elini bırakmamıştı. Uykusunda bile Victor'ın varlığını duyumsamıştı. Sabaha karşı, rüyalarının pusu dağılmadan, *Daha kaç yaşında ki?* dediğini duymuştu. *Hiç mi yapılacak bir şey yok?*

Bir şey! Herhangi bir şey! Victor böyleydi işte. Kaçınılmaza inanmazdı.

Ama Nina inanırdı.

Gözlerini açtığında gecenin nihayet sona erdiğini, pencereden gün ışığının girdiğini gördü. O pencerenin ötesinde, çok sevdiği Rhode Island Körfezi göz alabildiğine uzanıyordu. Kardiyomiyopatinin tüm gücünü tüketmesinden önce, Nina genellikle kalkıp giyinmiş olarak tan kızıllığını karşılardı. Balkona çıkar, güneşin doğuşunu izlerdi. Hatta körfezi sis bastığı, sisin altında suyun gü-

müşi bir kımıltıdan ibaret olduğu günlerde bile kalkar, günün ona doğru akışına kollarını açardı.

Kim bilir kaç şafak gördüm. Her biri için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Günaydın sevgilim" diye fısıldadı Victor.

Nina, kocasının gülümseyerek bakan yüzüne baktı. Victor Voss'a bakan bazı insanlar, otoritenin yüzünü görürdü. Bazıları ise dehanın veya acımasızlığın. Fakat bu sabah Nina kocasına bakarken sadece sevgi görüyordu. Bir de yorgunluk.

Elini ona uzattı. Kocası elini tutup dudaklarına götürdü. "Sen de biraz uyu Victor" dedi Nina.

"Yorgun değilim ki."

"Yorgunsun, görüyorum."

"Değilim." Karısının soğuk ellerini bir daha öptü sıcacık dudaklarıyla. Birbirlerine baktılar. Oksijen, tıslayarak hortumdan geçip Nina'nın burun deliklerine doldu. Açık pencereden kayaları yalayan okyanus dalgalarının sesi geliyordu.

Nina gözlerini kapattı. "Hatırlıyor musun..." Sesi cılızlaşıp kesildi, bir soluk aldı.

"Neyi?" diye sordu Victor, onu konuşturmak için.

"Hani o gün... Bacağımı kırmıştım..." Gülümsedi.

Gstaad'da kayakta tanışmışlardı o hafta. Victor daha sonra, onu ilk kez ileri düzey siyah bir pistte kayarken gördüğünü, dağdan inip tekrar tepeye çıkana ve bir daha aşağı kayana kadar takip ettiğini söylemişti. Yirmi beş yıl önceydi.

O zamandan beri hayatlarının her gününü birlikte geçirmişlerdi.

"Anlamıştım" diye fısıldadı Nina. "O hastanede... Başucumda durduğunda... Anlamıştım."

"Neyi anlamıştın sevgilim?"

"Benim için hayatta tek olacağını." Nina gözlerini açıp bir daha gülümsedi. Ancak o zaman gördü Victor'ın yanağından süzülen damlayı. İyi de Victor ağlamazdı ki! Birlikte geçirdikleri yirmi beş yılda bir kez olsun ağladığını görmemişti. Güçlü olan, cesur olan Victor diye düşünmüştü hep. Şimdi yüzüne bakarken nasıl yanıldığını anlıyordu.

"Victor" deyip elini avuçlarına aldı. "Korkma ama."

Victor aceleyle, sanki öfkeyle yüzünü sildi eliyle. "Bunu kabullenmeyeceğim. Seni kaybetmeyeceğim."

"Kaybetmiş olmayacaksın ki."

"Öyle değil. Ben seni bu dünyada istiyorum. Benimle istiyorum. Benimle."

"Eğer bir şey anladıysam... Tek bir şey anladıysam Victor..." Nina durup derin bir nefes alarak sıkışan ciğerlerini doldurmaya çalıştı. "Burada geçirdiğimiz... hayatımız... varlığımızın çok... küçük bir kısmı."

Victor'ın sabırsızlıkla kasıldığını, içine döndüğünü hissetti. Kalkıp pencereye yürüyerek körfeze baktı Victor. Nina, elinin sıcaklığının teninden gittiğini, üşümenin geri geldiğini hissetti.

Victor, "Ben bu işi çözeceğim Nina" dedi.

"Hayatta... değiştiremeyeceğimiz... şeyler de var."

"Gerekeni yaptım bile."

"İyi de..."

Victor dönüp ona baktı. Pencereyi kapatan omuzları sabah güneşini kesmişti adeta. "Her şeyin icabına bakılacak sevgilim" dedi. "Sen hiç aklını yorma."

* * *

Batan güneşin kızıllığında, kadehlerde buzların çınladığı, ipekler, şifonlar giyinmiş parfümlü kadınların salındığı ılık ve mükemmel bir akşamdı. Doktor Bill Archer'ın duvarla çevrili bahçesinde duran Abby'ye, hava efsunlu gibi geliyordu. Ahşap kameriyeye bir uçtan bir uca güller ve yabanasmaları sarılmıştı. Çiçekler geniş çimenliği göz alıcı renklere boyamıştı. Marilee Archer, övünç kaynağı bahçesini kontralto sesiyle konuklarına anlatıyor, doktor karılarına bir tarhtan ötekine kılavuzluk yaparken çiçeklerin bilimsel isimlerini sıralıyordu.

Taraçada elinde kokteyl bardağıyla duran Archer güldü. "Marilee benden çok Latince biliyor!"

"Ben lisede üç sene okudum" dedi Mark. "Ama tıp fakültesinde öğrendiğimden fazlasını hatırlamıyorum."

Bill Archer, Mark, General ve iki cerrahi asistanı, tuğla barbekünün başındaydı. Abby o gruptaki tek kadındı. Topluluğun içindeki tek kadın olmaya yıllardır alışamamıştı. Arada bir aklından çıksa da, sonrasında cerrahların bulunduğu bir ortamda çevresine bakıyor, etrafının erkeklerle sarılı olduğunu hatırlayıp tanıdık bir huzursuzluğa kapılıyordu.

Archer'ın evindeki partide eşler de vardı bu gece, ama onlar, kocalarınınkiyle pek kesişmeyen bir paralel evrendeydi sanki. Cerrahların yanında duran Abby'nin kulağına, konuşmaları çalınırdı bazen. Sarmaşık gülleri, Paris seyahati, geçen günkü yemek... İki yandan çekildiği hissine kapılır, bir ayağını kadınların,

diğerini erkeklerin evrenine basmış gibi, aradaki boşluğa baktığını hissederdi.

Onu bu erkekler camiasına bağlayan, Mark'tı. Göğüs cerrahı olan Bill Archer ile yakın iş arkadaşıydılar. Kalp nakli ekibinin başı olan Archer, Mark'ın yedi yıl önce Bayside'a gelişinde de rol oynamıştı. İki adamın kafa dengi olması şaşırtıcı değildi. İkisi de azimli, atletik, kıyasıya rekabetçi adamlardı. Ameliyathanede takım halinde çalışıyorlar, ama hastane dışında dostça rekabetleri Vermont'un kayak pistlerinden Massachusetts Körfezi'nin sularına kadar uzanıyordu. İkisinin de J-35 yelkenli yarış tekneleri Marblehead Marinası'nda duruyor, bu yarış sezonunda Archer'ın Red Eye adlı teknesi, 6 puanla Mark'ın Gimme Shelter'ından bir puan önde gidiyordu. Mark'ın niyeti bu hafta beraberliği yakalamaktı. Takımına diğer cerrahi asistanı olan Rob Lessing'i de katmıştı.

Erkekler niye bu kadar tekne meraklısı, diye düşündü Abby. Testosteron gazıyla şişirdikleri yelkenlilerinin muhabbetine dahil olmak mümkün değildi. Bu topluluğun erkekleri, kırlaşan saçlarıyla öne çıkardı. Gür saçlarında gümüşi tellerle Archer. Kır saçlı, oturaklı Colin Wettig. Ve kırk bir yaşında şakakları ağaran Mark.

Konu zehirli boyanın nasıl vurulacağından tekne omurgasının şekline, oradan da bir yelkenin kaça dikildiğine gelince, Abby'nin dikkati iyice dağıldı. Doktor Aaron Levi ile karısı Elaine'in geldiklerini fark etti. Nakil ekibinin kardiyoloğu olan Aaron'ın çekingenliği insanın içini acıtırdı. İçkisini aldığı gibi bahçenin uzak bir köşesine çekilmiş, omuzlarını düşürmüş, sessizce duruyordu. Elaine ise sohbete bir ucundan katılmak ister gibiydi.

Abby, tekne muhabbetinden kurtulmak için Mark'ın yanından uzaklaşarak Levi çiftine doğru yürüdü.

"Sizi tekrar görmek ne güzel Bayan Levi!"

Elaine onu tanıyarak gülümsedi. "Abby'ydi, değil mi?"

"Evet, Abby DiMatteo. Doktorların pikniğinde tanışmıştık."

"Evet, hatırladım. O kadar çok asistan hekim var ki herkesi aklımda tutamıyorum. Ama sizi hatırladım."

"Cerrahi bölümündeki üç kadından biri olunca akılda kalıyorum."

"Halinize şükredin, eskiden hiç kadın yoktu. Hangi rotasyondasınız şimdi?"

"Yarın göğüs cerrahisine başlıyorum."

"Aaron'la çalışacaksınız demektir."

"Şansım yaver gider de organ nakline verilirsem."

"Verilirsiniz. Ekibin işi başından aşkın son zamanlarda. Bir de Massachusetts Hastanesi'nden hasta göndermiyorlar mı, Aaron'ın sinirleri hopluyor." Elaine, Abby'ye doğru eğildi. "Yıllar önce Aaron'ın başvurusunu reddettiler. Şimdi ona iş yolluyorlar."

"Massachusetts, Harvard mezununu da Bayside'a kaptırdı" dedi Abby. "Vivian Chao'yu tanıyorsunuz değil mi? Bölüm başkanımız."

"Tabii."

"Harvard Tıp'tan ilk on arasına girerek mezun olmuş. Ama asistanlıkta ilk tercih olarak Bayside'ı yazmış."

Elaine kocasına döndü. "Duydun mu Aaron?"

Adam istemeyerek başını kadehinden kaldırdı. "Neyi duydum mu?"

"Vivian Chao, Massachusetts yerine Bayside'ı tercih etmiş. Sen zaten burada en tepedesin. Neden ayrılmak istiyorsun anlamıyorum."

"Ayrılacak mısınız?" Abby, Aaron'a bakıyordu, ama adam gözlerini hışımla karısına çevirmişti. Abby'yi en çok bu ani sessizlik şaşırttı. Bahçenin öbür tarafından kahkahalar, bölük pörçük konuşmalar geliyordu, ama bu köşede suskunluk hâkimdi.

Aaron boğazını temizledi. "Kafamda tartıp durduğum bir fikirdi" dedi. "Malum, şehir hayatından bıktım. Küçük bir kasabaya yerleşmeyi düşündüm. Herkes bir kasabaya yerleşmenin hayalini kurar, ama kimse öyle bir yerde yaşamak istemez."

"Ben istemiyorum mesela" dedi Elaine.

"Ben bir kasabada büyüdüm" dedi Abby. "Maine'de, Belfast. Oradan kaçıp kurtulmak için gün saydım."

"Bana da hep öyle geliyor" dedi Elaine. "İnsanlar medeniyete ulaşmak için çırpınıyorlar."

"O kadar kötü değildi de..."

"Ama geri dönmeyeceksiniz, değil mi?"

Abby duraladı. "Annemle babam vefat etti. İki kız kardeşim de başka eyaletlerde. Geri dönmem için bir sebep yok. Bilakis, burada kalmak için çok sebep var."

"Benimki de hayaldi zaten" diyen Aaron, içkisinden büyük bir yudum aldı. "Ciddi olarak kafa yormadım."

Bunun ardından gelen huzursuz sessizlikte, Abby birinin kendisine seslendiğini duydu. Döndüğünde Mark'ın el salladığını gördü.

"Affedersiniz" deyip bahçenin öbür tarafına geçerek Mark'ın yanına gitti.

"Archer, evinin gizli kapılarını açıyor" dedi Mark.

"Ne gizli kapısı?"

"Gel, görürsün." Abby'nin elini tuttu, taraçadan geçip eve girdiler. Merdivenden ikinci kata çıktılar. Abby, bundan önce Archer'ların ikinci katına bir defa çıkmıştı, o da koridordaki yağlıboyalara bakmak içindi.

Koridorun ucundaki odaya ilk kez bu gece davet ediliyordu.

Archer içeride beklemekteydi. Deri koltuklara Doktor Frank Zwick ve Raj Mohandas kurulmuşlardı. Fakat Abby insanları fark etmedi bile, asıl ilgisini odanın kendisi çekmişti.

Antika tıbbi cihazlar müzesinin ortasında duruyordu. Vitrinlerde sergilenen aletler, büyüleyici olduğu kadar korkutucuydu da. Neşterler, kan akıtma küvetleri, sülük kavanozları, bir ceninin kafasını ezebilecek forsepsler... Şöminenin üzerindeki tabloda, Azrail ile Hekim'in genç bir kadının hayatı için mücadelesi resmedilmişti. Müzik setinde de bir *Brandenburg Konçertosu* çalıyordu.

Archer müziği iyice kısınca, odaya sessizlik çöktü.

"Aaron gelmiyor mu?" diye sordu Archer.

"Haberi var, gelir birazdan" dedi Mark.

"İyi." Archer, Abby'ye gülümsedi. "Nasıl buldun küçük koleksiyonumu?"

Abby bir vitrinin içindekileri inceledi. "Aklım almıyor. Şunların bazılarının ne olduğunu hiç anlamadım bile."

Archer, çarklar ve makaralarla yapılmış acayip bir mekanizmayı gösterdi. "Bak, şu alet ilginçtir. Vücudun çeşitli yerlerine verilmek üzere hafif bir elektrik akımı üretiyormuş. Kadın hastalıklarından şekere kadar her şeye iyi geldiği söyleniyor. Tıp bilimi bizi ne saçmalıklara inandırmış zamanında..."

Abby yağlıboya tablonun önünde durup, kara cüppeli Azrail imgesini inceledi. Hekim her zaman kahraman, her zaman fatih, diye geçirdi içinden. Kurtarılacak olan da elbette güzel bir kadın.

Kapı açıldı.

"Hah, geldi" dedi Mark. "Unuttun sandık Aaron."

Aaron içeri girdi, hiç konuşmadan, sadece başıyla selam vererek bir koltuğa oturdu.

"Tazeleyeyim mi Abby?" dedi Archer, elindeki kadehi işaret ederek.

"İyiyim şimdilik."

"Bir parmak brendi koyayım mı? Arabayı Mark kullanacak, değil mi?"

Abby gülümsedi. "Peki o zaman, teşekkür ederim."

Archer, Abby'nin kadehini doldurup uzattı. Herkes bu formali-

tenin tamamlanmasını bekliyormuş gibi, odaya garip bir sessizlik çökmüştü. Abby o zaman fark etti ki, salondaki tek asistan oydu. Bill Archer bu tür partileri birkaç ayda bir, yeni asistanların göğüs cerrahisi ve travma rotasyonlarına girişini kutlamak için düzenlerdi. Şu anda bahçede dolaşan altı asistan daha vardı. Ama Archer'ın bu çok özel mekânında, sadece nakil ekibinin üyeleri bulunuyordu.

Bir de Abby.

Kanepede Mark'ın yanına oturdu ve içkisini yudumladı. Brendinin yakıcılığı, bu özel ilginin sıcağına karışmış, içine akmaktaydı. Stajyerliği boyunca bu beş adama hayranlıkla bakmış, Archer ve Mohandas'ın girdiği ameliyatlarda asistanlığı bile şeref saymıştı. Mark'la ilişkisi sayesinde bu sosyal gruba girmişse de, adamların kim olduklarını hiç aklından çıkarmamıştı. Kariyeri üzerindeki kudretlerini de.

Archer karşısına oturdu. "Senin hakkında çok iyi şeyler duyuyorum Abby. General'den üstelik. Gitmeden önce, senin hakkında çok güzel şeyler söyledi..."

"Doktor Wettig mi?" Abby şaşkınlıkla güldü. "Hakkımda ne düşündüğünü hiç anlayamadım açıkçası."

"General öyledir. Huzursuzluk ortamını tesis etmeye pek meraklıdır."

Erkekler gülünce, Abby de güldü.

"Colin'in yargılarına güvenirim" dedi Archer. "Seni programdaki en iyi asistanlardan biri olarak gördüğünü de biliyorum. Seninle ben de çalıştım, dolayısıyla yanıldığını düşünmüyorum."

Abby kanepede huzursuzca kıpırdandı. Mark uzanıp elini tuttu ve hafifçe sıktı. Bu hareket Archer'ın gözünden kaçmamıştı, genç kadına gülümsedi.

"Mark seni çok özel biri olarak görüyor tabii. Bu konuşmayı yapmamızın bir sebebi de bu. Erken davrandığımızı düşünebilirsin, ama biz uzun vadeli plan yaparız Abby. Önceden saha keşfi yapmanın da kimseye zararı olmaz."

"Ne demek istediğinizi pek anlayamadım" dedi Abby.

Archer, sürahiye uzanıp kadehine biraz brendi koydu. "Organ nakli ekibi olarak, en iyi vasıfları ve en iyi performansı gösterenlerle ilgileniyoruz sadece. Asistanlarda, yarın öbür gün hocalık yapabilecek kumaş arıyoruz. Kendimize göre nedenlerimiz var elbette; en iyileri bizim ekipte olsun istiyoruz." Bir an durdu. "Organ nakli cerrahisini düşünür müydün?"

Abby hayretle Mark'a baktı. Mark başını salladı.

"Hemen karar vermen gerekmiyor" dedi Archer. "Bu konuyu düşünmeni istiyoruz sadece. Önümüzde birbirimizi tanıyacağımız birkaç yıl var. Zamanı geldiğinde kadroya girmek istemeyebilirsin bile. Organ nakli cerrahisinin hiç ilgini çekmediğini fark edebilirsin."

"Çekiyor aslında." Abby öne eğildi, yüzü heyecandan kıpkırmızıydı. "Herhalde biraz... şaşırdım da ondan. Mahcup da oldum. Programda benden kıdemli asistanlar var. Vivian Chao mesela."

"Evet, Vivian iyidir."

"Önümüzdeki yıl kadro arayışına girecektir tahmin ederim."

Mohandas, "Doktor Chao'nun cerrahi tekniğinin olağanüstü olduğunu inkâr edemem" dedi. "Tekniği mükemmel olan başka cerrahlar da var. Ama laf aramızda, nasıl ameliyat yapacağını maymuna bile öğretirsin. Ne zaman yapacağını öğretemezsin."

"Raj, klinik yargı ve karar kabiliyeti de yüksek olan kişileri aradığımızı söylemek istiyor" dedi Archer. "Takım ruhu da önemli. Biz seni takım içinde iyi çalışan biri gibi görüyoruz. Takımın amaçlarıyla çatışmıyorsun. Takım ruhu çok önemli Abby. Ameliyathanede canımızı dişimize takmış çalışırken bin türlü şey yaşanıyor. Makine bozuluyor. Neşter kayıyor. Bir keresinde kalbi yolda kaybettiler! Başımıza ne gelirse gelsin omuz omuza durmak zorundayız. Duruyoruz da."

"Birbirimize yardım da ederiz" dedi Frank Zwick. "Hem ameliyathanede hem dışarıda."

"Elbette" dedi Archer. Aaron'a baktı. "Sence de öyle değil mi?"

Aaron boğazını temizledi. "Evet, yardım ederiz. Ekibe katılmanın yararlarından biri de budur."

"Birçok yararından biri" diye ekledi Mohandas.

Bir süre kimse konuşmadı. Fonda usul usul *Brandenburg Konçertosu* çalıyordu. "Bu bölüm çok güzel" diyen Archer sesi açtı. Hoparlörlerden taşan keman sesi odayı doldurdu. Abby gözlerini bir kere daha Azrail ile Hekim'e çevirdi. Bir hastanın hayatı için, ruhu için verilen mücadeleye.

"Başka yararları da var derken neyi kastediyorsunuz?" diye sordu Abby.

"Mesela uzmanlığımı aldığımda" dedi Mohandas, "bir sürü öğrenim kredisi borcum birikmişti. Bana yaptıkları iş teklifinde bu da vardı. Kredileri ödememe Bayside yardımcı oldu."

"Bunları ayrıntılı konuşabiliriz Abby" dedi Archer. "Sana cazip bir teklif sunabiliriz. Bugün bir uzman, mesleğe otuz yaşında başlıyor. Çoğu evli; bir iki çocuklu olanları da var. Borçları desen...

Yüz bini geçer. Daha başlarını sokacak bir evleri yok. Sadece borcu ödemeleri on yıl sürer. Kırkına gelince de çocukların üniversitesi ne olacak diye düşünmeye başlarlar." Başını iki yana salladı. "İnsanlar artık niye doktor oluyor anlamıyorum. Parası için değil, orası kesin."

"Oldukça zor şartlar" dedi Abby.

"İşte hastane bu konuda yardımcı olabilir. Mark'ın söylediği kadarıyla tıp fakültesini öğrenim kredisiyle bitirmişsin."

"Burs da aldım, ama daha çok kredi."

"Canını epey yakacaktır."

Abby kederle başını salladı. "Hissetmeye başladım bile."

"Destek kredisi de aldın mı?"

"Evet. Ailemin maddi durumu pek iyi değildi de..."

"Niye utanılacak bir şeymiş gibi söylüyorsun?"

"Aslında şanssızlıklar oldu. Erkek kardeşimin birkaç ay hastanede yatması gerekti, sigortamız da yoktu. Gerçi bizim kasabada kimsenin sigortası yoktu ya..."

"Bu da demek oluyor ki büyük zorluklara göğüs gerdin. Burada hiç kimsenin durumu farklı değil. Raj mesela; göçmendir, İngilizceyi on yaşında öğrendi. Ben desen, ailenin ilk üniversite mezunuyum. Burada Boston kodamanlarından kimse yok inan bana. Babamızın parasıyla okumadık. Mirasyedi de değiliz. Biz mücadele nedir çok iyi biliriz. Ekibimize de bunu bilen insanları katmak istiyoruz."

Parçanın finali geldi. Yaylılar ve vurmalı çalgılar yavaş yavaş sustu. Archer müzik setini kapatıp Abby'ye baktı.

"Neyse, sen bir düşün bakalım" dedi. "Zaten henüz resmi bir teklif yapmış da değiliz. İstersen..." Archer, Mark'a bakıp sırıttı. "... Söz yüzüğü diyelim."

"Anladım" dedi Abby.

"Yalnız, bir şey var. Biz bunu sadece seninle konuştuk. Ciddi olarak bir tek seni düşünüyoruz. Diğer arkadaşlara bundan bahsetmezsen iyi olur. Araya kıskançlıklar girmesin."

"Söylemem elbette."

"Güzel." Archer içeridekilere baktı. "Bu konuda hemfikiriz galiba, öyle mi beyler?"

Herkes başını salladı.

"O zaman anlaştık" dedi Archer. Gülümseyerek brendi sürahisine uzandı tekrar. "Takım dediğin böyle olur."

* * *

"E, ne düşünüyorsun?" dedi Mark arabayla eve dönerlerken.

Abby başını geriye atıp, "İçim kıpır kıpır!" diye bağırdı. "Tanrım, ne geceydi!"

"Mutlu oldun yani, öyle mi?"

"Ne diyorsun, elim ayağım birbirine dolanıyor."

"Neden ki?"

"Bir salaklık yapar, yüzüme gözüme bulaştırırım diye."

Mark gülerek Abby'nin dizini sıktı. "Biz diğer asistanlarla da çalıştık. En iyisinin hangisi olduğuna karar verip seçimimizi yapıyoruz."

"Peki bu seçimin ne kadarını size borçluyuz Doktor Hodell?"

"Ben üstüme düşeni yaptım. Arkadaşlar da benimle aynı fikirdeymiş zaten."

"Yaa..."

"Ciddiyim. Sen gerçekten ilk tercihimiz oldun Abby. Üstelik çalışma şartlarını bence çok beğeneceksin."

Abby bakışlarını tavana kaldırıp gülümseyerek hayallere daldı. O geceye kadar, üç buçuk yıl sonra uzmanlığını aldığında ne yapacağına dair kabataslak fikirleri vardı. Muhtemelen ömrünü sigorta hastanesinde çürütecekti. Muayenehane açmak eskisi gibi cazip değildi, özellikle de Boston gibi büyük bir şehirde. Ama Boston, Abby'nin yaşamak istediği yerdi.

Mark'ın olduğu yer.

"Deli gibi istiyorum bu işi" dedi. "Bir yandan da yüzünüzü kara çıkarmaktan korkuyorum."

"Öyle bir şey olmayacak. Ekip ne istediğini çok iyi biliyor. Hepimiz de aynı fikirdeyiz."

Abby bir an sustu. "Aaron Levi de öyle mi?" diye sordu.

"Neden Aaron farklı düşünsün ki?"

"Bilmem. Akşam karısı Elaine'le konuşuyordum. Aaron'ın pek mutlu olmadığını hissettim. Hastaneden ayrılmayı düşünüyormuş, biliyor muydun?"

"Nasıl?" Mark şaşkınlıkla ona baktı.

"Küçük bir kasabaya yerleşecekmiş."

Mark güldü. "Olmaz öyle şey. Elaine, Boston çocuğudur."

"Yerleşmeyi düşünen Elaine değil ama, Aaron."

Mark bir süre tek kelime etmeden yola baktı. Neden sonra, "Yanlış anlamışsındır" diyebildi.

Abby omuz silkti. "Olabilir."

* * *

"Işık lütfen" dedi Abby.

Hemşire uzanıp tepedeki ameliyat lambasını hastanın göğsüne gelecek şekilde ayarladı. Kesilecek bölge küçücük iki çarpı işaretiyle belirlenmiş, işaretler beşinci kaburganın üstünden kesik çizgilerle birbirine bağlanmıştı. Ufak tefek bir kadının küçük göğsüydü. Seksen dört yaşındaki dul Mary Allen, geçen hafta kilo kaybı ve baş ağrısı şikâyetleriyle Bayside'a başvurmuştu. Rutin göğüs röntgeninde endişe verici bir bulguya rastlanmıştı. İki akciğerinde de çok sayıda kütle vardı. Altı gündür çeşitli taramalar, kan tahlilleri yapılıyor, röntgenleri çekiliyordu. Bronkoskopi yapılmış, göğsüne iğneler batırılmış, fakat hâlâ kesin bir tanıya ulaşılamamıştı.

Bugün cevabı öğreneceklerdi.

Doktor Wettig neşteri alıp kesi çizgisinin üzerine götürdü. Abby, onun kesiyi yapmasını bekledi. Ama Doktor Wettig onun yerine, sert bakışlı çelik mavisi gözlerini Abby'ye çevirdi.

"Kaç akciğer biyopsisine asistanlık yaptın Doktor DiMatteo?" diye sordu.

"Beş galiba."

"Hastanın anamnezini biliyor musun? Göğüs filmlerini gördün mü?"

"Evet hocam."

Wettig neşteri uzattı. "Hasta sizindir doktor."

Abby, adamın elinde parlayan neştere hayretle baktı. Doktor Wettig'in, son senesindeki asistanlara bile neşter emanet ettiği pek görülmemişti.

Neşteri aldı ve çelik bıçağın ağırlığını eline tam oturttu. Kontrollü elleriyle cildi gerip kaburganın üst çizgisi boyunca bir kesik açtı. Hasta adeta bir deri bir kemik olduğundan, önemli noktaları gizleyecek yağ katmanı yoktu. Daha derinden açtığı ikinci kesikle, kaburga arası kaslarını yardı.

Ciğer boşluğunu açmıştı.

Kesikten bir parmağını sokarak akciğerin yüzeyini yokladı. Sünger gibi yumuşaktı. "Durumu nasıl?" diye sordu anestezi uzmanına.

"Gayet iyi."

"Tamam, çekin" dedi Abby.

Kaburgalar ayrılınca kesik genişledi. Solunum cihazı bir nefes daha basınca, akciğerin küçük bir kısmı balon yaparak kesikten taştı. Abby balonu pensle yakaladı.

Anestezi uzmanına bir daha baktı. "İyi mi?"

"Sorun yok."

Abby, açığa çıkmış akciğer dokusuna odaklandı. Kütlelerden birini ilk bakışta gördü. Parmağını üzerinde dolaştırdı. "Çok sert" dedi. "İyi değil."

"Şaşırmadım" dedi Wettig. "Röntgende bile kemoterapi gerekeceği belliydi. Biz hücre türünü teyit ediyoruz."

"Baş ağrısı da beyin metastazından mı?"

Wettig başını salladı. "Çok agresif ilerliyor. Bundan sekiz ay önceki ciğer filmi temiz. Şimdiyse kanser tarlası gibi."

"Hasta seksen dört yaşında" dedi hemşirelerden biri. "Hiç değilse uzun yaşamış."

Abby ciğerin kütleli kısmından bir parça alırken, *Ama nasıl yaşamış?* diye düşündü. Mary Allen'ı ilk kez dün görmüştü. Kadını hastane odasında sessizce otururken bulmuştu. Perdeler çekili, yatak yarı karanlığa gömülüydü. Baş ağrısından olduğunu söylemişti Mary. *Güneş gözlerimi acıtıyor. Ancak uyuyunca kurtuluyorum acılardan. Ağrımayan, acımayan tarafım yok ki... Bana daha kuvvetli bir uyku ilacı verir misiniz doktor?*

Abby işlemi tamamlayıp ciğerin kesik ucunu dikti. Wettig herhangi bir şey söylemedi. Her zamanki soğuk bakışlarıyla Abby'nin çalışmasını izlemekle yetindi. Sessiz kalması bile iltifattı aslında; General'in eleştirisine hedef olmamak başlı başına başarıydı.

Abby nihayet göğsü kapattı, dreni yerleştirdi ve kanlı eldivenlerini çıkarıp tıbbi atık kovasına bıraktı.

"İşin zor kısmı asıl şimdi başlıyor" dedi, hemşireler sedyedeki hastayı ameliyathaneden çıkarırken. "Kötü haberi birinin söylemesi lazım."

"Biliyordur" diye karşılık verdi Wettig. "Genelde bilirler."

Sedye tekerleklerinin gıcırtısı eşliğinde nekahet odasına yürüdüler. Perdelerle çevrili dört yatakta, ameliyat sonrasının muhtelif evrelerindeki hastalar yatmaktaydı. Son bölmedeki Mary Allen kımıldanmaya başlamıştı. Ayağını oynattı. İnledi. Elini kayıştan kurtarmaya çalıştı.

Abby stetoskobunu hastanın göğsüne dayayıp ciğerlerini hızlıca dinledikten sonra, "Damardan beş miligram morfin yapalım" dedi.

Hemşire, morfin sülfat ampulünü damara zerk etti. Acıyı azaltacak kadar etkili, kendine gelmesini engellemeyecek kadar hafifti. Mary'nin inlemeleri son buldu. Ekrandaki kalp atışları düzenliydi.

"Talimatınız, Doktor Wettig?" diye sordu hemşire.

Bir an sessizlik oldu. Abby'nin de bakışlarını çevirdiği Doktor Wettig, "Hastanın sorumlusu Doktor DiMatteo" dedi. Sonra odadan çıktı.

Hemşireler bakıştılar. Wettig ameliyat sonrası talimatlarını hep kendisi yazardı. Abby'ye bir güvenoyu daha verilmiş demekti.

Dosyayı masaya götürüp yazmaya başladı: *Doğu 5 göğüs cerrahisi servisine nakil. Tanı: Akciğerde çoğul kütle nedeniyle açık ciğer biyopsisi. Durum stabil.* Beslenme, ilaç, müdahale talimatlarını tamamladı. Sıra müdahale durumu satırına gelmişti. Düşünmeden, *Tam müdahale*, yazdı.

Sonra masanın diğer tarafında, sedyede yatmakta olan Mary Allen'a baktı. Seksen dört yaşında, bütün vücudunu kanser sarmış bir insanın, son günlerini acıyla yaşamasının nasıl bir şey olduğunu düşündü. Hasta daha acısız ve hızlı bir ölümü tercih eder miydi? Bilmiyordu Abby.

"Doktor DiMatteo?" Ses diafondan geliyordu.

"Evet?" dedi Abby.

"On dakika önce Doğu 4'ten aradılar. Sizi bekliyorlar."

"Nöroşirurjiden mi? Neden çağırmışlar?"

"Terrio adlı hastanızla ilgili. Kocasıyla konuşmanızı istiyorlarmış."

"Karen Terrio artık benim hastam değil ki..."

"Benden mesajı iletmemi istediler."

"Peki, teşekkür ederim."

Abby içini çekerek ayağa kalktı ve Mary Allen'ın yanına giderek nabız monitörünü, hayati belirtilerini bir daha kontrol etti. Nabzı biraz hızlıydı ve hasta tekrar kımıldanmaya başlamıştı. Hâlâ acı çekiyordu.

Abby hemşireye baktı. "İki miligram daha morfin" dedi.

* * *

EKG monitöründeki sinyaller ağır ve düzenliydi.

"Kalbi ne kadar güçlü" diye mırıldandı Joe Terrio. "Bırakmak istemiyor. Teslim olmak istemiyor."

Karısının başucuna oturmuş, elini avuçlarına almış, gözlerini osiloskopta çıkıp inen yeşil çizgiye dikmişti. Odada bulunan monitörler, hortumlar, emme pompaları aklını karıştırmış gibiydi. Korkuyordu da. Sanki o gizemli kutunun esrarını çözerse, diğer her şeyi anlayacakmış gibi bütün dikkatini EKG monitörüne

vermişti. Kendisini, sevdiği kadının, kalbi atmaktan bir türlü vazgeçmeyen bu insanın başucunda oturmaya götüren olaylar dizisinin nedenini ve nasılını çözebilecekti sanki.

Saat öğleden sonra üçtü; sarhoş bir sürücünün Karen Terrio'nun otomobiline çarpmasının üstünden altmış iki saat geçmişti. Hasta otuz dört yaşında, HIV negatif, vücudunda kanser ve enfeksiyon olmayan biriydi. Aynı zamanda beyin ölümü de gerçekleşmişti. Kısacası, sağlıklı organ tarlası gibi bir bedendi. Kalp, akciğerler, böbrekler, pankreas, karaciğer, kemik, kornea, cilt... Tek bir hasatla, en az altı hayat kurtarılabilir veya iyileştirilebilirdi.

Abby bir tabure çekip adamın karşısına oturdu. Joe'yla uzun uzun konuşan tek doktor Abby olduğu için, hemşireler onu çağırmıştı. Adamı kâğıtları imzalamaya, karısının ölümüne izin vermeye ikna etsin diye. Abby bir süre sessizce oturdu. Karen Terrio'nun bedeni aralarında yatıyor, göğsü dakikada yirmi soluk ayarında inip kalkıyordu.

"Haklısın Joe" dedi Abby. "Kalbi güçlü. Bir süre daha onu hayatta tutar. Ama hep değil. Vücut sonunda anlar. Vücut bilir."

Joe, uykusuzluktan ve ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözleriyle ona baktı. "Neyi bilir?"

"Beynin öldüğünü. Kalbin atması için bir sebep kalmadığını."

"Nereden bilir?"

"Beynimize sadece duygu ve düşüncelerimiz için değil, bedenimizin yaşama amacı olması için de ihtiyacımız var. Bu amaç ortadan kalkınca kalp de, akciğerler de çökmeye başlıyor." Abby solunum cihazına baktı. "Onun yerine makine nefes alıyor."

"Biliyorum..." Joe gözlerini ovuşturdu. "Biliyorum, biliyorum da..."

Abby bir şey demedi. Joe başını ellerinin arasına almış, sandalyesinde öne arkaya sallanıyor, hıçkıra hıçkıra ağlamayı erkekliğine yediremediği için hafifçe inliyordu. Başını tekrar kaldırdığında saçları gözyaşlarından ıslanmış, tutam tutam dikilmişti.

Tekrar monitöre baktı. Bu odada bir tek oraya bakarken kendini güvende hissediyordu. "Her şey çok hızlı oldu."

"Değil. Organlar kısa bir süre sonra bozulmaya başlar. O zaman da kullanılamaz. Bunun kimseye faydası olmaz Joe."

Joe, karısının bedeninin üzerinden ona baktı. "Evrakı getirdiniz mi?"

"Yanımda."

Adam kâğıtlara bakmadı bile. Altına imzasını atıp geri verdi.

Bir yoğun bakım hemşiresi ile Abby de tanık olarak imza attılar. Formun nüshaları Karen Terrio'nun hasta kayıtlarına, New England Organ Bankası'na ve Bayside'ın nakil koordinatörünün konuyla ilgili dosyasına girecekti. Sonra organlar alınacaktı.

Karen Terrio gömüldükten çok sonra bile parçaları başkalarında yaşamaya devam edecekti. Beş yaşında oynarken, yirmi yaşında evlenirken, yirmi bir yaşında doğum sancıları çekerken göğsünde güm güm attığını hissettiği kalbi, bir yabancıda atmaya devam edecekti. Kişinin ölümsüzlüğe en yaklaştığı an buydu.

Ama yatağın başucunda sessizce nöbet tutmakta olan Joseph Terrio'nun içini rahatlatmıyordu bu.

* * *

Abby, Vivian Chao ile ameliyathanenin soyunma odasında karşılaştı. Vivian dört saatlik acil ameliyattan yeni çıkmıştı, ama soyunup yanına bıraktığı ameliyat tulumunda tek bir damla kan bile yoktu.

Abby, "Organların alınması için hasta yakını onay verdi" dedi.

"İmzaladı mı evrakı?"

"Evet."

"İyi. Lenfosit eşleştirmesi emrini yazayım." Vivian yeni bir tulum üstü aldı. Sutyen ve külotla duruyordu; tahta gibi göğsünde tüm kaburgaları tek tek sayılmaktaydı. *Fahri erkeklik, duygusal bir durum, bedensel değil*, diye düşündü Abby.

"Yaşam belirtileri nasıl?" diye sordu Vivian.

"Stabil durumda."

"Tansiyonunu yüksek tutun. Böbreklerde yetmezlik başlamasın. AB pozitif böbrek her gün çıkmıyor." Vivian tulumun bağcıklı pantolonunu giyip gömleği içine soktu. Yaptığı her hareket ölçülü ve şıktı.

"Organlar alınırken sen de girecek misin ameliyathaneye?" diye sordu Abby.

"Kalbi benim hastaya verirlerse girerim. Organların alınması, işin kolay kısmı. Asıl, boruları tekrar bağlarken şenlik oluyor." Vivian dolabın kapağını kapatıp asma kilidin şifresini çevirdi. "İki dakikan var mı? Seni Josh'la tanıştırayım."

"Josh kim?"

"Eğitim servisindeki hastam. Yoğun bakımda."

Soyunma odasından ayrılıp, koridorda asansöre doğru yürüdüler. Vivian bacaklarının kısalığını, adeta öfkeli ve sık adımla-

rıyla telafi ediyordu. "Kalp naklinin başarılı olup olmadığını, öncesini ve sonrasını görmeden anlayamazsın" dedi. "Ben de sana öncesini göstereceğim. Belki senin için durumu biraz daha kolaylaştırır."

"O ne demek?"

"Senin kadının kalbi var, beyni yok. Benim oğlanın beyni var, kalbi yok." Asansör kapısı açıldı, Vivian içeri girdi. "Trajedi safhasını atlatınca, anlam vermeye başlıyorsun."

Asansörde konuşmadılar.

Anlam vermiyor değilim, diye düşündü Abby. *Gayet iyi anlıyorum. Vivian olaya çok net bakıyor. Ama ben annelerinin yanı başında duran iki küçük kız çocuğunu aklımdan çıkaramıyorum. Hele ki annelerine dokunmaktan korkmalarını...*

Vivian önden yoğun bakıma girdi.

Joshua O'Day, dört numaralı yatakta uyuyordu.

"Bugünlerde çok uyuyor" diye fısıldadı, yakalığında Hannah Love yazan, tatlı suratlı, sarışın hemşire.

"İlaç değişikliğinden mi?"

"Bence depresyondan." Hannah başını iki yana sallayıp içini çekti. "Haftalardır hemşiresi benim. Hastaneye yatırıldığından beri. Biraz safça, ama şahane bir çocuk. Fakat son günlerde ya uyuyor, ya da gözlerini ödüllerinden ayırmıyor." Başucundaki etajerde özenle dizilmiş çeşitli ödülleri ve şiltleri gösterdi. Biri ta ilkokul üçüncü sınıftan kalmaydı; Pinewood İzci Kampı rozetiydi. Abby biliyordu o kampı. Erkek kardeşi de o kampa gitmişti zamanında.

Abby yatağın yanına geçti. Çocuk beklediğinden çok daha küçük gösteriyordu. Hannah Love'ın elindeki dosyaya göre on yedi yaşındaydı. On dört deseler şaşırmazdı. Serum ve kan hortumları, kateterler yatağını sarmaşık gibi sarmıştı. Kalp kateterini, sağ kulakçıktaki ve pulmoner arterdeki kan basıncını ölçmek için kullanıyorlardı. Abby yukarıdaki ekranda sağ karıncık basıncının yüksek olduğunu gördü. Çocuğun kalbi yeterli pompalamayı yapacak güçte olmadığından toplardamar sistemindeki basınç yükselmişti. Monitör olmasa bile, boynundaki mor ve şişkin damarlara bakarak bunu söyleyebilirdi.

"Karşınızda, Redding Lisesi'nin iki yıl önceki beysbol yıldızı" dedi Vivian. "Ben beysboldan hiç anlamadığım için kaç sayı yapmış bilmiyorum, ama babası pek gurur duyuyordu."

"Sadece gurur duysa iyi" dedi Hannah. "Geçen gün topu, eldiveni almış gelmiş. Karşılıklı paslaşmaya başladıklarında adamı

dışarı çıkarmak zorunda kaldım." Hannah güldü. "Oğlan deli, babası ondan deli."

"Ne zamandır hasta?" diye sordu Abby.

"Bir yıldır okula gitmiyor" dedi Vivian. "Coxsackie B virüsü iki yıl önce bulaşmış. Altı ay içinde konjestif kalp yetmezliği baş göstermiş. Bir aydır da yoğun bakımda, kalp bekliyor." Vivian bir an durduktan sonra devam etti: "Değil mi Josh?"

Çocuğun gözleri açıktı. Onlara kat kat tül perdenin gerisindeymiş gibi bakıyordu. Birkaç kere gözlerini kırpıştırdıktan sonra gülümsedi. "Selam Doktor Chao."

"Yeni ödüller görüyorum koleksiyonda" dedi Vivian.

"Ah, bunlar mı?" Josh gözlerini devirdi. "Annem bir yerlerden bulup çıkarıyor. Her şeyi saklar zaten. Sütdişlerimi bile bir torbaya doldurmuş saklıyor. İğrenç bir şey bence."

"Josh, seni biriyle tanıştıracağım. Bu, Doktor DiMatteo, kendisi cerrahi asistanıdır."

"Merhaba Josh" dedi Abby.

Çocuğun gözlerini Abby'ye çevirmesi biraz zaman aldı. Ağzından bir söz çıkmadı.

"Doktor DiMatteo seni muayene edebilir mi?" diye sordu Vivian.

"Neden?"

"Yeni kalbin geldiğinde, hani çizgi filmdeki Road Runner var ya, onun gibi olacaksın. Seni iki dakika oturtup muayene edemeyeceğiz bile."

Josh gülümsedi. "Dalga geçme..."

Abby yatağın yanına geçti. Josh geceliğini kaldırmış, göğsünü açmıştı. Beyaz ve tüysüzdü; ergen göğsünden çok, çocuk göğsüne benziyordu. Abby elini onun kalbine koydu ve kalbin, kaburgalarına kuş kanadı gibi çarptığını hissetti. Çocuğun ihtiyatlı, güvensiz bakışları altında stetoskobunu dayayıp kalp atışlarını dinledi. Pediatri koğuşlarında uzun süre kalmış, her yeni doktorun yeni acılar demek olduğunu bilen çocuklarda çok görmüştü bu bakışları. Sonunda Abby doğrulup stetoskobu cebine koyunca, Josh'ın bakışlarına rahatlık geldi.

"Bitti mi?" diye sordu.

"Bitti." Abby, çocuğun geceliğini düzeltti. "Hangi takımı tutuyorsun bakalım?"

"Hangisi olabilir?"

"Doğru ya, Red Sox."

"Babam bütün maçlarını kaydetti. Eskiden ne çok maça giderdik babamla... Ama eve bir döneyim, bütün maçları izleyeceğim.

Hepsini art arda. Üç gün boyunca beysbol izlemekten başka bir şey yapmayacağım." Oksijenli havadan derin bir soluk çekip tavana baktı. "Eve gitmek istiyorum Doktor Chao."

"Biliyorum" dedi Vivian.

"Odamda yatmak istiyorum. Odamı çok özledim." Yutkundu, ama boğazına takılan yumrudan kurtulamadı. "Odamı görmek istiyorum, hepsi o kadar. Odamı özledim."

Hannah onun yanına geçti. Çocuğu kollarıyla sarıp sallamaya başladı. Josh yumruklarını sıkmış, yüzünü Hannah'nın saçlarına gömmüş, ağlamamak için mücadele veriyordu. "Bırak kendini" dedi Hannah. "Tutma kendini, ağla yavrum. Bak ben buradayım. Hep yanında olacağım tamam mı Josh, ne zaman istersen. Sıkma kendini." Hannah, çocuğun omzunun üstünden Abby ile göz göze geldi. Hemşirenin yüzündeki yaşlar çocuğun değil, kendisinin gözyaşlarıydı.

Abby ile Vivian sessizce odadan çıktılar.

Yoğun bakımdaki hemşire odasına geçtiklerinde, Vivian, Josh O'Day ile Karen Terrio'nun kanlarında lenfosit eşleştirmesi yapılması için düzenlenen talimatın nüshalarını imzaladı.

"Ameliyata en çabuk ne zaman girebilir?" diye sordu Abby.

"Yarın sabaha bile olabilir. Elimizi ne kadar çabuk tutarsak o kadar iyi. Çocuk dün üç kere taşikardi geçirdi. Kalp ritmi bu kadar düzensizken fazla zamanı yok." Vivian dönüp Abby'nin yüzüne baktı. "Ben bu oğlanın bir Red Sox maçına daha gidebilmesini istiyorum. Sen de istemez miydin?"

Vivian'ın yüzü her zamanki gibi sakin ve ifadesizdi. *İçi pamuk gibi olsa da, Vivian bunu asla yüzüne yansıtmayacak,* diye düşündü Abby.

"Doktor Chao?" diye seslendi koğuş sekreteri.

"Evet?"

"Lenfosit taraması için cerrahi yoğun bakımı aradım. Karen Terrio'nun taramasının başlatıldığını söylediler."

"Hayret, stajyerim ilk defa işe yaramış."

"Ama eşleştirilen kişi Josh O'Day değil."

Vivian dönüp sekretere baktı. "Ne dedin?"

"Başka biri için eşleştirme yapılıyormuş. Nina Voss adında bir özel hasta için."

"İyi de Josh'ın durumu kritik! Listenin başında o var."

"Bana sadece kalbin öbür hastaya nakledileceğini söylediler."

Vivian ayağa fırladı. Üç adımda telefonun yanına gidip bir numara tuşladı. Abby kısa bir süre sonra onun konuştuğunu duydu.

"Ben Doktor Chao. Karen Terrio için lenfosit taraması emrini kimin verdiğini öğrenebilir miyim?" Dinledi. Sonra kaşlarını çatarak telefonu kapattı.

"Öğrendin mi kimmiş?" diye sordu Abby.

"Evet."

"E, kimmiş?"

"Doktor Mark Hodell."

4

Abby ile Mark, o akşam evlerine yakın Casablanca adlı restorandan yer ayırtmışlardı. Amaçları, birlikte yaşamaya başlamalarının altıncı ayını kutlamak olsa da, masadaki hava kutlamadan çok uzaktı.

"Bu Nina Voss denen kadın kim?" dedi Abby. "Bana bunu anlat yeter."

"Bilmiyorum dedim ya" diye karşılık verdi Mark. "Konuyu kapatabilir miyiz artık?"

"Çocuğun durumu kritik. Günde iki kere krize giriyor. Bir yıldır organ nakli listesinde. Tam AB pozitif uygun bir kalp bulundu derken kayıt sistemini devre dışı mı bırakacaksınız? Hâlâ evinde oturan özel bir hastaya mı vereceksiniz kalbi?"

"Kalbi sokağa atmıyoruz anlasana. Klinik bir karardı bu."

"Kimin kararıydı?"

"Aaron Levi'nin. Öğlen aradı beni. Nina Voss'un yarın hastaneye yatırılacağını söyleyip, donör üzerinde taramalar yaptırmamı istedi."

"Bu kadar mı anlattı?"

"Özünde." Mark şişeye uzanıp kadehini doldururken şarabı masaya damlattı. "Konuyu değiştirebilir miyiz lütfen?"

Abby, kadehinden bir yudum alırken ona baktı. Göz göze gelmemeye çalışıyordu Mark.

"Kim bu hasta?" diye sordu. "Kaç yaşında?"

"Konuşmak istemiyorum."

"Kadını ameliyata alacak olan sensin. Yaşını biliyorsundur herhalde."

"Kırk altı."

"Başka eyaletten mi?"

"Boston'dan."

"Hemşireler Rhode Island'dan uçakla geldiğini söylediler."

"Yaz mevsimini Newport'ta geçiriyorlar."

"Kocası kimmiş?"

"Victor Voss adında bir adam. Sadece adını biliyorum, başka bir bilgim yok."

Abby durakladı. "Voss parayı nereden kazanmış?"

"Ben sana parayla ilgili bir şey söyledim mi?"

"Newport'ta yazlık evleri var diyorsun Mark, yapma bunu."

Mark hâlâ göz göze gelmekten kaçınıyor, başını şarap kadehinden kaldırmıyordu. Abby bir masada karşılıklı otururken ona çok bakmış, kendisini cezbeden birçok şey görmüştü. Korkusuz bakışlar. Kırk bir yılın gülümseme çizgileri. Bir anda beliriveren tebessüm. Ama bu akşam Mark, Abby'ye bakmıyordu bile.

"Kalp satın almanın bu kadar kolay olduğunu bilmiyordum" dedi Abby.

"Yargısız infaz derler bu yaptığına."

"Kalp bekleyen iki hasta var. Biri eğitim servisinde yatan yoksul, sigortasız bir çocuk. Diğerinin Newport'ta yazlık evi var. Ödülü kim kapacak? Bence belli."

Mark şişeye bir daha uzanıp üçüncü kadehini doldurdu. Ölçülü bir hayat yaşamakla övünen bir adama göre sünger gibi içiyordu. "Bak" dedi, "bütün günüm hastanede geçiyor. Bir de yemek masasında hastane konuşmak istemiyorum. Lütfen kapatalım artık konuyu."

Sustular. Karen Terrio'nun kalbi, diğer tüm sohbet kıvılcımlarını boğan bir perde gibiydi. *Belki de konuşacağımız her şeyi konuştuk zaten*, dedi içinden Abby. Belki de ilişkilerin, hayat hikâyelerinin anlatıldığı ve yeni malzeme bulunması gereken o sıkıcı aşamasına gelmişlerdi. *Daha altı aydır birlikteyiz, ama suskunluklar başladı bile.*

"Oğlan bana Pete'i hatırlattı" dedi Abby. "Pete de Red Sox'ı tutardı."

"Kim?"

"Pete, kardeşim."

Mark bir şey demedi. Omuzlarını düşürüp rahatsızlığını açıkça belli ederek durdu. Pete konusu açılınca, huzursuz oluyordu. Gerçi ölüm, doktorlar için sorunlu bir konuydu. *Her gün bu kelimeyle köşe kapmaca oynuyoruz*, dedi Abby içinden. *Eks deriz, hayata döndürülemedi deriz, son aşama deriz, ama bir türlü* ölüm *kelimesi çıkmaz ağzımızdan.*

"Red Sox'la yatıp kalkardı" diye devam etti. "Üzerinde oyuncu resimlerinin olduğu kartlar vardır ya, hepsini toplamıştı. Harçlığını biriktirir onları alırdı. Bir de kartlar bozulmasın diye, plastik kılıflar alırdı. Bir sentlik karton parçasının üstüne beş sentlik kılıf. On yaş kafası işte."

Mark şaraptan bir yudum aldı. Her türlü sohbet girişimine karşı huzursuzluk paltosunu giymiş, öylece oturuyordu.

Kutlama yemeği rezil olmuştu. Pek bir şey konuşmadan yiyip kalktılar.

Eve döndüklerinde, Mark tıp dergilerinden koruganının arkasına sığındı. Aralarındaki anlaşmazlıklara hep bu şekilde karşılık veriyor, içine kapanıyordu. Ama Abby şöyle sıkı, ağız dolusu bir kavgaya hayır demezdi. Dik başlı üç kızı ve küçük Pete'i ile DiMatteo ailesi, ergen atışmalarının en ateşlisine, kardeş kavgalarının en sertine tanık olmuştu, ama birbirlerine duydukları sevgiden asla şüphe etmemişlerdi. Abby'nin de kavga çıksın diye avuçları kaşınıyordu şimdi.

Sessizliğe katlanamazdı.

Öfkeyle mutfağa dalıp eviyeyi ovmaya başladı. *Tam annem gibi oldum*, dedi içinden, hoşnutsuzlukla. *Tepem atınca ne yapıyorum? Mutfağı temizliyorum.* Ocağı sildi, sonra demirlerini yerinden çıkarıp onları da ovaladı. Mark'ın nihayet yatak odasına gittiğini duyduğunda mutfak ayna gibi parıldıyordu.

Mark'ın peşinden gitti.

Karanlıkta birbirlerine değmeden yan yana yattılar. Mark'ın sessizliği Abby'ye de bulaşmıştı ve şimdi zayıf olan, muhtaç olan kendisiymiş gibi görünmeksizin bu sessizlikten kurtulacak bir yol bulamıyordu. Ama sessizliğe dayanamıyordu da.

"Böyle yapmandan hiç hoşlanmıyorum" dedi.

"Abby, lütfen. Çok yorgunum."

"Ben de. İkimiz de yorgunuz. Hep yorgunuz zaten. Ama böyle uyuyamayacağım. Sen de uyuyamayacaksın."

"Peki. Ne söylememi istiyorsun?"

"Ne fark eder? Yeter ki konuş benimle."

"Bir şeyin cılkını çıkarana kadar konuşmayı anlamlı bulmuyorum."

"Benim bazı şeyleri konuşmaya ihtiyacım var ama."

"Peki. Dinliyorum."

"Dinliyorsun da ben duvara konuşuyor gibiyim. Ya da günah çıkarmaya gitmişim, göremediğim bir adama içimi döküyorum sanki." İçini çekip gözlerini karanlığa çevirdi. Bir an uçtuğunu,

bağlarından koptuğunu, yükseldiğini hissedince içi bir hoş oldu. "Çocuk yoğun bakımda" dedi. "On yedi yaşında."

Mark karşılık vermedi.

"Bana kardeşimi hatırlatıyor. Pete ondan çok küçüktü. Ama o da hiç korkmuyormuş gibi davranırdı, diğer erkek çocukları gibi."

"Kararı bir tek ben vermiyorum" dedi Mark. "Başkalarının da söz hakkı var. Bütün nakil ekibinin. Aaron Levi'nin, Bill Archer'ın. Hatta Jeremiah Parr'ın bile."

"Hastane müdürü niye devreye giriyor?"

"Parr, istatistiklerin iyi görünmesini istiyor. Bütün araştırmalar da, ayaktaki hastaların sağ çıkma olasılığının daha yüksek olduğunu gösteriyor."

"Kalp nakli yapılmazsa Josh O'Day'in hastaneden sağ çıkmayacağı muhakkak."

"Tamam, trajik bir durum ama hayat böyle."

Abby, bu duygusuzluğun yol açtığı sarsıntıyla kaskatı kesildi.

Mark uzanıp elini tutmak istedi. Abby elini çekti.

"Fikirlerini değiştirebilirsin" dedi. "Konuşup ikna edebilsen..."

"Çok geç artık. Ekip kararını verdi."

"Yahu bu ekip kararı Tanrı kelamı mı?"

Uzun bir sessizlik oldu. Mark alçak sesle, "Sözlerine dikkat et Abby" dedi.

"Dini duygularınızı rencide mi ettim?"

"Geçen gece Archer'ın davetinde herkes sözlerinde samimiydi. Hatta Archer bana sonradan senin üç yıldır gördüğü en iyi kadro adayı olduğunu söyledi. Ama Archer ekibe aldığı insanlar konusunda çok dikkatlidir, ben de bunda bir sakınca görmüyorum. Bizimle birlikte çalışacak insanlara ihtiyacımız var, bize karşı değil."

"Sizinle aynı fikirde olmasam da mı?"

"Bu da takım çalışmasının bir parçası Abby. Hepimizin farklı bakış açıları var. Ama kararı birlikte veriyoruz ve bunun arkasında duruyoruz." Bir kez daha Abby'nin eline doğru uzandı; genç kadın bu kez elini çekmedi. Ama uzatılan eli tutmadı da. "Yapma Abby" dedi Mark usulca. "Bayside'ın nakil kadrosuna geçmek için adam öldürecek asistanlar var piyasada. Sana ise bu fırsat gümüş tepside sunuldu. İstediğin şey bu değil mi zaten?"

"Elbette bu. O kadar çok istiyorum ki kendimden korkuyorum. Üstelik Archer konuyu açana dek, bu kadar istediğimin farkında bile değildim..." Derin bir nefes aldı ve yavaş yavaş bıraktı. "Hep daha fazla istemem hoşuma gitmiyor. İçimde bir şey beni sürekli dürtüyor. Önce üniversite oku dedi, sonra tıp fakültesine gir. O

bitti, uzmanlığa devam et. Şimdi gözümü kadroya diktim. Başladığım noktadan o kadar uzaktayım ki... Bir zamanlar sadece doktor olmak vardı kafamda."

"Artık yetmiyor. Öyle değil mi?"

"Öyle; keşke yetse. Ama yetmiyor."

"O zaman bu fırsatı tepme Abby. Rica ediyorum. İkimiz adına da."

"Niye sen de her şeyi kaybedecekmişsin gibi konuşuyorsun?"

"Seni öneren bendim. Seni almanın en yerinde karar olacağını düşünüyordum." Abby'nin gözlerine baktı. "Hâlâ da öyle düşünüyorum."

Bir an sessiz kaldılar. Elleri birbirine değerek öylece yattılar. Sonra Mark elini uzatıp Abby'nin kalçasını okşadı. Kucaklamak ister gibi onu hafifçe kendine doğru çekti.

Bu kadarı yetti. Abby, kendini Mark'ın kollarına bıraktı.

* * *

Beş altı çağrı cihazının birden aynı anda viyaklamasının ardından hastane hoparlöründen kısa bir duyuru geldi:

Yoğun bakımda mavi kod. Yoğun bakımda mavi kod.

Abby, merdivene seğirten diğer asistanların peşine takıldı. Yoğun bakıma girdiği sırada, içerisinin sağlık personeliyle dolu olduğunu gördü. Bir mavi kod için gerekenden çok insan olduğu belliydi. Öyle ki, asistanların çoğu uzaklaşmaya başlamıştı bile. Abby de uzaklaşacaktı.

Ama kodun, Josh O'Day'in bölmesine ait olduğunu görmüştü.

Beyaz önlük ve yeşil ameliyat kıyafeti giymiş insan kalabalığının arasına daldı. Ortalarında, lambaların ışığı altında cılız bedeni çırılçıplak soyulmuş Joshua O'Day yatıyordu. Hannah Love kalp masajı yaparken, göğse her abandığında sarı saçları yüzüne savruluyordu. Başka bir hemşire tekerlekli arabaların çekmecelerini hızla açıp kapatıyor, aldığı ampulleri ve şırıngaları asistanlara uzatıyordu. Abby yukarıdaki kalp monitörüne baktı.

Karıncık fibrilasyonu. Duran bir kalbin habercisi.

"Yedi buçukluk ET tüpü!" diye bağırdı bir ses.

Abby, Vivian Chao'nun çocuğun başucunda çömelmiş olduğunu o zaman fark etti. Laringoskop elinde, hazır bekliyordu.

Tekerlekli arabanın başındaki hemşire, nefes borusuna sokulan tüpün plastik kabını yırtarak tüpü Vivian'a uzattı.

"Solunuma devam!" dedi Vivian.

Josh'ın yüzüne anestezi maskesi tutan solunum teknisyeni, balonu birkaç kez daha sıkarak çocuğun ciğerlerine oksijen doldurdu.

Vivian, "Tamam, entübasyon yapıyorum" dedi.

Teknisyen maskeyi çekti. Vivian birkaç saniye içinde tüpü nefes borusuna yerleştirip oksijeni bağladı.

"Lidokain yapıldı" dedi bir hemşire.

Yoğun bakım asistanı başını kaldırıp monitöre baktı: "Lanet olsun! Fibrilasyon devam ediyor. Elektrotları ver. İki yüz jul bas."

Bir hemşire elektrotları uzattı. Asistan bunları alıp göğse yapıştırdı. İletken jel pedlerin nereye koyulacağı zaten işaretlenmişti. Biri göğüs kemiğine, diğeri meme ucunun dış tarafına. "Açılın!"

Elektrik şoku Joshua O'Day'in vücudundaki bütün kasları spazma soktu. Beden bir an eğri büğrü kıvrılıp sonra hareketsiz kaldı.

"Fibrilasyon devam ediyor" dedi biri. "İki buçukluk Bretylium."

Hannah hemen kalp masajına devam etti. Yüzü kıpkırmızı olmuş, ter içinde kalmış, korkudan ifadesi donmuştu.

"Ben alabilirim" dedi Abby.

Hannah başını sallayıp kenara çekildi.

Abby tabureye çıkıp, ellerini Joshua'nın göğsüne, avuç içi göğüs kemiğinin alt kısmında kalacak şekilde yerleştirdi. Göğsü azıcık bastırsa içeri göçecekmiş gibi kırılgan geldi ellerine, az daha yüklenmeye korkacaktı.

Masaja başladı. Zihni meşgul eden bir iş değildi. Yüklen-bırak, yüklen-bırak şeklinde, tekrara dayalı bir müdahaleydi. Abby kargaşanın tam ortasındaydı, ama zihni ortamdan kopup uzaklaşmış haldeydi. Çocuğun yüzüne bakmaya, Vivian'ın soluk tüpünü bantlamasını izlemeye cesaret edemiyordu. Sadece çocuğun göğsüne, avuç içinin göğüs kemiğiyle buluştuğu noktaya odaklanmıştı. Göğüs tahtası kişinin kim olduğunu açık etmezdi. Şu anda herhangi birinin göğsüne bastırıyor olabilirdi. Belki bir ihtiyarın, belki bir yabancının. *Yüklen-bırak.* İyice konsantre oldu. *Yüklen-bırak.*

"Açılın!" diye tekrar bağırdı biri.

Abby uzaklaştı. Elektrotlar yine devreye girdi, vücut yine büküldü.

Karıncık fibrilasyonu. Kalbin artık dayanamadığının sinyali.

Abby ellerini birleştirip çocuğun göğsüne bastırdı. Yüklen-bırak. *Geri dön Joshua*, diyordu elleri oğlana. *Aramıza dön.*

O hengâmede yeni bir ses duyuldu. "Yüz miligramlık kalsiyum klorür solüsyonu verin!" dedi Aaron Levi. Ayakucunda durmuş, bakışları kalp monitörüne kilitlenmişti.

"Ama digoksin verdik" dedi yoğun bakım asistanı.

"Ne kaybederiz ki?"

Bir hemşire, şırıngayı doldurup asistana uzattı. "Yüz miligram kalsiyum klorür."

Çözelti katetere şırınga edildi. Dilek havuzuna atılan bir demir para daha.

"Şimdi yine şok verin" dedi Aaron. "Bu sefer dört yüz jul."

"Açılın!"

Abby çekildi. Çocuğun uzuvları kasılıp tekrar yatağa düştü.

"Bir daha" dedi Aaron.

Bir şok daha. Monitördeki imleç ok gibi yukarı fırladı. Sıfır çizgisine dönerken tek bir nokta, ritmin tepe noktasını işaretledi. Kalp anında fibrilasyona döndü.

"Hadi bir daha!" dedi Aaron.

Elektrotlar göğse bastırıldı. Dört yüz jul elektrik yiyen beden sıçradı. Herkes bakışlarını monitöre çevirirken ani bir sessizlik çöktü.

Bir ritim dalgası geçti. Sonra bir tane daha. Sonra bir daha.

"Sinüs dalgası geldi" dedi Aaron.

"Nabzını aldım!" dedi bir hemşire. "Nabzı atıyor."

"Tansiyon yediye dört... Dokuza beş oldu..."

Sanki odadaki herkes rahat bir nefes aldı. Yatağın ayakucundaki Hannah Love, her şeyi boş vermiş, katılarak ağlıyordu. *Aramıza hoş geldin Josh*, dedi Abby içinden, gözleri dolarken.

Diğer asistanlar teker teker çıkarken, Abby olduğu yerde durdu; kımıldayacak hali kalmamıştı. Hiç konuşmadan, hemşirelerin her mavi kod sonrası ortaya saçılan şırıngaları, kırık ampulleri, cam ve plastik artıklarını toplamasına yardım etti. Yanında Hannah Love, Josh'ın göğsündeki iletken jel kalıntılarını silerken durup durup burnunu çekiyordu.

Sessizliği bozan Vivian oldu.

"O kalp şu anda bu çocuğa takılıyor olabilirdi" dedi. Vivian, Josh'ın ödüllerinin durduğu etajerin yanındaydı. Yavrukurt rozetini aldı. Pinewood İzci Kampı, üçüncü sınıf. "Bu sabah ameliyata girmiş olabilirdi. Saat onda yeni kalbi yerinde olurdu. Bu çocuk ölürse günahı boynuna Aaron." Vivian, yazmakta olduğu satırın ortasında kalakalan Aaron Levi'ye çevirmişti gözlerini.

"Doktor Chao" dedi Aaron fısıldarcasına, "bu meseleyi özel görüşelim mi?"

"Kim duyarsa duysun! Mükemmel eşleşiyordu kalp. Ben Josh'ı bu sabah masada istiyordum. Ama bana kararınızı söyleyemedi-

niz. Sadece ertelediniz, ertelediniz!" Derin bir nefes alıp elinde tuttuğu rozete baktı. "Ne bok yiyorsunuz hiç anlamıyorum. Hepiniz."

"Sen sakinleşmeden bu konuyu konuşmayacağım" diyen Aaron, dönüp kapıya yöneldi.

"Öyle bir konuşacaksın ki..." diyen Vivian da peşine düştü.

Abby açık kapıdan Vivian'ın Aaron'ı yoğun bakım boyunca takip ettiğini, öfkeyle sorular sorduğunu, açıklama talep ettiğini duyabiliyordu.

Abby eğilip, Vivian'ın yere düşürdüğü Pinewood İzci Kampı rozetini aldı. Yeşil olduğuna göre birincilik rozeti değil, ufak bir tahta parçasının başında, zımpara ve boyayla geçirilen saatlerin, dingilleri yağlamanın, suya daha hızlı düşsün diye olta kurşunu dövmenin aferiniydi. Bunca çaba ödüllendirilmeli. Oğlan çocuklarının egoları okşanmalı.

Vivian bölmeye döndü. Yüzü kireç gibiydi, konuşmuyordu. Josh'ın başında durup solunum cihazının hışırdamasıyla birlikte inip kalkan göğsünü izledi.

"Naklettiriyorum" dedi.

"Ne?" Abby hayretle baktı. "Nereye?"

"Massachusetts Merkez Hastanesi'ne. Nakil servisi. Hazırlayın, ambulansa alacağız. Ben gerekli telefon konuşmalarını yapacağım."

İki hemşire yerinden kımıldamadı. Vivian'a bakıyorlardı.

Hannah, "Ama taşınacak durumda değil" diye itiraz edecek oldu.

"Burada kalırsa onu kaybedeceğiz" dedi Vivian. "Şaka değil, ölecek çocuk. Bırakalım ölsün mü?"

Hannah, üzerinde bezi duran cılız göğsün inip kalkmasına baktı. "Hayır" dedi. "Hayır, yaşamasını istiyorum ben."

"Ivan Tarasoff, Harvard'dan hocam olur" dedi Vivian. "Oradaki nakil ekibinin başında. Nakli bizimkiler yapmazsa, Tarasoff yapar."

"Josh'ı sağ salim oraya götürdük diyelim" dedi Abby, "yine de bir donör lazım olacak."

"O zaman onu da bulacağız." Vivian, Abby ile göz göze geldi. "Karen Terrio ne güne duruyor?"

Abby o anda yapması gerekeni anladı. Başını salladı. "Ben hemen Joe Terrio ile konuşacağım."

"Yazılı olması şart. İmzasını da al mutlaka."

"Organı kim alacak? Bayside ekibi olmaz."

"Tarasoff kendi adamını gönderir. Biz de yardım ederiz. Hatta

doğruca adrese teslim ederiz. Hiç zaman kaybetmememiz lazım. Bizi kimse durduramadan bitirelim bu işi."

"Ama bir dakika" dedi diğer hemşire. "Massachusetts Merkez Hastanesi'ne nakil emrini siz veremezsiniz ki."

"Veririm" dedi Vivian. "Josh O'Day, eğitim servisinin hastası. Yani bölüm başkanının sorumluluğunda. Bu işin bütün sorumluluğu bana ait. Siz dediğimi yapın ve çocuğu ambulansa bindirmeye hazır olun."

"Elbette Doktor Chao" dedi Hannah. "Hatta yanında ben de giderim."

"İyi yaparsın." Vivian, Abby'ye baktı. "Hadi sen de git sök şu kalbi."

* * *

Doksan dakika sonra, Abby ameliyat kıyafetini üstüne geçiriyordu. Ellerini son kez duruladı, kollarını dirseklerinden kırıp ellerini havada tutarak, üç numaralı ameliyathanenin yaylı kapısından içeri geri geri girdi.

Donör masanın üstünde yatıyor, teni çiğ floresan ışığında solgun görünüyordu. Anestezi asistanı hemşire serum değiştirmekteydi. Bu hastada anesteziye ihtiyaç yoktu. Karen Terrio acı hissedecek durumda değildi.

Tulumunu ve eldivenlerini kuşanmış olan Vivian masanın bir tarafında, üroloji cerrahı Doktor Lim diğer tarafında duruyordu. Abby daha önce birkaç kez Doktor Lim'le çalışmıştı. Az konuşan, çok ve hızlı iş gören bir adamdı.

"Kaşesi, imzası tamam mı?" diye sordu Vivian.

"Üç nüsha halinde. Dosyada duruyor."

Şartlı bağış formunu Abby bizzat hazırlamış, Karen Terrio'nun kalbinin on yedi yaşındaki Josh O'Day'e verileceği hükmünü forma yerleştirmişti.

Joe Terrio'nun aklını çelen, çocuğun yaşı olmuştu. Karısının başucunda elini tutarak otururken, Abby'nin anlattığı on yedi yaşında, beysbol delisi çocuğu duyunca, tek kelime etmeden kâğıda imzayı basmıştı.

Sonra da karısına bir veda öpücüğü vermişti.

"Organları kim alacak?" diye sordu Abby.

"Tarasoff'un ekibinden Doktor Frobisher. Ben onunla daha önce ameliyata girdim. Şimdi yolda" dedi Vivian.

"Josh'tan haber var mı?"

"On dakika önce Tarasoff aradı. Kan grubunu, çapraz taramalarını halletmişler, ameliyathane ayarlamışlar. Hazır bekliyorlar." Vivian sabırsızca Karen Terrio'ya baktı. "Ben bile sökerim bu kalbi... Nerede kaldı bu Frobisher?"

Beklediler. On dakika, on beş dakika. Massachusetts Merkez Hastanesi'ndeki Tarasoff'tan bir telefon geldi. Organları almaya başlamışlar mıydı?

"Başlayamadık" dedi Vivian. "Her an başlayabiliriz."

Diafon bir daha vızıldadı. "Doktor Frobisher geldi" dedi hemşire. "Şimdi giyiniyor."

Beş dakika sonra ameliyathanenin kapısı açıldı ve Frobisher kollarından sular damlayarak hızla içeri girdi. "Dokuz numara eldiven" dedi ters bir ifadeyle.

İçerideki ortam bir anda gerildi. Vivian'dan başka kimsenin Frobisher'la bir yakınlığı olmamıştı ve adam tip itibariyle pek hoşsohbet durmuyordu. Hemşireler sessizce giyinmesine yardımcı oldular.

Frobisher masaya yaklaştı ve operasyon sahasını dikkatle süzdü. "Yine olay çıkarmışsınız Doktor Chao."

"Görevimiz" dedi Vivian. Masanın çevresinde bekleyenleri tanıttı. "Doktor Lim böbrekleri alacak. Doktor DiMatteo ile ben de gerektiği şekilde yardım edeceğiz."

"Hastanın anamnezi nedir?"

"Kafa travması. Beyin ölümü gerçekleşti, donörlük belgeleri imzalandı. Otuz dört yaşında, önceden hastalığı yok, kan tahlilleri de yapıldı."

Doktor bir neşter seçip, hastanın başına gelerek durdu. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Hiçbir şey yok. Organ Bankası da tam eşleşme olduğunu doğruladı. İçiniz rahat olsun."

"Başıma ne geldiyse ondan geldi" diye homurdandı Doktor Frobisher. "Madem öyle, önce kalbimize bir bakalım keyfi yerinde mi. Sonra bırakalım Doktor Lim böbrekleri halletsin." Neşteri Karen Terrio'nun göğsüne bastırdı. Tek ve hızlı bir hareketle tam ortadan keserek göğüs kemiğini açığa çıkardı. "Testere."

Ameliyat hemşiresi ona elektrikli testereyi uzattı. Pens Abby'nin elindeydi. Frobisher göğüs kemiğini keserken Abby başını çevirmek zorunda kaldı. Testerenin uğultusu, kemik tozunun kokusu içini kaldırırken, becerikli elleri hızla hareket eden Frobisher bunları hiç umursamıyor gibiydi. Dakikası dolmadan göğüs boşluğuna ulaşmış, neşterini kalp zarına dayamıştı bile.

Göğüs tahtasının kesilmesi sadece kuvvet işiydi. Şimdiyse önlerinde çok daha hassas bir operasyon vardı. Frobisher zarı yardı.

Çarpan kalbe bakar bakmaz halinden hoşnut bir homurtu çıkardı. Vivian'a bir bakış atıp, "Ne diyorsunuz Doktor Chao?" dedi.

Vivian adeta huşu içinde göğüs boşluğunun derinlerine uzandı. Kalbi sanki okşuyor, parmaklarını yüzeyine sürüyor, damarlarının kıvrımlarını yokluyordu. Organ ellerinde şiddetle kasıldı. "Çok güzel" dedi usulca. Parlayan gözlerle Abby'ye baktı. "Tam Josh'a göre bir kalp."

Diafon öttü. Bir hemşire, "Doktor Tarasoff telefonda" dedi.

"Söyleyin, kalp iyi görünüyor" dedi Doktor Frobisher. "Şimdi böbreği alacağız."

"Cerrahlardan biriyle görüşmek istiyormuş. Çok acil olduğunu söyledi."

Vivian, Abby'ye bir bakış attı. "Hadi sen bak telefona."

Abby eldivenlerini çıkarıp duvardaki telefonu açtı. "Alo, Doktor Tarasoff? Ben asistan hekim Abby DiMatteo. Kalp çok iyi durumda. Bir buçuk saate teslim edeceğimizi umuyorum."

"Çok geç olabilir" dedi Tarasoff. Abby fonda takır takır yağdırılan emirleri, demir alet tangırtılarını duyabiliyordu. Tarasoff'un da sesi gergin ve dikkati dağınık gibiydi. Adamın ahizeyi uzaklaştırıp bir başkasıyla konuştuğunu duydu. Sonra tekrar telefona döndü. "Şu on dakikada çocuk iki kere krize girdi. Şimdilik sinüs ritmine döndürdük. Ama daha fazla bekleyemeyiz. Ya şimdi baypas makinesine sokacağız ya da kaybedeceğiz. Soksak bile kaybedebiliriz ya..." Tekrar ahizeyi uzaklaştırıp, bu kez birini dinledi. Telefona geri döndüğünde kısa konuştu: "Kesmeye başlıyoruz. Bir an önce gelin buraya."

Abby telefonu kapatıp Vivian'a, "Josh'ı baypasa bağlıyorlar. İki kere krize girmiş. Kalbe hemen ihtiyaçları var" dedi.

"Böbrekleri çıkarmam bir saati bulur" dedi Doktor Lim.

"Böbreği boş ver" dedi Vivian anında. "Biz direkt kalbi sökelim."

"İyi de..."

"Doğru söylüyor" dedi Frobisher. Hemşireye, "Buzlu serum fizyolojik hazırlayın!" dedi. "Termosu getirin. Biri de ambulans ayarlasın."

"Tekrar giyineyim mi?" diye sordu Abby.

"Hayır." Vivian pense uzandı. "İşimiz birkaç dakikada biter. Paket servis işi sende."

"Hastalarım ne olacak?"

"Yerine ben bakarım. Çağrı cihazını çalışma masasına bırak yeter."

Hemşirelerden biri, termosun içine buz doldurmaya başladı. Diğeri, ameliyat masasının yanında soğuk serum fizyolojik hazırladı. Frobisher'ın başka talimat vermesi gerekmiyordu; bunlar kalp damar cerrahisi hemşireleri olduklarından, ne yapacaklarını iyi biliyorlardı.

Frobisher'ın neşteri hızla hareket ederek hazırlık kesilerini açmaya başlamıştı bile. Organ hâlâ çalışıyor, her kasıldığında atardamarlara oksijenden yana zengin kan basıyordu. Artık bunu durdurmanın, Karen Terrio'nun son hayat belirtilerini de söndürmenin zamanı gelmişti.

Frobisher, aortun köküne beş yüz mililitre potasyum çözeltisi zerk etti. Kalp bir kere çarptı. Bir daha.

Sonra durdu. Ani potasyum hücumu karşısında kaslar felç olmuştu. Abby ister istemez kalp monitörüne baktı. EKG hareketi yoktu. Karen Terrio nihayet klinik anlamda ölmüştü.

Bir hemşire, göğüs boşluğunun içine buzlu serum boca ederek kalbi hızla soğuttu. Sonra Frobisher kesme işlemine başladı.

Az sonra kalbi göğüsteki yerinden çıkararak yavaşça bir küvete bıraktı. Tuzlu suyun içinde kan dalga dalga yayıldı. Bir hemşire naylon torba açarak kalbe yaklaştı. Frobisher kalbi suda biraz daha çalkaladıktan sonra durulanan organı torbaya bıraktı. Torbanın içine biraz daha buzlu serum dolduruldu. Sonra kalp iç içe iki poşette termosa yerleştirildi.

"Sana emanet DiMatteo" dedi Frobisher. "Ambulansa sen bin. Ben arkadan arabayla geleceğim."

Abby termosu kucakladı. Ameliyathanenin kapısından çıkıyordu ki, arkasından Vivian'ın seslendiğini duydu:

"Düşürme sakın!"

5

Abby kucağındaki termosu sıkıca tutarken, içinden, *Josh O'Day'in hayatı avucumun içinde*, diye geçirdi. Öğlen saati hep yoğun olan Boston trafiği, ambulansın tepe ışıklarının önünde mucize eseri yarılıyordu. Abby ilk kez ambulansa biniyordu. Başka bir gün olsa, kabalıklarıyla nam salmış Boston sürücülerinin kerhen yol vermesini izlemekten baş döndürücü bir zevk alabilirdi. Ama şu an bütün dikkatini kucağındaki değerli yüke vermişti ve geçen her saniyenin Josh'ın hayatındaki önemini düşünmekle meşguldü.

Yaka kartında G. Furillo yazan ambulans sürücüsü, "Canlı galiba, doktor" dedi.

"Kalp taşıyoruz" dedi Abby. "Güzel bir kalp hem de."

"Kime gidiyor?"

"On yedi yaşında bir çocuğa."

Furillo, esnek kollarını zarifçe hareket ettirerek, ambulansı duran trafiğin etrafından dolaştırdı. "Havaalanından böbrek alıp ulaştırmışlığım vardır. Ama ne yalan söyleyeyim, ilk kez kalp taşıyorum."

"Ben de."

"Ne kadar dayanıyor, beş saat filan mı?"

"Aşağı yukarı."

Furillo bir bakış atıp sırıttı. "Rahat olun. Vardığımızda daha dört buçuk saati olur."

"Ben kalbi düşünmüyorum. Çocuğu düşünüyorum. Durumunun iyi olmadığını söylediler."

Furillo tüm dikkatini trafiğe çevirdi. "Vardık sayılır. Beş dakikaya kalmaz oradayız."

Telsiz cazırdadı. "Merkezden yirmi üçe. Merkezden yirmi üçe."

Furillo mikrofonu aldı. "Yirmi üç, merkez. Ben Furillo."

"Yirmi üç, derhal Bayside acile intikal edin."

"Edemem, Massachusetts Merkez Hastanesi'ne gidiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Yirmi üç, derhal Bayside'a intikal edin."

"Başka araç yok mu merkez? Canlı organ taşıyoruz..."

"Yirmi üç numaralı araca özel emir çıkarıldı. Massachusetts Merkez Hastanesi'ne gidilmeyecek, anlaşıldı mı?"

"Emri veren kim?"

"Doktor Aaron Levi'nin kesin talimatı var. Massachusetts Merkez Hastanesi'ne gidilmeyecek. Anlaşıldı mı?"

Furillo, Abby'ye bir bakış attı. "Ne diyor bu adamlar?"

Öğrendiler, dedi Abby içinden. *Öğrendiler, şimdi de engellemeye çalışıyorlar.*

İçinde Karen Terrio'nun kalbinin durduğu termosa baktı. On yedi yaşında bir çocuğun önündeki upuzun hayatı düşündü.

"Dönme sakın" dedi. "Devam et."

"Ne?"

"Devam et diyorum, devam et."

"İyi de emir çıkarmışlar..."

"Merkezden yirmi üçe" diye araya girdi telsiz. "Cevap ver yirmi üç."

"Sen beni Massachusetts Merkez Hastanesi'ne götür" dedi Abby. "Hadi."

Furillo telsize baktı. "Hay ben böyle işin... Bilemiyorum..."

"Tamam, o zaman indir beni burada!" diye emretti Abby. "Yürüyerek giderim buradan."

Telsiz bir daha öttü: "Merkezden yirmi üçe, cevap ver yirmi üç!"

"Bir sus yahu" dedi Furillo telsize.

Sonra da gaza yüklendi.

Ambulans giriş kapısında yeşil ameliyat kıyafetli bir hemşire bekliyordu. Abby kucağında termosla inerken, "Bayside'dan mı?" diye sordu.

"Kalp bende."

"Beni takip edin."

Abby, Furillo'ya el sallayıp teşekkür ederek, hemşirenin peşinden acile girdi. Koşar adım yürürken, yoğun koridorlar ve salonlar hızla gözünün önünden geçti. Asansöre bindiklerinde hemşire acil anahtarını taktı.

"Çocuk nasıl?" diye sordu Abby.

"Baypasta. Bekleyemedik."

"Yine mi krize girdi?"

"Hiç çıkmadı ki." Hemşire, termosa baktı. "Çocukcağızın son şansı elinizde."

Asansörden indiler, bir dizi otomatik kapıdan yine koşar adım geçip cerrahi bölümüne ulaştılar.

"Geldik. Ben kalbi alayım" dedi hemşire.

Abby kapının penceresinden, on-on iki kadar maskeli yüzün ameliyat hemşiresinin eline tutuşturulan termosa çevrildiğini gördü. Termos hemen açıldı ve kalp buz yatağından kaldırıldı.

"Üstünüzü değişirseniz siz de girebilirsiniz" dedi bir hemşire. "Kadın soyunma odası koridorun sonunda."

"Sağ olun. Gireceğim herhalde."

Abby yeni yeşil tulumunu, kepini ve galoşlarını giyip geldiğinde, ameliyathanedeki ekip Josh O'Day'in hasta kalbini yerinden çıkarmıştı bile. Abby sağlık personelinin arasına karıştı, fakat omuzların arasından bir şey göremiyordu. Cerrahların konuşmalarını duyabiliyordu ama. Sakin, neredeyse sohbet havasında konuşmalardı. Bütün ameliyathaneler birbirine benzerdi; hepsinde paslanmaz çelik, mavi-yeşil kumaşlar ve parlak ışıklar olurdu. İçeride çalışanlara bağlı olarak ameliyathanenin atmosferi farklılık gösterebilirdi, bu atmosferi de ekip başı cerrahın kişiliği belirlerdi.

Rahat konuşmalardan anlaşıldığı kadarıyla, Ivan Tarasoff çalışması kolay bir cerrahtı.

Abby masanın başına geçip anestezi uzmanının yanında durdu. Tepedeki kalp monitöründe düz çizgi vardı. Josh'ın göğsünde çarpan bir kalp yoktu; bütün işi baypas makinesi görüyordu. Kornealarının kurumasın diye gözkapakları bantla kapatılmış, kafasına kâğıt başlık geçirilmişti. Başlıktan kurtulan bir tutam saç, alnında kıvrılmıştı. *Hâlâ hayatta*, dedi içinden Abby. *Sık dişini biraz oğlum.*

Anestezi uzmanı, Abby'ye baktı. "Bayside'dan mısınız?" diye fısıldadı.

"Kuryeyim. Nasıl gidiyor?"

"Birkaç kere direkten döndük. Ama en fenasını atlattık. Tarasoff'un eli hızlıdır. Aorta girdi bile." Başıyla cerrahı işaret etti.

Kaşlarına kar yağmış, yumuşak bakışlı Ivan Tarasoff, herkes tarafından sevilen bir dede gibiydi. Yeni dikiş iğnesi isterken ya da aspiratörün hızlandırılmasını söylerken, bir bardak çay daha isteyen birinden farklı değildi. Gösteriye kalkışmıyor, egosunu öne çıkarmıyor, çekingen bir teknisyen gibi işine bakıyordu.

Abby tekrar monitöre göz attı. Düz çizgi devam ediyordu. Hâlâ hayat belirtisi yoktu.

* * *

Josh O'Day'in ailesi bekleme odasındaydı, gözyaşları kahkahalara karışıyordu. Herkesin yüzü gülüyordu. Saat akşam altı olmuş, uzun bekleyiş nihayet sona ermişti.

"Yeni kalbimiz tıkır tıkır işliyor" dedi Doktor Tarasoff. "Hatta beklediğimizden erken çarpmaya başladı. Sağlam, sağlıklı bir kalp. Josh'a ömrü boyunca yetecektir."

"Biz bunu beklemiyorduk" dedi Bay O'Day. "Bize sadece acil bir durum için buraya nakledildiği söylendi. Biz de sandık ki... herhalde..." Dönüp karısına sarıldı. Konuşmadan, konuşamadan öylece kaldılar.

Bir hemşire usulca, "Josh'ı görmek isterseniz" dedi, "kendine geliyor."

Tarasoff yüzünde tebessümle, nekahet odasına geçen O'Day çiftini izledi. Sonra tel çerçeveli gözlüğünün ardında nemlenmiş mavi gözlerini Abby'ye çevirdi. "Bu mesleği bunun için yapıyoruz işte" dedi. "Böyle anlar için."

"Ucu ucuna kurtardık" dedi Abby.

"Hem de nasıl." Başını iki yana salladı. "İhtiyarladım, kaldıramıyorum artık bu kadar heyecanı."

Cerrah odasına geçtiklerinde, Tarasoff birer fincan kahve doldurdu. Ameliyat başlığını çıkarıp karmakarışık kır saçlarını salınca, ünlü göğüs cerrahından çok, deli profesöre benzemişti. Bir fincanı Abby'ye uzattı. "Vivian'a söyle de, bir dahaki sefere biraz daha önceden haber versin. Daha telefonu kapatmadan baktım çocuk kapıya dayanmış. Kriz geçiriyordum az daha."

"Vivian çocuğu size göndermekle doğru bir iş yapmış."

Güldü. "Vivian Chao işini hep bilir zaten. Öğrenciliğinden beri öyleydi."

"Çok iyi bir başasistan."

"Sen de Bayside'ın cerrahi programında mısın?"

Abby başını sallayıp kahvesini yudumladı. "Evet, ikinci yılım."

"İyi. Bu alanda fazla kadın yok. Maço erkek görmekten gına geldi. Hepsi de kesip biçmek istiyor."

"Bunu bir cerrahtan duymayı beklemezdim."

Tarasoff, kahve makinesinin başındaki diğer doktorlara şöyle bir baktı. "Kutsala dil uzatmak" dedi fısıltıyla, "arada iyi gelir."

Abby kahvesini bitirip saate baktı. "Ben Bayside'a döneyim. Aslında ameliyata da kalmamam lazımdı. Ama iyi ki kalmışım." Gülümsedi. "Ellerinize sağlık Doktor Tarasoff. Çocuğun hayatını kurtardınız."

Tarasoff, Abby'nin elini sıktı. "Benimkisi tesisatçılık Doktor DiMatteo" dedi. "Hayati organı sen getirdin."

* * *

Taksi Abby'yi Bayside'ın kapısında bıraktığında saat yediyi geçmişti. İçeri girdiğinde ilk duyduğu, hoparlörden anons edilen adı oldu. Hastane içi telefonlardan birini kaldırdı.

"Ben DiMatteo" dedi.

"Doktor, sizi saatlerdir anons ediyoruz" dedi operatör.

"Yerime Vivian Chao bakacaktı. Çağrı cihazım ondaydı."

"Çağrı cihazınız burada, santral masasında. Sizi Bay Parr arıyordu."

"Jeremiah Parr mı?"

"Dahilisi 566. İdari bina."

"Saat yedi olmuş, hâlâ ofisinde midir?"

"Beş dakika önce oradaydı."

Abby telaştan karnına ağrılar girerek telefonu kapattı. Hastane müdürü Jeremiah Parr, hekim değil idareciydi. Onunla yalnız bir kez, yeni asistanlar için düzenlenen tanışma pikniğinde konuşmuştu. El sıkışmışlar, biraz havadan sudan sohbet etmişler, sonra Parr diğer asistanların yanına geçmişti. O kısacık görüşmelerinde Abby, adamın son derece soğukkanlı biri olduğu izlenimini edinmişti. Bir de çok şık takım elbiseler giydiğini fark etmişti.

Piknikten sonra da karşılaşmışlardı elbette. Asansörde, koridorlarda rastlaştıklarında selamlaşmışlarsa sa, Abby adamın, adını hatırladığından bile şüpheliydi. Şimdi akşamın yedisinde onu arıyordu bu adam.

Hayırlı bir iş için arıyor olamaz, diye geçirdi Abby içinden.

Telefonu kaldırıp Vivian'ın ev numarasını çevirdi. Parr'la konuşmadan önce, olan biteni öğrenmeliydi ve bunu da Vivian'dan iyi kimse bilemezdi.

Telefon açılmadı.

Abby giderek artan bir telaşla telefonu kapattı. *Yaptığımızın sonuçlarına katlanma zamanı geldi. Bir karar verdik, bir çocuğun hayatını kurtardık. Bunun için bizi nasıl suçlayabilirler?*

Kalbi küt küt atarak, asansöre binip ikinci kata çıktı.

İdare binasında, koridorda tek sıra halindeki floresan ampullerden başka ışık yoktu. Abby halı zeminde hiç ses çıkarmadan ışıkların altından yürüdü. İki yanda ofisler karanlık, sekreter masaları boştu. En uçtaki konferans salonunun kapalı kapısının altından ışık sızıyordu. İçeride birileri vardı.

Önünde durdu ve kapıyı tıklattı.

Kapı ardına kadar açıldı. Karşısında duran Jeremiah Parr, arkadan gelen loş ışıkta okunmayan yüz ifadesiyle ona baktı. Arkasındaki konferans masasında altı yedi erkeğin oturduğunu gördü Abby. Bill Archer'ı, Mark'ı ve Mohandas'ı seçti. Nakil ekibi buradaydı.

"Doktor DiMatteo" dedi Parr.

"Kusura bakmayın, beni aradığınızı bilmiyordum" dedi Abby. "Hastane dışındaydım da."

"Nerede olduğunuzu biliyoruz." Parr salondan çıktı. Mark da onu takip etti ve iki adam loş koridorda Abby'nin karşısına dikildi. Kapıyı aralık bırakmışlardı. Abby, Archer'ın yerinden kalktığını gördü, bir an göz göze geldiler ve Archer kapıyı kapattı.

"Ofisime buyurun" dedi Parr. İçeri girdikleri anda kapıyı çarpıp Abby'ye döndü. "Nasıl bir bok yediğinizi kafanız alıyor mu sizin?"

Abby, Mark'a baktı ama yüz ifadesinden bir şey çıkaramadı. Onu en çok korkutan da, sevdiği adamın yüzündeki maskenin gerisini okuyamamak oldu.

"Josh O'Day hayatta" dedi Abby. "Kalp nakliyle hayatını kurtardık. Bunun bir hata sayılmayacağını düşünüyorum."

"Hata bu işin yapılma şeklinde" dedi Parr.

"Başucunda durduğumuz çocuk, gözümüzün önünde ölüyordu. O yaştaki bir çocuğun..."

"Abby" dedi Mark. "Senin niyetini sorgulamıyoruz. Elbette biliyoruz iyi niyetle hareket ettiğini."

"Niyeti filan karıştırma Hodell" diye terslendi Parr. "Göz göre göre lanet kalbi çaldılar! Kimin başını yaktıklarına da bakmadılar. Hemşireler, ambulans şoförleri... Doktor Lim'i bile kafaya almışlar."

"Abby'nin yapması gereken, başasistanının talimatlarını uygulamaktı. O da aynen bunu yaptı. Emre itaat yani."

"Bunun bedeli ödenecek. Başasistanı kovmakla bitmez bu iş."

Vivian kovuldu mu? Abby, doğrulasın diye Mark'a baktı.

"Vivian her şeyi itiraf etti" dedi Mark. "Seni ve hemşireleri, kendisinin zorladığını söyledi."

"Ben Doktor DiMatteo'nun baskıya boyun eğecek biri olduğunu sanmam" dedi Parr.

"Lim'i ne yapacaksın?" diye sordu Mark. "O da ameliyathanedeydi. Onu da mı kovacaksın?"

"Lim'in dönen dolaptan haberi yoktu" dedi Parr. "O böbrekleri çıkarmak için gelmişti. Massachusetts Merkez Hastanesi'nde alıcının masada beklediğini biliyordu sadece. Ayrıca şartlı organ bağışı yapıldığına dair form vardı." Parr, Abby'ye döndü. "Hazırlayan da, altına şahit diye imza atan da sensin."

"Joe Terrio kendi rızasıyla imzaladı" dedi Abby. "Kalbin çocuğa nakledilmesini kabul etti."

"Dolayısıyla kimse organ hırsızlığıyla suçlanamaz" dedi Mark. "Her şey kitabına uygun Parr. Vivian, hangi piyona oynayacağını çok iyi biliyordu, oynadı da. Buna Abby de dahil."

Abby, Vivian'ı savunmak için ağzını açacak oldu, ama Mark'ın uyaran bakışlarıyla karşılaştı. *Dikkat et. Kendi kuyunu kazma.*

"Kalp nakli için yatmış hastam var. Kadına takacak kalbim yok. Kocasına ne diyeceğim ben? 'Kusura bakmayın Bay Voss, sizin kalbi kaybettiler' mi diyeceğim?" Parr, öfkeden kaskatı kesilmiş yüzünü Abby'ye çevirdi. "Siz alt tarafı bir asistansınız Doktor DiMatteo. Sizin yetkinizde olmayan bir kararı kendi başınıza verdiniz. Voss durumu öğrendi bile. Şimdi Bayside bunun bedelini ödeyecek."

"Yapma Parr" dedi Mark. "Olay o raddeye gelmedi."

"Victor Voss avukatını aramayacak mı sanıyorsun?"

"Ne diye arayacak? Organ için şartlı bağış yapılmış. O kalbin o çocuğa nakledilmesi şart."

Parr, Abby'yi göstererek, "Çünkü imzalaması için adamı o zorlamış!" dedi.

"Ben ona sadece Josh O'Day'den söz ettim" dedi Abby. "On yedi yaşında olduğunu söyledim..."

"Sırf bunun için bile kovulursunuz" dedi Parr. Saatine baktı. "Saat tam yedi otuz itibariyle asistanlık programından çıkarılmış bulunuyorsunuz."

Abby şaşkınlıkla baktı. İtiraz edecek oldu, ama sesi çıkmıyordu, boğazına bir yumru oturmuştu.

"Kovamazsın" dedi Mark.

"Niyeymiş?"

"Bir kere bu kararı program direktörü verir. General'i tanıyoruz; emir-komuta zincirini ihlal ettirmez. Kaldı ki cerrahi kadromuz zaten çok dar. Abby'yi de kaybedersek, göğüs cerrahisinde

günaşırı nöbet tutulacak demektir. İnsanlar yorulacak Parr. Hata yapacaklar. Asıl o zaman millet avukatlarını aramaya başlayacak." Abby'ye baktı. "Sen yarın nöbetçisin, değil mi?"

Abby evet anlamında başını salladı.

"Ne yapacağız o zaman Parr?" dedi Mark. "Hemen ikinci yılında bir asistan bulup nöbeti verebilecek misin?"

Jeremiah Parr, Mark'a hışımla baktı. "Bu iş burada bitmedi. İnan bana, bitmedi." Abby'ye döndü. "Daha bunun yarını var. Şimdi yıkılın karşımdan."

Abby dizleri tutmasa da, Parr'ın ofisinden çıkmayı başardı. Düşünemeyecek kadar sersemlemişti. Koridorun ortasına kadar yürüyüp durdu. Sersemliğin yerini gözyaşları alıyordu. Oracıkta yere çöküp hüngür hüngür ağlayabilirdi, ama Mark yanına geldi.

"Abby." Mark onu tutup kendisine çevirdi. "Öğleden beri burası savaş alanına döndü. Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Bir çocuğun hayatını kurtardım. Kurtardım sanıyordum yani!" Sesi çatladı, hıçkırıklara karıştı. "Çocuğu kurtardık Mark. Ne yapmamız gerekiyorduysa onu yaptık. Ben emre itaat filan etmedim. İçgüdülerimle hareket ettim. *Kendi* içgüdülerimle." Öfkeyle gözyaşlarını sildi. "Parr hıncını benden çıkaracaksa, buyursun çıkarsın. İstediği etik komitesi önünde savunurum gerekçelerimi. Bir yanda on yedi yaşında çocuk, diğer yanda zengin bir adamın karısı. Her şeyi anlatırım Mark. Yine kovulurum belki. Ama çatır çatır savunurum hakkımı." Dönüp koridorda yürümeye devam etti.

"Başka bir yolu var. Kolay bir yolu var."

"Benim aklıma gelmiyor."

"Dinle beni." Yine kolundan yakaladı Abby'yi. "Bırak fatura Vivian'a kesilsin. Zaten üstüne aldı."

"Ben onun emirlerine itaat etmekten fazlasını yaptım."

"Şansını tepmesene Abby! Vivian suçu kabul etti. Seni ve hemşireleri korumak için yaptı bunu. Bırak konu kapansın."

"Ona ne olacak?"

"İstifasını verdi zaten. Başasistanlığı Peter Dayne devralıyor."

"Vivian nereye gidecek?"

"Onu da o düşünecek olan, Bayside değil."

"O ne yapması gerekiyorsa onu yaptı. Hastasının hayatını kurtardı. Bir doktoru bunun için kovamazsın!"

"Buranın bir numaralı kuralını çiğnedi. Ekibe karşı geldi. Bu hastanede Vivian Chao gibi serseri mayınlar barınamaz. Bir hekim ya bizdendir, ya bize karşı." Bir an duraladı. "Sen neredesin?"

"Bilmiyorum." Abby başını salladı. Gözyaşlarının yine döküldüğünü hissetti. "Bilmiyorum artık."

"Önündeki seçenekleri düşün Abby. Ya da seçeneksizlikleri. Vivian beş yıllık asistanlığını tamamladı. Herhangi bir kadroda iş bulabilir. Genel cerrahi muayenehanesi açabilir. Senin elinde bir tek pratisyenlik var. Buradan kovulursan cerrah olman mümkün değil. Ne yapacaksın? İşyeri hekimliği mi yapacaksın hayatın boyunca? Bunu mu istiyorsun?"

"Hayır." Aldığı derin nefesi çaresizlikle bıraktı. "Hayır."

"E, ne istiyorsun o zaman?"

"Gayet iyi biliyorum ne istediğimi." Yüzünü elinin öfkeli bir hareketiyle sildi. Derin bir nefes daha aldı. "Bugün anladım. Bugün öğlen. Ameliyathanede Tarasoff'u izlerken. Bağışlanan kalbi aldığında kalp cansızdı, sıradan bir et parçasıydı. Oğlan da masada aynı durumdaydı. Sonra ikisini birbirine bağladı, kalp çarpmaya başladı. Hayat yeşerdi tekrar." Durup yutkunarak gözyaşlarını bastırdı. "O zaman anladım ne yapmak istediğimi. Tarasoff'un yaptığını yapmak istiyorum." Mark'a baktı. "Josh O'Day gibi çocuklara hayat aşılamak."

Mark başını salladı. "Bunu başarmak senin elinde. Hâlâ bir şansımız var Abby. İşin için. Uzmanlığın için. Her şey için."

"Nasıl olacak bilmiyorum."

"Seni nakil ekibine tavsiye eden bendim. Hâlâ da bir numaralı tercihimsin. Archer'la ve diğerleriyle konuşurum. Hepimiz sana arka çıkarsak, Parr geri adım atmak zorunda kalır."

"Çok zor."

"Bu, sana bağlı. Bırak suç Vivian'ın üzerine kalsın. Başasistan oydu. Yanlış bir karar verdi."

"Yanlış karar vermedi ki!"

"Sen resmin yarısını gördün. Diğer hastayı hiç görmedin."

"Diğer hasta kim?"

"Nina Voss. Bugün öğlen yatırıldı. İstersen gidip onu görebilirsin. Verilecek kararın o kadar net olmadığını anla. Hata yapmış olabileceğini kabul edersin belki."

Abby yutkundu. "Nerede?"

"Dördüncü kat, yoğun bakım."

* * *

Abby daha koridordayken yoğun bakımdaki kargaşanın farkına vardı. Herkes bir ağızdan konuşuyor, seyyar röntgen aleti

uğulduyor, bir yerlerde iki telefon birden çalıyordu. Kapıdan girdiği anda içeriye sessizlik çöktü. Nasıl olduysa telefonlar bile bir anda sustu. Bazı hemşireler gözlerini ona çevirirken, diğerleri bakışlarını kaçırıyordu.

"Doktor DiMatteo" dedi Aaron Levi. Beş numaralı bölmeden çıkmış, dizginleyemediği bir öfkeyle ona bakıyordu. "Gelin de bir görün eserinizi" dedi.

Suskun kalabalık kenara çekilerek Abby'ye beş numaralı bölmenin girişini açtı. Abby pencereden baktığında, yatakta kırılgan görünüşlü, beyaza çalan sarı saçlı, yüzü çarşaf beyazlığında bir kadın gördü. Boğazına solunum hortumu sokulmuş, cihaza bağlanmıştı. Kadın makineyle mücadele ediyor, ciğerlerine hava çekmeye çalışırken göğsü kasılıp sarsılıyordu. Makine onunla işbirliği yapmıyordu. Hastanın çaresizce soluma çabalarına aldırmaksızın, vızıldayarak, belirlenmiş aralıklarla nefes pompalamaktaydı. Kadının iki eli de bağlanmıştı. Bir asistan hastanın bileğine kalın bir iğneyi sonuna kadar sokmuş, atardamar kateteri bağlıyordu. Kadının diğer bileği ise delik deşikti, iğnelerin yanlış girdiği yerlerde morarmıştı. Bir hemşire hastanın kulağına bir şeyler fısıldıyor, onu yatıştırmaya çalışıyordu, ama bilinci açık olan kadın, yüzünde insanın kanını donduran bir dehşet ifadesiyle mücadele ediyordu. İşkence gören bir hayvana benziyordu.

"Bu, Nina Voss" dedi Aaron.

Kadının gözlerindeki dehşet, Abby'yi adeta felç etmişti, konuşamadı.

"Sekiz saat önce yatırıldı. Yattığı andan itibaren durumu kötüye gitti. Saat beşte ventriküler taşikardi meydana geldi. Yirmi dakika önce tekrar krize girdi. Bu yüzden solunum cihazına bağlandı. Akşam ameliyata girecekti. Cerrahi ekip hazırdı. Ameliyathane hazırdı. Hasta dünden hazırdı. Sonra bize demesinler mi, donör saatler önce ameliyata alındı diye. Meğer bu kadına nakledilecek kalp çalınmış. Çalınmış diyorum, Doktor DiMatteo."

Abby yine bir şey söylemedi. Beş numaralı bölmede çekilen büyük eziyet karşısında donup kalmıştı. O anda Nina Voss'la göz göze geldi. Bir anlık bakışmada merhamet dilenen gözlerdeki acı, Abby'nin içine işledi.

"Bilmiyorduk ki..." diye fısıldadı Abby. "Hastanın durumunun kritik olduğunu bilmiyorduk."

"Şimdi ne olacak peki? Bir fikriniz var mı?"

"Oğlan..." Dönüp Aaron'a baktı. "Oğlan kurtuldu."

"Peki ya bu kadının hayatı?"

Abby'nin verecek cevabı yoktu. Kendini savunmak için ne söylerse söylesin, o pencerenin gerisinde can çekişen kadına derman olamazdı.

Hemşire odasından yanlarına gelen adamı fark etmedi bile. "Doktor DiMatteo sen misin?" dediği zaman yüzüne baktı ancak. Altmış yaşlarında, kalıplı ve iyi giyimli, sırf duruşuyla bile dikkatleri üzerine çeken bir adamdı.

"Ben Abby DiMatteo" dedi yavaşça. Adamın zehir kusan gözlerindeki sonsuz nefreti o an gördü. Adam öfkeyle üzerine yürürken Abby neredeyse geri kaçacaktı.

"Demek sensin! Bir o çekik gözlü kadın, bir de sen!"

"Lütfen Bay Voss" dedi Aaron.

"Kim oluyorsunuz siz!" diye kükredi Voss, Abby'ye. "Oynatır mıyım ben karımın hayatıyla? Hesabını vereceksiniz bunun. Lanet olsun, hesabını verdiğinizi göreceğim." Yumruklarını sıkarak Abby'nin üzerine yürüdü.

"Bay Voss" dedi Aaron. "Bakın, hastane Doktor DiMatteo hakkında gerekeni yapacaktır."

"Kesin bunun hesabını. Bir daha karşıma çıkmasın bu."

"Üzgünüm Bay Voss" dedi Abby. "Çok üzgünüm. Ne kadar üzgün..."

"Karşımdan götürün şunu!"

Aaron hemen aralarına girdi. Abby'yi kolundan sıkıca tutup bölmeden uzaklaştırmaya başladı. "Hemen uzaklaşın" dedi.

"Onunla konuşabilseydim, anlatabilirdim..."

"Anlatabileceğiniz gibi değil. Şimdi yoğun bakım ünitesinden çıkın."

Beş numaralı bölmenin kapısına fedai gibi dikilmiş olan Voss'a bir bakış attı Abby. Hayatında böyle bir öfke görmemişti. Hiçbir konuşma, hiçbir açıklama bu öfkeyi gideremezdi.

Aaron'a başını salladı. "Peki" dedi. "Gidiyorum."

Dönüp yoğun bakım ünitesinden çıktı.

* * *

Bundan üç saat sonra, Stewart Sussman arabasını Tanner Caddesi'nde kenara çekip, 1451 numaraya baktı. Koyu renk panjurlu, ön balkonu kapalı, mütevazı bir evdi. Bahçesi, beyaz ahşap çitle çevriliydi. Sussman karanlık yüzünden bahçeyi tam göremiyordu, ama çimlerinin bakımlı, çiçek tarhlarındaki otların yolunmuş olduğunu tahmin ediyordu. Havada hafif bir gül kokusu vardı.

Sussman arabadan inip bahçe kapısından girdi ve ön kapının basamaklarını çıktı. Evdeydiler. İçeride ışıklar yanıyor, perdenin gerisinde birilerinin yürüdüğü seçiliyordu.

Zili çaldı.

Bir kadın açtı. Yüzü ve gözleri yorgundu, omuzları büyük bir ruhsal yükün altında eziliyormuş gibi çökmüştü. "Buyurun?" dedi.

"Rahatsız ediyorum, özür dilerim. Ben Stewart Sussman. Joseph Terrio müsaitse çok kısa vaktini alacaktım."

"Kimseyle görüşmek istemiyor. Aileden birini kaybettik ve..."

"Biliyorum efendim. Özür dilerim, siz yakını mısınız?"

"Joe'nun annesiyim."

"Gelininizi duydum Bayan Terrio, başınız sağ olsun. Fakat oğlunuzla konuşmam gerek, çok önemli. Karen'ın vefatıyla ilgili bir durum."

Kadın sadece bir an duraladı. Sonra, "Müsaadenizle" deyip kapıyı kapattı. İçeriden, Joe diye seslendiği duyuldu.

Az sonra kapı tekrar açıldı ve gözleri kıpkırmızı, çektiği acı yüzünden yavaş hareket eden bir adam belirdi. "Ben Joe Terrio" dedi.

Sussman elini uzattı. "Bay Terrio, eşinizin vefatından önceki gelişmelerden büyük endişe duyan birini temsilen geliyorum."

"Gelişmeler mi?"

"Eşiniz Bayside Hastanesi'nde tedavi görüyordu. Doğru mudur?"

"Konu neydi, ben tam anlayamadım."

"Konu eşinizin tedavisi Bay Terrio. Tedavi sırasında, ölümüne yol açan bazı hataların yapılıp yapılmadığı."

"Siz kimsiniz?"

"Hawkes, Craig ve Sussman Hukuk Bürosu'nda avukatım. Uzmanlık alanım, yanlış teşhis ve tedavi davalarıdır."

"Benim avukata ihtiyacım yok. Üç kuruş para kazanacaksınız diye gecenin bu saatinde rahatsız etmeyin beni."

"Bakın Bay Terrio..."

"Defolun buradan!" Joe Terrio kapıyı kapatacak oldu, fakat adam kapının arasına elini koyup onu durdurdu.

"Bay Terrio" dedi Sussman yavaşça. Ses tonu sakindi. "Karen'ın doktorlarının yanlış yapmış olabileceğine dair şüphelerim var. Çok büyük bir yanlış hem de. Eşiniz ölmeyebilirdi. Bunu henüz kesin olarak bilmiyorum. Fakat izniniz olursa kayıtları inceleyebilirim. Bütün gerçeği ortaya çıkarabiliriz."

Joe kapıyı yavaşça tekrar açtı. "Birini temsil ediyorum demiştiniz. Kim o?"

Sussman anlayışlı gözlerle ona baktı. "Bir dost diyelim."

6

Abby işe gitmeye hiç korkmamıştı, ama o sabah Bayside Hastanesi'ne girerken kendini ateşe attığını hissediyordu. Jeremiah Parr, bunun yarını var, demişti ve işte, yarın gelip çatmıştı. Fakat Wettig tarafından resmen görevden alınıncaya kadar işini yapmaya devam edecekti. Viziteye çıkacağı, ameliyatına gireceği hastaları vardı. Bu gece nöbetçiydi üstelik. İşini yapacaktı, hem de çok iyi yapacaktı... Hastalarına borcu vardı. Bir de Vivian'a. Daha bir saat önce telefonda konuşmuşlar, Vivian'ın son sözleri, "Orada birinin Josh O'Day gibiler için mücadele etmesi gerekiyor. Sakın vazgeçme Abby. İkimiz için de" olmuştu.

Abby cerrahi yoğun bakıma girer girmez seslerin alçaldığını fark etti. Artık herkes Josh O'Day'i öğrenmiş olmalıydı. Kimse ona bir şey demiyordu, ama Abby hemşirelerin aralarında mırıl mırıl konuştuğunu duyuyor, kaçamak bakışlarını yakalıyordu. Rafa gidip viziteye çıkacağı hastaların dosyalarını indirdi. Tüm dikkatini bu basit işe vermesi gerekmişti. Dosyaları tekerlekli arabaya koyup listesindeki ilk hastanın bulunduğu bölmenin önüne gitti. İçeri girip meraklı bakışlardan kurtulmak bile çok rahatlattı onu. Perdeyi çekip hastanın yanına yürüdü.

Mary Allen yatakta gözleri kapalı, dal gibi kolları ve bacaklarıyla cenin pozisyonunda yatıyordu. İki gün önceki açık akciğer biyopsisinin ardından iki kere tansiyonu düşünce, müşahede altında kalmasına karar verilerek yoğun bakımda tutulmuştu. Hemşirenin notlarına göre, Allen'ın tansiyonu son yirmi dört saatte stabil seyretmiş, anormal nabız görülmemişti. Allen muhtemelen bugün cerrahi servisinde normal bir odaya sevk edilecekti.

Abby yatağın kenarına gidip, "Bayan Allen?" dedi.

Kadın uyanıp kımıldandı. "Doktor DiMatteo" dedi.

"Bugün nasılsınız bakalım?"

"İyi değilim. Çok ağrım var."

"Nerede?"

"Göğsümde. Başımda. Şimdi sırtımda da. Her tarafım ağrıyor."

Abby dosyaya göz atınca, hemşirelerin hastaya gün boyunca morfin verdiklerini gördü. Yetmiyordu belli ki, Abby'nin dozu artırması lazımdı.

"Ağrı için biraz daha ilaç verelim" dedi Abby. "Rahat edeceğiniz kadar."

"Uyku için de bir ilaç verin. Uyuyamıyorum." Mary bezgince göğüs geçirdi ve gözlerini kapadı. "Bir uyusam ve bir daha uyanmasam diyorum doktor..."

"Bayan Allen? Mary?"

"Benim için bir şey yapamaz mısınız? Doktorum sizsiniz. Kolaylaştırabilirsiniz. Olmaz mı?"

"Acınızı dindirebiliriz" dedi Abby.

"Ama kanseri geçiremezsiniz, değil mi? Geçirebilir misiniz?" Gözleri tekrar açıldı ve gerçeği isteyen bakışlar Abby'ye döndü.

Abby, "Hayır" dedi. "Kanseri geçiremeyiz. Çok yayılmış. Ama ilaç tedavisiyle yavaşlatabiliriz. Zaman kazandırabiliriz."

"Ne zamanı?" Mary acı bir kahkaha attı. "Niye bana zaman kazandıracaksınız? Burada bir hafta daha, bir ay daha can çekişeyim diye mi? Öleyim de kurtulayım."

Abby, Mary'nin elini tuttu. Kadının eli pelür kâğıdına sarılı kemik gibiydi; hiç et yoktu. "Biz önce ağrılarınızı dindirelim. Ağrılarınız geçince her şey farklı görünür."

Mary cevap olarak sırtını Abby'ye dönmekle yetindi. İçine kapanıyor, ondan uzaklaşıyordu. "Ciğerlerimi dinleyeceksiniz herhalde."

İkisi de bu muayenenin formaliteden ibaret olduğunun farkındaydı. Stetoskobun göğse, sırta ve kalbe dayandığı, lüzumsuz bir törendi sadece. Abby yine de üstüne düşeni yaptı. Mary Allen'a bu dokunuşlar dışında verebileceği bir şey yoktu. Muayene bittiğinde, hastası sırtı dönük yatmaya devam etti.

"Sizi yoğun bakımdan çıkaracağız" dedi Abby. "Serviste bir odaya taşıyacağız. Orası daha sessizdir. Bu kadar fazla gelen giden de olmaz."

Cevap gelmedi. Derin bir nefes, uzun bir iç çekiş sadece.

Abby eskisinden de bezgin bir halde, kendini yararsız hissederek bölmeden çıktı. Elinden çok az şey geliyordu. Tek yapabildiği ağrıyı dindirmekti. Bir de işi doğanın akışına bırakmak.

Mary'nin dosyasını açıp şöyle yazdı: "Hasta ölmek istediğini dile getirdi. Ağrıyı dindirmek için morfin sülfat dozu artırılacak, hastaya hayati müdahalede bulunulmayacaktır." Sevk emirlerini de yazıp Mary'nin hemşiresi Cecily'ye teslim etti.

"Hastayı rahat ettirin" dedi Abby. "Morfinin dozunu ağrı durumuna göre ayarlayın. Uyuyabilmesi için ne kadar gerekiyorsa verin."

"Üst sınırımız nedir?"

Abby uykuyla komanın arasındaki ince çizgiyi düşündü. "Üst sınır yok. Kadın ölüyor Cecily. Ölmek istiyor zaten. Morfin bunu kolaylaştıracaksa, verelim morfini. Sonu biraz daha çabuk gelecek olsa bile verelim."

Cecily, hemfikir olduğunu belli eden bakışlarla başını salladı.

Abby diğer bölmeye doğru yürürken arkasından Cecily'nin, "Doktor DiMatteo" diye seslendiğini duydu.

Abby döndü. "Efendim?"

"Size bir şey diyecektim... Bence siz geçen gün..." Cecily tedirgin gözlerle etrafına bakındı. Yoğun bakım ünitesindeki bazı hemşirelerin kendilerini izlediğini gördü. Cecily boğazını temizledi. "Biz Doktor Chao ile sizin, dün doğru olanı yaptığınızı düşünüyoruz. Kalbin Josh O'Day'e verilmesi konusunda."

Abby bir anda hücum eden gözyaşlarına, gözlerini kırpıştırarak engel oldu. "Sağ olun" diye fısıldadı. "Çok teşekkür ederim."

Çevresine bakındığında, hemşirelerin onaylayan bakışlarını gördü.

"Siz çalıştığımız en iyi asistanlardan birisiniz Doktor DiMatteo" dedi Cecily. "Bunu da paylaşmak istedik."

Ardından gelen sessizlikte, bir kişinin alkışlamaya başladığı duyuldu. Biri daha, biri daha derken, bütün yoğun bakım hemşireleri alkışa katıldı. Soluğu kesilen Abby, elindeki dosyayı göğsüne bastırdı. Onun içindi bu. Ayakta alkışlanıyordu.

* * *

"Bu kadının işten çıkarılıp hastaneden uzaklaştırılmasını istiyorum" dedi Victor Voss. "Bunun için de ne gerekiyorsa yaparım."

Jeremiah Parr, Bayside Hastanesi'nin genel müdürlüğünde geçirdiği sekiz yılda iki sağlık personeli grevi, hekim kusurlarından kaynaklanan milyon dolarlık davalar, lobide eylem yapan kürtaj karşıtları görmüştü ama Victor Voss'un gözlerindeki gibi dizgin-

siz bir öfkeyle hiç karşılaşmamıştı. Voss sabah onda iki yanında iki avukatıyla Parr'ın ofisine dalarak toplantı talep etmişti. Şimdi öğlen olmuştu ve toplantıya Cerrahi Uzmanlık Program Direktörü Colin Wettig ve hastane avukatı Susan Casado da katılmıştı. Susan'ı aramak Parr'ın fikriydi. Henüz mahkemelik değillerdi, ama işin nereye varacağı da bilinmezdi, hele de karşı taraf Victor Voss kadar güçlü bir adamsa.

"Karım ölüyor" dedi Voss. "Anlıyor musunuz? Ölüyor diyorum. Yarın sabahı göremeyebilir. Bunun suçu da bütünüyle o iki asistanındır."

"Doktor DiMatteo henüz ikinci yılında" dedi Wettig. "Kararı veren o değildi. Başasistanımız verdi. Doktor Chao artık programımızda yer almıyor."

"Ben Doktor DiMatteo'nun da istifasını istiyorum."

"Kendisi istifa etmedi."

"O zaman kılıfına uydurup atacaksınız."

"Doktor Wettig" dedi Parr sakince, "onu işten çıkarmak için mutlaka bir sebep vardır."

"Mesnetsiz konuşuyorsunuz" dedi geri adım atmayan Wettig. "Bütün değerlendirmeleri olağanüstü başarıyla geçti, hepsi de kayıtlıdır. Çok büyük bir acı yaşadığınızın farkındayım Bay Voss. Bir suçlu aramak doğal bir ihtiyaç. Fakat bence suçluyu yanlış yerde arıyorsunuz. Asıl mesele organ yetersizliğidir. Binlerce insanın yeni kalbe ihtiyacı var, ama ancak üç beş tane bulunabiliyor. Farz edelim Doktor DiMatteo'yu kovduk. İtirazda bulunur. Bu sefer dosya üst kurul tarafından incelenir. O zaman da sorarlar, bu kalbi neden on yedi yaşında çocuk dururken başkasına veriyordunuz diye."

Bir sessizlik oldu. "Tanrım" diye mırıldandı Parr.

"Anlatabiliyor muyum?" dedi Wettig. "Çok kötü bir olay. Hastaneyi de kötü gösterir. Böyle olaylarla gündeme gelmek istemiyoruz. Bunun altından sınıf çatışması çıkar, paran yoksa öl edebiyatı başlar. Böyle gösterirler. Doğru olsa da, olmasa da." Wettig çevresindekilere sorarcasına baktı. Kimse konuşmadı.

Suskunluk çok şey anlatır, dedi Parr içinden.

"Olayın yanlış aksettirilmesine yol açmamak lazım" dedi Susan. "Hiç hafife almayın, organ ticareti yapıldığına dair söylentiler bize çok büyük zarar verir."

"Ben size olayın nasıl görüleceğini anlatıyorum" dedi Wettig.

"Nasıl görüldüğünden bana ne?" dedi Voss. "O kalbi gasp ettiler."

"Şartlı olarak bağışlandı. Bay Terrio'nun, kalbin belli bir kişiye nakledilmesini isteme hakkı var."

"Bana o kalp için garanti verildi."

"Ne garantisi?" Wettig, kaşlarını çatarak Parr'a baktı. "Bilmediğim bir şey mi var?"

"Hasta yatmadan önce karar verilmişti" dedi Parr. "Doku uyumu tamdı."

"Çocuğunki de" diye karşılık verdi Wettig.

Voss ayağa fırladı. "Bakın, ben size bir şey izah edeyim. Benim karım, Abby DiMatteo yüzünden ölüyor. Siz beni pek tanımazsınız. Bana veya benim aileme kazık atan..."

"Bay Voss" diye araya girdi avukatlarından biri. "İsterseniz bunu biz ayrıca..."

"Bir sus, lafımı bitireyim!"

"Lütfen Bay Voss, bakın, yanlış bir yoldayız."

Voss öfkeyle avukatına baktı. Sonra belli ki büyük çaba harcayarak dilini tuttu ve yerine oturdu. "Doktor DiMatteo hakkında bir şey yapılmasını istiyorum" dedi ve Parr'ın gözünün içine baktı.

Parr artık ter döküyordu. Alt tarafı bir asistanı kovsalar kurtulacaklardı. Ama General böyle oyunlara pabuç bırakmayacaktı. *Bütün cerrahların egosu dağlar kadar. İlla son sözü onlar söyleyecek.* Niye diretiyordu ki Wettig bu kadar?

"Bay Voss" dedi Susan en kadife sesiyle. Vahşi hayvanı yola getirmeye çalışıyordu sanki. "Bu konu üzerinde etraflıca düşünelim mi? Hemen hukuki süreç başlatmak her zaman çözüm değil. Belki birkaç güne kadar sıkıntılarınızı çözüme kavuşturmuş oluruz." Susan iğneleyici bakışlarını Wettig'e çevirdi.

General onu görmezden geldi.

"Birkaç güne kadar" dedi Voss, "karım ölmüş olabilir." Ayağa kalkıp Parr'a tepeden baktı. "Benim düşünmeme filan gerek yok. Ben Doktor DiMatteo hakkında bir işlem yapılmasını istiyorum. Ve bunun bir an önce yapılmasını istiyorum."

* * *

"Mermiyi gördüm" dedi Abby.

Mark ışık huzmesini oynatarak göğüs boşluğunun arka kısmına odakladı. Bir anda bir parıltı görüldü, hemen ardından şişen akciğerin arkasında kayboldu.

"Gözlerin kartal gibi Abby. Madem sen buldun, sen çıkarmak ister misin?"

Abby yanındaki tepside duran ince forsepsi aldı. Akciğerler tekrar şiştiği için boşluğun iç kısmını göremiyordu. "Sönmesi lazım. Bir saniye."

"Söndü bile" dedi anestezi uzmanı.

Abby kaburgaları takip ederek elini toraksın derinliklerine soktu. Mark sağ akciğere hafifçe bastırırken, Abby forsepsin ucuyla metal parçasını kıstırdı ve bulunduğu yerden çıkardı.

Ezilmiş yirmi iki kalibrelik mermi tangırdayarak metal küvete düştü.

"Kanama yok. Kapatabiliriz gibi görünüyor" dedi Abby.

"Çok şanslı adammış" dedi Mark kurşunun izlemiş olabileceği yola bakarak. "Giriş deliği göğüs tahtasının hemen yanında. Kaburgaya çarpıp yön değiştirmiş herhalde. Akciğer zarı boyunca rahat rahat ilerlemiş. Pnömotorakstan başka sıkıntısı olmayacak."

"Dersini almış olsa bari" dedi Abby.

"Ne dersi?"

"Karını kızdırmayacaksın."

"Adamı karısı mı vurmuş?"

"Ne sandın bebeğim?"

Birbirini iyi tanıyan iki insanın rahatlığıyla, elbirliğiyle göğsü kapatıyorlardı. Saat dört olmuştu. Abby o sabah yediden beri nöbetteydi. Hep ayakta durduğu için baldırları şimdiden ağrımaya başlamıştı, daha da yirmi dört saat vardı önünde. Fakat bu operasyon iyi geçtiği ve Mark'la ameliyata girme imkânı bulduğu için neşeliydi. Birlikte geleceklerini tam da böyle hayal ediyordu. El ele, birbirlerine ve kendilerine güvenerek çalışacaklardı. Mark hem hızlı hem titiz çalışan, harika bir cerrahtı. Birlikte girdikleri ilk operasyondan beri Abby onun ameliyatlarında oluşan rahat atmosferden çok etkileniyordu. Mark asla sükûnetini kaybetmez, hemşirelere bağırmaz, sesini bile yükseltmezdi. Abby günün birinde ameliyat olması gerekirse, neşterine güveneceği tek cerrahın Mark Hodell olduğunu düşünüyordu.

Şimdi yan yana çalışıyorlar, eldivenli elleri birbirine değiyor, göğse bakarken yanak yanağa duruyorlardı. Sevdiği adamla birlikte, sevdiği işi yapıyordu. O an için Victor Voss'u ve kariyerinin üzerindeki kara gölgeyi aklından çıkarabilirdi. Belki de kriz atlatılmıştı bile. Kelle alınmamış, Parr'ın ofisinden uğursuzluk alameti bir mesaj gelmemişti. Hatta Colin Wettig onu bu sabah bir kenara çekerek, travma rotasyonundan çok iyi değerlendirmeler aldığını olağan nemrutluğuyla dile getirmişti.

İşler yoluna girecek, diye düşündü, sedyeyle nekahet odasına

götürülen hastanın ardından bakarken. *İşler bir şekilde yoluna girecek.*

"Aferin sana Abby" dedi Mark ameliyat önlüğünü çıkarırken.

"Kim bilir benden önce kaç asistana söyledin bunları?"

"Yaklaş bak, hiçbirine söylemediğim bir şey diyeceğim." Abby'nin kulağına eğilip fısıldadı: "Nöbetçi hekim odasına gidelim mi?"

"Ee... Doktor DiMatteo?"

Abby ile Mark yüzleri kızararak kapıya baktılar. Servis hemşiresi başını kapıdan uzatmıştı.

"Bay Parr'ın sekreteri sizi aradı. İdare binasına gelmenizi istiyorlar."

"Hemen mi?"

Hemşire, "Bekliyorlarmış" dedi ve uzaklaştı.

Abby, Mark'a evhamlı bir bakış attı. "Tanrım! Şimdi ne olacak?"

"Sakın moralini bozma. Alnının akıyla çıkacaksın. Seninle geleyim mi?"

Bir an düşündü, sonra hayır anlamında başını salladı. "Yok canım, koca kız oldum artık. Ben hallederim."

"Baktın başa çıkamıyorsun, bana mesaj at. Hemen gelirim." Elini tutup sıktı. "Söz veriyorum."

Abby gülümsemeye çalıştı. Sonra ameliyathanenin kapısını açıp, kaşlarını çatarak asansöre doğru yürümeye başladı.

Bir önceki akşam olduğu gibi, karnının ağrıdığını hissederek, ikinci katta inip halı kaplı koridordan Parr'ın odasına yürüdü. Sekreteri, toplantı odasına geçmesini söyledi. Abby kapıyı vurdu.

"Girin" dedi Parr içeriden.

Abby derin bir nefes alıp içeri adımını attı.

Parr, konferans masasında oturduğu sandalyeden kalktı. İçeride Colin Wettig'le birlikte Abby'nin tanımadığı, kırklı yaşlarda, şık mavi döpiyes giymiş bir kadın da vardı. Yüz ifadelerinden bu toplantının amacına dair bir ipucu elde edemediyse de, içinde ne kadar ses varsa toplantının hayra alamet olmadığını haykırıyordu.

"Doktor DiMatteo" dedi Parr, "sizi hastane avukatımız Susan Casado ile tanıştırayım."

Avukat mı dedi? Çok fena, çok.

İki kadın el sıkıştı. Casado'nun ılık teni, Abby'nin buz gibi ellerine çok sıcak geldi.

Abby, Wettig'in yanına oturdu. Sessizlikte, avukat kadın elindeki kâğıtları topladı, Wettig de sertçe boğazını temizledi.

Sonra Parr söze girdi: "Doktor DiMatteo, bize Bayan Karen Terrio'nun tedavisindeki rolünüze dair aklınızda kalanları anlatır mısınız?"

Abby kaşlarını çattı. Beklediği konuşma bu değildi. "Bayan Terrio'nun ilk muayenesini ben yaptım" dedi. "Sonra nöroşirurjiye sevk ettim. Takibini onlar devraldılar."

"Sizin gözetiminizde ne kadar kaldı?"

"Resmi olarak, aşağı yukarı iki saat."

"Bu iki saat içinde tam olarak neler yaptınız?"

"Hastayı stabilize ettim. Laboratuvar tetkiklerini istedim. Hasta dosyasında vardır."

"Evet, nüshası elimizde" dedi Susan Casado, elini masada duran bir dosyaya koyarak.

"Bütün belgeleri orada bulabilirsiniz" dedi Abby. "Hastaneye yatış notları ve talimatlar da var."

"Yaptığınız her şey burada mı?" diye sordu Susan.

"Evet, hepsi orada."

"Hastayı olumsuz etkileyebilecek bir müdahalede bulunmuş olabilir misiniz?"

"Hayır."

"Geriye bakınca, yapsaydım daha iyi olurdu dediğiniz bir şey var mı?"

"Hayır."

"Hasta hayatını kaybetmiş."

"Şiddetli beyin travması geçirmişti. Trafik kazası. Beyin ölümü gerçekleşti."

"Sizin müdahalenizden sonra."

Abby telaşla masadakilere baktı. "Ne olduğunu anlatabilir misiniz lütfen?"

"Şu oluyor: Sigorta şirketimiz Vanguard Mutual'a –ki sizin sigortacınız da onlardır– bundan birkaç saat önce bir tebligat yapılmış. Hawkes, Craig ve Sussman Hukuk Bürosu'ndan geliyor. Üzülerek söylüyorum, hakkınızda hekim kusurundan suç duyurusunda bulunacaklar. Bayside'a karşı da tabii."

Abby'nin ciğerlerinde tuttuğu nefes boşalırken gözleri karardı. Başı şiddetle dönerken masanın kenarına tutunarak yerinde durabildi. Karşısındakilerin cevap beklediğinin farkındaydı, ama yüzündeki şok ifadesinden, başını iki yana sallamaktan başka verebileceği bir cevap yoktu.

"Bu beklediğiniz bir durum değildi anladığım kadarıyla" dedi Susan Casado.

"Hayır..." Abby yutkundu. "Hiç değildi."

"Bir yandan da sadece suç duyurusu bu" dedi Casado. "Duruşma aşamasına gelmeden önce bazı formaliteler var. Öncelikle bakanlığın sağlık heyeti, hekim kusuru olup olmadığını görmek için dosyayı inceleyecek. Eğer heyet kusur yok derse, konu muhtemelen orada kapanır. Ama davacının konuyu mahkemeye götürme hakkı saklıdır."

"Davacı dediniz" diye mırıldandı Abby. "Davacı kim?"

"Hastanın kocası, Joseph Terrio."

"Bir yanlışlık olması lazım..."

"Tabii yanlışlık var!" diye bağırdı deminden beri ağzını bıçak açmayan Wettig. "Kayıtları bizzat inceledim. Her bir sayfasına baktım. Ortada hekim kusuru filan yok. Doktor DiMatteo, yapması gereken her şeyi yapmış."

"O zaman neden dava dilekçesinde bir tek onun adı geçiyor?" diye sordu Parr.

"Bir tek ben mi varım?" Abby, avukata baktı. "Nöroşirurjiden kimse yok mu? Acilden? Başka kimsenin adı geçmiyor mu?"

"Bir tek sizin, doktor" dedi Susan. "Bir de işvereniniz olarak Bayside'ın."

Abby sersemlemişti. "İnanamıyorum buna..."

"Ben de" dedi Wettig. "Bu işler böyle yürümez, hepimiz gayet iyi biliyoruz. Avukatlar normalde nokta atışı yapıp, hastaya gözucuyla bakmış hekimleri bile katarlar suç duyurusuna. Bunda bir iş var. Bir şeyler dönüyor."

"Victor Voss" dedi Abby usulca.

"Voss mu?" Wettig inanmazcasına elini salladı. "Onun bu davadan bir menfaati yok ki."

"Beni bitirmek istiyor. Menfaati bu" dedi Abby. Masada oturanlara baktı. "Neden sadece benim adım geçiyor sanıyorsunuz? Voss bir şekilde Joe Terrio'ya ulaşmış. Onu benim hata yaptığıma ikna etmiş. Aslında Joe'yla bir konuşabilsem..."

"Sakın ha" dedi Susan. "Telaşa kapılmışsınız gibi görünür. Davacı, köşeye sıkıştığınızı sanır."

"E, sıkıştım zaten!"

"Hayır. Daha sıkışmadınız. Eğer ortada hekim kusuru yoksa, bu iş bir şekilde kapanır. Bakanlıktan hekim kusuru yoktur diye karar çıkarsa, karşı taraf büyük ihtimalle davadan çekilecektir."

"Peki, ille de mahkemeye gidelim diye ısrar ederlerse?"

"Bir anlamı yok ki. Sırf yargılama giderleri bile..."

"Dedim ya, faturayı Voss'a yazıyorlar. Kazanmak kaybetmek

umurunda değil adamın. Sırf gözümü korkutmak için bir avukat ordusu tutabilir. Belki Joe Terrio daha ilk davadır. Baktığım her hastayı tek tek bulup hepsini bana dava açmaya ikna edebilir."

"Biz de işvereniyiz. O zaman Bayside'a da dava açılacak demektir" dedi Parr. Hasta gibi görünüyordu. En az Abby kadar.

"Bunu savuşturmanın bir yolu olmalı" dedi Susan. "Voss'a yaklaşmanın ve olayı tatlıya bağlamanın bir yolu olmalı mutlaka."

Herkes sustu. Ama Parr'ın yüzüne bakan Abby, içinden geçeni okuyabiliyordu: *Bunun en hızlı yolu seni kapının önüne koymak.*

Darbenin inmesini bekledi, ineceğini düşünüyordu. Ama inmedi. Parr ile Susan bakışmakla yetindiler.

Sonra Susan, "Henüz erken bir aşamadayız" dedi. "Önümüzde hamle yapmak, cevap vermek için aylar var. Bu arada..." Abby'ye baktı. "Vanguard Mutual size bir avukat tayin edecektir. O avukatla en kısa zamanda görüşmenizi salık veririm. Özel bir avukat tutmanız da menfaatinize olabilir."

"Sizce tutmam gerekli mi?"

"Evet."

Abby yutkundu. "Avukat masraflarıyla nasıl başa çıkarım bilmem ki..."

"Mevcut durumda" dedi Susan, "asıl, avukat tutmamanın sonuçlarıyla başa çıkamazsınız Doktor DiMatteo."

* * *

Abby için o gece nöbetçi olmak bir lütuftu. Susmayan telefonlar ve çağrı cihazları yüzünden geceyi, yoğun bakımdaki pnömotoraks vakasından ameliyat sonrası ateşi çıkmış bir hastaya kadar bütün hastanede koşturarak geçirdi. Joe Terrio'nun davasına kafa yormaya zaman bile bulamadı. Fakat zillerin sustuğu kısa aralıklarda, bir anda ağlamaklı oluveriyordu. Avuttuğu, yatıştırdığı onca acılı eş arasında, onu mahkemeye vermesini son bekleyeceği kişi Joe Terrio'ydu. *Ne hata yaptım ki?* dedi içinden. *Daha mı şefkatli davranacaktım? Daha mı özenli?*

Lanet olsun Joe, benden daha ne istiyordun ki?

İstediği her neyse, onu veremeyecek olduğunun farkındaydı. Elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Karen Terrio için bu kadar azap çekmesinin karşılığı da, suratına inen şamar olmuştu.

Avukatlara, Victor Voss'a, hatta Joe Terrio'ya bile ateş püskürüyordu. Joe için üzüldüğü gibi, onun tarafından ihanete uğradı-

ğını da hissediyordu. Acısını yüreğinde duyduğu bir adamın ihanetine uğramıştı.

Saat onda nihayet ortalık durulunca, nöbetçi hekim odasına çekildi. Vaka günlüklerini okuyamayacak kadar üzgün, Mark'la bile konuşamayacak kadar moralsiz olduğundan, öylece uzanıp tavana bakmakla yetindi. Bacaklarına felç inmiş, tüm canı çekilmiş gibiydi. *Daha kendimi bu yataktan bile kaldıramıyorken bütün geceyi nasıl atlatacağım*, diye düşündü.

Ama saat on buçukta telefon çalınca kalkmak zorunda kaldı. Ahizeye uzandı. "Ben, Doktor DiMatteo."

"Ameliyathaneden arıyorum. Doktor Archer ile Doktor Hodell sizi çağırıyorlar."

"Hemen mi?"

"Çok acil. Bir hastaları var."

"Geliyorum." Abby telefonu kapattı. İç çekerek ellerini saçında dolaştırdı. Başka bir gece olsa, koşa koşa soyunma odasına giderdi. Ama bu gece bir ameliyat masasının başında Mark ve Archer'la yüzleşmenin düşüncesi bile içini daraltmaktaydı.

Madem cerrah olacaksın, cerrah gibi davran DiMatteo!

Kendinden nefret etmenin eşiğine gelince ayağa kalktı ve nöbetçi hekim odasından çıktı.

Mark ile Archer'ı üst kattaki cerrah odasında buldu. Mikrodalganın başında alçak sesle konuşuyorlardı. İçeri girer girmez başlarını kaldırmalarından, özel konuştuklarını anladı Abby. Ama ikisi de onu görünce gülümsedi.

"Hoş geldin" dedi Archer. "Asayiş berkemal mi?"

"Şimdilik" dedi Abby. "Hastanız varmış dediler."

"Nakil yapılacak" dedi Mark. "Ekip şu anda toplanıyor. Fakat Mohandas'a ulaşamadık. Onun yerine son senesindeki bir asistan girecek, ama senin de yardımına ihtiyacımız olabilir. Ameliyata girebilecek gibi misin?"

"Kalp nakli mi?" Damarlarına karışan adrenalin, Abby'nin depresyondan sıyrılmasına yetmişti. Mark'a hevesle başını salladı. "Bayılırım."

"Yalnız küçük bir meselemiz var" dedi Archer. "Hasta, Nina Voss."

Abby bakakaldı. "Bu kadar çabuk mu kalp buldular?"

"Şans yüzümüze güldü. Kalp buraya Burlington'dan geliyor. Victor Voss, ameliyata senin girdiğini öğrenirse felç geçirir herhalde. Ama şimdi söz bizde. Ameliyathanede bize bir kişi daha lazım olabilir. Bu kadar dar zamanda da en makul seçenek sensin."

"Hâlâ girmek istiyor musun?" diye sordu Mark.

Abby hiç düşünmedi bile. "Elbette" dedi.

"Peki" dedi Archer. "Asistanımızı bulduk demektir." Mark'a başını salladı. "Yirmi dakika sonra üç numaralı ameliyathanede görüşürüz."

* * *

Saat on bir buçukta, Vermont'un Burlington kentindeki Wilcox Hastanesi'nin göğüs cerrahından telefon geldi. Organ alınmıştı, mükemmel görünüyordu ve havaalanına doğru yola çıkmıştı. Yoğun potasyum içerikli bir sıvıyla geçici olarak felce uğratılan, dört derecede saklanan bir kalp en fazla dört ila beş saat canlı tutulabilirdi. Koroner arterlere kan akışı olmadan geçen her dakika, birkaç miyokart hücresinin daha ölümüne neden olacaktı. İskemik süre denen bu zaman uzadıkça, kalbin Nina Voss'un göğsünde çalışma olasılığı giderek düşerdi.

Apar topar bulunmuş bir *charter* uçağıyla bir buçuk saatlik bir uçuş bekliyordu kalbi.

Bayside Hastanesi'nin organ nakil ekibi gece yarısı itibariyle yeşil ameliyat kıyafetlerini giymiş, bekliyordu. Bill Archer, Mark ve anestezi uzmanı Frank Zwick'in yanında hemşireler, kan dolaşımı teknisyeni, kardiyolog Aaron Levi ve Abby'den oluşan bir destek personeli ordusu görev yapıyordu.

Nina Voss, sedyeyle üç numaralı ameliyathaneye getirildi.

Saat bir buçukta Logan Uluslararası Havaalanı'ndan gelen telefon, uçağın salimen indiğini bildirdi.

Cerrahların ellerini fırçayla ovma zamanı gelmişti.

Abby ellerini yıkarken, ameliyathanede hazırlıklarla meşgul olan ekibi camdan görebiliyordu. Hemşireler alet tepsilerini yerleştiriyor, steril bez paketlerini açıyordu. Dolaşım uzmanı, dosya dolabı iriliğindeki baypas makinesini ayarlamakla meşguldü. Giyinme ve temizlenme işlerini tamamlamış asistan hekim, operasyon alanını temizlemek için hazır bekliyordu.

Ameliyat masasında, EKG kabloları ve serum hortumları yığınının ortasında Nina Voss yatmaktaydı. Çevresinde olup bitenin ayırdında değil gibiydi. Başında duran Doktor Zwick, usul usul bir şeyler anlatırken kateterin içine bir ampul barbitürat zerk etti. Voss'un gözkapakları seğirerek kapandı. Zwick maskeyi kadının ağzını ve burnunu içine alacak şekilde yerleştirdi. Torbayı sıkıştırıp birkaç kere üst üste nefes bastıktan sonra maskeyi çıkardı.

Sonraki adımın hızlı halledilmesi gerekiyordu. Hastanın bilinci kapalı, kendi başına soluk alması olanaksızdı. Zwick, boğazına kıvrımlı laringoskopu soktu, ses tellerini buldu ve plastik solunum hortumunu yerleştirdi. Şişme kelepçe, hortumun soluk borusundan çıkmamasını sağlayacaktı. Zwick hortumun diğer ucunu solunum cihazına bağlayınca, körük hışırdamaya ve hastanın göğsü inip kalkmaya başladı. Entübasyon işlemi otuz saniyeden kısa sürmüştü.

Ameliyat ışıkları masaya çevrilmişti. O ışık havuzu içinde Nina semavi bir varlık gibi görünüyordu. Bir periydi adeta. Bir hemşire, kadının üzerindeki örtüyü çekerek göğsünü açığa çıkardı. Soluk teninin altında kaburgaları sayılıyordu; memeleri çekmiş, küçücük kalmıştı. Asistan, operasyon bölgesini dezenfekte etmek için tene bol bol tentürdiyot sürmeye başladı.

Ameliyathanenin kapıları çarparak açıldı; Mark, Archer ve Abby ellerini yeni yıkamış, dirseklerinden sular damlatarak içeri girdiler. Steril havlular, önlükler ve eldivenlerle karşılandılar. Herkes giyimini kuşamını tamamladığı sırada Nina Voss'un dezenfekte edilme ve örtülme işi de tamamlanmıştı.

Archer ameliyat masasının başına geçti. "Geldi mi?" diye sordu.

"Yoldaymış" dedi hemşire.

"Logan'dan burası yirmi dakika sürmez."

"Trafik vardır belki."

"Sabahın ikisinde mi?"

"Tanrım" dedi Mark, "kaza olduysa yandık."

Archer başını kaldırıp monitörlere baktı. "Mayo'da olmuş bir kere. Ta Texas'tan böbrek göndermişler. Ambulans havaalanından çıkarken bir kamyonla çarpışmış. Böylece yüzde yüz doku uyumlu güzelim böbrek gitmiş."

"Şaka yapıyorsun" dedi Zwick.

"Böbrekle şaka yapar mıyım hiç?"

Asistan hekim duvardaki saate baktı. "Organ alınalı üç saat oldu."

"Sabırlı olun" dedi Archer.

Telefon çaldı. Herkesin bakışları, telefonu açan hemşireye yöneldi. Hemşire birkaç saniye konuşup telefonu kapattıktan sonra, "Aşağıdaymış. Ameliyathaneye doğru geliyormuş" dedi.

"Hadi kesiyoruz" dedi Archer çabucak.

Abby bulunduğu yerden ameliyatı pek iyi göremiyor, Mark'ın omzu da zaman zaman kapatıyordu önünü. Birlikte hızla çalışan Archer ve Mark, göğüs kemiğinin tam ortasından keserek önce

yağ tabakasını, sonra kemiği açığa çıkardılar.

Duvardaki diafon öttü. "Organı alan ekipten Doktor Mapes geldi, emanet yanında" dedi ameliyathane kabul görevlisi.

"Kanül takıyoruz" dedi Mark. "Eğlenceyi kaçırmasın."

Abby ameliyathanenin kapısına baktı. Pencereden, giyinme alanında bekleyen adamı görebiliyordu. Yanındaki tekerlekli arabada küçük bir termos duruyordu. Karen Terrio'nun kalbini taşıdığı termosun aynısı.

"Girecekmiş" dedi hemşire. "Üstünü değiştiriyor."

Biraz sonra Doktor Mapes yeşilleri giyip içeri girdi. Kaşları bir Neandertal adamını andıran, iri burnu maskeden fırlayacakmış gibi görünen, kısa boylu bir adamdı.

"Boston'a hoş geldin" dedi Archer ziyaretçiye bakarak. "Ben Bill Archer. Bu da Mark Hodell."

"Leonard Mapes. Wilcox'ta Doktor Nicholls ile ameliyata girdim."

"Uçuş nasıldı Len?"

"İçecek servisi bile yapmadılar."

Archer maskesinin altından bile belli olan bir gülücük attı. "Ne hediye getirdin bakalım bize?"

"Güzel bir şey. Hoşunuza gideceğini sanıyorum..."

"Kanül işini bitireyim de bir bakayım."

Aortun üst kısmına kanül takılması, hastanın baypas makinesine bağlanmasında ilk adımdı. Dolaşım teknisyeninin kumandasındaki iri kutu geçici olarak kalbin işlevini üstlenecek, toplardamardan gelen kana oksijen verip taze kanı vücuda geri basacaktı.

Archer ipek iplik alıp, aort duvarına iç içe geçmiş iki halka halinde büzgü dikişi attı. Sonra neşterin ucuyla büzgülerin ortasında minicik bir delik açtı. Parlak kan fışkırdı. Atardamar kanülünü hızla kesiğe yerleştirip büzgüleri sıktı. Kanama önce sızıntı seviyesine kadar yavaşladı, kanülün ucu dikilince de kesildi. Kanülün diğer ucunu baypas makinesinin atardamar hattına bağladılar.

Abby elinde pensle yardımcı olurken, Mark toplardamara kanül takmaya başlamıştı bile.

"Tamamdır" dedi Archer masadan geri çekilirken. "Hediyemizi açalım artık."

Bir hemşire termosun kapağını açıp çift naylon torbaya sarılmış organı aldı. Torbaların düğümlerini açıp, kalbi steril serum fizyolojik dolu küvete bıraktı.

Archer, soğutulmuş organı banyosundan özenle aldı. "Çıkarma işçiliği çok iyi" dedi. "Elinize sağlık."

"Teşekkürler" diye karşılık verdi Mapes.

Archer eldivenli parmağını kalbin yüzeyinde gezdirdi. "Atardamarları yumuşak, pürüzsüz. Pırıl pırıl kalp."

"Biraz küçükçe değil mi?" dedi Abby masanın diğer tarafından. "Donör kaç kiloymuş?"

"Kırk dört kilo" dedi Doktor Mapes.

Abby kaşlarını çattı. "Yetişkin mi?"

"Önceden sağlık sorunu olmayan erkek ergen."

Abby, Archer'ın gözlerine vuran üzüntüyü yakaladı ve onun da iki oğlan babası olduğunu hatırladı. Archer kalbi yavaşça banyosuna geri koydu.

"Yazık etmeyeceğiz bu kalbe" dedi. Sonra dikkatini tekrar Nina'ya verdi.

Mark ile Abby o sırada toplardamara kanül takmayı bitirmek üzereydi. Uçlarında tel kafesler olan iki hortum sağ kulakçıktaki kesiklere takılmış, büzgülerle sabitlenmişti. Dolaşımdan gelen kanı bu kanüller toplayıp oksijen pompasına iletecekti.

Archer ile Mark, elbirliğiyle alt ve üst ana toplardamarı kapatarak kalbe kan dönüşünü kestiler.

"Aorta kelepçeyi takıyorum" diyen Mark, üst aort kısmını kapattı.

Toplardamar girişi ve atardamar çıkışından mahrum kalan kalp artık yararsız bir doku parçasıydı. Nina Voss'un tüm kan dolaşımı, baypas makinesi teknisyenine ve büyülü cihazına bağlıydı. Teknisyen, vücut sıcaklığını da kontrol ediyordu. Makineden geçen sıvıların soğutulması ile vücut sıcaklığı yirmi beş dereceye kadar düşüp derin hipotermiye girmişti. Bu işlem yeni nakledilecek miyokart hücrelerini korur ve vücudun oksijen tüketimini azaltırdı.

Zwick solunum cihazını kapattı. Körüklerin ritmik hışırtısı sustu. Kana oksijeni baypas makinesi verdiği için solunuma gerek kalmamıştı.

Nakil işlemine başlanabilirdi.

Archer, aortu ve pulmoner atardamarları kesti. Kan göğüs boşluğuna hücum etti ve yerlere sıçradı. Hemşire zemine saçılan kanları temizlemek için hemen yere bir bez attı. Archer alnında biriken ter damlalarına, bunaltıcı ameliyathane ışıklarına aldırmadan işine devam ediyordu. Kulakçıkları kesti. Bu kez daha koyu renkte fışkıran kan önlüğüne bulaştı. Archer, elini dirseğine kadar Nina Voss'un göğüs boşluğuna soktu. Rengi atmış, diriliği gitmiş hasta kalbini yerinden çıkarıp bir küvete bıraktı. Geride kocaman bir boşluk kalmıştı.

Abby monitördeki düz çizgiyi görünce ister istemez telaşa kapıldı. Nabız elbette olmayacaktı. Kalp yoktu ki! Tüm yaşam belirtileri durmuştu. Akciğerler hareketsizdi. Kalp çıkarılmıştı. Ama hasta yine de yaşıyordu.

Mark, donörün kalbini küvetten alıp göğüsteki yerine doğru götürdü. "Kimilerine göre bizim yaptığımız iş muslukçuluktan farksızmış" dedi, yerine oturması için kalbi yan çevirirken. "Oyuncak hayvan diktiğimizi filan sanıyorlar herhalde. Ama dikkatin bir anlığına dağılsa, kalbi ters dikebilirsin."

Asistan hekim güldü.

"Gülme. Böyle şeyler oluyor."

"Serum" dedi Archer ve bir hemşire, ameliyat ışıklarının altında ısınmaması için kalbin üzerine buzlu serum fizyolojik döktü.

"Yüzlerce terslik olabilir" dedi Mark, elindeki dikiş iğnesi sol kulakçığa girip çıkarken. "İlaca reaksiyondan tut, anestezistin çuvallamasına kadar. Ama faturayı hep cerraha keserler."

"Çok kan toplanıyor" dedi Archer. "Abby, aspiratör."

Aspiratörün hışırtısıyla birlikte susan iki cerrah daha hızlı çalışmaya başladı. Oksijen makinesinin sesine, her dikişten sonra bastırılan dikiş zımbalarının çıt sesi eşlik ediyordu. Abby aspiratör hortumunu tuttuğu halde örtülerin çektiği kan yere damlıyordu. Ayaklarının altındaki bezler sırılsıklam olmuştu. Cerrahlar bunları bir kenara itti, hemşire de yenilerini serdi.

Archer ipliği keserek dikiş iğnesini çıkardı. "Sağ karıncık anastomozu tamam."

"Perfüzyon kateteri" dedi Mark.

Hemşire ona kateteri uzattı. Bunu sol kulakçığa sokup, içine sıcaklığı dört derece olan serum fizyolojik zerk etti. Soğuk sıvının girişiyle kasılan karıncık, içindeki hava kabarcıklarını dışarı attı.

"Pekâlâ" diyen Archer, aort anastomozunu dikmek için kalbi çevirdi. "Bağlayalım şu boruları."

Mark duvardaki saate baktı. "Planladığımızdan hızlı ilerliyoruz arkadaşlar, harikasınız."

Diafon öttü. Ameliyathane kabul hemşiresiydi. "Bay Voss eşinin durumunu merak ediyor."

"Gayet iyi" dedi Archer. "Herhangi bir sorun yok."

"Daha ne kadar sürermiş acaba?"

"Bir saat. Söyle sıksın dişini."

Diafon kapandı. Archer, Mark'a bir bakış attı. "Adam damarıma basıyor."

"Voss mu?"

"Bütün kontrolün elinde olmasını istiyor."

"Ne sandın?"

Archer'ın elindeki dikiş iğnesi, parıldayan aort duvarına girip çıkıyordu. "Gerçi benim de o kadar param olsa, her şeyde son sözü ben söylemek isterdim herhalde."

"Nereden bu kadar parası var adamın?" diye sordu asistan hekim.

Archer şaşkınlıkla ona baktı. "Victor Voss'u tanımıyor musun? VMI International'ı duymadın mı? Kimyadan robotiğe kadar her alanda faaliyetleri var."

"VMI'ın açılımındaki V onun adından mı geliyor?"

"Aynen öyle." Archer son dikişi tamamlayıp kapattı. "Aort tamam. Kelepçeyi çıkarın."

"Perfüzyon kateterini çıkarıyorum" dedi Mark ve Abby'ye döndü. "Pil tellerini hazırla."

Archer tepsiden yeni bir dikiş iğnesi alıp pulmoner anastomoz üzerinde çalışmaya başladı. Tam düğümü atarken organın büzüldüğünü fark etti. "Şuna bak!" dedi. "Buz gibi, ama şimdiden kasılıyor."

"Pil telleri takıldı" dedi Mark.

"Isuprel basıyorum" dedi Zwick. "İki mikrogram."

Durup Isuprel'in devreye girmesini, kalbin kendiliğinden tekrar kasılmasını beklediler.

Kalp, boş bir kese gibi hareketsiz durdu.

"Yapma bunu" dedi Archer. "Yapma bunu."

"Defibrilatörü çalıştırayım mı?" dedi bir hemşire.

"Yok, bir fırsat verelim."

Kalp yavaşça yumruk büyüklüğünde sıkıştı, sonra gevşeyip kaldı.

Zwick, "Isuprel'i üç mikrogram yapın" dedi.

Bir kasılma daha oldu. Devamı gelmedi.

"Yüklen" dedi Archer. "Bas biraz daha."

"Dört mikrogram" diyen Zwick giriş miktarını ayarladı.

Kalp gerildi, gevşedi. Sıkıştı, gevşedi.

Zwick başını kaldırıp monitöre baktı. Nabzın tepe noktaları kaydedilmeye başlamıştı. "Nabız elli. Altmış dört... Yetmiş."

"Bire on titrasyon" dedi Mark.

"Yapıyorum" diyen Zwick, Isuprel miktarını ayarladı.

Archer ameliyat hemşiresine, "Nekahet odasına haber verin, hastayı kapatıyoruz" dedi.

"Solüsyon bire on" dedi Zwick.

"Tamam" dedi Mark. "Baypastan çıkaralım. Kanülleri sökün."

Zwick solunum cihazını açtı. Aynı anda içerideki herkes rahat bir nefes aldı.

"Yeni kalbiyle iyi anlaşırlar umarım" dedi Mark.

"HLA uyumu ne kadarmış, biliyor muyuz?" diye sordu Archer. Ardından dönüp Doktor Mapes'e baktı.

Arkasında kimse yoktu.

Abby kendini ameliyata o kadar kaptırmıştı ki, adamın gittiğini fark etmemişti bile.

"Yirmi dakika önce çıktı" dedi bir hemşire.

"Tek laf etmeden mi?"

"Uçağa yetişecekti belki."

"Elini bile sıkamadık" dedi Archer. Masadaki hastaya döndü. "Hadi kapatalım artık."

7

Nadiya'nın canına tak etmişti. Dört ergenin sürekli şikâyetleri, talepleri, küfürler ve itişmelerle dışa vuran enerjileri onu canından bezdirmişti. Bir de üstüne deniz tutması. Ayı cüsseli Gregor da oğlanların çoğu gibi hastaydı. Kuzey Denizi'nin bu en sert günlerinde, dalgalar geminin gövdesini tavında demir gibi döverken, hiçbiri yataklarından kalkamıyor, perişanlıklarının sesleri ve kokuları üst güverteye kadar ulaşıyordu. Böyle günlerde aşağıdaki yemekhane karanlık ve ıssız oluyor, koridorlar boşalıyor, gemi cin taifesinin komutasında bir hayalet gemi gibi denizde süzülüyordu.

Yakov hayatının en güzel günlerini yaşamaktaydı.

Sallantıdan en ufak bir rahatsızlık bile duymadığı için gemide canının çektiği gibi dolaşıyordu. Kimse ona engel olmuyordu. Hatta tayfa, onun ortalıkta olmasından memnundu bile. Makine dairesinde Kubiçev'i ziyaret ediyor, piston gürültüleri ve mazot kokuları arasında satranç oynuyorlar, hatta bazen yeniyordu bile. Karnı acıktığında soluğu kuzinede alıyor, Ukraynalı aşçı Lubi ona çay ve pancar çorbası, varsa *medivnik* denen baharatlı, ballı kekten ikram ediyordu. Lubi pek konuşkan değildi. "Aç mısın" ve "Doydun mu" kelimeleriyle bütün iletişimi kurabiliyordu. Asıl, hazırladığı yemekleri konuşturuyordu. Oradan başka, Yakov'un keşfe çıkabileceği tozlu ambar, bir sürü göstergenin ve düğmenin sıralandığı telsiz odası, brandalı filikaların içine saklanabileceği üst güverte vardı. Bir tek kıçaltına bakamamıştı, çünkü oraya girecek bir yol bulamamıştı.

En sevdiği yer kaptan köşküydü. Kaptan Dibrov ile seyrüsefer subayı, Yakov'u güler yüzle karşılıyor, onu harita masasına bu-

yur ediyorlardı. Yakov haritanın başında kat ettikleri yolu parmağıyla çiziyordu. Riga Limanı'ndan Baltık Denizi'ne çıkmış, Malmö ile Kopenhag'ın arasındaki kanalı geçip Danimarka'nın üstünden Kuzey Denizi'ne ve denizin üzerine serpiştirilmiş Montrose, Forties, Piper gibi petrol platformlarının yakınına ulaşmışlardı. Kuzey Denizi, hayal ettiğinden çok büyüktü; haritada göründüğü gibi mavi bir göl değildi. Üstelik seyrüsefer subayının söylediğine göre, yakında daha da büyük bir deniz olan Atlantik Okyanusu'na çıkacaklardı.

"Okyanusa çıkamadan ölür bunlar" dedi Yakov.

"Kimler ölür?"

"Nadiya ve diğer çocuklar."

"Olur mu canım öyle şey?" dedi subay. "Kuzey Denizi'nde herkesi deniz tutar. Bir süre sonra mideleri alışır. İçkulakla ilgili bir mesele."

"Kulakla midenin ne alakası var?"

"Kulak, hareketi algılıyor. Fazla hareket olunca da insanın dengesi bozuluyor."

"Nasıl?"

"Nasılını ben de bilmiyorum. Ama oluyor işte."

"Benim midem bulanmadı. Acaba benim içkulağımda farklı bir şey mi var?"

"Doğuştan denizcisindir belki."

Yakov bilekte biten sol koluna bakıp başını salladı. "Pek sanmam."

Seyrüsefer subayı gülümsedi. "Bir kere senin kafan çalışıyor. Kafa çok daha önemli. Gittiğin yerde de kafaya ihtiyaç olacak."

"Neden?"

"Amerika'da akıllıysan zengin olursun. Zengin olmak istiyorsun herhalde, değil mi?"

"Bilmem."

Subayla birlikte kaptan da güldü.

"Bence o kadar iyi çalışmıyor kafası" dedi kaptan.

Yakov gülümsemeden ikisine baktı.

"Espri yaptık yahu" dedi subay.

"Anladım."

"Sen niye gülmüyorsun oğlum? Seni hiç gülerken görmedim."

"İçimden gülmek gelmiyor ki."

Kaptan tısladı. "Piç kurusu Amerika'da zengin bir ailenin yanına gidiyor, ama içinden gülmek gelmiyormuş. Derdin ne oğlum senin?"

Yakov omuz silkip gözlerini haritaya çevirdi. "Ama hiç ağlamam da."

* * *

Aleksey alt ranzaya kıvrılmış, Şuşu'ya sıkıca sarılmıştı. Yakov yatağa oturunca sıçrayarak uyandı.

"Hiç kalkmayacak mısın?" dedi Yakov.

Aleksey gözlerini kapattı. "Midem bulanıyor."

"Lubi akşam yemeğinde kıymalı börek yapmıştı. Dokuz tane yedim."

"Yemekten bahsetme, fena oluyorum."

"Niye, aç değil misin?"

"Açlıktan ölüyorum, ama midem bulanıyor, içim almıyor."

Yakov göğüs geçirip etrafına bakındı. Kamaradaki sekiz ranzanın altısında, oyun oynayamayacak kadar hasta oğlanlar yatıyordu. Yakov bitişik kamaraya da gitmiş, oradakileri de aynı halde bulmuştu. Okyanus boyunca böyle mi olacaktı?

"Hep içkulak yüzündenmiş" dedi Yakov.

"Ne diyorsun?" diye inledi Aleksey.

"Kulağın diyorum. Mideyi kulağın bulandırıyormuş."

"Yok bir şey benim kulağımda."

"Dört gündür yatıyorsun. Kalk da bir şeyler ye."

"Gitsene başımdan!"

Yakov, Şuşu'yu Aleksey'in elinden kaptı.

"Versene ya!" diye yaygarayı bastı Aleksey.

"Gel de al."

"Ver şunu!"

"Önce sen kalk. Hadi bakalım." Yakov onun yanından kaçarken Aleksey elini oyuncak köpeğe uzattı, ama tutamadı. "Yataktan kalkarsan daha iyi olacaksın."

Aleksey yatağa oturdu. Geminin sallantısıyla başı dönerek iyice büzüştü. Sonra bir anda elini ağzına bastırdı, ayağa fırlayıp kamaranın diğer tarafına seğirtti. Lavaboya ağız dolusu kustu. İnleyerek yatağına döndü.

Yakov üzgün bir suratla Şuşu'yu sahibine teslim etti.

Aleksey köpeği bağrına bastı. "Hastayım dedim sana. Git artık başımdan."

Yakov çocukların yatakhanesinden çıkıp koridora gitti. Nadiya'nın kamarasına geldiğinde kapıyı tıklattı. Cevap gelmedi. Gregor'un kamarasına geçip onun da kapısını vurdu.

"Kimsin?" diye hırladı içeriden biri.

"Ben Yakov. Seni de mi deniz tuttu?"

"Bas git kapımın önünden!"

Yakov yürüdü. Bir süre gemide dolaştı, ama Lubi kamarasına çekilmişti, kaptanla subayın da işleri vardı. Yakov tek başına kalmıştı her zamanki gibi.

Makine dairesine, Kubiçev'in yanına indi.

Satranç tahtasını kurdular. İlk hamleyi yapan Yakov, dördüncü piyonu ilerletti.

"Sen hiç Amerika'ya gittin mi?" diye sordu Kubiçev'e, motor gümbürtüsünün arasından.

"İki kere" diyen Kubiçev, vezirin önündeki piyonu sürdü.

"Beğendin mi peki?"

"Bilemem. Limana girdiğimizde, kamaralarımızdan çıkmamıza izin vermiyorlar. Hiçbir şey göremiyorum o yüzden."

"Neden kaptan sizi kamaralara kapatıyor?"

"Kaptan değil. Kıç kamaradaki adamlar."

"Kim onlar? Hiç görmedim öyle birilerini."

"Kimse görmüyor."

"O zaman orada olduklarını nereden biliyorsun?"

"Lubi'ye sor. Yemeklerini o yapıyor. Onun gönderdiği yemekleri yiyen birileri var. Oynayacak mısın artık?"

Yakov dikkat kesilerek bir piyonu daha hareket ettirdi. "O zaman niye limana girdiğimizde gemiden ayrılmıyorsun?"

"Niye ayrılacakmışım?"

"Amerika'da kalıp zengin olmak için."

Kubiçev homurdandı. "İyi para veriyorlar. Bir şikâyetim yok."

"Kaç para veriyorlar ki?"

"Ne yapacaksın? Boş ver."

"Çok para mı veriyorlar?"

"Eskiden kazandığımdan çok. Bir sürü insanın kazandığından çok. Yaptığım bütün iş de okyanusu bir baştan bir başa geçip durmak."

Yakov vezirini oynattı. "Yani gemide çarkçıbaşı olmak iyi bir iş mi?"

"Veziri niye sürüyorsun ki? Olmaz öyle."

"Bir şey deneyeceğim. Yani ben de büyüyünce çarkçıbaşı olayım mı?"

"Hayır."

"Ama çok para veriyorlar dedin."

"Biz Sigayev Denizcilik'te çalıştığımız için öyle. Sigayev iyi para veriyor."

"Neden?"

"Konuşmak istemiyorum."

"Neden ki?"

"Yahu ben ne bileyim?" Kubiçev tahtanın ilerisine uzandı. "Benim at senin veziri alır. Olmaz öyle demiştim, değil mi?"

"Bir şey denedim işte."

"Umarım bu sana ders olmuştur."

* * *

Yakov birkaç gün sonra kaptan köşkünde seyrüsefer subayına, "Sigayev Denizcilik ne iş yapar?" diye sordu.

Subay şaşkın bir bakış attı oğlana. "Sen nereden duydun bu ismi?"

"Kubiçev söyledi."

"Yanlış yapmış."

"Sen de konuşmak istemiyorsun yani" dedi Yakov.

"Aynen öyle."

Yakov bir süre sessiz kaldı. Subayın elektronik cihazları kurcalamasına baktı. Küçük bir ekranda birtakım sayılar yanıp sönüyor, adam bunları bir deftere yazıp, sonra haritaya bakıyordu.

"Neredeyiz?" diye sordu Yakov.

"Burada" diyen seyrüsefer subayı, haritadaki küçük çarpı işaretini gösterdi. Okyanusun orta yeriydi.

"Nereden biliyorsun?"

"Sayılar söylüyor. Ekranda yazanlar var ya. Enlem ve boylam yazıyor onlarda. Anladın mı?"

"Seyrüsefer subayı olmak için çok akıllı olmak lazım, değil mi?"

"O kadar da gerekmiyor" dedi adam. İki plastik cetveli haritada gezdiriyordu. Birbirine vidayla bağlı cetvelleri şaklatarak haritadaki rüzgârgülünün üzerine sürdü.

"Yasak bir şey mi yapıyorsunuz?" dedi Yakov.

"Ne?"

"O yüzden mi konuşmuyorsunuz?"

Seyrüsefer subayı iç geçirdi. "Benim tek sorumluluğum, bu gemiyi Riga'dan Boston'a götürmek, Boston'dan da Riga'ya geri getirmek" dedi.

"Hep yetimleri mi taşıyorsunuz?"

"Hayır. Genellikle yük taşırız. Konteynırlar. İçlerinde ne var diye sormam. Burnumu hiçbir şeye sokmam."

"O zaman yasak bir iş yapıyor da olabilirsin."

Subay bir kahkaha attı. "Sen de az şeytan değilsin." Defterine dönüp, düzgün sütunlar halinde rakamlar yazmaya devam etti.

Oğlan bir süre sessizce adamı izledi. Sonra, "Sence biri beni evlat edinecek mi?" diye sordu.

"Elbette edinecek."

"Buna rağmen mi?" Yakov elsiz kolunu kaldırdı.

Subay bir an Yakov'a baktı. Çocuk adamın gözlerinde acıma duygusunun kıvılcım gibi parlayıp söndüğünü gördü. "Birinin seni evlat edineceğinden adım gibi eminim" dedi.

"Nereden biliyorsun?"

"Yol paranı veren birileri var, değil mi? Evrak işlerini de yaptırmışlar."

"O evrakı ben hiç görmedim. Sen gördün mü?"

"Benim işim değil o. Benim görevim, bu gemiyi Boston Limanı'na götürmek." Yakov'a uzaklaş der gibi bir el işareti yaptı. "Hadi bakayım, öbür çocukların yanına in sen. Koş."

"Hâlâ düzelmediler ki..."

"O zaman git başka yerde oyna."

Yakov istemeye istemeye kaptan köşkünden ayrılıp dış güverteye çıktı. Yalnız başınaydı. Küpeştede durup geminin pruvasında yarılan sulara baktı. Karanlık sularda yüzen balıkları düşünürken bir anda nefesinin kesildiğini fark etti; kabaran sulara baktıkça soluk alamıyordu. Ama kımıldamadı. Tek eliyle korkuluğa sıkıca tutunup, soğuk ve derin suların alevlendirdiği panik duygusunun girdabına bıraktı kendini. Uzun zamandır korku duymamıştı.

Şimdi korkuyu ta iliklerinde duyuyordu.

8

İki gecedir aynı rüyayı görüyordu. Hemşireler, aldığı ilaçlardan olduğunu söylemişlerdi. Metilprednizolon, siklosporin ve ağrıkesiciler... Kimyasal maddeler beynini bulandırmıştı. Günlerce hastanede yatan birinin kâbus görmesi de normaldi. Herkes görürdü. Endişelenecek bir durum yoktu. Rüyalar azalarak bitecekti.

Fakat o sabah Nina Voss yoğun bakımdaki yatağında yaşlı gözlerle yatarken, rüyanın bitmeyeceğinin, hatta azalmayacağının farkındaydı. Onun bir parçası olmuştu artık. Tıpkı göğsündeki kalp gibi.

Göğsündeki bandajlara hafifçe dokundu. Ameliyatın üstünden iki gün geçmişti ve acıları azalıyor olsa da, geceleri uykusunu bölüyor, aldığı armağanı ona hatırlatıyordu. Sağlam, güçlü bir kalpti. Daha ameliyatın ertesi günü anlamıştı. Hastalıkla boğuştuğu aylar boyunca, sağlam bir kalbe sahip olmanın, nefes nefese kalmadan iki adım atmanın, hayat taşıyan ılık kanın kaslarına pompalanmasının ne demek olduğunu bile unutmuştu. Parmaklarına bakıp kılcal damarların pespembe rengini görmeyi özlemişti. Ölümü bekleyerek, ölümü kabullenerek öyle uzun yaşamıştı ki, hayata yabancılaşmıştı. Fakat şimdi yaşamı ellerinde görebiliyor, parmak uçlarında duyumsayabiliyordu.

Bir de yeni kalbinin çarpışında.

Henüz ona ait gibi gelmiyordu bu kalp. Belki hiç gelmeyecekti.

Çocukken hep ablasının eskilerini giyerdi. Caroline'ın az kullanılmış yün kazakları, bir kere giyilmiş şık elbiseleri... Bu giysiler ablasından çıktığında tartışmasız olarak Nina'ya geçse de, o bunları hep ablasının kıyafetleri gibi görmüştü. *Caroline'ın* eteği, *Caroline'ın* elbisesi demekten vazgeçememişti.

Peki, sen kimin kalbisin? dedi içinden, kalbine usulca dokunurken.

Öğlen Victor gelip başucuna oturdu.

"Yine o rüyayı gördüm" dedi ona. "Çocuğu gördüm. Nasıl berraktı bu sefer bir bilsen! Uyandığımda gözyaşlarıma hâkim olamadım."

"Steroidlerden oluyor" dedi Victor. "Söylemişlerdi böyle yan etkileri olacağını."

"Bence bir anlamı var. Sonuçta çocuğun bir parçası içimde. Yaşayan bir parçası. Onu hissedebiliyorum..."

"Hemşire sana kalbin bir oğlan çocuğundan alındığını söylememeliydi."

"Ona ben sordum."

"Olsun, yine de söylememeliydi. Bu bilgileri açıklamanın kimseye faydası yok. Ne sana, ne çocuğa."

"Evet" dedi Nina alçak sesle. "Çocuğa yok. Ama ailesine... tabii ailesi varsa..."

"Onlar da hatırlamak istemeyeceklerdir. Bir düşün lütfen Nina. Bütün süreç büyük gizlilik altında işliyor. Bunun da bir sebebi var."

"Aileye bir teşekkür mektubu göndermek kötü mü olur? İsmimizi filan yazalım demiyorum. İmzasız bir mektupla..."

"Olmaz Nina. Kesinlikle olmaz."

Nina karşılık vermeden kendini yatağa bıraktı. Yine saçmalamıştı. Victor haklıydı. Victor hep haklıydı.

"Bugün çok güzelsin sevgilim" dedi adam. "Ayağa kalktın mı hiç?"

"İki kere" dedi Nina. Oda bir anda ona çok ama çok soğuk geldi. Gözlerini uzaklara çevirip titredi.

* * *

Pete, Abby'nin başucunda sandalyeye oturmuş ona bakıyordu. Üzerinde yavrukurt üniforması, omuzlarında apoletler, göğsünde her başarısı için birer boncuk vardı. Ama kepi yoktu. *Kepi nerede acaba?* diye düşündü Abby. Ama sonra kepin kaybolduğunu, kız kardeşleriyle birlikte aradıkları halde, hurdaya dönmüş bisikletinin etrafında bulamadıklarını hatırladı.

Abby'yi, üniversiteye gitmek üzere evden ayrılacağı günün gecesinden beri ilk kez ziyaret ediyordu. Bütün ziyaretleri aynı olmuştu. Gelip konuşmadan oturmuş, ona bakmakla yetinmişti.

"Nerelerdeydin Pete?" dedi Abby. "Konuşmayacaksan neden geldin?"

Oturup sessizce, dudaklarını oynatmadan ona baktı Pete. Mavi gömleğinin yakası, annesinin onun cenaze töreni için ütüleyip kolaladığı gibi dimdikti. Oğlan dönüp başka bir odaya doğru baktı. Sanki bir müzik onu çağırıyordu, su yüzeyi gibi dalgalanmaya başladı.

"Ne söylemek için geldin bana?" diye sordu Abby.

Müziğin notalarıyla sular iyiden iyiye çalkalandı. Çan sesi gibi bir çınlamayla da tamamen dağıldı. Geride sadece karanlık kaldı.

Bir de çalan telefon.

Abby ahizeye uzandı. "DiMatteo" dedi.

"Cerrahi yoğun bakımdan arıyorum. Hemen gelebilir misiniz?"

"Durum nedir?"

"On beşteki Bayan Voss. Nakil hastası. Ateşi otuz sekiz buçuğa çıkmış."

"Diğer değerleri nasıl?"

"Tansiyon ona yedi. Nabız doksan altı."

"Geliyorum." Abby telefonu kapatıp lambayı yaktı. Saat sabahın ikisiydi. Yatağın yanındaki sandalye boştu. Pete yoktu. Homurdanarak yataktan kalkıp sendeleye sendeleye lavaboya gitti ve yüzüne soğuk su çarptı. Soğukluğunu fark etmedi bile. Yüzü uyuşmuştu sanki. *Uyan bakalım, uyan bakalım,* dedi kendine. *Yaptığın işe bütün dikkatini vermen lazım. Ameliyat sonrası ateş. İlkönce ameliyat yerini kontrol et. Akciğeri, batını dinle. Göğüs röntgeni ve kültür analizi iste.*

Sakın telaşa da kapılma.

Bu sefer, özellikle de bu hastayla hata yapmayı göze alamazdı.

Son üç gündür her sabah Bayside'a kovulup kovulmadığını bilmeden geliyor, akşam beş olduğunda yirmi dört saati daha sağ salim atlattığı için derin bir nefes alıyordu. Her geçen gün kriz külleniyor, Parr'ın gölgesi uzaklaşıyordu sanki. Wettig ile Mark'ın kendisinden yana olduklarını biliyordu. Onların yardımıyla belki işine devam edebilirdi. Parr'a performansını sorgulatacak bir koz vermek istemediğinden işine olağanüstü bir titizlikle eğiliyor, her laboratuvar sonucunu, her fiziksel bulguyu iki kere okumadan yazmıyordu. Nina Voss'un odasından uzak durmaya da özen göstermişti. Victor Voss'la bir dalaşmayı daha kaldıracak hali yoktu.

Fakat şimdi Nina Voss'un ateşi vardı ve nöbetçi hekim de Abby'ydi. Bundan kaçamazdı, görevini yerine getirmesi gerekiyordu.

Spor ayakkabılarını ayağına geçirip odadan çıktı.

Hastaneler gece yarısı gerçeküstü mekânlardır. Boş koridorlar sonsuza uzanır, parlak ışıklar gözleri yorar ve uykusuz gözlere duvarlar dalgalanıyor, hareket ediyormuş gibi gelir. Abby'ye de öyle geliyordu şimdi; vücudu hâlâ uyuşuktu, beyni doğru dürüst çalışmıyordu. Krize sadece kalbi tepki vermiş, hızla çarpmaya başlamıştı.

Köşeyi dönüp yoğun bakıma girdi.

Modern teknoloji sayesinde hastaların günlük ihtiyaçları karşılandığından, ışıklar kararmıştı. Hemşire bölmesinde on altı hastanın hayati belirtileri on altı ayrı ekranda gösteriliyordu. On beş numaralı ekrana baktığında, Bayan Voss'un nabzının gerçekten de çok hızlı attığını, yüze çıktığını gördü.

Çalan telefonu nöbetçi hemşire açtı; sonra, "Doktor Levi arıyor" dedi. "Nöbetçi hekimle görüşmek istiyormuş."

"Alayım" diyen Abby ahizeye uzandı. "Merhaba Doktor Levi, ben Abby DiMatteo."

Bir sessizlik oldu. "Bu gece nöbetçi sen miydin?" diyen Doktor Levi'nin bundan rahatsızlık duyduğunu sesinden anladı. Sebebini de hemen çözdü. Nina Voss'a müdahale etmesini isteyeceği son kişi Abby'ydi. Ama bu gece başka şansı yoktu, çünkü nöbetteki tek asistan hekim de oydu.

"Tam da Bayan Voss'u muayene edecektim" dedi. "Ateşi yükselmiş."

"Evet, bana da söylediler." Yine bir sessizlik oldu.

Telefon konuşmasını mesleki sınırlar içinde sürdürmek için bu sessizliğe balıklama daldı Abby. "Ateş tetkiklerini yapacağım" dedi. "Muayene edeceğim. Kan sayımı ve idrar tahlili isteyeceğim. Göğüs röntgeni de çektireceğim. Sonuçları alır almaz sizi ararım."

"Peki" dedi sonunda Levi. "Telefon bekliyorum."

Abby üzerine bir önlük geçirip Nina Voss'un bölmesine girdi. Yatağın tepesinde kısık bir lamba yanıyordu. O yumuşak ışığın altında Nina Voss'un kır saçları gümüş teller gibi yastığa yayılmıştı. Gözleri kapalı, elleri göğsünün üzerinde ibadet ediyormuşçasına kavuşmuştu. *Uyuyan güzel*, diye geçirdi Abby içinden.

Yatağın kenarına geçerek alçak sesle, "Bayan Voss?" dedi.

Nina gözlerini açtı. Karşısındaki yüze yavaş yavaş odaklandı. "Buyurun?"

"Ben Doktor DiMatteo" dedi Abby. "Cerrahi asistanıyım." İsminin tanıdık geldiğini kadının gözlerinden okudu. *Adımı biliyor*,

dedi içinden. *Kim olduğumu da biliyor. Mezar soyguncusu. Ceset hırsızı.*

Nina Voss karşılık vermeyip, anlaşılmaz bir ifadeyle ona bakmakla yetindi.

Abby neden geldiğini anlatmak için, "Ateşiniz yükselmiş" dedi. "Sebebini bulmamız gerekiyor. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Yorgunum, o kadar" diye fısıldadı Nina. "Yorgunum sadece."

"Ameliyat yerini kontrol etmem lazım." Abby ışığı açıp göğüsteki pansumanı yavaşça kaldırdı. Yara temiz görünüyordu, kızarma veya şişkinlik yoktu. Stetoskobunu çıkarıp kadının ciğerlerini dinledi; soluk alışverişi normaldi. Batını yokladı. Gözlere, kulaklara ve boğaza baktı. Endişe uyandıran, ateşe yol açabilecek hiçbir şey bulamadı. Muayene boyunca Nina hiçbir şey söylemeden, gözleriyle Abby'nin tüm hareketlerini takip etti.

Sonunda Abby doğrulup, "Bulgularınız normal görünüyor" dedi. "Ama ateş yükselmesinin bir sebebi olmalı. Göğüs röntgeni çekeceğiz, tahliller için de üç kan numunesi almamız gerekiyor." Özür dilercesine gülümsedi. "Bu gece size uyku yok maalesef."

Nina başını salladı. "Zaten pek uyumuyorum. Çok rüya görüyorum, çok..."

"Kötü rüyalar mı?"

Nina bir nefes aldı ve yavaş yavaş bıraktı. "Oğlanı görüyorum hep."

"Hangi oğlanı Bayan Voss?"

"Bu oğlanı." Elini usulca göğsüne koydu. "Bir erkek çocuğundan alındığını söylediler. Adını bile bilmiyorum. Nasıl öldüğünü de. Sadece oğlan olduğunu biliyorum." Abby'ye baktı. "Öyleymiş, değil mi?"

Abby başını salladı. "Ameliyathanede öyle dediler."

"Siz de orada mıydınız?"

"Doktor Hodell'in asistanıydım."

Nina'nın dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Ne tuhaf. Onca olaydan sonra..." Devamını getiremedi.

Bir süre sessiz kaldılar; Abby suçluluktan, Nina ise... bu tuhaf tesadüften mi? Abby ışıkları kararttı. Bölme bir kez daha mezar kasvetine büründü.

"Bayan Voss" dedi Abby. "Geçen gün olanlar, yani o kalp... İlk kalp..." Kadınla göz göze gelmemek için başını çevirdi. "Bir erkek çocuğu vardı. On yedi yaşında. Akranları araba veya kız peşinde koşarken, bu çocukcağız evine dönebilmek istiyordu. Evine dönebilmekten başka hiçbir şey istemiyordu." İçini çekti. "Son tah-

lilde buna izin veremedim. Sizi tanımıyordum Bayan Voss. O yatakta yatan siz değildiniz. Oydu. Bir tercih yapmak durumunda kaldım." Gözlerini kırpıştırınca yaşlardan kirpikleri ıslandı.

"Kurtuldu mu?"

"Evet, yaşıyor."

Nina başını salladı. Bir kere daha göğsüne dokundu. Sanki kalbine danışıyordu. Onu dinliyor, onunla konuşuyordu. "Bu çocuk" dedi, "bu çocuk da yaşıyor. Farkındayım bu kalbin. Her atışını duyuyorum. Bazıları insanın ruhunun kalbinde yaşadığına inanır. Belki bu çocuğun ailesi de buna inanıyordu. Onları da düşünüyorum. Kim bilir ne kadar zordur yaşadıkları. Benim oğlum yok. Çocuğum olmadı hiç." Elini yumruk yapıp pansumana bastırdı. "Çocuğunun bir parçasının hâlâ hayatta olduğunu bilmek avutmaz mı insanı? Benim oğlum olsa, bilmek isterdim. Ben bilmek isterdim." Ağlamaya başladı. Yaşlar şakaklarından yastığa akıyordu.

Abby, Nina'nın eline uzandı ve elini sıkan parmaklarının gücüne, teninin sıcaklığına şaşırdı. Nina'nın tuhaf bir alevle parlayan gözleri ona dikilmişti. *O zaman seni de tanıyor olsaydım*, dedi içinden Abby, *bir yatakta seni, diğer yatakta Josh O'Day'i can çekişirken görseydim, hanginizi seçerdim?*

Bilmiyorum.

Yatağın üstündeki osiloskobun yeşil ışıklı ekranından bir çizgi geçti. Adı sanı bilinmeyen bir çocuğun kalbi, dakikada yüz kez çarparak bir yabancının damarlarına kan basıyordu.

Nina'nın elini tutan Abby, ağır ve düzenli bir nabız hissediyordu.

Nina'nınkini değil, kendininkini.

* * *

Röntgen teknisyeninin portatif makineyle gelip filmi çekmesi yirmi dakika, filmin tabedilip Abby'nin eline ulaşması bir on beş dakika daha sürdü. Abby filmi yoğun bakım ünitesindeki lambalı panoya yerleştirip zatürree belirtisi aradı. Bulamadı.

Saat üçe geliyordu. Aaron Levi'nin evine telefon etti.

Aaron'ın karısı uyku sersemi açtı telefonu. "Alo?"

"Merhaba Elaine, ben Abby DiMatteo. Çok özür dilerim bu saatte rahatsız ettiğim için. Aaron'la görüşebilir miyim?"

"Hastaneye doğru yola çıktı."

"Ne kadar oldu?"

"Eee... İkinci telefondan hemen sonra çıktı. Daha gelmedi mi?"

"Görmedim" dedi Abby.

Hattın diğer ucunda sessizlik oldu. "Evden çıkalı bir saat oluyor" dedi Elaine. "Varmış olması lazım."

"Çağrı atayım o zaman. Seni de rahatsız ettim Elaine." Abby telefonu kapatıp Aaron'ın çağrı cihazı numarasını aradı, sonra telefonun çalmasını bekledi.

Üçü çeyrek geçtiğinde hâlâ cevap gelmemişti.

"Doktor DiMatteo?" dedi Nina'nın hemşiresi Sheila. "Son kan numunesini de aldık. Başka bir talimatınız olacak mı?"

Neyi atladım acaba? dedi içinden Abby. Masaya yaslanıp şakaklarını ovuşturarak uykusunu dağıtmaya çalıştı. *Düşün bakalım. Ameliyat sonrası ateş. Enfeksiyon nereden kaynaklanıyor?* Neyi gözden kaçırmış olabilirdi?

"Kalbi düşündünüz mü?" diye sordu Sheila.

Abby başını kaldırdı. "Kalbi mi?"

"Öylesine aklıma geldi de. Pek ihtimal vermiyorum ama..."

"Ne geçiyor aklından Sheila?"

Hemşire duraksadı. "Bu hastanede hiç başıma gelmedi, ama Bayside'a gelmeden önce Mayo'da böbrek nakli servisinde çalışıyordum. Bir böbrek nakli hastamızın da ameliyat sonrası ateşi yükseldi. Enfeksiyonun neden kaynaklandığını ancak hasta eks olduktan sonra anladık. Mantar enfeksiyonuymuş. Daha sonra donörün kayıtlarını bulup incelediler, gerçekten de kan tahlilleri pozitif çıktı. Ama tahlil sonuçları, böbrek alındıktan bir hafta sonra gelmiş. O zamana kadar da iş işten geçmişti hastamız için."

Abby bunu bir an düşündü. Sıra sıra ekranlara, on beş numaralı ekranda hızla inip çıkan kalp ritmine baktı.

"Donör bilgileri nerede tutuluyor?" diye sordu.

"Aşağıda, nakil koordinatörünün ofisinde olması lazım. Anahtarı başhemşiredедir."

"Söyler misin, bana dosyasını çıkarıp getirsin."

Abby tekrar Nina Voss'un dosyasını açtı. New England Organ Bankası donör formunu, yani organla birlikte Vermont'tan gelen belgeyi bulup çıkardı. AB kan grubu, HIV durumu, frengi antikor seviyeleri, viral enfeksiyonlara ilişkin muhtelif tahlillerin ayrıntılı bilgileri yer alıyordu. Donörün adı belirtilmemişti.

On beş dakika sonra telefon çaldı. Başhemşire, Abby'yi arıyordu.

"Donör dosyasını bulamıyorum" dedi.

"Nina Voss'un adına çıkarılmamış mı?"

"Alıcının hasta kayıt numarası altında olur. Bayan Voss'un numarası altında hiçbir şey yok."

"Başka bir yere karışmış olabilir mi?"

"Böbrek ve karaciğer dosyalarına da baktım. Hasta kayıt numarasını iki kere kontrol ettim. Yoğun bakım ünitesinde bir yerlerde olmadığından emin misiniz?"

"Baktırayım. Sağ olun." Abby telefonu kapatıp derin bir nefes aldı. *Kayıp evrak.* Sabahın bu saatinde bir de bu dertle uğraşmayı hiç istemiyordu. Eski hasta kayıtlarının tutulduğu evrak rafına baktı. Kayıp dosya bunların arasındaysa, taraması en az bir saatini alırdı.

Bir çare de doğrudan donör hastaneyi aramaktı. Dosyayı çıkarıp donörün hasta kayıtlarını ve tahlil sonuçlarını verebilirlerdi.

Santraldan Wilcox Hastanesi'nin numarasını aldı. Arayıp başhemşireye bağlamalarını istedi.

Az sonra telefonu bir kadın açtı: "Buyurun, ben Gail DeLeon."

"Merhaba, ben Doktor Abby DiMatteo, Boston Bayside Hastanesi'nden arıyorum" dedi. "Kalp nakli yapılmış bir hastamız var, ameliyat sonrası ateş yükselmesi görüldü. Nakledilen kalp sizin ameliyathaneden gelmişti. Donörün önceki kayıtlarına ihtiyacım var. Belki hastanın adı sizde kayıtlıdır."

"Organ burada mı alınmış?"

"Evet, üç gün önce. Donörün ergen bir erkek olduğunu biliyoruz."

"Ameliyathane kayıtlarına bakayım. Sizi birazdan arayacağım."

On dakika sonra cevapla değil, soruyla aradı. "Doktor, doğru hastaneyi aradığınızdan emin misiniz?"

Abby, Nina'nın dosyasına baktı. "Dosyada donör hastanenin Vermont Burlington'daki Wilcox Hastanesi olduğu yazıyor."

"Evet, burası. Ama organ alındığına dair bir kayıt yok."

"Ameliyathane programına bakabilir misiniz? Operasyon tarihi..." Abby forma baktı. "24 Eylül. Gece yarısına doğru yapılmış olması gerekiyor."

"Bir dakika."

Abby hemşirenin zaman zaman boğazını temizleyerek sayfaları çevirdiğini duydu. Sonra hemşire telefona döndü. "Alo?"

"Dinliyorum."

"23, 24 ve 25 Eylül tarihlerindeki tüm kayıtlara baktım. İki apandis, bir safrakesesi ameliyatlarıyla iki de sezaryen görünüyor. Ama organ alındığına dair bir kayıt yok."

"Olması lazım. Kalp bize geldi sonuçta."

"Biz göndermemiş olabiliriz."

Abby, ameliyathane hemşirelerinin notlarına baktığında, *01.05:*

Wilcox'tan Doktor Leonard Mapes geldi girdisini gördü. "Organın alınmasında görev yapan cerrahlardan biri Doktor Leonard Mapes'miş. Zaten kalbi de kendisi getirdi."

"Bizde Mapes diye bir doktor çalışmıyor."

"Göğüs cerrahı diye biliyorum..."

"Burada Doktor Mapes diye biri yok. Hatta yanılmıyorsam, tüm Burlington'da böyle bir hekim yok. Siz bu bilgiye nereden ulaştınız bilemeyeceğim ama belli ki bilgi hatası var. Bir kontrol edin isterseniz."

"İyi de..."

"Belki başka bir hastanededir."

Abby ahizeyi yavaşça yerine bıraktı.

Uzun süre telefona bakarak düşündü. Victor Voss'u ve zenginliğini, o parayla satın alabileceklerini düşündü. Nina Voss'un karşısına yeni bir kalp çıkaran olağanüstü olaylar zincirini aklından geçirdi. Hem yeni hem de tam uyumlu bir kalp.

Tekrar telefona uzandı.

9

"Aşırı tepki gösteriyorsun" dedi Mark, Nina Voss'un yoğun bakım dosyasındaki sayfaları çevirirken. "Mantıklı bir açıklaması mutlaka vardır."

"Neymiş, merak ediyorum" dedi Abby.

"Kalp düzgün bir şekilde çıkarılmıştı. Gerektiği gibi paketlenmişti ve gerektiği şekilde teslim edildi. Donör belgeleri de vardı ayrıca."

"Ama şimdi yok."

"Nakil koordinatörü sabah dokuzda gelir. Belgeleri ona sorarız. Buralarda bir yerde olduğundan eminim."

"Bir mesele daha var Mark. Donör hastaneyi aradım. Leonard Mapes adında bir cerrahları yokmuş. Hatta tüm Burlington'da böyle bir cerrah yokmuş." Bir an durdu. Alçak sesle devam etti: "Bu kalbin nereden geldiğini biliyor muyuz gerçekten?"

Mark cevap vermedi. Doğru düzgün düşünemeyecek kadar yorgun ve uykulu görünüyordu. Saat dördü çeyrek geçiyordu. Abby'nin telefonundan sonra zar zor yataktan kalkıp Bayside'a gelmişti. Ameliyat sonrası ateşe derhal müdahale gerekirdi ve Abby'nin bulgularına güvense de, hastayı bizzat muayene etmek istemişti. Şimdi kasvetli yoğun bakım ünitesinde oturuyor, Nina Voss'un dosyasındaki belgelere anlam vermeye çalışıyordu. Karşısındaki bankoda duran ekranlardan yansıyan üç yeşil çizgi gözlük camlarında parlıyordu. Yarı karanlıkta hemşireler gölge gibi dolaşıyor, alçak sesle konuşuyorlardı.

Mark dosyayı kapattı. İçini çekip gözlüğünü çıkardı ve gözlerini ovuşturdu. "Peki bu ateş... Nereden çıktı bu ateş? Ben asıl onu düşünüyorum."

"Donörden gelen bir enfeksiyon olabilir mi?"

"Zayıf ihtimal. Kalp naklinde böyle bir şey olduğunu hiç görmedim."

"Ama donör hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Geçmişini bilmiyoruz. Kalbin hangi hastaneden geldiğini bile bilmiyoruz."

"Meseleyi çok fazla dallandırıp budaklandırıyorsun Abby. Archer'ın organı alan cerrahla telefonda konuştuğunu biliyorum. Belgelerin geldiğini de biliyorum. Kahverengi bir zarfta geldi."

"Ben de gördüm o zarfı."

"Tamam işte, ikimiz de görmüşüz."

"Şimdi nerede o zaman?"

"Ben ameliyat yapıyordum! Dirseğime kadar kana bulanmıştım. Bir de durup kahverengi zarfı mı takip edecektim?"

"Donör hakkındaki bu gizlilik neden peki? Kaydı yok. Adını bile bilmiyoruz."

"Standart prosedür. Donör bilgileri gizlidir. Alıcının dosyasından ayrı tutulur her zaman. Aksi halde aileler birbirini bulur. Donörün ailesi sonsuz bir minnet bekler. Alıcı buna karşı ya öfke ya suçluluk duyar. Sonuç duygusal bir kaos olur." Mark arkasına yaslandı. "Bu olaya boşuna zaman harcıyoruz. Birkaç saate her şey anlaşılır. Biz asıl ateş üzerinde duralım."

"Peki. Ama bu olaya dair bir mesele çıkarsa, New England Organ Bankası seninle konuşmak isteyecektir."

"Onların nereden haberi oldu?"

"Ben aradım. Yirmi dört saat açık telefon hatları var. Senin veya Archer'ın bilgi vereceğini söyledim."

"Archer halleder. Zaten birazdan gelir."

"O da mı geliyor?"

"Ateş deyince telaşlandı. Bu arada Aaron'dan da haber alamıyoruz. Çağrı bıraktın mı tekrar?"

"Üç kere. Cevap yok. Elaine arabaya binip yola çıktığını söyledi."

"Geldiğini biliyorum. Arabasını otoparkta gördüm. Belki serviste takılmıştır." Mark, Nina Voss'un dosyasındaki talimat sayfalarını açtı. "Onu beklemeden başlayacağım ben."

Abby, Nina'nın bölmesine doğru baktı. Hastanın gözleri kapalıydı, göğsü uykunun ritmiyle inip kalkıyordu.

"Antibiyotiğe başlatıyorum" dedi Mark. "Geniş spektrumlu."

"Hangi enfeksiyona karşı?"

"Bilmem. Tahlil sonuçları alınana kadar önlem olarak. Bağışıklık sistemi bu kadar baskı altındayken vücutta bir yerlerde enfeksiyon olmasını göze alamayız." Mark sıkıntıyla yerinden kalkıp

bölmenin penceresine yürüdü. Bir an durup içeriye, Nina Voss'a baktı. Onu görmek sanki rahatlatmıştı Mark'ı. Abby de yanına geldi, birlikte baktılar. Çok yakınlardı, neredeyse tenleri birbirine değecekti, ama aralarında bu krizin uçurumu duruyordu. Pencerenin diğer tarafında ise Nina Voss huzurla uyumaktaydı.

"İlaca tepki olabilir" dedi Abby. "Bir sürü ilaç veriliyor. Herhangi biri ateşe yol açmış olabilir."

"Böyle bir olasılık var, ama steroid ve siklosporin verilirken çok yüksek değil."

"Ben hiçbir yerde enfeksiyon kaynağı bulamadım."

"Bağışıklık sistemi baskı altında. Ufacık bir şeyi gözümüzden kaçırdık mı kadın gider." Dönüp dosyayı aldı. "Dayanıyorum antibiyotiğe."

Sabah altıda, ilk Azactam antibiyotik dozu Nina'nın damarına verildi. Acil bulaşıcı hastalık konsültasyonu talep edildi ve uzman hekim Doktor Moore, yediyi çeyrek geçe hastanın başındaydı. Mark'ın kararına katıldığını söyledi. Bağışıklık sistemi baskılanan hastada enfeksiyona müdahale edilmemesi büyük tehlikeydi.

Saat sekizde ikinci bir antibiyotik, piperasilin uygulandı.

O saatte Abby, tekerlekli dosya arabasını tepeleme doldurup günlük yoğun bakım vizitelerine çıkmıştı. Nöbet gecesi kötü geçmişti; hepi topu bir saat uyuyabildikten sonra, saat ikide telefon gelmiş, o zamandan beri de gözünü kırpmamıştı. İki fincan kahve ve tünelin ucundaki ışık umuduyla ayakta durarak arabasını sürerken, içinden, *Dört saat sonra kurtuluyorum*, diyordu; *öğlene şunun şurasında dört saat kaldı.* On beş numaralı bölmenin önünden geçerken pencereden içeri baktı.

Nina uyanıktı. Abby'yi görünce kendini zorlayarak elini sallayıp onu içeri çağırdı.

Abby dosyaları kapıda bıraktı, koruyucu önlük giyip içeri girdi.

"Günaydın Doktor DiMatteo" diye mırıldandı Nina. "Benim yüzümden siz de uykunuzdan oldunuz."

Abby gülümsedi. "Önemli değil. Geçen hafta bol bol uyumuştum. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"İlgi odağı olmuş gibi." Nina, yatağının üstünde asılı duran antibiyotik serum şişesine baktı. "Bu ilaç beni iyileştirecek mi?"

"Öyle umuyoruz. Damardan geniş spektrumlu antibiyotik olarak piperasilin ve Azactam veriyoruz. Bir enfeksiyon varsa bunlar çaresine bakacaktır."

"Enfeksiyon yoksa?"

"O zaman ateşiniz düşmez. Biz de başka bir şey deneriz."

"Yani ateşin neden yükseldiğini bilmiyorsunuz."

Abby duraksadı. "Hayır" dedi, "bilmiyoruz. Tecrübelerimize dayanarak en kuvvetli ihtimaller üzerinde duruyoruz."

Nina başını salladı. "Sizin doğruyu söyleyeceğinizi tahmin etmiştim. Doktor Archer açıklama yapmadı da. Bu sabah geldi, bana endişe edecek bir şey olmadığını söyledi. 'İcabına bakıyoruz' dedi. Nedenini bilmediğini bir türlü itiraf etmedi." Nina, bağlı olduğu makineler, serumlar ve hortumlar sadece hayalmiş gibi gülümsedi.

"Sizi endişelendirmek istememiştir" dedi Abby.

"Ben gerçeklerden korkmam ki. Ciddiyim. Doktorlar çok nadiren gerçeği söylüyor." Abby ile göz göze geldi. "İkimiz de biliyoruz bunu."

Abby gözlerinin kendiliğinden monitöre kaydığını fark etti. Ekrandaki nabız, büyük tansiyon, küçük tansiyon çizgilerinin olağan aralıklarda olduğunu gördü. Sayılara odaklanmak alışkanlıktan ileri geliyordu. Makineler zor sorular sormaz, acı gerçeklerin açıklanmasını istemezdi.

Nina'nın alçak sesle, "Victor" dediğini duydu.

Abby kapıya doğru döndüğü zaman, Victor Voss'un bölmeden içeri girdiğini fark etti.

"Çık dışarı" dedi adam. "Çabuk çık karımın odasından."

"Muayene ediyordum."

"Çık dışarı!" Abby'nin üzerine yürüyüp koruyucu önlüğünden tuttu.

Abby ani bir refleksle kendini adamdan kurtardı. Bölme ufacık olduğu için kaçabileceği yer kalmamıştı.

Victor bir daha üstüne çullandı ve bu kez kolunu yakalayıp özellikle acıtmak istercesine sıktı.

"Yapma Victor!" dedi Nina.

Abby kapıya doğru sürüklenirken acıyla çığlık attı. Victor onu bölmenin kapısından dışarı savurdu. Abby o hızla dosya arabasına çarptı, arabanın kaymasıyla birlikte dengesini kaybedip poposunun üstüne düştü. Araba bankoya vurup büyük bir gürültüyle devrildi, dosyalar yerlere saçıldı. Sersemleyen Abby, kafasını kaldırdığında Victor Voss'un tepesine dikilmiş olduğunu gördü. Öfkeyle burnundan soluyordu.

"Sakın bir daha karımın yanına girme" dedi. "Duydun mu doktor? Duydun mu?" Voss bakışlarını, olanları şaşkınlıkla izleyen yoğun bakım personeline çevirdi. "Bu kadın karımın yakınından bile geçmeyecek. Dosyasına da yazacaksınız bunu, kapıya da asacaksınız. Hemen halledin bunu." Abby'ye son bir kez, böceğe ba-

kar gibi bakıp karısının bölmesine girdi ve perdeyi hışımla çekti.

İki hemşire Abby'nin yardımına koştu.

"Yok bir şeyim" dedi Abby, onların yardımlarını geri çevirip toparlanırken. "İyiyim ben."

"Delirmiş bu" diye fısıldadı hemşirelerden biri. "Güvenliği çağıralım."

"Yapmayın" dedi Abby. "Daha büyük bir rezalet çıkmasın."

"Ama resmen vurdu size! Mahkemeye bile verebilirsiniz."

"Kapatalım bu konuyu, olur mu?" Abby arabanın yanına gitti. Dosyalar yere saçılmış, kâğıtlar ve laboratuvar fişleri her tarafa dağılmıştı. Yüzü alev alev yanarken hepsini toplayıp arabaya yerleştirdi. Gözyaşlarına hâkim olmakta zorlanıyordu. *Ağlamamalıyım*, dedi içinden. *Burada ağlamamalıyım. Ağlamayacağım.* Başını kaldırdı.

Herkes ona bakıyordu.

Arabayı olduğu yerde bırakıp yoğun bakım ünitesinden çıktı.

Mark onu üç saat sonra kafeteryada buldu. Köşedeki masada bir fincan çay ve bir kekle oturuyordu. Keki köşesinden ısırıp bırakmıştı, çayın da katran karasına dönmüş olmasından, bir yudum bile içilmediği belliydi.

Mark bir sandalye çekip oturdu. "Olay çıkaran sen değildin Abby; Voss'tu."

"Ama herkesin önünde kıçının üstüne oturan ben oldum."

"Seni itti. Kullanabilirsin bunu. Açtığı saçma sapan davalara karşı koz olarak kullanırsın."

"Bana saldırdığı için onu dava mı edeyim diyorsun?"

"Olabilir."

Abby başını iki yana salladı. "Ben Victor Voss'u düşünmek istemiyorum. Onunla muhatap olmak bile istemiyorum."

"En az altı yedi tanığın var. Herkes gördü adamın seni ittiğini."

"Lütfen bunu unutalım Mark." Önündeki keki aldı, istemeyerek bir lokma ısırdı, sonra tekrar tabağa bıraktı. Gözünü kekten ayırmadan konuyu değiştirmenin bir yolunu düşünüyordu.

Sonunda, "Aaron antibiyotiğe başlamaya onay verdi mi?" dedi.

"Aaron'ı bütün gün görmedim."

Abby kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Hastaneye gelmişti hani?"

"Kaç çağrı bıraktım, ama hiç cevap vermedi."

"Evini aradın mı?"

"Temizlikçi açtı. Elaine de hafta sonu çocuğunu ziyaret etmeye Dartmouth'a gitmiş." Mark omuz silkti. "Bugün cumartesi zaten,

Aaron'ın vizitesi yoktu. Herhalde tatil yapıp hepimizden uzaklaşmak istedi."

"Tatil ha..." Abby içini çekip yüzünü ovuşturdu. "Ben de tatil istiyorum. Bir kumsal olsun, birkaç palmiye, bir de yanımda *piña colada*."

"Ne güzel söyledin." Mark uzanıp Abby'nin elini tuttu. "Ben de gelebilir miyim?"

"Sen *piña colada* sevmezsin ki."

"Ama kumsalı, palmiyeyi severim. Seni de." Genç kadının elini sıktı. Abby'nin o anda tam da buna ihtiyacı vardı. Mark'ın dokunmasına. Mark'ın kendisi kadar kuvvetli, güvenilir temasına.

Mark, masanın üzerinden Abby'ye doğru uzandı. Oracıkta, kafeteryanın orta yerinde öptü onu. "Hale bak, herkes bizi seyrediyor" diye fısıldadı. "Başkalarının da dikkatini çekmeden sen artık eve git bence."

Abby saatine baktı. Öğlen olmuştu. Günlerden de cumartesiydi. Hafta sonu nihayet başlamıştı.

Mark onu kafeteryadan hastane kapısına kadar geçirdi. Kapıdan çıkarlarken, "Unuttum söylemeyi" dedi. "Archer, Wilcox Hastanesi'ni arayıp Tim Nicholls diye bir göğüs cerrahıyla konuşmuş. Kalp çıkarılırken bu Nicholls da varmış. Hastanın onlardan geldiğini doğrulamış. Kalbi çıkaran da Doktor Mapes'miş."

"O zaman Mapes, neden hastane kadrosunda değil?"

"Mapes özel uçakla Houston'dan gelmiş de ondan. Bizim de haberimiz olmadı. Anlaşılan Bay Voss kalbi kuzeyli hekimlere emanet edememiş. Kendi uzmanını getirtmiş."

"Ta Texas'tan?"

"O kadar parası var; bütün hastaneyi taşımadığına şükret."

"Yani ameliyat Wilcox'ta yapılmış, öyle mi?"

"Nicholls orada olduğunu söylemiş. Senin dün konuştuğun hemşire başka bir kâğıda bakmıştır belki. Eğer arayıp bir daha sormamı istersen..."

"Hayır, gerek yok. Şimdi düşününce bana da saçma geldi. Artık ne düşündüysem..." İçini çekip, otoparkın diğer ucunda duran arabasına baktı. Asistanlar, kendilerine tahsis edilen park alanına Doğu Sibirya derlerdi. Tabii köle muamelesi gören insanlara park yeri ayrılması bile bir şeydi. "Evde görüşürüz" dedi Abby. "Uyumamışsam tabii."

Mark, Abby'ye sarıldı ve onu geriye yatırıp öptü. İki yorgun vücut birbirine kenetlendi. "Dikkatli sür lütfen" diye fısıldadı Mark. "Seni seviyorum."

Hem yorgunluğun hem kulağında çınlayan bu son iki kelimenin sersemliğiyle arabasına doğru yürüdü Abby.

Seni seviyorum.

Durup ona el sallamak için arkasına döndü ama Mark lobi kapısından içeri girmişti bile.

"Ben de seni seviyorum" deyip gülümsedi.

Anahtarını çantasından çıkarıp arabasına döndü. Kilidin açık olduğunu o zaman fark etti. *Salaklığa bak...* Araba bütün gece açık kalmıştı demek ki.

Kapıyı açtı.

Leş kokusu yüzüne çarpar çarpmaz öğürerek geriledi. İçerinin halini görünce midesi ağzına geldi.

Vites koluna kat kat bağırsak sarılmış, bir ucu berbat bir kedi merdiveni gibi direksiyondan sarkmıştı. Yolcu koltuğuna tanınmaz haldeki doku parçaları sıvanmıştı. Sürücü koltuğunda ise tek bir kanlı organ duruyordu.

Bir kalp.

* * *

Adres, Boston'un güneydoğusundaki yoksul Dorchester semtindeydi. Arabayı kenara çekip kutu gibi evi, ot bürümüş bahçeyi gözledi. On iki yaşlarında bir çocuk garaj yolunda basket topu sürüyor, arada bir garajın üstüne asılmış potaya topu atıyor, her seferinde ıskalıyordu. Bu çocuğa burs verilmezdi doğrusu. Evin köhneliğine, garajdaki arabanın külüstürlüğüne bakılırsa, bir burs çok işe yarardı.

Arabasından inip karşıya geçti. Garaj yoluna adım atınca çocuk aniden durdu. Topu göğsüne bastırıp gelen yabancıyı kuşkuyla süzdü.

"Burası Flynt ailesinin evi mi?"

"Evet" dedi çocuk, "burası."

"Annen baban evde mi?"

"Babam evde, niye soruyorsunuz?"

"Ona bir ziyaretçisi olduğunu söyleyebilirsin."

"Kimsiniz?"

Çocuğa kartvizitini verdi. Çocuk karta şöyle bir baktıktan sonra geri vermek istedi.

"Sende kalsın. Babana göster."

"Şimdi mi?"

"Müsaitse evet."

"Tamam." Çocuk eve girip tel kapıyı ardından kapattı.

Biraz sonra kapıya iri göbekli, suratsız bir adam geldi. "Beni mi arıyorsunuz?"

"Bay Flynt, ben Hawkes, Craig ve Sussman Hukuk Bürosu'ndan Avukat Stewart Sussman."

"Buyurun?"

"Altı ay önce Bayside Hastanesi'nde bir tedavi gördüğünüzü öğrendim."

"Trafik kazası. Karşı taraf suçluydu."

"Dalağınız alınmış, doğru mu?"

"Nereden biliyorsunuz?"

"Sizin menfaatiniz için geldim Bay Flynt. Ciddi bir ameliyat geçirmişsiniz, öyle değil mi?"

"Ölüm tehlikesi atlattığımı söylediler. Demek ki ciddiymiş."

"Doktorlarınızdan biri, Abigail DiMatteo adında bir kadın asistan hekim miydi?"

"Evet. Her gün kontrole geldi. Çok iyi bir hanımdı."

"Kendisi veya başka bir hekim size dalağınızın alınmasının nelere yol açabileceğini söyledi mi?"

"Dikkat etmezsem enfeksiyon kapabileceğimi söylediler."

"Enfeksiyonun hayati tehlikeye yol açabileceğini söylediler mi?"

"Olabilir, emin değilim."

"Ameliyat sırasında neşterin kaymış olabileceğini söylediler mi?"

"Nasıl?"

"Cerrahın neşteri kaydırıp dalağı kesmesi halinde çok fazla kanama olabileceğini?"

"Bilmiyorum." Adam endişelenerek öne eğildi. "Böyle bir şey mi olmuş?"

"Olup olmadığını öğrenmemiz isabetli olur. Bunun için, dosyanızın incelenmesine izin vermeniz yeterli."

"Neden?"

"Dalağınızı ameliyat sırasındaki bir hatadan ötürü kaybettiğinizi öğrenmeniz menfaatinize olur Bay Flynt. Bir hata yapılmışsa dalağınızı gereksiz yere kaybetmiş olabilirsiniz. Bunun tazmin edilmesi gerekir."

Bay Flynt cevap vermedi. Söylenenleri dinleyen, muhtemelen hiçbir şey anlamayan oğluna baktı. Sonra, karşısındakinin uzattığı kaleme çevirdi gözlerini.

"Tazmin edilmesi derken" dedi avukat, "maddi tazminattan söz ediyorum."

Adam kalemi alıp imzasını attı.

Sussman arabasına döndüğünde, imzalı vekâletnameyi çantasına yerleştirip, isim listesine bir daha baktı. Dört isim, alınacak dört imza kalmıştı. Çok zor olmayacaktı. Para hırsı ile intikam arzusu birleşince direnç çözülüyordu.

Flynt, Harold isminin üstünü çizip motoru çalıştırdı.

10

"Domuz kalbiymiş. Herhalde önceki gece bıraktılar, bütün gün sıcakta çürüdü. Hâlâ kokuyor."

"Adam ağzına sıçıyor" dedi Vivian Chao. "Hiç sakınma, aynen cevap ver derim."

Abby ile Vivian ön kapıdan girip lobideki asansörlere doğru yürüdüler. Massachusetts Merkez Hastanesi'nde pazar günü öğle sonrasının ziyaretçi kalabalığı, herkesin elindeki geçmiş olsun balonlarıyla iyice boğucu hale gelmişti. Kapılar kapanır kapanmaz karanfil kokusu asansörü doldurdu.

Abby, "Elimizde kanıt yok ki" diye mırıldandı. "Onun yaptırdığını ispat edemeyiz."

"Kim yaptırmış olabilir ki? Şimdiye kadar yaptıklarına baksana! Kıçından davalar uyduruyor. Seni insanların içinde itip kakıyor. Ver herifi mahkemeye. Saldırı. Tehdit ve göz korkutmaya çalışmak."

"Tamam da ben adamın bunu niye yaptığını anlıyorum. Karısına üzülüyor. Ameliyat sonrası çok zorlu bir süreç yaşıyor kadıncağız."

"Suçluluk mu duyuyorsun, bana mı öyle geliyor?"

Abby iç geçirdi. "Yanından her geçişimde suçluluk duymamam mümkün değil."

Dördüncü katta asansörden inip kalp cerrahisi servisine doğru yürüdüler.

"Senin hayatını çok uzun süre cehenneme çevirecek kadar parası var" dedi Vivian. "Şimdiden hakkında bir dava açıldı bile. Muhtemelen yenileri de açılacak."

"Sanıyorum açılmış bile. Arşivden bildirdiklerine göre, Hawkes, Craig ve Sussman Hukuk Bürosu'ndan altı ayrı dosya talebi daha gelmiş. Joe Terrio'nun avukatı da bunlar."

Vivian durup şaşkınlıkla baktı. "Kalan ömrünü mahkemelerde geçireceksin o zaman."

"Ya da pes edeceğim. Senin gibi."

Vivian hızlı adımlarına kaldığı yerden devam etti. Korkusuz duruşuyla Küçük Asyalı bir Amazon gibiydi.

"Sen neden mücadele etmiyorsun peki?" diye sordu Abby.

"Ediyorum da, karşımızdaki adam Victor Voss. Adamın adını söylediğimde avukatımın yüzü bembeyaz kesildi ki, kadın zenci, o derece..."

"Ne önerdi peki?"

"Hiç bulaşma dedi. Asistanlığımı tamamladığıma da şükretmeliymişim. Başka bir hastanede uzman olarak iş bulabilir veya muayenehane açabilirmişim."

"Voss o kadar mı korkutmuş gözünü?"

"Kabul etmiyor ama, evet. Çok insanı korkutuyor o. Zaten ben mücadele edecek durumda da değilim. Sorumlusu ben olduğum için benim kellem gitti. Kalp çaldık Abby. Bunu inkâr edemem. Victor Voss değil de başkası olsaydı, belki paçayı kurtarırdık. Ama şimdi bedel ödüyorum." Abby'ye baktı. "Fakat senin ödeyeceğin bedel daha ağır olabilir."

"Hiç değilse işimden olmadım."

"Nereye kadar? Nihayetinde ikinci yılındaki, asistan hekimsin. Mutlaka mücadele etmen lazım Abby. Seni yıkmasına göz yumma. Gözden çıkarılmayacak kadar iyi bir doktorsun."

Abby başını salladı. "Bazen bunca şeye değer miydi diyorum..."

"Değer miydi?" Vivian, 417 numaralı odanın önünde durdu. "Bak da kendin karar ver." Kapıyı vurdu, sonra içeri girdi.

Çocuk yatakta doğrulmuş, televizyonun uzaktan kumandasıyla oynuyordu. Yüzüne kan gelmesi onu öyle değiştirmişti ki, kafasındaki Red Sox şapkası olmasa Josh O'Day'i tanıyamayacaktı Abby. Vivian'ı görür görmez çocuğun yüzüne bir gülücük yayıldı.

"Doktor Chao!" diye bağırdı. "Beni unuttuğunuzu düşünüyordum artık."

"İki kere uğradım" dedi Vivian. "İkisinde de uyuyordun." Şakadan yüzünü buruşturdu. "Tam bir ergen uykusu..."

Gülüştüler. Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Josh çekinerek kollarını açıp ona sarılmasını istedi.

Vivian bir an hareketsiz kaldı. Ne karşılık vereceğini bilemiyor gibiydi. Sonra görünmez zincirlerini kopardı ve Josh'a doğru bir adım attı. Kısaca, beceriksizce sarıldılar. Ayrıldıklarında Vivian rahatlamış gibiydi.

"Nasılsın bakalım?" diye sordu.

"Süper. Şuna bir baksanıza" dedi televizyonu işaret ederek. "Babam maçların kasetlerini getirdi ama videoyu televizyona bağlayamadık. Siz bağlayabilir misiniz?"

"Televizyonu yakarım."

"Bir de doktor olacaksınız..."

"Öyle mi? Bir daha ameliyata gireceğin zaman da televizyon tamircisi çağırırsın artık." Başıyla Abby'yi işaret etti. "Doktor DiMatteo'yu hatırladın mı?"

Josh kararsız gözlerle baktı. "Galiba. Sanırım..." Omuz silkti. "Bazı şeyleri unuttum ben. Mesela geçen hafta olanları. Kafam gitti galiba."

"Merak etme" dedi Vivian. "Kalbin durduğu zaman beynine giden kan çok azalır. O zaman da bazı şeyleri unutman normal." Josh'ın omzuna dokundu. Bu, Vivian Chao'nun normalde yapacağı bir şey değildi. Ama şimdi gerçekten birine dokunuyordu. "Beni unutmamışsın hiç değilse" dedi ve gülerek ekledi: "Unutayım diye uğraşmışsındır gerçi."

Josh başını önüne eğdi. "Doktor Chao, ben sizi hiç unutmayacağım."

İkisi de sustular. Vivian'ın eli çocuğun omzunda, çocuğun ise başı önündeki pikeye doğru eğik, gözleri şapkanın siperliğine gizlenmiş halde bir süre donup kaldılar.

Abby dönüp başka bir şeye bakma ihtiyacı hissetti. Ödüller ve rozetler toparlanıp hasta yatağının yanındaki komodine dizilmişti. Artık ölüm döşeğindeki bir çocuğun sunağı gibi değil, yeniden doğuşun kutlaması gibi duruyorlardı.

Kapı vuruldu ve bir kadın sesi, "Josh?" dedi.

"Gel anne" diye karşılık verdi Josh.

Kapı açıldı ve içeriye ana-baba-kardeş-teyze-enişte ordusuyla bir sürü balon ve McDonald's patatesi kokusu doldu. Ziyaretçiler yatağın çevresini sarıp Josh'a sarılırken hep bir ağızdan, "Şuna bak", "Çok iyi görünüyor", "Şükürler olsun" diye odayı çınlattılar. Josh bütün bunları sevinçli bir mahcubiyetle karşıladı. Vivian'ın O'Day sülalesine yer açmak için yatağın yanından çekildiğini fark etmemişti sanki.

"Josh, hayatım, Newbury'den Harry Enişten geldi. Videodan çok iyi anlıyor. Bağlayabilirsin değil mi Harry?"

"Tabii, bütün komşularınkini ben yapıyorum."

"Kabloları getirdin mi Harry? Eksik filan olmasın."

"Kablo unutulur mu?"

"Al Josh, üç büyük patates sana. İzin var, değil mi? Doktor Tarasoff patates yemeni yasaklamadı, değil mi?"

"Anne, fotoğraf makinesini unuttuk! Ameliyat yarasının resmini çekecektim."

"Çocuğun yarasının resmini niye çekiyorsun canım?"

"Öğretmenime sordum, süper fikir dedi."

"Bir kere senin öğretmenin süper filan demez. Fotoğraf çekilmeyecek. Bu, özel hayata müdahaledir."

"Josh, yardım edeyim mi o patateslere?"

"Bağlayabilecek misin Harry?"

"Bakacağız, televizyon çok eski ama..."

Vivian aralardan sıyrılarak Abby'nin yanına geldi. Kapı bir daha vuruldu ve sülalenin geri kalanı, "Çok iyi görünüyor" nidaları eşliğinde içeriye doluştu. Abby kalabalığın arasından bir an Josh ile göz göze geldi. Çocuk onlara çaresizlikle bakıp gülümsedi ve el salladı.

Abby ile Vivian sessizce odadan çıktılar. Koridorda durup içeriden taşan sesleri dinlediler. Vivian, "Ee Abby" dedi, "hani sormuştun ya değer miydi diye. Değer miymiş?"

* * *

Hemşire odasında Doktor Tarasoff'u sordular. Servis hemşiresi, cerrah odasına bakmalarını söyledi. Abby ile Vivian adamı orada, kahve içip dosyalarını incelerken buldular. Burnunun ucuna kadar inen gözlüğü ve tüvit ceketiyle, ünlü bir kalp cerrahından çok, kibar bir İngiliz beyefendisini andırıyordu.

"Josh'ı ziyaret ettik" dedi Vivian.

Tarasoff kahve lekeli notlarından başını kaldırdı. "Nasıl buldunuz hastayı Doktor Chao?"

"Elinize sağlık. Çocuk harika görünüyor."

"Ameliyat sonrası hafif amnezi görüldü. Ama onun dışında, hızla iyileşiyor bütün çocuklar gibi. Bir haftaya taburcu olur, ama hemşireler daha önce kapı dışarı edebilirler de." Tarasoff dosyayı kapatıp Vivian'a baktı. Yüzündeki gülümseme silindi. "Yalnız sizinle çok ciddi bir meselemiz var doktor."

"Benimle mi?"

"Neden bahsettiğimi biliyorsunuz. Bayside'da başka bir nakil hastası varmış. Kalbi getirdiğinizde bana bundan hiç söz etmediniz. Ameliyattan sonra öğrendim kalbin başkasına tahsis edilmiş olduğunu."

"Öyle değildi. Şartlı organ bağışıyla Josh'a verilmişti."

"O bağışı almak için de bazı oyunlar dönmüş." Kaşlarını çatarak gözlüğünün üstünden Abby'ye baktı. "Müdürünüz Bay Parr bana olanları anlattı. Bay Voss'un avukatı da."

Vivian'la Abby birbirlerine baktılar.

"Avukatı mı dediniz?" diye sordu Vivian.

"Öyle dedim." Tarasoff gözlerini tekrar Vivian'a çevirdi. "Sizin niyetiniz beni mahkemelik etmek mi?"

"Benim niyetim çocuğu kurtarmaktı."

"Benden bilgi sakladınız."

"Çocuk da sağlığına kavuştu."

"Bunu size bir kere söyleyeceğim: Bir daha asla böyle bir şey yapmayın."

Vivian tam cevap verecekti ki, susmanın daha akıllıca olduğunu düşündü. Uzakdoğu göreneklerinden gelen bir hürmet ve itaat ifadesiyle başını eğip önüne baktı.

Tarasoff yutmamıştı. Onu dertli bir bakışla süzdü. Sonra aniden gülüverdi. Önündeki dosyalara dönerken, "Şansım varken sizi Harvard'dan atmalıydım" dedi.

* * *

"Hazır! Demiri çekin!" diye bağıran Mark, yekeye asıldı.

Gimme Shelter adlı teknesinin pruvası rüzgâra dönerken yelkenleri çatırdadı ve halatları güverteyi dövdü. Raj Mohandas hemen sancak tarafına seğirtip makaranın kolunu çevirmeye başladı. Yelken kuvvetli bir şaklamanın ardından rüzgârla dolunca, teknenin başı sancağa dönerken kamarada devrilen kutuların tangırtısı geldi.

"Rüzgâr tarafına geç Abby! Rüzgâr tarafına!" diye bağırdı Mark.

Abby güçlükle iskeleye geçip cankurtaran halatına tutunurken, içinden, *Bir daha asla*, diye yeminler ediyordu. *Ne anlıyorlar bundan*, diye geçiriyordu içinden. *Neden erkekler denize çıkınca bağırma ihtiyacı hissediyor?*

Biri değil, hepsi birden bağırıyordu: Mark, Mohandas, Mohandas'ın on sekiz yaşındaki oğlu Hank ve üçüncü senesindeki asistan Pete Jaegly. Halatlar, yelken direkleri ve rüzgârın yelkenleri şişirmesi hakkında bağrışarak konuşuyorlardı. Archer'ın giderek yaklaşan Red Eye adlı teknesiyle ilgili bir şeyler haykırıyorlardı. Arada Abby'ye de bağırıyorlardı. Aslında onun da bu yarışta bir rolü vardı, buna kibarca safra diyorlardı. Kum torbaları-

nın da göreceği bir işi, Abby'ye yıkmışlardı. Ayaklı kum torbasıydı Abby. Komutu aldı mı koşa koşa bir küpeşteden diğerine gidiyor, düzenli aralıklarla da midesini boşaltıyordu. Erkeklerinse kustuğu yoktu. Onlar pahalı yelken ayakkabılarını gıcırdatarak koşuşturup bağırmakla meşguldü.

"Yaklaşıyoruz, az kaldı! Alesta kavança!"

Mohandas ile Jaegly güvertede tepinmeye kaldıkları yerden devam ettiler.

"Kavança!"

Gimme Shelter bu kez rüzgâr-altına dönerek iskeleye yattı. Abby diğer tarafa koştu. Yelkenler şakladı, halatlar gıcırdadı. Mohandas makarayı çevirirken kol kasları şişiyordu.

"Dibimize geldi!" diye seslendi Hank.

Arkalarındaki Red Eye yarım boy daha mesafe kat etmişti. Archer'ın mürettebatına, *Hadi, hadi*, diye bağırdığını duyuyorlardı.

Gimme Shelter şamandırayı geçip pupa seyrine başladı. Jaegly balon yelkenle boğuşuyordu. Hank küçük yelkeni indiriyordu.

Abby ise sancak tarafında kusuyordu.

"Dibimize girdi!" diye bağırdı Mark. "Hadi beyler, balon yelkeni yükseltin!"

Jaegly ile Hank balon yelkeni yükselttiler. Rüzgâr yelkeni şaklatarak doldurdu ve Gimme Shelter bir anda öne fırladı.

"Yürü bebeğim!" diye böğürdü Mark. "Yürü be bebeğim!"

"Beyler" dedi Jaegly arkayı göstererek. "Ne oluyor orada?"

Abby güçbela başını kaldırıp Archer'ın teknesine baktı.

Red Eye peşlerinde değildi. Şamandıranın yakınında geri dönmüş, karaya doğru gidiyordu.

"Makineyi çalıştırmışlar" dedi Mark.

"Pes mi ettiler diyorsun?"

"Archer mı? Hayatta etmez."

"O zaman niye dönüyorlar?"

"Gidip neler oluyor anlayalım. Balon yelkeni indirin." Mark makineyi çalıştırdı. "Biz de dönelim."

Şükürler olsun Tanrım, dedi Abby içinden.

Motorla marinaya girdiklerinde bulantısı hafiflemişti bile. Red Eye iskeleye yanaşmıştı, mürettebatı yelkenleri toplamakla meşguldü.

"Selam Red Eye!" diye bağırdı Mark yanlarından geçerken. "Ne oldu?"

Archer cep telefonunu gösterdi. "Marilee aradı. Çabuk gelin dedi. Ciddi bir şeymiş. Kulüpte bekliyor."

"Tamam, barda görüşürüz" dedi Mark. "Bağlayalım biz de. Yelkenleri indirmeyin, barda iki tek atıp tekrar çıkarız."

"Safrasız çıkarsınız" dedi Abby. "Ben gemiyi terk ediyorum."

Mark şaşkınlıkla baktı. "Hemen mi?"

"Küpeşteden manzarayı izlemek için eğilmiyorum herhalde iki saattir."

"Canım... Bunu telafi ederim. Şampanya olur, çiçek olur, istediğin restoranda yemek olur..."

"Karaya ayak basayım yeter!"

Mark gülerek tekneyi iskeleye çevirdi. "Anlaşıldı kaptan yardımcısı."

Gimme Shelter misafir iskelesine yanaşınca Mohandas ile Hank atlayıp baş ve kıç halatlarını bağladılar. Abby hemen kıyıya çıktı. İskele bile sallanıyordu ayaklarının altında.

"Halatlar bağlı kalsın" dedi Mark. "Archer'a ne olmuş bir anlayalım."

"Partiye başlamıştır bile" dedi Mohandas.

Mark elini, sahiplenircesine Abby'nin omzuna atmış, kulübe doğru yürürlerken Abby kendi kendine söyleniyordu. Yine tekne muhabbeti edeceklerdi. Yanık tenli, polo tişörtlü adamlar, cin tonikler, coşkulu kahkahaları...

Kulüp binasının loş ortamına adım attılar. Abby'nin ilk dikkatini çeken şey, sessizlik oldu. Marilee'nin barda elinde bir kadehle durduğunu gördü. Archer tek başına bir masaya çökmüş, önündeki bardak altlığıyla oynuyordu. Mürettebat da barın çevresindeydi. Kimse kımıldamıyor, konuşmuyordu. Marilee kadehini dudaklarına götürüp bir yudum alınca çalkalanan buzların sesi odayı doldurdu.

Mark, "Bir şey mi var?" dedi.

Marilee başını kaldırdı, Mark'ı yeni görüyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Sonra tekrar tezgâha, kadehine baktı.

"Aaron'ı bulmuşlar" dedi.

* * *

İşi bozan, kemiği kesen testerenin sesiydi ya da yaydığı koku. Bunun kokusu çok fenaydı.

Cinayet masası komiserlerinden Bernard Katzka, otopsi masasına doğru bakınca Lundquist'in kokudan fenalaştığını gördü. Genç ortağı ağzını ve burnunu eliyle kapatarak masadan biraz uzaklaşmış, normalde film artisti gibi görünen yüzü karmakarı-

şık olmuştu. Lundquist'in midesi henüz otopsiyi kaldıramıyordu; çoğu polisinki hiç kaldırmıyordu. Katzka da ceset kesmeyi izlemekten zevk almıyordu, ama yıllar içinde bu işlemi bir zihin egzersizi gibi görmek, ölünün kişiliğine değil de ölümün organik sebeplerine odaklanmak için kendini eğitmişti. Yangında kömür olmuş, yirminci kattan düşüp asfalttan kazınmış, ateşli veya kesici silahla yaralanmış, fareler tarafından kemirilmiş cesetler görmüştü. İçini acıtan çocuk cesetleri dışında hepsi, incelenmek üzere soyulmuş, dosyası tutulmuş numuneler gibiydi onun için. Başka türlü baksa, kâbus görmekten kurtulamazdı.

Bernard Katzka, kırk dört yaşında dul bir adamdı. Üç yıl önce karısı kanserden ölmüştü. En feci kâbusunu yaşamıştı zaten.

Otopsisi yapılan cesede duygusuzca baktı. Elli dört yaşında, beyaz erkekti; kardiyolog hekimdi; evliydi ve üniversite çağında iki çocuk babasıydı. Kimliği hem parmak iziyle, hem de cesedi teşhis eden karısı tarafından doğrulanmıştı. Teşhis anı muhtemelen perişan etmişti kadını. İnsanın, sevdiği birinin cesediyle yüzleşmesi hep zordur. Bir de o ceset sıcak ve havasız bir odada iki gün asılı kalmışsa, görenin kanı çekilir.

Karısının da morgda düşüp bayıldığını söylemişlerdi zaten.

Aaron Levi'nin cesedine bakan Katzka, buna hiç şaşırmıyordu. Boynuna dolanan deri kemer atardamarı sıktığı için yüzündeki tüm kan çekilmişti. Dili sarkmış, iki gün dışarıda kaldığı için kararıp pul pul olmuştu. Gözleri yarı kapalıydı. Açık kısmından, göz damarlarındaki kanama nedeniyle kıpkırmızı kesilmiş gözakları görünüyordu. Kemerin iz bıraktığı boynun altında, ciltte kan birikmesinin olağan izleri görülüyordu. Dirsek ve dizlerin altında kalan kısımlar morarmış, kılcal damarların patladığı yerlerde Tardieu yarası denen noktasal kanamalar olmuştu. Bunların hepsi asılarak ölmeyle tutarlı belirtilerdi. Boyundaki kemer izinin dışındaki gözle görülür tek yara, sol omuzdaki bozuk para şeklinde bir çürüktü.

Önlük, eldiven ve koruyucu gözlük takmış olan Doktor Rowbotham ile asistanı, göğsü ve karnı kesmeyi bitirdi. İki omuzdan başlayarak göğüs kemiğinin altında birleşen, buradan kasık kemiğine kadar tek bir çizgi olarak inen Y şeklinde bir kesik açılmıştı. Rowbotham otuz iki yıldır adli tıpta çalışıyordu ve herhangi bir şeye şaşırdığı veya heyecanlandığı görülmemişti. Cesedi keserken sıkılmış gibi görünüyordu. Ayağıyla kayıt cihazının pedalına basıp monoton bir sesle bulguları aktarıyordu. Kaburga ve göğüs kemiğini kaldırarak göğüs boşluğunu ortaya çıkardı.

"Bak bakalım Sümüklüböcek" dedi Katzka'ya. Ona bu lakabı, son derece sıradan olan tipi nedeniyle değil, genel umursamazlığı ve ağırkanlılığından ötürü takmışlardı. "Katzka'yı pazartesi günü vurursan cuma günü karşılık verir" derlerdi meslektaşları. "Ama o da, çok sinirlenirse."

Katzka, öne eğilip, doktorunki kadar duygusuz bir ifadeyle göğüs boşluğuna baktı. "Garip bir şey görmüyorum."

"Ben de. Biraz tıkanma görüyorum. Oksijen yetersizliğine bağlı kılcal damar sızıntısındandır. Boğulma durumunda görülebilecek bir şey."

"Çıkıyor muyuz o halde?" dedi Lundquist. Başka bir şeyle uğraşmak üzere masadan ve dehşetli kokudan yavaş yavaş uzaklaşmaya başlamıştı. Tüm genç meslektaşları gibi av peşinde koşmak istiyordu. Herhangi bir avın peşinde. Kendisini asmış biriyle zaman harcamak istemiyordu.

Katzka masanın başından ayrılmadı.

"Geri kalanını izlememiz şart mı?" diye sordu Lundquist.

"Yeni başlıyorlar."

"İntihar işte."

"Bu bana farklı geldi."

"Klasik bulgular diye kendin söyledin."

"Adam gece yarısı yataktan kalkıyor. Kalkıyor, giyiniyor, arabasına biniyor. Böyle şey olur mu? İnsan gece yarısı sıcak yatağından kalkıp hastanenin üst katında kendini asmaya gitmez."

Lundquist cesede şöyle bir bakıp gözlerini tekrar çevirdi.

Rowbotham ile asistanı trake ve geniş damarları kesmiş, kalbi ve akciğeri bütün olarak çıkarmakla meşguldü. Rowbotham organları teraziye bıraktı. Kancalı çelik terazi, ağırlığın altında birkaç kez gıcırdadı.

"Görmek istiyorsan tek şansın bu" dedi Rowbotham neşteriyle dalağa girerken. "Burada işimiz biter bitmez defnedilecek. Ailenin talebi var."

"Sebep gösterdiler mi?" diye sordu Lundquist.

"Aile Yahudi. Cenaze bekletilmeyecek. Bütün organlar da vücutta bırakılacak." Rowbotham dalağı teraziye atıp ibrenin nerede durduğuna baktı.

Lundquist ameliyat önlüğünü çekip çıkararak kaslı omuzlarını ortaya çıkardı. Spor salonunda ağırlık kaldırarak geçirdiği saatlerin meyvesiydi. Tükenmek bilmeyen bir enerjisi vardı ve bunu teşhir ediyordu şimdi. Hep daha fazlası ve daha iyisi; Lundquist buydu işte. Katzka'nın ona öğreteceği daha çok şey vardı ve bu-

günkü ders, ilk izlenimlerin aldatıcı olabileceğiydi. Kafasının alması zor olacaktı, tipine ve kendisine bu kadar güvenirken. Bir de gür saçlarına.

Rowbotham organları boşaltmaya devam etti. Bağırsakları kesip yumaklar halinde çıkardı. Sonra karaciğer, pankreas ve mideyi tek parça halinde aldı. Nihayet böbrekleri ve mesaneyi kesip gıcırdayan terazisine attı. Bir ağırlık daha kaydedildi. Kayıt cihazına bir şeyler daha mırıldandı. Geride kocaman bir boşluk kalmıştı.

Sonra Rowbotham cesedin başına geçti. Kafa derisini bir kulaktan diğerine düz bir çizgiyle kestikten sonra yarısını tek parça halinde suratın üstüne doğru soydu. Kalanını da yüzerek ensede topladı. Ardından elektrikli testereyi aldı. Kemik kıymıkları uçuşurken, bu kez o da yüzünü buruşturdu. Kimse konuşmuyordu. Testere çok gürültü çıkarıyordu ve işlemin en iç kaldıran kısmı gelmişti. Göğsü ve karnı kesmek de vahşi bir eylemdi, ama dana kesmekten çok da farklı bir etki uyandırmıyordu. Fakat bir adamın kafa derisini yüzüp bu deriyle suratını kapatmak, cesedin en insani, en kişisel tarafına müdahale etmekti.

Bir anda sararan Lundquist, lavabonun yanında duran sandalyeye çöküp, başını ellerinin arasına aldı. O sandalye, çok polisin işini görmüştü.

Rowbotham testereyi bırakıp kafatasını açtı. Beyni çıkarmak için gerekli hazırlıkları yaptı. Göz sinirlerini, kan damarlarını ve omuriliği kesti. Sonra titrek bir kütle halindeki beyni dikkatli bir hareketle çıkardı, "Farklı bir şey yok" dedi formaldehit dolu kovaya bırakırken.

"Asıl şu ensenin durumunu görelim."

Bu aşamaya kadar yapılanlar aslında hazırlık işleriydi. İç organlar ile beynin çıkarılması, kafatası ve göğüs boşluklarındaki sıvının da tahliyesini sağlamıştı. Vücut sıvıları boyunda yapılacak işleme engel olmayacaktı.

Kemeri otopsinin başında kesip çıkarmışlardı. Rowbotham bunun ciltte bıraktığı izi inceledi.

"Klasik ters V şeklinde" dedi kayıt cihazına. "Paralel ezikleri görüyor musun, kemerin kenarlarına uyuyor. Arkada da şöyle bir şey var."

"Tokanın izi gibi duruyor" dedi Katzka.

"Öyle. Bunlar normal." Rowbotham neşteri alıp boynu kesmeye başladı.

Lundquist biraz toparlanmış, biraz da süngüsü düşmüş hal-

de tekrar masanın başına gelmişti. Katzka, mide bulantısının demokratlığına bir kere daha hayran oldu. Kaslı, gür saçlı genç polisleri bile dize getiriyordu.

Rowbotham'ın neşteri ense derisini kesmişti bile. Daha derine girerek tiroit kıkırdağının sedefli beyaz üst bölümünü ortaya çıkardı.

"Kırık yok. Bağlayıcı kaslarda biraz kanama var. Ama tiroit kıkırdağı ve dil kemiği sağlam görünüyor."

"Bu ne demek?"

"Hiç. Asılınca, boynun içinde çok fazla hasar olmayabilir. Ölüm beyne kan gitmemesinden meydana geliyor. Şahdamarına baskı yapılması yeterli. Kendini öldürmenin nispeten acısız bir yolu."

"Kesin intihar diyorsun yani."

"Diğer ihtimal de kaza sonucu olması. Erotik fantezi sonucu... Ama buna dair bulgulara rastlanmadı dedin."

Lundquist, "Adamın kamışı pantolonunun içindeydi" dedi. "Otuzbir çeker gibi bir hali yoktu."

"O zaman intihar diyeceğiz. Birini asarak cinayet işlemek, duyulmamış bir şey. Önce boğazlanmış olsa, boyundaki iz farklı olur. Böyle ters V şeklinde çıkmaz. Adamın kafasını zorla ilmeğe sokmaya çalışırsan da mutlaka başka zedelenmeler olur. Adam mücadele eder."

"Üst koldaki zedelenme var."

Rowbotham omuz silkti. "Herhangi bir şekilde meydana gelmiş olabilir."

"Asılmadan önce ilaçla etkisiz hale getirilmiş olamaz mı?"

"Tamam, gönlün olsun diye kan testi de yaparız."

Lundquist gülerek araya girdi. "Sümüklüböcek'in gönlünü hoş tutmalıyız." Masadan uzaklaştı. "Saat dört olmuş, geliyor musun Sümüklüböcek?"

"Boyun otopsisini bitirelim de, öyle."

"Keyfin bilir. Ben intihar deyip dosyayı kapatma taraftarıyım."

"Ben de kapatırdım da, ışık meselesi var."

"Ne ışığı?" dedi Rowbotham, koruyucu gözlüğünün ardındaki gözlerinde ilk defa bir ilgi kırıntısıyla.

"Sümüklüböcek cesedin bulunduğu odadaki ışıklara takmış."

"Doktor Levi, hastanenin boş hasta odalarından birinde bulundu" dedi Katzka. "Cesedi bulan işçi, ışıkların kapalı olduğuna yemin ediyor."

"Devam et" dedi Rowbotham.

"Senin çıkardığın ölüm saatiyle bizim bulgularımız birbirini tu-

tuyor, yani Doktor Levi cumartesi sabahı çok erken saatlerde, gün doğmadan önce ölmüş. Bu durumda ya kendini karanlıkta astı ya da biri çıkarken ışıkları kapattı."

"Ya da işçi bir bok hatırlamıyor" dedi Lundquist. "Adamın kusmaktan içi dışına çıkmış. Işık açık mıydı, kapalı mıydı hatırlar mı sence?"

"Bu ayrıntı aklıma takıldı işte."

Lundquist güldü. "Benim aklıma takılmadı." Önlüğünü kirli sepetine atıp çıktı.

* * *

O akşam saat altı sularında Katzka, Volvo'sunu Bayside Hastanesi'nin otoparkına bırakıp lobiye girdi, asansöre bindi ve on üçüncü kata çıktı. Özel anahtar olmadan çıkabileceği en üst kat buydu. O katta asansörden inip yangın merdiveninden tırmanması gerekiyordu.

Merdiven bittiğinde ilk dikkatini çeken şey, sessizlik oldu. Bir de boşluk hissi. Bu bölüm aylardır tadilattaydı. Bugün işçiler gelmemişti, ama aletleri her tarafa yayılmıştı. Havada talaş ve boya kokusunun yanı sıra, otopsi odasından aşina olduğu bir koku daha vardı. Ölüm. Çürümüşlük. İşçilerin bıraktığı merdivenlerin, elektrikli testerelerin yanından geçip köşeyi döndü.

Diğer koridorun ortalarındaki bir kapıya sarı polis şeritleri çekilmişti. Şeridin altından eğilerek geçip kapıyı açtı.

Bu odanın tadilatı tamamlanmıştı. Duvar kâğıdı ve dolaplar yenilenmiş; şehir manzarasına bakan, yerden tavana yekpare cam takılmıştı. Paraya para demeyen özel hastalar için çok özel bir süitti. Banyoya geçip ışığı açtı. Lüks devam ediyordu. Mermer lavabo, pirinç armatürler, ışıklı makyaj aynası, tahttan farksız klozet... Işığı kapatıp tuvaletten çıktı.

Gardırobun önünde durdu.

Doktor Aaron Levi'nin cesedi burada bulunmuştu. Deri kemerin bir ucu askı rayına bağlıydı. Diğer ucu Levi'nin boynuna geçirilmişti. Anlaşılan adam sadece dizlerini bükmüş, böylece kemer boğazını sıkarak şahdamarından beyne kan gitmesini engellemişti. Son anda fikrini değiştirecek olursa, ayaklarını yere basıp doğrulması, ilmeği boynundan çıkarması yeterli olacaktı. Ama bunu yapmamıştı. Bilinç kapanana kadar geçen beş ila on saniye içinde öylece beklemişti.

Bundan otuz altı saat sonra, pazar akşamüstü bir işçi küvetin

derz dolgusunu bitirmek için odaya girmişti. İçeride ceset bulacağı aklından bile geçmiyordu.

Katzka pencereye yürüdü. Boston manzarasına bakarak düşündü. *Hayatında ters giden ne vardı Doktor Aaron Levi?* diye geçirdi içinden.

Adam kardiyolog. Evli, güzel bir evi, Lexus marka arabası var. Üniversite çağında iki çocuğu var. Katzka bir an mantığı kenara bırakıp Levi'ye öfke duydu. O ne bilirdi çaresizliği, umutsuzluğu? Neden hayatına son vermişti? *Korkak. Korkak.* Katzka kendi öfkesine, hayatına bu şekilde son vermeyi seçmiş birine duyduğu nefrete şaşarak pencereye arkasını döndü. Hem neden bu şekilde intihar etmişti? Neden cesedinin günlerce bulunamayacağı bir odada asmıştı kendini?

İntihar etmenin başka yolları da vardı. Levi, doktordu her şeyden önce. Narkotik, barbitürat ve daha bir sürü ilacı ölümcül dozda alabilirdi. Katzka, bir insanı öldürecek fenilbarbitürat dozunun ne kadar olması gerektiğini biliyordu. Özellikle öğrenmişti. Bir keresinde vücut ağırlığına göre hesapladığı sayıda hapı çıkarıp yemek masasına tek tek dizmiş, bunların sunduğu özgürlüğü enine boyuna düşünmüştü. Azabın, kederin sonunu getirecekti. İşlerini yoluna koyduğunda önünde kolay, fakat dönüşü olmayan bir yol açılacaktı. Fakat beklediği an bir türlü gelmemişti. Öncesinde yerine getirmesi gereken çok sorumluluk vardı. Annie'nin cenazesi. Hastane masraflarının ödenmesi. Sonra ifade vermesi gereken bir dava, ardından Roxbury'de iki kişinin öldürülmesi, arabanın son sekiz taksiti, o bitince Brookline'da üç kişinin öldürülmesi, ondan sonra ifade vereceği öbür dava...

Kısacası Katzka, kendini öldürmeye zaman bulamamıştı.

Bunun üzerinden üç yıl geçmiş, Annie çoktan toprak olmuş, o haplar da çöpü boylamıştı. Bugünlerde intiharı hiç düşünmüyordu, fakat hapları yemek masasına dizdiği o günü arada sırada hatırlıyor, o zaman da neden böyle bir şeye kalkıştığını anlayamıyordu. Nasıl pes etmişti öyle? Üç yıl önceki haline zerre kadar anlayış göstermiyordu. Kendine acımaktan bir türlü vazgeçemediği için cebinde uyku ilacıyla dolaşan insanlara tahammülü yoktu.

Senin gerekçen neydi Doktor Levi?

Işıl ışıl Boston manzarasına bakarken, Aaron Levi'nin hayattaki son saatini düşündü. Sabahın üçünde yataktan kalkmasını düşündü. Arabaya binip hastaneye gelmesini. On üçüncü kata kadar asansörle çıkıp son kata yangın merdiveninden tırmanması

nı. Bu odaya girmesini. Kemerin bir ucunu askı demirine bağlayıp boynuna ilmeği geçirmesini.

Katzka kaşlarını çattı.

Elektrik düğmesinin yanına gidip düğmeyi kaldırdı. Işıklar yandı. Gayet iyi çalışıyordu. Kim kapatmıştı o zaman? Aaron Levi mi? Cesedi bulan işçi mi?

Yoksa başka biri mi?

Ayrıntılar, dedi Katzka içinden. Onu asıl ayrıntılar çıldırtıyordu.

11

"İnanamıyorum" deyip duruyordu Elaine. "Aklım almıyor." Ağlamıyordu; cenaze boyunca kupkuru gözlerle oturmuştu, bu da mezar başında dualar okunurken böğüre böğüre ağlayan kayınvalidesi Judith'i çok sinirlendirmişti. Judith'in çektiği acı, bluzundaki, parçalanmış kalbinin simgesi olan yırtık kadar gözler önündeydi halbuki. Elaine bluzunu yırtmamıştı. Elaine gözyaşı dökmemişti. Salonda bir sandalyede, kucağında bir kanepe tabağıyla oturuyor; sürekli, "İnanamıyorum" diyordu.

"Aynaları kapatmamışsın" dedi Judith. "Evdeki bütün aynaları kapatman lazım."

"Ne istiyorsanız yapın" dedi Elaine.

Judith aynaları kapatacak çarşaf bulmak üzere salondan çıktı. Misafirler az sonra üst katlarda dolap kapaklarının açılıp kapandığını duydular.

"Yahudi âdeti herhalde" diye fısıldadı Marilee Archer, Abby'ye sandviç tepsisini uzatırken.

Abby içinden bir zeytinli sandviç alıp tepsiyi yanındakine geçirdi. Tepsi elden ele dolaştı. Kimse bir şey yemiyordu aslında. Bir sandvici didikleyip, meşrubatlarından bir yudum alıp bırakıyorlardı. Abby'nin de midesi pek bir şey kaldırmıyordu. Konuşacak hali de yoktu. İçeride en aşağı yirmi beş kişi koltuklara, sandalyelere tünemişti ya da gruplar halinde ayakta duruyordu, ama kimsenin konuştuğu yoktu.

Yukarıdan sifon sesi geldi. Judith'ti tabii. Elaine hafifçe utanarak yüzünü buruşturdu. Bazı misafirler belli belirsiz gülümsedi. Abby'nin oturduğu kanepenin arkasında duran biri, bu sene sonbaharın çok geç geldiğinden söz açtı. Ekim ayı gelmişti, ama yapraklar daha yeni sararıyordu. Sessizlik nihayet kırılmıştı. Ya-

vaş yavaş sohbete başlanıyordu; sonbahar bahçelerinden bahsediliyor, "Dartmouth'ı sever misiniz?", "Ekim ayına göre hava çok sıcak değil mi?" gibi sorularla salon hareketleniyordu. Sohbetin ortasında oturan Elaine konuşmuyordu, ama başkalarının konuşması onu belli ki rahatlatmıştı.

Turunu tamamlayan sandviç tabağı boş olarak Abby'ye döndü. "Ben doldurayım" dedi Marilee'ye ve ayağa kalkıp mutfağa geçti. Mermer tezgâhların yiyecek tepsileriyle dolu olduğunu gördü. Cenaze evinden kimse aç çıkmayacaktı. Somonlu kanepe tepsisini açarken, Archer'ın, Raj Mohandas'ın ve Frank Zwick'in taşlıkta durduğunu gördü. Konuşuyorlar, kafalarını sallıyorlardı. *Sıkılıp kaçmayı erkeklere bırakın*, diye geçirdi içinden Abby. Erkeklerin, taziye ziyaretlerine, uzun sessizliklere tahammülü yoktu; bu görevi içeride oturan karılarına havale etmişlerdi. Dışarı kaçtıkları yetmezmiş gibi, bir şişe viski de almışlardı yanlarına, kolayca uzanabilmek için bahçe masasına koymuşlardı. Zwick uzanıp şişeyi aldı ve kadehini doldurdu. Kapağını kapatırken Abby ile göz göze geldi. Archer'a bir şey söyledi. Archer ile Mohandas da ona bakıyorlardı şimdi. Başlarıyla selam verip hızlıca el salladılar. Sonra taşlıktan yürüyüp bahçeye geçtiler.

"Her taraf yemek doldu, bunları ne yapacağımı bilmiyorum" dedi Elaine. Abby, onun mutfağa girdiğini fark etmemişti. Durmuş, tezgâha bakıyor, başını iki yana sallıyordu. "Kadına kırk kişilik dedim, bana getirdiği yemeğe bak. Düğün olsa anlarım. Düğünde herkes tıka basa yer. Cenazede karın doyurulmaz ki..." Elaine tepsilerden birine bakıp, gül şeklinde oyulmuş kırmızıturplardan birini eline aldı. "Ne kadar güzel, nasıl yapıyorlar bunu? Bir lokmada yutacağın şey için bu kadar emeğe değer mi?" Turpu tepsiye bırakıp, güzelliğine sessizce bakmayı sürdürdü.

"Çok üzgünüm Elaine" dedi Abby. "Keşke seni rahatlatabilsem."

"Ben sadece anlayabilmek istiyorum. Hiçbir şey söylemedi bana. Hiç anlamadım neden böyle..." Yutkunup başını salladı. Tepsilerden birini buzdolabına götürdü, rafa koyup kapağını kapattı. Dönüp Abby'ye baktı. "O gece sen konuştun onunla. Herhangi bir şey söyledi mi, bir ipucu verdi mi?"

"Bir hastamızı konuştuk. Doğru müdahalede bulunup bulunmadığımı sordu."

"Bir tek bundan mı konuştunuz?"

"Sadece hastadan söz ettik. Aaron bana her zamanki gibi geldi. Endişeliydi sadece. Hiç aklıma gelmedi Elaine..." Abby gerisini getiremedi.

Elaine'in bakışları başka bir tepsiye kaydı. Taze soğan saplarının ince ince kesilip çiçek gibi kabartıldığı garnitürlere. "Aaron hakkında duyup da... bana söylemek istemediğin bir şey olabilir mi?"

"Ne gibi mesela?"

"Başka bir kadın filan..."

"Hayır." Abby başını salladı. "Kesinlikle hayır" diye ekledi daha da vurgulayarak.

Elaine başını salladı, ama Abby'nin söyledikleri onu pek rahatlatmış gibi görünmüyordu. "Başka bir kadın olduğunu hiç düşünmedim zaten" dedi. Bir tepsi daha alıp buzdolabına kaldırdı. Kapağını kapatırken devam etti: "Kayınvalidem beni suçluyor. Benim yaptığım bir şeyin sebep olduğunu düşünüyor. Birçok insan da merak ediyordur."

"Kimse bir başkasını intihara sürükleyemez."

"En ufak bir belirtisi, bir işareti olmadı. Tamam, işini çok sevmediğinin farkındaydım. Boston'dan ayrılmayı, hatta doktorluğu bırakmayı düşündüğünü söyler dururdu."

"Neden bu kadar mutsuzdu?"

"Hiç anlatmadı. Natick'te muayenehanesi varken, devamlı işinden söz ederdi. Sonra Bayside'dan teklif aldı, geri çevrilecek gibi bir teklif değildi. Ama buraya taşınınca, tanıdığım adamın yerine bir başkası geldi. Eve gelir gelmez zombi gibi o bilgisayarın başına oturuyordu. Bütün gece oyun oynuyordu. Bazen gece yarısı uyandığımda içeriden garip garip sesler, tıkırtılar duyardım. Gidip baktığımda bilgisayar başında bulurdum Aaron'ı." Başını sallayıp gözlerini tezgâha çevirdi. Hiç dokunulmamış bir başka tepsiye. "Sen onunla son konuşanlardan birisin. Hatırladığın hiçbir şey yok mu?"

Abby mutfak penceresinden bakarak Aaron'la son konuşmalarını kafasında toparlamaya çalıştı. Gecenin bir yarısı yapılmış diğer telefon konuşmalarıyla karışıyordu; iç içe geçmiş monoton sesler, yorgun beynine talimat üstüne talimat yağdırmaktaydı adeta.

Üç adamın bahçe gezisinden döndüklerini gördü. Yarısına gelmiş viski şişesi, Zwick'in elindeydi. İçeri girip Abby'yi başlarıyla selamladılar.

"Bahçe çok güzelmiş" dedi Archer. "Çık bir dolaş bence Abby."

"Olabilir" dedi Abby. "Elaine, bana bahçeyi gezdirmek..." Durdu.

Buzdolabının yanında kimse yoktu. Mutfağa bakındı; tezgâhta

duran yiyecek tepsilerini, streç film kutusundan sarkıp dalgalanan tabakayı gördü.

Elaine mutfaktan çıkmıştı.

* * *

Mary Allen'ın başucunda bir kadın dua etmekteydi. Yarım saattir başını eğmiş, ellerini kavuşturmuş, yüksek perdeden mırıltılarla, Göklerdeki Yüce Babamızın Mary Allen'ın bitkin bedenine mucizeler yağdırması için yakarıp duruyordu. Onu iyileştirmesi, güçlendirmesi, bedenini arındırıp günahkâr ruhunu temizlemesi, ilahi kelamı tüm ihtişamıyla kabullenmesi için dualar ediyordu.

"Affedersiniz" dedi Abby. "Rahatsız ediyorum ama, Bayan Allen'ı muayene etmem gerekiyor."

Kadın duaya devam etti. Belki onu duymamıştı. Tam Abby ricasını tekrarlayacaktı ki, kadın nihayet, "Amin" deyip başını kaldırdı. Neşesiz gözleri, yeni yeni kır düşen kahverengi saçları vardı. Abby'ye rahatsız edilmiş gibi baktı.

"Ben Doktor DiMatteo" dedi Abby. "Bayan Allen'ın bakımından sorumluyum."

"Ben de öyle" dedi kadın ayağa kalkarken. Abby'ye elini uzatmadı, İncil'i göğsüne bastırarak öylece durdu. "Ben Brenda Hainey. Mary'nin yeğeniyim."

"Mary'nin akrabası olduğundan haberimiz yoktu. Ziyarete gelmenize çok sevindik."

"Hastalığını iki gün önce haber aldım. Kimse zahmet edip haber vermemiş." Sesinden, bunun için Abby'yi suçladığı anlaşılıyordu.

"Mary'nin yakın akrabası olmadığını düşünmüştük."

"Neden öyle düşündünüz bilmiyorum. Ama ben varım." Brenda, teyzesine baktı. "O da iyileşecektir artık."

Ölmek üzere olmasaydı, dedi Abby içinden. Yatağın yanına geçip usulca, "Bayan Allen?" diye fısıldadı.

Mary gözlerini açtı. "Uyumuyorum doktor. Gözlerimi dinlendiriyordum."

"Bugün nasılsınız?"

"Mide bulantıları devam ediyor."

"Morfinin yan etkisidir. Midenize iyi gelecek bir ilaç yazalım."

Brenda araya girdi: "Morfin mi veriyorsunuz?"

"Ağrıları için."

"Ağrılarını hafifletmenin başka yolu yok mu?"

Abby yeğene döndü: "Bayan Hainey, müsaadenizi rica edebilir miyim? Teyzenizi muayene etmem gerekiyor."

"Teyzem odada kalmamı tercih edecektir mutlaka."

"Ben yine de izninizi istemek durumundayım."

Brenda, karşı çıkmasını beklercesine teyzesine baktı. Yaşlı kadın ise sessiz kaldı ve yeğeniyle göz göze gelmedi.

Brenda, İncil'i göğsüne daha da sıkı bastırdı. "Ben kapının önündeyim Mary Teyze."

Brenda kapıyı ardından kapatırken, Mary Allen, "Tanrım" diye fısıldadı, "cehennem azabı erken başladı."

"Yeğeninizden mi söz ediyorsunuz?"

Mary, yorgun bakışlarını Abby'ye çevirdi. "Sence ruhumun kurtarılacak hali var mı?"

"Bence bu tamamen size bağlı, kimseye söz düşmez." Abby stetoskobunu çıkardı. "Ciğerlerinizi dinleyebilir miyim?"

Mary uysal uysal doğrulup hastane geceliğini kaldırdı.

Soluma sesleri boğuk geliyordu. Abby kadının sırtına vurduğunda sıvıyla havanın yer değiştirdiğini duyabiliyor, dolayısıyla son muayeneden bu yana kadının göğsünde biraz daha su biriktiğini anlayabiliyordu.

Abby doğruldu. "Rahat nefes alabiliyor musunuz?"

"Fena değil."

"Yarın öbür gün biraz daha sıvı çekmemiz gerekebilir. Veya bir hortum daha yerleştirebiliriz."

"Neden?"

"Nefes almanızı kolaylaştırmak, sizi rahatlatmak için."

"Tek sebebi bu mu?"

"Hastanın rahatı, çok önemli bir sebeptir Bayan Allen."

Mary kendini tekrar yastığa bıraktı. "O zaman ihtiyacım olunca ben haber veririm" diye fısıldadı.

Abby odadan çıktığında, Brenda Hainey'yi kapının hemen önünde buldu. "Teyzeniz istirahat etmek istiyormuş" dedi. "İsterseniz yanına daha sonra girin."

"Sizinle bir konuyu görüşmek istiyordum doktor."

"Buyurun."

"Hemşireye morfin konusunu sordum da. Gerçekten gerekli midir?"

"Teyzenize sorsanız gerekli diyecektir bence."

"Ama onu sersemletiyor. Uyutmaktan başka bir işe yaramıyor."

"Ağrılarını mümkün mertebe dindirmeye çalışıyoruz. Kanser her yere yayılmış. Kemiklerinden beynine kadar. Hayal dahi ede-

meyeceğimiz şiddette ağrılara yol açıyor. Onun için yapabileceğimiz en büyük iyilik, olabildiğince az acı çekerek gitmesine yardımcı olmaktır."

"Gitmesine yardımcı olmak ne demek?"

"Teyzeniz ölüyor. Bunu değiştirmek bizim elimizde değil."

"Ama siz gitmesine yardımcı olmaktan bahsettiniz. Morfin bunun için mi?"

"Şu anda istediği ve ihtiyacı olan şey bu."

"Ben daha önce başka akrabalarım vesilesiyle bu durumla karşılaştım doktor. Her şeyden önce, intihara tıbben aracılık etmenin hukuka aykırı olduğunu biliyorum."

Abby öfkeden yüzünün kızardığını hissetti. Duygularını olabildiğince kontrol altına alıp sakince karşılık vermeye çalıştı: "Beni yanlış anladınız. Bizim yapmaya çalıştığımız, teyzenizi olabildiğince rahat ettirmek."

"Bunun başka yolları da var."

"Ne gibi?"

"Yukarıdan yardım talebinde bulunmak gibi."

"Duadan mı söz ediyorsunuz?"

"Neden olmasın? Bana zor günlerimde çok yardımcı olmuştur."

"Teyzeniz için elbette dua edebilirsiniz. Fakat yanlış hatırlamıyorsam, İncil'de hastaya morfin vermeyin yazmıyor."

Brenda'nın yüzü gerildi. Tam cevap verecekti ki, Abby'nin çağrı cihazı öttü.

"Affedersiniz" diyen Abby konuşmayı yarıda keserek, sakin adımlarla yürüyüp kadının yanından uzaklaştı. İyi olmuştu; çünkü devamı gelse, iğneleyici bir laf edecekti. *Hazır Rabbinize dua ederken söyleyiverin de kanserin ilacını da aradan çıkarsın*, gibi bir laf sokacaktı. Brenda'nın tepesi atacaktı şüphesiz. Bir yandan Joe Terrio'nun davası, diğer yandan Victor Voss'un onu işten atma girişimleri derken, bir de bu kadının şikâyeti hiç iyi olmazdı sicili için.

Hemşire odasındaki telefondan, çağrı cihazının ekranına gelen numarayı aradı.

Bir kadın sesi, "Buyurun, danışma" diyerek açtı telefonu.

"Ben Doktor DiMatteo. Çağrı bırakmışsınız."

"Evet doktor. Bernard Katzka adında bir bey geldi, sizinle görüşmek istiyor. Mümkünse lobiye gelebilir misiniz?"

"Bu isimde birini tanımıyorum, serviste işlerim de yoğun. Konu neymiş, öğrenebilir misiniz?"

Kadın ahizeyi eliyle kapatıp karşısındakiyle mırıl mırıl bir şeyler konuştu. Telefona döndüğünde üzerine garip bir ketumluk gelmişti. "Doktor DiMatteo?"

"Evet?"

"Polismiş kendisi."

* * *

Lobideki adamı gözü bir yerden ısırıyordu. Kırklı yaşlarında, orta boylu, orta yapılı, ne yakışıklı ne de sempatik denebilecek, sıradan bir adamdı. Koyu kahverengi saçları tepesinde açılmaya başlamıştı, ama diğer erkekler gibi yandan uzatıp kelinin üstünü kapayarak bunu gizlemeye kalkışmıyordu. Ona doğru yaklaşırken, adamın da onu bir yerden tanıdığını hissetti. Asansörden indiği anda bakışlarını Abby'ye dikmişti.

"Merhaba Doktor DiMatteo" dedi. "Ben Komiser Bernard Katzka. Cinayet masasından."

Son kelimeler Abby'yi irkiltti. Cinayet masasının ne işi vardı hastanede? El sıkıştılar. Ondan sonra göz göze geldiklerinde, adamı nerede gördüğünü hatırladı. Aaron Levi'nin cenazesinde. Koyu takım elbiseli yalnız bir adam, gruptan ayrı duruyordu. Dualar sırasında göz göze gelmişlerdi. Abby okunan İbranice duaların tek kelimesini anlamadığından cenazeye gelenleri incelemeye başlamıştı. O anda, bir başkasının daha grubu incelemekte olduğunu fark etmişti. Bir an göz göze gelmişler, sonra adam bakışlarını kaçırmıştı. O sırada adam hiç dikkatini çekmemişti. Şimdi tekrar yüzüne baktığında, sakin ve korkusuz gri gözlerini çok dikkat çekici buluyordu. O gözlerdeki zekâ olmasa, Bernard Katzka hiç fark edilmeyebilirdi.

"Levi'lerin aile dostu musunuz?"

"Hayır."

"Sizi cenazede görmüştüm. Yanılıyor muyum?"

"Cenazedeydim."

Abby durup lafın devamının gelmesini bekledi, ama adam sadece, "Konuşabileceğimiz bir yer var mı?" diye sordu.

"Hangi konuda olduğunu sorabilir miyim?"

"Doktor Levi'nin ölümü konusunda."

Abby lobi kapısına baktı. Hava güneşliydi ve Abby bütün gün dışarı çıkmamıştı.

"Dışarıda avlumuz var, banklar da var" dedi Abby. "Oraya gidelim mi?"

Ilık bir sonbahar akşamüstüydü. Avlunun yuvarlak tarhlarına ekilmiş turuncu, sarı ve kızıl-kahve krizantemler çiçek açmıştı. Ortadaki fıskiyeden sessiz ve yavaş akan su, insanı dinlendiriyordu. Tahta banklardan birine oturdular. Karşı bankta oturan iki hemşire hastaneye dönmek üzere kalkarak Abby ile komiseri yalnız bıraktılar. Bir an sessizlik oldu. Abby bu suskunluktan rahatsızlık duydu, ama yanındakinin bir şikâyeti yoktu. Adam uzun sessizliklere alışık gibiydi.

"Adınızı Elaine Levi'den aldım" dedi. "Sizinle konuşmamı tavsiye etti."

"Neden?"

"Cumartesi sabaha karşı Doktor Levi'yle konuşmuşsunuz, doğru mu?"

"Evet, telefonda konuştuk."

"Saatini hatırlıyor musunuz?"

"Gece iki civarı olması lazım. Hastanedeydim."

"O mu sizi aradı?"

"Kendisi cerrahi yoğun bakımı arayıp nöbetçi asistan hekimle görüşmek istemiş. O gece de nöbetçi bendim."

"Neden aramıştı?"

"Bir hasta hakkında. Hastada ameliyat sonrası ateş görülmüştü, Aaron da nasıl müdahale edileceğini konuşmak istemişti. Hangi tahliller yapılacak, röntgen çekilecek mi gibi. Neden sorduğunuzu öğrenebilir miyim sakıncası yoksa?"

"Olayları saat sırasına sokmak istiyorum. Yani Doktor Levi saat ikide yoğun bakımı aradı ve siz cevap verdiniz."

"Evet."

"Onunla tekrar konuştunuz mu daha sonra?"

"Hayır."

"Peki aradınız mı?"

"Aradım ama evden çıkmıştı. Elaine ile konuştum."

"Saat kaçtı?"

"Hatırlamıyorum. Üç, üç çeyrek olabilir. Saate bakmadım."

"Daha sonra ev numarasını tekrar aradınız mı?"

"Hayır. Birkaç kez çağrı cihazını aradım, ama cevap vermedi. Hastanede olduğunu biliyordum, çünkü arabası otoparktaydı."

"Arabasını saat kaçta gördünüz?"

"Ben görmedim. Erkek arkadaşım Doktor Hodell, saat dört sularında hastaneye geldiğinde otoparkta görmüş. Özür dilerim, bu olayı neden cinayet masası soruşturuyor?"

Adam, Abby'nin sorusunu duymazdan geldi. "Elaine Levi, saat

ikiyi çeyrek geçe civarında bir telefon geldiğini, telefonu kocasının açtığını, birkaç dakika sonra giyinip evden çıktığını söylüyor. O telefon hakkında bir bilginiz var mı?"

"Hayır. Hemşirelerden biri aramış olabilir. Elaine bilmiyor muymuş?"

"Kocası telefonu banyoya götürüp orada konuşmuş. Elaine konuşulanları duymamış."

"Arayan ben değildim. Ben Aaron'la bir kez konuştum. Şimdi bu soruları neden bana sorduğunuzu öğrenebilir miyim? Rutin bir soruşturma değil herhalde bu."

"Hayır, değil."

Abby'nin çağrı cihazı öttü. Ekrandaki numara asistan hekim odasının numarasıydı. Acil bir durum değildi, ama Abby bu konuşmadan çoktan sıkılmıştı zaten. Ayağa kalktı. "Kusura bakmayın komiser, yapmam gereken işler, beni bekleyen hastalar var. Bunca soyut soruyu cevaplayacak vaktim yok."

"Gayet somut şeyler soruyorum. O gece kimin kimi saat kaçta aradığını, ne söylediğini çözmeye çalışıyorum."

"Neden?"

"Doktor Levi'nin ölümüyle bağlantısı olabilir."

"Birinin onu intihara teşvik ettiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Onunla kimlerin konuştuğunu öğrenmeye çalışıyorum, o kadar."

"Telefon şirketinin bilgisayarlarından, kayıtlarından alamıyor musunuz? Kayıt tutmuyorlar mı?"

"Doktor Levi'ye ikiyi çeyrek geçe gelen telefon, Bayside Hastanesi'ndenmiş."

"Hemşirelerden biri olabilir bu durumda."

"Binadaki başka biri de."

"Teoriniz bu mu? Bayside'dan biri Aaron'ı aradı ve öyle bir şey söyledi ki, adamı intihara sürükledi."

"İntihar dışındaki ihtimalleri de değerlendiriyoruz."

Abby bakakaldı. Adam bunu öyle usulca söylemişti ki, bir an doğru duyduğundan emin olamadı. Yavaşça tekrar banka oturdu. Bir an sessizlik oldu.

Hemşire, tekerlekli sandalyedeki bir hastayı avluya çıkardı. Fıskiyenin yakınında durup krizantemlere bir süre baktıktan sonra yola devam ettiler. Avluda fıskiyenin melodik şırıltısından başka ses yoktu.

"Cinayete kurban gittiğinden mi şüpheleniyorsunuz?" diye sordu Abby.

Adam hemen cevap vermedi. Abby adamın yüz ifadesinden ce-

vabının ne olabileceğini anlayamadı. Duruşu, elleri, yüzü hiçbir şey ele vermiyordu.

"Aaron kendini asmış mı, asmamış mı?" dedi Abby.

"Otopsi bulguları boğulmaya işaret ediyor."

"Öyle olması lazım. Yani intihar gibi görünüyor."

"İntihar etmiş olabilir de."

"O zaman neden ikna olmadınız?"

Adam duraksadı. Abby adamın gözlerinde ilk kez kuşku gördü ve söyleyeceklerini dikkatle tarttığını anladı. Zincirleme etkilerini dikkate almadan tek bir hamle bile yapmayacak cinsten bir adamdı bu. Doğallığı bile planlı bir eylem olan bir adam.

"Doktor Levi, ölümünden iki gün önce eve yeni bir bilgisayar almış" dedi.

"Sırf bu yüzden mi kuşkulanıyorsunuz?"

"Bu bilgisayarda birkaç işlem yapmış. Öncelikle, Karayipler'deki St. Lucia Adası'na iki kişilik bilet almış, Noel'den birkaç gün önce kalkan uçak için. Sonra Dartmouth'taki oğluna e-posta gönderip Şükran Günü tatilinde ne yapacağını sormuş. Bir düşünün doktor. Bu adam intihar etmeden iki gün önce gelecek planları yapıyor. Hepi topu iki ay sonra deniz kıyısında rüya gibi bir tatile gidecek. Ama gecenin ikisinde yatağından kalkıp arabaya biniyor, hastaneye gidiyor. Gittiği yere kadar asansörle, sonrasında merdivenle, kullanılmayan bir kata çıkıyor. Kemerin bir ucunu askı demirine, diğer ucunu boynuna geçiriyor, sonra da sadece dizlerini kırıyor. Bilinç bir anda kapanmaz. Fikrini değiştirmek için belki beş on saniyesi vardı. Karısı, çocukları, St. Lucia'da bir tatil vardı önünde. Ama o ölmeyi seçiyor. Yalnız ve karanlıkta." Katzka, Abby ile göz göze geldi. "Bunu düşünün biraz."

"Düşünmek istediğimden emin değilim."

"Ben düşündüm."

Abby, adamın sakin gri gözlerine bakarak, başka nasıl korkunç senaryolar düşündüğünü merak etti. Nasıl bir insan böyle feci senaryolar içeren bir meslek seçerdi kendine?

"Doktor Levi'nin arabasının otoparkta her zamanki yerinde olduğunu biliyoruz. Buraya neden geldiğini bilmiyoruz. Neden evden çıktığını da bilmiyoruz. İkiyi çeyrek geçe arayan o kişi dışında, Doktor Levi'yle konuştuğunu bildiğimiz son kişi sizsiniz. Hastaneye geleceğini söyledi mi size?"

"Hastamız hakkında endişeliydi. Gelip meseleyi kendi gözüyle görmek istemiş olabilir."

"Size emanet etmek yerine?"

"Ben iki yıllık asistan hekimim komiserim, uzmanlığım yok. Aaron, nakil ekibinin dahiliye uzmanıydı."

"Kardiyolog olduğunu sanıyordum."

"Dahiliyeciydi de. Ateş yükselmesi gibi bir sorun olduğunda hemşireler onu arardı genellikle. O da gerekirse konsültasyon isterdi."

"Telefon konuşmanız sırasında, size hastaneye geleceğini söyledi mi?"

"Hayır. Sadece müdahale planını tartıştık. Ne yapacağımı söyledim. Kan tahlilleri yaptıracağımı, göğüs filmi çektireceğimi söyledim. Onay verdi."

"Bu kadar mı?"

"Bundan başka bir şey konuşmadık."

"İçinize tam sinmeyen bir şey söyledi mi?"

Abby tekrar düşündü. Telefon konuşmasının başındaki ilk sessizliği, telefona Abby geldiğinde Aaron'ın sesindeki rahatsızlığı hatırladı.

"Doktor DiMatteo?"

Başını kaldırıp Katzka'ya baktı. Adını yavaşça söylemişti, ama birden alarma geçtiği yüzünden okunuyordu.

"Bir şey mi hatırladınız?" diye sordu Katzka.

"Nöbetçi hekim olarak ben karşısına çıkınca rahatsız olduğunu hatırlıyorum" dedi.

"Neden?"

"Söz konusu hastadan ötürü. Hastanın kocasıyla aramızda bir sürtüşme olmuştu... Ciddi bir sürtüşme." Victor Voss'u düşününce içi ürpererek bakışlarını kaçırdı. "Aaron benim Bayan Voss'un yakınından bile geçmememi tercih ederdi mutlaka."

Katzka sessiz kalınca Abby tekrar adama baktı.

"Bayan Voss dediğiniz, Victor Voss'un karısı mı?" diye sordu Katzka.

"Evet. Onu tanıyor musunuz?"

Katzka yavaşça nefes vererek arkasına yaslandı. "VMI International'ın kurucusu olduğunu biliyorum. Karısı burada ne ameliyatı geçirdi?"

"Kalp nakli. Şimdi durumu çok daha iyi. Birkaç gün antibiyotik tedavisiyle ateşi de düştü."

Katzka, güneş ışığını yansıtan su damlacıklarının altın bir zincir gibi parladığı fıskiyeye bakıyordu. Aniden ayağa fırladı.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Doktor DiMatteo" dedi. "Sizi tekrar arayabilirim."

Abby, "Ne zaman isterseniz" diyecek oldu, ama adam dönüp yürümeye başlamıştı bile. Ses duvarının bile ötesinde bir hızla yürüyordu. *Muazzam.*

Çağrı cihazı öttü. Asistan hekim odasından arıyorlardı yine. Abby cihazı susturdu. Başını kaldırdığında, Katzka'nın ortalarda olmadığını gördü. Bir görünüp bir kaybolan büyücü polis. Katzka'nın sorularını düşünerek lobiye yürüdü ve dahili telefonu kaldırdı.

Asistanlık sekreteri telefona cevap verdi.

"Ben Abby DiMatteo. Bana çağrı bırakmışsınız."

"Evet, iki konu var. Birincisi, New England Organ Bankası'ndan Helen Lewis aradı. Nakil hakkındaki sorunuzun cevaplanıp cevaplanmadığını öğrenmek istemiş. Siz telefona gelmeyince kapattı."

"Tekrar ararsa cevabını aldığımı söylersiniz. Diğer konu nedir?"

"Size bir tebligat geldi. İmza karşılığı ben teslim aldım. Bir sakıncası yoktur umarım."

"Tebligat mı?"

"Birkaç dakika önce geldi. Haber vereyim dedim."

"Kimden geliyormuş?"

Kâğıt hışırtıları geldi. Sonra kadın konuştu: "Hawkes, Craig ve Sussman Hukuk Bürosu'ndan."

Abby'nin karnına sancılar girdi. "Hemen geliyorum" deyip telefonu kapattı. Yine Terrio davası. Adaletin çarkları onu un ufak edecekti belli ki. Asansörle idare katına çıkarken avuçları terliyordu. *Ameliyathanede metanetiyle tanınan Doktor DiMatteo, sinir krizinin eşiğinde.*

Asistanlık sekreteri telefondaydı. Abby'yi görünce, gelen evrak kutusunu işaret etti.

Abby'nin kutusunda tek bir zarf vardı. Sol üst köşesinde *Hawkes, Craig ve Sussman Hukuk Bürosu* yazıyordu. Abby zarfı yırtıp açtı.

İlk başta, okuduklarını anlamadı. Sonra davacının adını aradı ve gördüğünde beyninden vurulmuş gibi oldu. Karnındaki sancı kesilmiş, içi adeta boşalmıştı. Bu tebligatın Karen Terrio ile hiç ilgisi yoktu. Michael Freeman adında başka bir hastayla ilgiliydi. Alkolik olan hastanın yemek borusundaki şişik damarlardan biri ansızın patlamış, adam hastane odasında kan kaybından ölmüştü. Abby o sıralarda stajyer hekimdi. Son derece sarsıcı, kanlı bir ölüm olarak hatırlıyordu. Michael Freeman'ın karısı dava açma-

ya karar vermiş, bunun için de Hawkes, Craig ve Sussman Hukuk Bürosu'na vekâlet vermişti. Davalı Abby'ydi. Hatta dava dilekçesindeki tek davalı oydu.

"İyi misiniz Doktor DiMatteo?"

Abby o anda posta kutularına dayanmış olduğunu ve odanın döndüğünü fark etti. Sekreter endişeyle ona bakıyordu.

"İyiyim, iyiyim" dedi Abby. "Yok bir şeyim."

Abby odadan çıkarken kendini çok kötü hissediyordu. Doğruca nöbetçi hekim odasına gitti, kapıyı kilitleyip yatağa çöktü. Sonra tebligatı çıkarıp baştan sona defalarca okudu.

İki haftada iki dava. Vivian haklıydı. Ömrü boyunca mahkemelerde sürünecekti.

Avukatını araması gerektiğinin farkındaydı, fakat şimdi bununla yüzleşecek hali yoktu. Tebligat kucağında, öylece kalakaldı. Kariyerinde bu noktaya gelmek için harcadığı yılları, döktüğü teri düşündü. Yurtta herkes sevgilileriyle gezip tozarken kitap başında uyuyakaldığı geceleri. Hafta sonları okul parasını kazanmak için hastanelerde çift vardiya iğne yapışını. Ödemesi gereken yüz yirmi bin dolarlık öğrenim kredisini. Tostla geçiştirdiği akşam yemeklerini. Bir türlü gidemediği filmleri, konserleri, oyunları...

Son olarak da, tüm bunların müsebbibi olan, kurtarmak isteyip de kurtaramadığı kardeşi Pete'i düşündü. Anılarında hep on yaşında kalacak olan Pete'i düşündü en çok.

Victor Voss kazanmak üzereydi. Abby'yi mahvedeceğini söylemişti ve bu yönde kararlı adımlarla ilerliyordu.

Mücadele. Artık mücadele vaktiydi. Ama nasıl yapacağını bilmiyordu Abby. Kafası basmıyordu buna. Tebligat asit gibi ellerini yakmaktaydı. Voss'u nasıl durdurabileceğini uzun uzun düşündü, ama yoğun bakım ünitesinde uğradığı saldırı dışında hiçbir silah yoktu elinde. Darp edildiği iddiasıyla şikâyetçi olabilirdi. Ama bu, adamı durdurmazdı. Sinek vızıltısı gibi gelirdi.

Mücadele et. Bir yolunu bul ve mücadele et.

Çağrı cihazı öttü. Cerrahi servisinden arıyorlardı. Abby'nin bir de telefonlarla uğraşacak hali yoktu. Telefona uzanıp numarayı hırsla tuşladı. "Ben, DiMatteo?" diye ters bir ses tonuyla konuştu.

"Doktor, Mary Allen'ın yeğeni mesele çıkarıyor."

"Ne yapıyor?"

"Saat dörtteki morfin dozunu vermeye çalışıyoruz, ama Brenda engel oluyor. Belki siz..."

"Geliyorum." Abby telefonu hışımla kapattı. İçinden, *Lanet olası Brenda*, deyip, avukatın tebligat mektubunu cebine sokuş-

turdu. Merdivenlerden koşarak iki kat aşağıya indi. Servise vardığında koşturmaktan değil, öfkeden nefes nefese kalmıştı. O hızla Mary Allen'ın odasına daldı.

İçeride iki hemşire Brenda'yla konuşuyordu. Mary Allen uyanıktı, ama tek kelime edemeyecek kadar zayıftı ve ağrı çekiyordu.

"Zaten basmışsınız ilacı" diyordu Brenda. "Şu haline bakın, benimle konuşamıyor bile."

"Belki konuşmak istemediğindendir" dedi Abby.

Hemşireler Abby'yi görünce rahat bir nefes aldılar. Otoritenin sesi gelmişti.

"Odadan çıkar mısınız Bayan Hainey?" dedi Abby.

"Morfin gerekli değil."

"Ona ben karar veririm. Şimdi odadan çıkın lütfen."

"Çok zamanı kalmadı. Akli melekelerinin yerinde olması lazım."

"Ne için?"

"Rabbime ruhunu teslim etmesi için. Eğer bilinci kapalı giderse..."

Abby elini hemşireye uzattı. "Verin morfini. Ben yapacağım."

Şırıngayı hemen eline tutuşturdular. Abby kateterin yanına geçti. Şırınganın kapağını açarken Mary Allen'ın şükranla başını salladığını gördü.

"O ilacı verirseniz avukatı ararım."

"Hiç durma" dedi Abby. İğneyi katetere yerleştirdi. Tam pompasına basacakken Brenda öne atılıp kateteri teyzesinin kolundan çekerek çıkardı. Damardan akan kan yere damladı. Muşamba zemindeki parlak kırmızı lekeler, bardağı taşıran son damla oldu.

Hemşirelerden biri Mary Allen'ın koluna gazlı bez bastırırken, Abby Brenda'ya dönüp, "Çabuk çık dışarı!" diye bağırdı.

"Bana başka seçenek bırakmadın."

"Çık dışarı!"

Brenda'nın gözleri büyüdü. Bir adım geriledi.

"Güvenliği çağırıp attırayım mı seni?" Abby avazı çıktığı kadar bağırırken Brenda'nın üstüne yürüyordu, Brenda da koridora doğru gerilemekteydi. "Bu hastanın kapısına bile gelmeyeceksin! İncil saçmalıklarıyla kafasını şişirmeyeceksin!"

"Hasta yakınını kovamazsın!"

"Kim olduğun umurumda değil!"

Brenda'nın ağzı bir karış açık kaldı. Tek kelime söylemeden arkasını dönüp dışarı çıktı.

"Doktor DiMatteo, biraz konuşabilir miyiz?"

Abby döndüğünde, Başhemşire Georgina Speer ile karşılaştı.

"Bu, hiç hoş olmadı doktor. Hasta yakınlarıyla bu şekilde konuşamayız."

"Hastamın damarındaki iğneyi çekti!"

"Başka şekillerde müdahale edebilirsiniz. Güvenliği arayın. Bizden yardım isteyin. Ama böyle hakaret edip bağırarak bir yere varamayız. Anlatabildim mi?"

Abby derin bir nefes aldı. "Anladım" dedi. Sonra fısıltıyla ekledi: "Kusura bakmayın."

Mary Allen'ın kateterini tekrar taktıktan sonra nöbetçi hekim odasına çekilip kendini yatağa attı. Tavana bakarak, *Neyim var benim?* diye düşündü. Hiç böyle kontrolünü kaybetmemişti; bir hastaya veya yakınına değil hakaret etmek, sesini bile yükseltmemişti. *Deliriyorum*, dedi kendi kendine. *Stres nihayet beni alt ediyor. Belki mizacım doktorluğa uygun değil.*

Çağrı cihazı öttü. Beş dakika huzur vermeyecekler miydi? Çağrı veya telefon veya anons gelmeden bir hafta bile değil, bir güncük geçirebilmek için neler vermezdi. Bu sefer arayan, hastanenin santralıydı. Telefonu kaldırıp sıfıra bastı.

"Dışarıdan bir telefon var doktor" dedi operatör. "Bağlıyorum." Birkaç tıkırtı geldi, sonra bir kadın sesi duyuldu:

"Doktor DiMatteo'yla mı görüşüyorum?"

"Buyurun, benim."

"Ben New England Organ Bankası'ndan Helen Lewis. Geçen cumartesi bir kalp donörüyle ilgili mesaj bırakmışsınız. Bayside'dan birinin aramasını bekledik, ama telefon gelmedi. Arayıp durumu öğrenmek istedim."

"Affedersiniz. Aramam lazımdı, ama hastanede işler çok yoğundu. Zaten bir yanlış anlama olduğu ortaya çıktı."

"O zaman mesele yok demektir, çünkü ben de istediğiniz bilgiyi bulamamıştım. Yardımcı olabileceğim başka bir..."

"Pardon" diye sözünü kesti Abby, "bilgi bulamadım mı dediniz?"

"Evet, öyle bir bilgi bulamadım."

"Neden?"

"Bu bilgiler sistemimizde kayıtlı değil."

Abby bir süre konuşamadı. Sonra ağır ağır, "Bilginin kayıtlı olmadığından emin misiniz?" diye sordu.

"Bilgisayar dosyalarını taradım. Verdiğiniz tarihte herhangi bir kalp donörüne rastlanmıyor. Bütün Vermont eyaletinde tek bir kişi bile yok."

12

"Siz de bakın" dedi Colin Wettig, *Uzman Doktorlar Rehberi*'ni masaya koyup açarken. "Timothy Nicholls. Lisans derecesi Vermont Üniversitesi; tıp doktorluğu Tufts Üniversitesi, uzmanlık Massachusetts Merkez Hastanesi. İhtisası göğüs cerrahisi. Çalıştığı kurum Wilcox Hastanesi, Burlington, Vermont." Rehberi herkesin görebileceği şekilde ortaya itti. "Yani Burlington'da görev yapan Tim Nicholls adında bir göğüs cerrahı gerçekten mevcut; Archer uydurmuş değil."

"Nicholls ile cumartesi günü konuştuğumda" dedi Archer, "donörden organlar alınırken ameliyathanede olduğunu doğruladı. Ameliyatın Wilcox'ta gerçekleştiğini de söyledi. Maalesef onunla birlikte ameliyathanede olan başka kimseye ulaşamadım. Şimdi Nicholls'a da ulaşamıyorum. Ofis personeli uzun bir izne çıktığını söyledi. Ne işler dönüyor ben de anlamıyorum Jeremiah. Ama keşke hiç bulaşmasaydık diyorum, çünkü burnuma pis kokular geliyor."

Jeremiah Parr, koltuğunda huzursuzca kımıldanıp Avukat Susan Casado'ya baktı. Masanın diğer ucunda, Nakil Koordinatörü Donna Toth'un yanında oturan Abby'ye bakmadı bile. Belki bakmak da istemiyordu. Ne de olsa bu rezaleti gündeme getiren Abby'ydi. Bu toplantıya önayak olan da oydu.

"Ne oluyor tam olarak?" dedi Parr.

Archer, "Bence Victor Voss, donörü kayıt sisteminin dışında tuttu. Kalbin doğrudan karısına ulaşmasını sağladı böylece."

"Yapabilir mi bunu?"

"Yeterince parası varsa..."

"Parası olduğu muhakkak" dedi Susan. "*Kiplinger*'ın son yayımladığı Amerika'nın En Zengin 50 Kişisi listesine baktım. 14. sıraya yükselmiş."

"Peki bana donör eşleştirmelerinin teoride nasıl işlediğini anlatır mısınız" dedi Parr, "çünkü ben bunun nasıl olduğunu anlamadım."

Archer, nakil koordinatörüne baktı. "Bu işlerle Donna ilgileniyor. İsterseniz o açıklasın."

Donna Toth başını salladı. "İşleyiş aslında basit" dedi. "Organ bekleyen hastaların yer aldığı ulusal ve bölgesel listeler var. Ulusal sisteme, Birleşik Organ Paylaşım Ağı veya UNOS deniyor. Bizim bölgenin listesine ise New England Organ Bankası, NEOB bakıyor. İki sistemde de hastalar ihtiyaç derecesine göre sıralanıyor. Listenin zenginlik, ırk, sosyal statü gibi kriterleri yok. Sadece hastaların durumlarının ne kadar kritik olduğuna bakılıyor." Önündeki dosyayı açıp içinden bir kâğıt çekti ve Parr'a uzattı. "Bölgesel listenin son hali bu. Brookline'daki NEOB ofisinden faksladılar. Göreceğiniz gibi, listede her hastanın tıbbi durumu, gereken organ, en yakın nakil merkezi ve irtibat numarası ile genellikle nakil koordinatörünün numarası var."

"Buradaki diğer notlar ne?"

"Klinik bilgiler. Donörün kilosunun ve boyunun alt ve üst sınırları; hastaya daha önce organ nakli yapılıp yapılmadığı – antikorlar nedeniyle doku uyumunu tutturmak daha zor oluyor."

"Bu liste ihtiyaç sırasına göre mi hazırlanıyor dediniz?"

"Evet. Bir numarada durumu en kritik olan hasta var."

"Bayan Voss kaçıncı sıradaydı?"

"Nakil ameliyatı olduğu gün, AB kan grubu listesinde üçüncü sıradaydı."

"Diğer iki isme ne oldu?"

"NEOB'ye sordum. İki isim de birkaç gün sonra Madde 8 kapsamına alınmış. Yani süresiz olarak listeden çıkarılmış."

"Ölmüşler mi yani?" diye sordu Susan alçak sesle.

Donna başını salladı. "Nakle ömürleri yetmemiş."

"Lanet olsun" diye homurdandı Parr. "Yani Bayan Voss'a takılan kalbin bir başkasına gitmesi gerekiyordu."

"Öyle görünüyor. Ama nasıl ayarlandığını bilmiyoruz."

"Donör bize nasıl haber verildi?" diye sordu Susan.

"Telefonla" dedi Donna. "Karşı tarafın nakil koordinatörü, NEOB'nin en güncel nakil listesini inceler ve ilk sıradaki isim için belirtilmiş irtibat numarasını arar."

"Yani Wilcox'ın nakil koordinatörü mü aradı sizi?"

"Evet. Daha önce de başka nakil işleri için telefonda görüştüğümüzden, kuşkulanmam için bir sebep yoktu."

Archer başını salladı. "Voss'un bunu nasıl becerdiğini bilmiyorum. İşin her adımı bize yasal ve meşru göründü. Wilcox'taki birilerine belli ki para yedirmiş. Muhtemelen nakil koordinatörleridir. Böylece Voss'un karısı kalbine kavuştu, Bayside da bir organ ticareti anlaşmasının içine çekildi. Üstelik kontrol edebilmek için elimizde donöre ait tek bir belge bile yok."

"Bulunamadı mı hâlâ?" diye sordu Parr.

"Bütün ofisi aradım, donör dosyası hiçbir yerde yok" diye cevapladı Donna.

Victor Voss, dedi Abby içinden. *Bir şekilde belgeleri ortadan kaldırdı.*

"En fenası da böbrekler" dedi Wettig.

Parr, kaşlarını çatarak General'e baktı. "Ne?"

"Karısının böbreklere ihtiyacı yoktu" dedi Wettig. "Pankreasa da, karaciğere de. Kayıt sistemine hiç girmedilerse bunlara ne oldu?"

"Çöpe gitti muhtemelen" dedi Archer.

"Herhalde. Üç, belki dört hayat daha kurtulabilirdi. Ama organlar çöpe gitti."

Kederli ifadelerle başlarını salladılar.

"Peki ne yapacağız bu konuda?" diye sordu Abby.

Sorusu, anlık bir sessizlikle karşılaştı.

"Ne yapmamız gerektiğini bilmiyorum" dedi Parr. Avukata baktı. "Bu olayı takip etmemiz mecburi mi?"

"Etik açıdan evet" dedi Susan. "Fakat olayı bildirirsek muhtelif sonuçları olur. Öncelikle bu olayı basından saklamanın yolu yok. Özellikle Victor Voss'un karıştığı bir organ ticareti skandalı ağızlarını sulandıracaktır. İkincisi de, hasta mahremiyetini öyle ya da böyle ihlal etmiş olacağız. Bu da belli bir hasta kitlemizin hiç hoşuna gitmeyecektir."

Wettig homurdandı. "Zengin hastaların diyorsun yani."

"Hastaneyi ayakta tutan hastaların desek daha doğru" diye düzeltti Parr.

"Kesinlikle." Susan devam etti: "Bayside'ın Victor Voss gibi birinin soruşturulmasına önayak olduğunu duyarlarsa, kendi hasta kayıtlarının da gizli tutulması konusunda bize güvenmeyeceklerdir. Nakil için bize gelen ücretli hastaları kaybedebiliriz. Bir de bu iş dönüp bizim başımıza kalırsa? Nakil merkezi olarak güvenilirliğimiz güme gider. Voss'un, donörü gerçekten kayıt sisteminin dışında tuttuğu ortaya çıkarsa bunun ucu bize de dokunur."

Abby, bu ihtimali duyunca sarsılan Archer'a baktı. Böyle bir

şey, Bayside'ın nakil programını mahvedeceği gibi, nakil ekibinin de sonu olabilirdi.

"Şu anda olayın ne kadarı yayılmış durumda?" diye soran Parr, nihayet bakışlarını Abby'ye çevirdi. "NEOB'ye bu konu hakkında neler söylediniz Doktor DiMatteo?"

"Helen Lewis ile konuştuğum sırada, olan bitenden emin değildim. İkimiz de değildik. Donörün neden sistemde kayıtlı olmadığını anlamaya çalışıyorduk. Konuyu bu şekilde de bıraktık. Çözümlenmeden. Konuşmamızdan sonra hemen Archer ile Doktor Wettig'e bilgi verdim."

"Doktor Hodell'e de söylediniz herhalde."

"Henüz Mark'la konuşmadım. Bütün gün ameliyattaydı."

Parr rahat bir nefes aldı. "Tamam o zaman. Bilenler sadece buradakilerle sınırlı. Bayan Lewis'in tek bildiği de, sizin neler olup bittiğinden emin olamadığınız."

"Evet."

Susan Casado da Parr gibi rahatlamıştı. "O zaman zararın neresinden dönsek kârdır. Bence ilk olarak Doktor Archer NEOB'yi arayıp Bayan Lewis'i karışıklığın çözüldüğüne ikna etsin. O da muhtemelen daha fazla kurcalamayacaktır. Biz gizli olarak soruşturmalarımızı sürdürürüz. Bu arada Doktor Nicholls'a ulaşmayı tekrar deneyelim. Belki o durumu aydınlatabilir."

"Nicholls'ın izinden ne zaman döneceğini kimse bilmiyor" dedi Archer.

"Diğer cerrahtan haber var mı?" diye sordu Susan. "Texas'tan gelen hani?"

"Mapes mi? Onu aramadım henüz."

"Biri aramalı."

Parr araya girdi: "Size katılmıyorum. Bence bu olayla ilgili başka kimseyi aramamalıyız."

"Neden öyle diyorsun Jeremiah?"

"Ne kadar az bilirsek, pisliğe o kadar az batarız. Mümkünse olayın çok uzağında duralım. Helen Lewis'e organın şartlı bağış olduğunu, o yüzden NEOB sistemine girmediğini söyleyelim. Sonra da uzaklaşalım."

"Başka bir deyişle, kafamızı kuma gömelim gitsin diyorsun" dedi Wettig.

"Üç maymunu oynayalım." Parr masadakilere baktı. Sükûtu, ikrara yoruyor gibiydi. "Bu oda dışında da konuşmayalım elbette."

Abby sessiz kalamadı. "İyi de, kötülük ortadan kalkmıyor. Görmesek de duymasak da kötülük ortada."

"Bayside bu olayda masum" dedi Parr. "Ceremesini biz çekmemeliyiz. Lüzumsuz yere bütün dikkatleri üzerimize çekmekten de uzak durmalıyız."

"Etik sorumluluklarımız ne olacak? Böyle bir şey bir daha yaşanabilir."

"Bayan Voss'un yakın zamanda tekrar kalbe ihtiyaç duyacağını sanmıyorum. Münferit bir olay Doktor DiMatteo. Çaresiz bir koca, karısını kurtarmak için kuralları çiğnemiş. Olan olmuş artık. Bir daha meydana gelmemesi için gerekli önlemleri almamız gerekiyor sadece." Parr, Archer'a baktı. "Bunu yapabilir miyiz?"

Archer başını salladı. "Yapmazsak ayıp bize."

"Victor Voss'a ne olacak?" diye sordu Abby. Ardından gelen sessizlikten, hiçbir şey olmayacağını anladı. Victor Voss gibi adamlara hiçbir zaman hiçbir şey olmazdı. Sisteme karşı gelip kalp satın alabilir, cerrah satın alabilir, hatta bütün hastaneyi alabilirdi. Üstüne üstlük bir avukat ordusu tutup gariban asistan hekimlerin kariyer hayallerini yerle bir edebilirdi de.

"Beni mahvetmeye kararlı" dedi Abby. "Karısının nakil ameliyatından sonra hırsı geçer diye umuyordum ama geçmedi. Arabama sakatat doldurdu. İki dava açtırdı, başka davaların da geleceğinden eminim. Adam böyle taktiklere başvururken benim üç maymunu oynamam biraz zor."

"Bunları Voss'un yaptırdığını kanıtlayabilir misiniz?" diye sordu Susan.

"Başka kim yapmış olabilir?"

Parr, "Doktor DiMatteo" dedi, "hastanemizin itibari mevzubahis. Herkesin aynı tarafta ve dayanışma içinde olması lazım. Sizin de. Burası sizin de hastaneniz."

"Peki, ya olay bir şekilde yine de duyulursa? Ya gazetelere manşet olursa? Bayside bu kez de delilleri karartmakla suçlanacak. Ve bu olay hepimizi vuracak."

"İşte onun için bu konu bu odadan dışarı çıkmamalı" dedi Parr.

"Çıkabilir yine de." Abby'nin yüzü gerildi. "Muhtemelen de çıkacak."

Susan cevapladı: "Bu da göze almamız gereken bir risk."

* * *

Abby ameliyat önlüğünü çıkardı, kirli sepetine atıp çift kanatlı kapıyı iterek dışarı çıktı. Gece yarısına geliyordu. Bıçak yarası almış olan hasta nekahet odasına alınmıştı, ameliyat sonrası ta-

limatları stajyer yazıyordu, acilden de gelecek olan hasta yoktu. Cephe nihayet sessizliğe kavuşmuştu.

Abby bu sessizlikten memnun değildi oysa. Öğleden sonraki toplantıda konuşulanlara kafasını takması için lüzumsuz bir fırsattı.

Mücadele etmek için tek şansım var, onu da kullanamıyorum, diyordu içinden. *Takım oyuncusu olmak adına, Bayside'ın menfaatlerini kendi menfaatimden üstün tutmak adına kullanamıyorum.*

Gerçi bu da menfaatineydi. Hâlâ takımın bir üyesi olarak görülmesi iyiye işaretti. Dolayısıyla belki bu hastanede kalabilir, asistanlık programını tamamlayabilirdi. Bunun için şeytanla anlaşması lazımdı ama. Ağzını sıkı tutacak, hayallerinin peşinden yürüyecekti. Tabii Victor Voss bırakırsa.

Vicdanı bırakırsa.

Birkaç kere, telefonu kaldırıp Helen Lewis'i aramanın eşiğinden dönmüştü. Bir tek telefon konuşmasıyla NEOB'yi de işin içine sokabilirdi. Tek telefonla Victor Voss'un ipliğini pazara çıkarabilirdi. Şimdi nöbetçi hekim odasına doğru yürürken, hâlâ ne yapması gerektiğini tartıyordu kafasında. Kapıyı açıp içeri girdi.

Daha ışığı açmadan hoş bir koku çalındı burnuna. Gül ve zambak kokusu. Lambayı açtı ve masada duran vazoya şaşkınlıkla baktı.

Yataktan gelen hışırtıya döndü. "Mark?" dedi.

Mark irkilerek uyandı. Bir an nerede olduğunu kestiremedi. Sonra Abby'yi görüp gülümsedi. "Doğum günün kutlu olsun!"

"Ben unutmuştum!"

"Ben unutmadım."

Abby yatağa gidip onun yanına oturdu. Mark ameliyat önlüğüyle uyuyakalmıştı; Abby onu öpmek için eğildiğinde, betadin ile karışık uyku kokusu aldı. "Sakalın uzamış, batıyor."

"Bir öpücük daha ver önce."

Gülümseyerek adamın dediğini yaptı. "Ne zamandır buradasın?"

"Saat kaç?"

"On iki."

"İki saattir."

"Saat ondan beri burada mı bekliyorsun?"

"Planım böyle değildi. Uyuyakalmışım." Kenara çekilip dar şiltede Abby'ye de yer açtı. O da ayakkabılarını çıkarıp yanına uzandı. Yatağın ve erkeğin sıcaklığı onu bir anda gevşetmişti. Mark'a

o günkü toplantıyı, açılan ikinci davayı anlatmayı düşündü, ama bunlardan konuşmayı hiç istemiyordu şimdi. Sadece kucaklanmak istiyordu.

"Pasta ayarlayamadım, kusura bakma."

"Ben hâlâ doğum günümü unuttuğuma inanamıyorum. Belki de hatırlamak istemedim. Yirmi sekiz yaş ne de olsa."

Mark gülerek kolunu onun boynuna doladı. "Cidden de ihtiyarladın."

"Ama bu gece gerçekten ihtiyar hissediyorum kendimi."

"Sen ihtiyarsan, ben çoktan ölmüşüm." Usulca kulağını öptü Abby'nin. "Bir ayağım çukurda olduğuna göre, artık vakti geldi."

"Neyin?"

"Aylar önce yapmam gereken bir şeyin."

"Neymiş o?"

Abby'yi kendine çevirip iki eliyle yanaklarını tuttu. "Sana evlenme teklif etmek."

Abby gerçi mutluluktan dilini yuttuğu için bir şey söyleyemiyordu, ama cevabı gözlerinden okunuyordu mutlaka. Bir anda mutlulukla, karşısındaki adamın her halini sevdiğini fark etti. Yanağını ısıtan elini. Yorgun ve artık genç olmayan, ama tam da bu yüzden ona daha da çekici gelen yüzünü...

"İki gece önce anladım istediğimin bu olduğunu" dedi Mark. "Sen nöbetteydin. Ben eve geldim, dışarıdan yemek söyledim. Yatmaya çıktığımda, şifoniyerde eşyalarını gördüm. Saç fırçanı, mücevher kutunu, hani hiç kaldırmadığın o sutyeni." Tatlı tatlı güldü, Abby de ona karşılık verdi. "O zaman anladım işte. Senin eşyalarının şifoniyeri kaplamadığı bir yerde yaşamak istemiyorum. Artık yaşayamam gibi hissediyorum."

"Mark..."

"İşin tuhafı, eve pek uğramıyorsun. Sen evdeyken de ben olmuyorum. Ancak koridorda birbirimize el sallıyoruz. Şanslıysak asansörde el ele tutuşuyoruz. Benim için önemli olan, eve döndüğümde eşyalarını şifoniyerde görmek. O zaman anlıyorum ki oradaydın ya da geri geleceksin. Bu da bana yetiyor."

Abby mutluluk gözyaşları içinde, Mark'ın gülümsediğini gördü. Kalbi korkmuş gibi delicesine çarpıyordu.

"Evet, ne diyorsunuz doktor hanım?" diye fısıldadı Mark. "Yoğun programımıza bir nikâh sıkıştırabilir miyiz?"

Hıçkırıklı kahkahalar arasında, "Evet, evet, evet, EVET!" diye bağırdı Abby. Sonra kalkıp Mark'ın üstüne atıldı, boynuna sarıldı; dudakları buluştu. Gülüşüyorlar, öpüşüyorlar, yatak ise kor-

kunç gıcırtılar çıkarıyordu. Çok dardı şilte, birlikte uyumaları imkânsızdı.

Ama sevişmek için yeter de artardı.

* * *

Bir zamanlar güzeldi. Mary Allen bazen ellerine bakıp kırışıklıkları, kahverengi yaşlılık lekelerini gördüğünde ürpererek bunların kimin elleri olduğunu düşünüyordu. Bir yabancının; ihtiyar bir kadının. Güzeller güzeli Mary Hatcher'ın elleri olamazdı. Sonra sis bulutu dağılıyor, çevresine bakıp hastane odasında olduğunu fark edince yine rüya gördüğünü anlıyordu. Derin uykularda görülen gerçek bir rüya değil de, uyanıkken bile zihnine çöken sis perdesine yansıyanlar. Morfindendi. Şükrediyordu morfine. Ağrıları dindiriyor, zihninde gizli bir kapıyı açıp artık son demlerindeki bir hayattan artakalan resimleri ona gösteriyordu. Hayatın bir çember gibi tasvir edildiğini, kişinin başladığı yere döndüğünün söylendiğini duymuştu, ama kendi hayatı pek öyle düzenli geçmemişti sanki. Bazıları kopuk, diğerleri saçaklanmış, bir türlü ilmik tutmamış demet demet iplikten örülmüş bir dantel gibiydi.

Ama ne renkli ipliklerdi onlar!

Gözlerini kapatınca gizli kapı ardına kadar açıldı. Denize varan bir yol. Pespembe, baygın kokulu güller. Ayaklarını içine alıveren sıcacık kumlar. Körfezden gelip tembel tembel kıyıya vuran dalgalar. Vücuduna krem süren ılık eller.

Geoffrey'nin elleri.

Kapının diğer kanadı da açılınca, Geoffrey de içeri girdi. O kumsaldaki haliyle değil ama; ilk karşılaştıkları günkü gibi, üniforması, dağınık kara saçlarıyla, gülümseyerek dönüp ona bakarken. İlk kez göz göze gelmeleri, bir Boston caddesinde olmuştu. Mary'nin elinde alışveriş filesi; üstünde de, evine dönüp kocasına yemek pişirecek genç ve tutumlu bir ev kadınının kıyafeti vardı. Elbisesi kahverenginin en berbat tonuydu; savaş yıllarında dükkânlarda bulabildikleriyle idare ediyorlardı. Saçına şekil vermemiş, rüzgârı da yiyince iyiden iyiye cadıya dönmüştü. Çirkinden de öte göründüğünü düşünüyordu. Ama işte o genç adam ona bakmış, gülümsemiş, kaldırımda yürürken uzun uzun süzmüştü onu.

Ertesi gün yine orada karşılaşacaklar, yine bakışacaklardı, ama bu kez yabancı gibi değil, başka bir şey gibi.

Geoffrey. Kopuk iplerden biri. Ama kocası gibi epriyerek kop-

mamış, dantel örülürken koparılmış, yokluğuyla ortada eksik ilmik bırakmış bir ip.

Bir kapının açıldığını duydu. Gerçek bir kapı. Ayak seslerinin yatağa yaklaştığını işitti.

Morfinin neden olduğu sersemlikle, gözlerini açabilmek için büyük bir çaba harcaması gerekti. Nihayet açabildiğinde, odanın küçük bir ışık topu dışında karanlık olduğunu anladı. O ışığa odaklanmaya çalıştı. Işık önce bir ateşböceği gibi uçuştu, sonra çarşafın üzerinde durup parlak bir nokta haline geldi. Mary kendini iyice zorlayarak, yatağın yanı başında zuhur etmiş koyu karanlığa anlam vermeye çalıştı. Gerçek değildi sanki. *Acaba bu da morfin rüyası mı?* diye düşündü. Kapıdan kaçıp ona musallat olacak bir karabasan mı? Pikenin çekildiğini, soğuk ve lastik gibi bir elin kolunu kavradığını hissetti.

Korkuyla soluğunu bıraktı. Rüya değildi bu. Gerçekti. Gerçek! Dokunan el, onu alacak ve bir yere götürecekti galiba.

Telaşla çırpınarak kendini elden kurtarmaya çalıştı.

Bir ses usulca, "Korkma Mary" dedi. "Sakin ol. Uyku vakti geldi."

Mary sakinleşti. "Kimsiniz?"

"Bu gece ben nöbetçiyim."

"İlaç saatim geldi mi?"

"Evet, vakit geldi."

Mary ışığın koluna kaydığını gördü. Damardaki katetere. Eldivenli elde bir şırınga belirdi. Şırınganın kapağı açıldı ve incecik ışık huzmesi altında bir şey parıldadı. Bir iğne.

Mary tekrar telaşa kapıldı. Eldiven... Bu ellerde niye eldiven vardı?

"Hemşireyi çağırır mısınız? Hemşire gelsin" dedi.

"Gerek yok." İğnenin ucu enjeksiyon deliğine girdi. Pompa uzun ve ağır yolculuğuna başladı. Mary sıcaklığın damarlarından koluna yayıldığını hissetti. Şırınganın sonuna kadar dolu olduğunu, pompanın ağrısız uyku halini damarına zerk etmesinin çok daha uzun sürdüğünü fark etti. *Bir gariplik var*, dedi içinden, şırınganın içindekiler damarına boşalırken. *Bir gariplik var.*

"Hemşireyi çağır" dedi. Başını zorla kaldırarak, cılız sesiyle, "Hemşire!" dedi. "Hemşire! Bakar mısın..."

Eldivenli el ağzını kapattı. Başını yastığa öyle bir kuvvetle bastırdı ki, Mary boynunun kırıldığını sandı. Uzanıp ağzındaki eli çekmek istedi ama yapamadı. El, ağzını sımsıkı kapatmış, çığlıklarını boğmuştu. Çırpındı, kateterin damardan çıktığını, kopan hortum-

dan serum damladığını fark etti. Ama el hâlâ ağzını bırakmıyordu. Ilık sıvı kolundan göğsüne yayılmış, beynine doğru ilerlemekteydi. Ayaklarını oynatmak istedi, ama yapamadığını fark etti.

Bir anda, aslında bunu hiç de umursamadığını fark etti.

El, ağzından çekildi.

Koşuyordu. Genç kız olmuştu yine, uzun kahverengi saçları omuzlarına dökülmüş, uçuşuyordu. Ayaklarının altındaki kum sıcacıktı, hava deniz ve gül kokuyordu.

Geniş kanatlı kapı önünde ardına kadar açıktı.

* * *

Telefonun sesi, Abby'yi sıcak ve güvenli kovuğundan çıkardı. Uyandığında, Mark'ın kolunu beline sarılmış buldu. Yatağın darlığına rağmen bir şekilde yan yana uykuya dalmışlardı. Yavaş hareketlerle Mark'tan sıyrılıp telefona uzandı.

"Ben, DiMatteo."

"Doktor, ben Batı 4'ten Charlotte. Bayan Allen eks olmuş. Stajyerler meşgul de, acaba siz gelip tutanağı imzalayabilir misiniz?"

"Tamam. Geliyorum." Abby telefonu kapatıp, ayılmak için bir anlığına tekrar uzandı. Bayan Allen ölmüştü. Beklediğinden daha çabuk olmuştu. Eziyetin son bulduğuna sevinirken, sevindiği için de suçluluk duydu. Sabahın üçünde hasta ölümü, trajediden çok uykusunu bölen bir lüzumsuzluk gibi geliyordu.

Abby yatağın kenarına oturup ayakkabılarını giydi. Mark çalan telefonu umursamamış, hafif horultuyla uykusuna devam ediyordu. Gülümseyerek eğilip Mark'ı öptü. "Evet" diye fısıldadı kulağına. Sonra odadan çıktı.

Charlotte onu servisin hemşire odasında karşıladı. Birlikte koridorun sonundaki odaya yürüdüler.

"Saat ikideki vizite sırasında fark ettik. Saat on ikide ben kontrol etmiştim, uyuyordu. Demek ondan sonra olmuş. Hiç değilse huzurlu gitti kadıncağız."

"Ailesini aradınız mı?"

"Dosyada telefonu olan yeğenini aradım. Gelmesine gerek olmadığını söyledim, ama ısrar etti. Yoldadır. Biz de ortalığı temizliyorduk."

"Neden?"

"Mary kateteri damardan çıkarmış herhalde. Yere serum ve kan dökülmüştü." Charlotte hasta odasının kapısını açtı, içeri girdiler.

Abajurun loş ışığında Mary huzurla uyuyor gibiydi, kolları iki

yanına düşmüş, pikesi göğsünde katlı duruyordu. Fakat uyumadığı hemen anlaşılıyordu. Gözkapakları yarı açıktı. Sarkan çenesini toplamak için bir bezi büküp çenesinin altına yerleştirmişlerdi. Son ziyaretlerine gelen akrabalar, ölmüş yakınlarının açık ağzına bakmak istemezdi.

Abby'nin işi bir dakika bile sürmedi. Parmaklarını şahdamarına bastırdı. Nabız yoktu. Geceliği kaldırıp stetoskobu kadının göğsüne yerleştirdi. On saniye dinledi. Solunum, kalp atışı yoktu. Gözüne ışık tuttu. Gözbebekleri sabitti. Bu muayene formaliteydi aslında. Hemşireler bariz gerçeği çoktan anlamışlardı. Abby'nin görevi hemşirelerin bulgularını doğrulamak ve ölüm tutanağını imzalamaktan ibaretti. Tıp fakültesinde hiç anlatmadıkları işlerdendi bunlar. İlk ölüm tutanağını dolduracak çiçeği burnunda stajyer hekimler, ne yapacaklarını hiç bilmezdi. Kimi ayaküstü cenaze konuşması yapar, kimi de İncil getirtip hemşirelerin "Doktor Enayilikleri" listesinde üst sıralara oynardı.

Hastanede ölüm, anma konuşması yapılacak bir durum değil, kırtasiye ve imza işidir oysa. Abby, Mary Allen'ın dosyasını alıp görevini yerine getirdi. "Hastada solunum veya nabız yoktur. Kalp atışı duyulmamaktadır. Gözbebekleri sabittir. Ölüm saati 03.05." Dosyayı kapatıp odadan çıkmaya hazırlandı.

Kapıda Brenda Hainey duruyordu.

"Başınız sağ olsun Bayan Hainey" dedi Abby. "Teyzeniz uykusunda vefat etti."

"Ne zaman olmuş?"

"Gece yarısından sonra. Huzurlu bir şekilde gitti."

"Ölürken yanında biri var mıydı?"

"Koğuşta nöbetçi hemşireler vardı."

"Ama odada kimse yoktu, değil mi?"

Abby bir an duraksadı, sonra en iyi cevabın doğru cevap olduğunu düşündü. "Hayır, yoktu. Uykusunda öldüğünden eminim. Bu, dünyadan ayrılmanın en huzurlu biçimidir." Yataktan uzaklaştı. "İstiyorsanız bir süre yanında kalabilirsiniz. Hemşirelere sizi yalnız bırakmalarını söyleyeyim." Brenda'nın yanından kapıya doğru yürümeye başladı.

"Neden onu kurtarmak için bir şey yapılmadı?"

Abby dönüp tekrar ona baktı. "Kurtarmak için yapılabilecek bir şey yoktu."

"Kalbe elektroşok vermiyor musunuz?"

"Bazı durumlarda verilebilir."

"Verdiniz mi?"

"Hayır."

"Neden? Çok yaşlı, kurtarmasak da olur diye mi?"

"Yaşıyla bir ilgisi yok. Kendisi terminal kanser hastasıydı."

"Hastaneye daha iki hafta önce yatmış. Kendisi öyle söyledi."

"Geldiğinde zaten hastaydı."

"Bence siz daha da beter ettiniz onu!"

Abby'nin midesi bulanmaya başlamıştı. Yorgundu, yatağa dönmek istiyordu, ama bırakmıyordu bu kadın. Suistimale göz yumdukça daha fazlası gelecekti. Ama göz yummak zorundaydı. Metin olmak zorundaydı.

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu" dedi Abby tekrar.

"Neden en azından elektroşok verilmedi?"

"Dosyasında müdahale edilmeyeceği yazıyor. Yani elektroşok verilmez. Solunum cihazına bağlanmaz. Bu teyzenizin kendi isteğiydi, biz de tercihine saygı gösterdik. Siz de saygı gösterin Bayan Hainey." Brenda'nın başka bir şey demesine fırsat vermeden –kendisi de sonra pişman olacağı bir laf etmeden– dönüp uzaklaştı.

Mark'ı nöbet odasında hâlâ uyurken buldu. Yatağa girdi, sırtını Mark'a dönüp iyice sokuldu ve erkeğin kolunu tekrar beline sardı. Ilık ve güvenli bilinçsizlik limanına tekrar sığınmak istiyordu ama Mary Allen'ın çenesinin altına sıkıştırılmış bez, gözlerini yarı örten gözkapakları bir türlü aklından gitmiyordu. Bir bedenin çürümesindeki ilk aşama. Mary Allen'ın hayatına, ne düşündüğüne, kimi sevdiğine dair hiçbir şey bilmediğini fark etti. Abby sadece onun doktoruydu ve Mary Allen hakkında tek bildiği, ölüm şekliydi. Yatağında, uykuda.

Tam da öyle değil. Mary ölümünden bir süre önce kolundaki kateteri çıkarmıştı. Hemşireler yere serum ve kan döküldüğünü söylemişti. Bir ajitasyon nöbeti mi geçirmişti acaba? Neden çıkarmıştı damarındaki iğneyi?

Mary Allen hakkında hiç öğrenemeyeceği ayrıntılardan biri de buydu.

Mark iç geçirerek Abby'ye iyice sokuldu. Abby onun elini tutup göğsüne bastırdı. Kalbine. *Evet.* Kederine rağmen gülümsedi. Mark ve kendisi için yeni bir hayat başlıyordu. Mary Allen'ın hayatı sona ererken, onlarınki yeni başlayacaktı. Yaşlı bir hastanın ölümü hüzünlü bir olaydı, ama hastane de hayatların söndüğü yerdi.

Bir de yeni hayatların başladığı.

* * *

Brenda Hainey, taksiden Chelsea'deki evinin önünde indiğinde sabah saat ondu. Kahvaltı etmemiş, hastaneden telefon geldiğinden bu yana ağzına lokma koymamıştı, ama ne yorgunluk, ne de açlık hissediyordu. Alabildiğine huzur doluydu sadece.

Sabah beşte hemşireler gelip cenazeyi morga kaldırana kadar teyzesinin başucunda dua etmişti. Hastaneden çıktığında aklında doğruca eve gitmek vardı, ama takside, bir şeylerin eksik kaldığına dair içine bir şüphe düşmüştü. Mary Teyzesinin ruhunu ve kozmik yolculuğun hangi aşamasında olduğunu düşünüyordu. Yolculuğa çıkıp çıkamadığı da belli değildi. Belki katlar arasında kalmış bir asansör gibiydi o anda. Aşağı mı inecek, yukarı mı çıkacak bilemiyordu Brenda ve bundan huzursuzluk duyuyordu.

Mary Teyzesi de işi kolaylaştırmamıştı. Onunla birlikte dua etmemiş, Tanrı'dan bağışlanma dilememiş, Brenda'nın başucuna bıraktığı İncil'in kapağını bile açmamıştı. Brenda'ya göre Mary Teyzesi fazlasıyla kayıtsız kalmıştı. İnsan böyle bir durumda kayıtsız kalamazdı.

Brenda, ölen diğer arkadaşları ve akrabalarında da, son yaklaştıkça gelen o anlaşılmaz huzuru görmüştü. Ruhlarının kurtulması için dua eden, asansörün hangi yöne devam edeceğini tek düşünen yine Brenda olmuştu. İyi ki de düşünmüştü. Hatta o kadar görev edinmişti ki bunu, ailede kimin ciddi hastalığı olduğunu sıkı sıkıya takip ediyordu. Ülkenin neresinde olurlarsa olsunlar gidiyor, sonuna kadar yanlarından ayrılmıyordu. Bu vazifesinden ötürü onu ailenin azizesi gibi görmeye başlamışlardı. O tabii böyle bir yakıştırmayı kabul edemeyecek kadar mütevazıydı. O sadece her sadık kulu gibi Tanrı'nın buyruğunu yerine getiriyordu.

Fakat Mary Teyzesi söz konusu olduğunda bunu başaramamıştı. Ölüm çok vakitsiz, teyzesi kalbinde Tanrı'ya yer açamadan gelmişti. İşte bu nedenle, taksi altıya çeyrek kala Bayside Hastanesi'nden ayrılırken Brenda büyük bir başarısızlık duygusunun pençesindeydi. Teyzesi ölmüş, ruhunun kurtulma imkânı artık kalmamıştı. Yeterince ikna edici olamamıştı Brenda. Teyzesinin bir gün daha ömrü olsa, belki başaracaktı.

Taksi bir kilisenin önünden geçiyordu. Gerçi Anglikan kilisesiydi, ama mezhep farkı gözetecek durumda değildi Brenda.

"Durun, ineceğim" demişti sürücüye.

Böylece, sabahın altısında St. Andrew Kilisesi'nde bir sırada otururken bulmuştu kendini Brenda. Başı önde, dudakları kıpır kıpır, iki buçuk saat oturmuştu. Mary Teyzesi için dua etmiş, taksiratının affını dilemişti. Teyzesinin ruhu katlar arasında kalma-

sın; asansör hareketlensin ve aşağı değil, yukarı yönelsin diye yakarmıştı. Nihayet başını kaldırdığında, saat sekiz buçuktu. Kilise hâlâ boştu. Maviye, altın rengine bulanmış sabah güneşi, mozaik gibi süzülüyordu vitraylardan. Gözlerini sunağa çevirdiğinde, İsa'nın başının bir gölge olarak oraya vurmuş olduğunu gördü. Vitraydaki tasvirin izdüşümü olduğunun farkındaydı, ama o an bunu bir işaret gibi görmek istedi. Dualarının kabul olduğuna dair bir işaret.

Mary Teyze kurtulmuştu.

Brenda oturduğu yerden kalkarken açlıktan başı dönüyordu, ama içi şevk doluydu. Bir ruh daha onun çabaları sayesinde nura kavuşmuştu. Ne mutlu ki Tanrı kulak veriyordu yakarışlarına.

St. Andrew Kilisesi'nden ayaklarında buluttan terlikler varmış gibi adeta uçarak ayrılmıştı. Kapının hemen önünde boş bir taksi bekliyordu. Bir işaret daha.

Eve kadar transa girmiş gibi memnuniyet içinde gitmişti.

Kapının önündeki basamakları çıkarken aklında, sakin bir kahvaltıdan sonra hakkı olan uzun bir uyku vardı sadece. Tanrı'nın en sadık kulları için bile istirahat gerekti. Kapısını açtı.

Postacının sabah attığı zarflar yere saçılmıştı. Faturaların yanında kilise bültenleri, bağış çağrıları. Ne kadar çok muhtaç insan vardı dünyada! Zarfları toparlayıp mutfağa doğru yürürken zarfları tek tek taramaya başladı. En altta, üzerinde sadece adı yazan bir zarf vardı. Başka hiçbir şey yoktu, gönderenin adresi bile.

Zarfı açtı, içindeki kâğıdı çıkardı. Daktiloyla yazılmış tek bir satır vardı:

Teyzen eceliyle ölmedi.

Bir dost, diye de imzalanmıştı.

Faturalar ve bültenler Brenda'nın elinden düşüp mutfak zeminine saçıldı. Brenda bir sandalyeye çöktü. Ne açlığı kalmıştı, ne de iç huzuru.

Pencerenin dışında bir gaklama duydu. Bakınca, ağacın dalına bir karganın konmuş, sarı gözleriyle dosdoğru ona bakmakta olduğunu gördü.

Bu da bir işaretti.

13

Frank Zwick, başını ameliyat masasındaki hastadan kaldırıp, "Taze gelini tebrik ederiz" dedi.

Zorunlu on dakikalık el yıkama prosedüründen sonra kollarından sular damlayarak ameliyathaneye adım atmış olan Abby, içerideki Zwick ve iki hemşirenin hınzır sırıtışlarıyla karşılaştı.

"Doktor Hodell'in oltaya takılacağını hiç mi hiç düşünemezdim" dedi hemşirelerden biri, Abby'ye havlu uzatırken. "Demek müzmin bekârlığın da tedavisi varmış. Ne zaman teklif etti, Doktor DiMatteo?"

Abby kollarını steril önlüğe geçirip eldivenleri taktı. "İki gün önce."

"İki gün boyunca bunu sakladınız, öyle mi?"

Abby güldü. "Aniden fikrini değiştirmeyeceğinden emin olmak istedim." *Değiştirmedi de. Hatta birbirimize eskisinden de fazla güveniyoruz şimdi.* Gülümseyerek masaya yaklaştı. Hastaya anestezi yapılmış, çıplak göğsüne açık kahverengi betadin sürülmüştü çoktan. Periferal akciğer nodülünün çıkarılacağı basit bir cerrahi işlemdi. Abby'nin elleri, sayısız operasyonun getirdiği alışkanlıkla hazırlıkları hızlıca tamamladı. Steril bezler serdi. Tokaları tutturdu. Mavi örtüyü gerip başka tokaları tutturdu.

"Büyük gün ne zaman?" diye sordu Zwick.

"Daha konuşmadık." Aslında Mark'la bunu konuşmaktan başka bir şey yapmamışlardı kaç gündür. Düğün kaç kişilik olacak? Kimler davet edilecek? Salon düğünü mü, kır düğünü mü? Kesin karar verdikleri tek bir şey vardı: Balayını deniz kıyısında geçireceklerdi. Hangi deniz, hangi kıyı olduğu fark etmezdi; yeter ki yakınlarda palmiye ağaçları olsundu.

Abby ılık kumları, mavi suları, bir de Mark'ı düşünürken yüzü-

ne geniş bir gülümseme yayıldığını fark etti.

"Mark'ın kafasında kesin tekne vardır" dedi Zwick. "Düğünü teknede yapalım diyecektir."

"Tekne olmaz."

"Tartışılmaz bir karar gibi görünüyor."

Abby hastanın üzerini örtme işlemini tamamladı ve kollarından sular damlatarak ameliyathane kapısından giren Mark'a baktı. O da önlüğünü ve eldivenlerini giyip masada Abby'nin karşısındaki yerine geçti.

Birbirlerine gülümsediler. Sonra Abby neşteri aldı.

Diafon öttü. Hoparlörden bir ses, "Doktor DiMatteo içeride mi?" diye sordu.

"Burada" dedi ameliyat hemşiresi.

"Önlüğü çıkarıp gelmesini söyleyebilir misiniz?"

"Hastayı açmak üzereler, bekleyemez mi?"

Bir sessizlik oldu. Sonra karşı taraf, "Bay Parr, ameliyathaneden çıkmasını istiyor" dedi.

"Ameliyat yapıyoruz burada!" dedi Mark.

"Farkındayız. Doktor DiMatteo'nun buraya gelmesi gerekiyor" diye tekrarladı diafondaki ses. "Acil."

Mark, Abby'ye baktı. "Çık sen. Ben bir stajyer çağırırım."

Abby masadan uzaklaşıp endişeyle önlüğünü çıkardı. Bir terslik vardı. Parr durup dururken, onu ameliyattan çıkarmazdı.

Ameliyathane kapısını açıp sekreterliğe doğru yürürken Abby'nin kalbi çarpmaya başlamıştı.

Jeremiah Parr, bankonun yanında duruyordu. Çevresinde başhemşire ve iki güvenlik görevlisi vardı. Yüzleri asıktı.

"Doktor DiMatteo, bizimle gelir misiniz?" dedi Parr.

Abby güvenlikçilere baktı. İki yanına geçmişlerdi. Başhemşire de bir adım geri atmıştı.

"Ne oluyor?" dedi Abby. "Nereye gidiyoruz?"

"Dolabınıza."

"Anlamıyorum."

"Rutin bir kontrol doktor."

Rutin mutin değil bu. İki yanında iki güvenlikçiyle, Parr'ın peşine düşüp kadın soyunma odasına gitmekten başka seçeneği yoktu Abby'nin. Önce başhemşire girip içerideki personeli dışarı çıkardı. Sonra Parr ve diğerlerine içeri gelmelerini işaret etti.

"Yetmiş iki numaralı dolap mı?" diye sordu Parr.

"Evet."

"Açar mısınız?"

Abby şifreli asma kilidi eline aldı. Kadranını bir kere çevirdikten sonra durup Parr'a baktı. "Önce bana konuyu anlatır mısınız?"

"Sadece kontrol etmek istiyoruz."

"Lise müdürü müsünüz ki dolap araması yapıyorsunuz? Neyin peşinde olduğunuzu söyler misiniz bana?"

"Şu dolabı açar mısınız lütfen?"

Abby bir güvenlikçilere, bir başhemşireye baktı. Hepsi şüpheyle onu izliyordu. *Bunun kaçarı yok,* dedi içinden. *Dolabı açmayı kabul etmezsem, bir şey sakladığımı düşünecekler. Bu manyaklığa son vermenin en iyi yolu dediklerini yapmak.*

Kilidi tuttu, şifreyi çevirdi ve kapağı çekip açtı.

Parr dolaba yaklaştı, peşinden de güvenlikçiler. Abby dolabın kapağını açarken, Parr'ın hemen yanında duruyorlardı.

Dolabın içinde sokak giysileri, stetoskobu, el çantası, nöbet gecelerinde kullandığı çiçekli tuvalet çantası ve viziteye çıkarken giydiği uzun beyaz önlük vardı. İşbirliği yapmasını istemişlerdi, istediklerini verecekti öyleyse. Çiçekli çantanın fermuarını açıp çantayı herkesin içini görebileceği şekilde tuttu. Diş fırçasından tampona ve ağrıkesiciye kadar, kadınların her türlü özel tuvalet malzemesi vardı. Güvenlikçilerden biri kızardı. Bu heyecan ona tüm gün yeterdi. Çantayı kapatıp el çantasını açtı. Oradan da beklenmedik bir şey çıkmadı. Cüzdan, çek defteri, araba anahtarı, başka tamponlar... Kadınlar ve özel eşyaları. Güvenlikçiler biraz mahcupça gözlerini kaçırmaya başlamıştı.

Abby'nin de keyfi yerine gelmişti.

Çantayı yerine bırakıp uzun önlüğü çengelden aldı ve alır almaz bir tuhaflık olduğunu anladı. Eline daha ağır gelmişti. Cebini yoklayınca yuvarlak, pürüzsüz bir şey hissetti. Cam bir tüp. Çıkarıp etiketine baktı.

Morfin sülfat. Tüpün dibinde çok az kalmıştı.

"Onu bana verir misiniz Doktor DiMatteo?" dedi Parr.

Abby başını yavaşça iki yana sallayarak ona baktı. "Cebime nereden girdiğini bilmiyorum."

"Tüpü bana verin."

Abby başka bir şey düşünemeyecek kadar sersemlemiş olduğundan, tüpü teslim etti. "Cebime nasıl girdiğini bilmiyorum" dedi tekrar. "İlk defa görüyorum."

Parr, tüpü başhemşireye verdi. Sonra güvenlikçilere döndü. "Doktor DiMatteo'ya ofisime kadar eşlik edin lütfen."

* * *

"Bu saçmalık" dedi Mark. "Biri Abby'ye tuzak kurdu, hepimiz de bunun farkındayız."

"Hiçbirimiz hiçbir şeyin farkında değiliz" dedi Parr.

"Taciz dört bir koldan devam ediyor işte! Davalar bir yandan, arabaya doldurulan organlar diğer yandan. Şimdi de bu çıktı."

"Bu bambaşka bir şey Doktor Hodell. Burada bir hastanın ölümü söz konusu." Parr, Abby'ye baktı. "Doktor DiMatteo, doğruyu söylerseniz hepimiz için daha kolay olacak."

Adam itiraf istiyordu. Suçu açıkça kabullenmesini istiyordu. Abby, masada oturan Parr'a, Susan Casado'ya ve başhemşireye baktı. Bakamadığı tek kişi Mark'tı. Bakıp onun da gözlerinde kuşku görmekten korkuyordu.

"Tekrar ediyorum" dedi, "hiçbir şey bilmiyorum. Morfinin dolabıma nasıl girdiğini bilmiyorum. Mary Allen'ın nasıl öldüğünü bilmiyorum."

"Ölüm tutanağını siz tuttunuz" dedi Parr. "İki gece önceydi."

"Hemşireler ölü bulmuşlardı."

"O gece siz nöbetteydiniz."

"Evet."

"Bütün gece hastanedeydiniz."

"Elbette; nöbetteydim çünkü."

"Yani Bayan Allen'ın aşırı dozda morfinden öldüğü gece siz hastanedeydiniz. Biz de bugün bunu dolabınızda bulduk." Parr tüpü maun masanın ortasına, sahneye çıkarır gibi koydu. "Kontrol altında tutulan bir madde" dedi. "Üzerinizde bulunması bile ciddi bir durum."

Abby, Parr'a uzun uzun baktı. "Bayan Allen'ın aşırı dozda morfinden öldüğünü söylediniz. Nereden biliyorsunuz?"

"Postmortem ilaç tahlili yapıldı. Tavana vurmuş."

"Hastanın acısını azaltmak amacıyla terapötik dozda morfin veriliyordu."

"Tahlil raporu önümde. Litrede 0,4 miligram. 0,2 miligram bile ölümcül sayılır."

"Bir görebilir miyim?" dedi Mark.

"Buyurun."

Mark laboratuvar raporuna baktı. "Niye postmortem ilaç tahlili yaptırdınız? Kadın terminal kanser hastası."

"Tahlil talimatı verilmiş. Sadece bu kadarını bilseniz yeter."

"Daha bir sürü şey bilmem lazım."

Parr'ın baktığı Susan Casado, "Ölümün doğal yollardan gerçekleşmediği şüphesi mevcuttu" dedi.

"Ne şüphesi?"

"Ama konumuz bu..."

"Ne şüphesi dedim!"

Susan pofladı. "Bayan Allen'ın akrabalarından biri kontrol etmemizi istedi. Ölümün şüpheli olduğuna dair bir not bırakmışlar. Doktor Wettig'e bildirdik, o da otopsi istedi."

Mark, laboratuvar raporunu Abby'ye verdi. Kâğıda bakan Abby, talimatı veren doktor satırında General'in yatık, okunaksız imzasını gördü. Dün saat on birde, Mary Allen'ın ölümünden sekiz saat sonra ilaç taraması talimatı yazmıştı.

"Benim bu olan bitenle bir ilgim yok" dedi Abby. "Morfinin ona nasıl verildiğini bilmiyorum. Laboratuvar hatası olabilir. Hemşire hatası olabilir."

"Ben personelime kefilim" dedi başhemşire. "Narkotik maddeler konusunda çok sıkı kontrollerimiz var. Hepiniz biliyorsunuz. Hemşire hatasından söz edilemez."

"O zaman siz diyorsunuz ki" dedi Mark, "hastaya kasten aşırı doz verildi."

Uzun bir sessizlik oldu. Parr, "Evet" dedi.

"Saçmalıyorsunuz ama! Ben o gece nöbetçi hekim odasında Abby'yle birlikteydim."

"Bütün gece mi?" diye sordu Susan.

"Evet. Onun doğum günüydü, biz de..." Mark boğazını temizleyip Abby'ye baktı. İkisinin de aklından, *Birlikte olduk*, diye geçti. "Kutlama yaptık."

"Bütün gece birlikte miydiniz?" diye sordu Parr.

Mark duraksadı. *Aslında bilmiyor*, dedi Abby içinden. Gelen hiçbir telefonu duymamış, Abby saat üçte kalkıp Mary Allen'ın yanına gittiğinde, bir saat sonra da serum takmak için tekrar kalktığında uyanmamıştı. Sevgilisi için yalan söylemek üzereydi ve Abby, söylerse tutturamayacağını biliyordu; çünkü Mark, onun o gece ne yaptığını bilmiyordu. Parr biliyordu. Hemşirelerden öğrenmişti. Abby'nin yazdığı bütün talimatlarda ve notlarda saat de vardı.

"Mark nöbet odasında, yanımdaydı" dedi Abby, "ama bütün gece uyudu." Mark'a baktı. *Gerçeklerden sapmamamız lazım. Beni ancak gerçekler kurtarır.*

"Peki siz Doktor DiMatteo?" dedi Parr. "Siz hep odada mıydınız?"

"Birkaç kez koğuşlara çağrıldım. Ama zaten biliyorsunuzdur, değil mi?"

Parr başıyla evet dedi.

"Madem her şeyi biliyorsunuz" dedi Mark, "niye böyle bir şey yapmış olacağını da anlatsanıza. Neden kendi hastasını öldürmek istesin?"

"Ötanazi hareketinin sempatizanı olduğu biliniyor" dedi Susan Casado.

Abby ağzı açık, ona baktı. "Nasıl?"

"Hemşirelerle konuştuk. Abby'nin bir keresinde tam olarak..." diyen Susan Casado, elindeki bloknotun sayfalarını çevirdi. "... 'Morfin bunu kolaylaştıracaksa, verelim morfini. Sonu biraz daha çabuk gelecek olsa bile verelim' dediğini söylediler." Susan, Abby'ye baktı. "Bu sözleri sarf ettiniz, değil mi?"

"Bu söylediklerimin ötanaziyle hiç ilgisi yok! Ben orada ağrı kontrolünden söz ediyordum. Hastanın rahat ettirilmesinden söz ediyordum."

"Yani söylediniz mi?"

"Söylemiş olabilirim! Hatırlamıyorum."

"Daha sonra, Bayan Allen'ın yeğeni Brenda Hainey ile bir münakaşa yaşanmış. Bazı hemşireler tanık olmuş. Bayan Speer de." Başını başhemşireye doğru çevirdikten sonra tekrar bloknotuna baktı. "Brenda Haines, teyzesine çok fazla morfin verildiğini öne sürmüş. Doktor DiMatteo itiraz etmiş. Hatta hakaretamiz konuşmuş."

Abby'nin inkâr edemeyeceği bir suçlamaydı bu. Brenda'yla münakaşa etmişti. Hakaretamiz de konuşmuştu. Hepsi dev dalgalar gibi art arda üstünde patlıyordu şimdi. Birbiri ardına vuran dalgalardan nefes alacak, konuşacak fırsat bulamıyordu.

Kapı vuruldu, Doktor Wettig içeri girip kapıyı dikkatle arkasından kapattı. Bir an sessiz kaldı. Masanın ucunda durup Abby'ye baktı. Abby, yeni bir dalganın patlamasını beklerken nefesini tuttu.

"Hiçbir şey bilmediğini söylüyor" dedi Parr.

"Şaşırmadım" dedi Wettig. "Bu olay hakkında gerçekten bir fikriniz yok, değil mi Doktor DiMatteo?"

Abby, General'le göz göze geldi. O donuk mavi gözlere bakması hiçbir zaman kolay olmamıştı. O gözlerde, haddinden fazla güç görürdü, Abby'nin geleceği üzerinde de çok etkili olan bir güç. Ama şimdi korkusuzca gözlerine bakıyor, saklayacak hiçbir şeyi olmadığını ona anlatmak istiyordu.

"Ben hastamı öldürmedim" dedi. "Size yemin ederim."

"Böyle diyeceğinizi tahmin etmiştim." Wettig elini önlüğünün cebine sokup şifreli bir asma kilit çıkardı, küt diye masaya bıraktı.

"Bu nedir?" diye sordu Parr.

"Doktor DiMatteo'nun dolap kilidi. Şu yarım saatte şifreli kilit hakkında hiç bilmediğim bir sürü şey öğrendim. Çilingir çağırdım. 'Yaylı model, açılması çok kolaydır' dedi. Sertçe vurduğunda açılıyormuş. Arkasında da bir kod yazarmış. Çilingirlik ruhsatına sahip herhangi biri bu kodu vererek şifresini öğrenebilirmiş."

Parr asma kilide baktıktan sonra omuz silkti. "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz ki. Elimizde hâlâ ölü bir hasta var. Bir de bu." Morfin tüpünü işaret etti.

"Zorunuz ne sizin?" dedi Mark. "Ne döndüğünü anlamıyor musunuz? İmzasız bir mektup. Dolabına yerleştirilmiş boş morfin tüpü. Biri tuzak kuruyor işte."

"Amacı ne?" dedi Susan.

"Abby'nin itibarını gölgelemek. Hastaneden kovdurmak."

Parr homurdandı. "Sırf Doktor DiMatteo'nun kariyerini baltalamak için birinin cinayet işlediğini mi söylüyorsunuz gerçekten?"

Mark cevap verecek oldu, ama sonra çenesini tuttu. Saçma bir fikirdi, hepsi de bunun farkındaydı.

"Komplo teorilerinin uzak ihtimaller olduğunu siz de kabul edersiniz herhalde Doktor Hodell" dedi Susan.

"Şimdiye kadar başıma gelenlere kıyasla çok da uzak ihtimaller değil" dedi Abby. "Victor Voss'un şimdiye kadar yaptıklarını düşünsenize. Adam dengesiz. Yoğun bakım ünitesinin ortasında üstüme saldırdı. Tam bir ruh hastası gibi arabama kanlı hayvan bağırsakları doldurdu. Dava üstüne dava açtırıyor. Şimdiden iki dava oldu. Bu daha başlangıç herhalde."

Bir sessizlik oldu. Susan, Parr'a baktı. "Haberi yok mu?"

"Yok herhalde."

"Neden haberim yok?" diye sordu Abby.

"Öğleden sonra Hawkes, Craig ve Sussman Hukuk Bürosu'ndan telefon geldi" dedi Susan. "Hakkınızda açılan iki dava da geri çekilmiş."

Abby irkildi. "Anlamıyorum" diye mırıldandı. "Neyin peşinde bu Voss? Neyin peşinde?"

"Victor Voss sizi taciz etmeye çalışmış olsa bile, artık vazgeçmiş anlaşılan. Bu olayın Voss'la bir bağlantısı yok."

"Başka nasıl açıklayacağız o zaman?" diye sordu Mark.

"Kanıtlara bakın." Susan, tüpü işaret etti.

"Tanık yok, hastanın ölümüyle bu tüpü ilişkilendirecek bir bulgu yok."

"Yine de hepimiz aynı sonuca varıyoruz herhalde."

Sessizlik boğucuydu. Abby, Mark dahil kimsenin onunla göz göze gelmek istemediğini fark etti.

Nihayet Wettig konuştu. "Ne yapalım diyorsun Parr? Polisi mi çağıralım? Gazetelere manşet mi olalım?"

Parr duraksadı. "Şimdi biraz erken tabii..."

"Doktor DiMatteo'yu itham ediyorsan gerekeni yap, yoksa suçlamanı geri çek. Onu töhmet altında bırakamazsın."

"Tanrı aşkına General, bir de polisi karıştırmayalım" dedi Mark.

"Eğer bu olaya cinayet diyorsanız, o zaman polisi de bir güzel karıştıracaksınız" dedi Wettig. "Birkaç gazeteci de çağıracaksınız. Halkla ilişkiler ofisi ne güne duruyor? Onlara da heyecan gelir biraz. Her şeyi apaçık ortaya serin. En iyisi de bu değil mi?" Parr'ın gözlerinin içine baktı. "Madem bu bir cinayettir diyorsun..."

General meydan okuyordu.

Parr yelkenleri suya indirdi. Boğazını temizleyip Susan'a, "Cinayet olduğundan kesin emin olamayız" dedi.

"Kesin emin olsanız çok iyi edersiniz" dedi Wettig. "Polisi aradıktan sonra bu işin acabası kalmaz."

"Soruşturma devam ediyor" dedi Susan. "Servisteki başka hemşirelerle de görüşmemiz lazım. Belki gözden kaçan bir şeyler olmuştur."

"Görüşün bakalım" dedi Wettig.

Bir sessizlik daha oldu. Yine kimse Abby'ye bakmıyordu. İstenmeyen kadın olarak görünmezlik pelerinine bürünmüştü adeta.

Abby konuşunca hepsi irkildi. O bile kendi sesini tanıyamadı; sakin ve kendinden emin bir yabancının sesi gibiydi. "Müsaadenizle hastalarıma dönmek istiyorum" dedi.

Wettig başını salladı. "Tamam."

"Durun" dedi Parr. "Görevine geri dönemez."

"Hiçbir şey kanıtlayamadınız" dedi Abby sandalyeden kalkarken. "General doğru söylüyor. Kanıtlayamadığınız bir iddiayla beni töhmet altında bırakamazsınız."

"Tartışılmayacak bir iddiamız var" dedi Susan. "Denetim altında tutulan bir madde bulundurmak. Morfini nasıl elde ettiğinizi bilmiyoruz doktor, ama dolabınızdan çıkmış olması bile ciddi bir suçtur." Parr'a baktı. "Başka seçeneğimiz yok. Sorumlu tutulma ihtimali çok yüksek. Hastalarından birine en ufak bir şey olursa ve insanlar bu morfin meselesini bildiğimizi öğrenirlerse, biteriz." Wettig'e döndü. "Uzmanlık programınızın itibarı da yerle bir olur General."

Susan'ın sözleri tam yerini bulmuştu. Sorumluluk, hepsinin gözünü korkutan bir şeydi. Diğer tüm doktorlar gibi Wettig de avukatlardan, davalardan hiç hoşlanmazdı. Bu sefer itiraz etmedi.

"Ne demek bu?" diye sordu Abby. "Kovuyor musunuz beni?"

Parr, kararın verildiğini ve toplantının bittiğini belli etmek için ayağa kalktı. "Doktor DiMatteo, ikinci bir emre kadar açığa alındınız. Koğuşlara çıkmayacaksınız. Hastalara yaklaşmayacaksınız. Anlaşıldı mı?"

Anlamıştı. Çok iyi anlamıştı.

14

Yakov annesini yıllardır rüyasında görmemiş, aylardır aklına bile getirmemiş olduğu için, denizdeki on üçüncü gününde, annesinin kokusunu bile alabileceği kadar canlı bir rüyayla uyanınca allak bullak oldu. Rüya dağılırken, annesinden geriye tebessümü kaldı. Bir de yanağına düşmüş bir tutam sarı saç ve etten kemikten, gerçek olmayan Yakov'muş gibi onu delip geçen, uzaklara bakan yeşil gözler. Kadının yüzü o kadar tanıdıktı ki, onun annesi olabileceğini düşünmüştü. Onu hatırlamak için yıllarca çok uğraşmıştı, ama yüzünü bir türlü çıkaramamıştı. Yakov'da ne fotoğrafı vardı, ne de anıları. Fakat belli ki annesinin yüzünün hatırasını beyninin karanlık ama verimli topraklarında bir tohum gibi yıllarca saklamıştı. Nihayet çiçek açmıştı o tohum dün gece.

Hatırlamıştı o güzel kadını.

* * *

Akşamüstü çarşaf gibi düzleşen deniz, havanın kurşuni rengine büründü. Güvertede durup küpeşteden bakan Yakov, denizin nerede bittiğini, gökyüzünün nerede başladığını kestiremiyordu. Kocaman gri bir akvaryumda yol alıyorlardı adeta. Aşçıdan fırtınanın yaklaştığını, yarın kimsenin çorba ve ekmek dışında bir şey yiyemeyeceğini duymuştu. Ama bugün deniz sakin, hava ağırdı, yağmur kokuyordu. Yakov nihayet Aleksey'i yatağından kalkıp gemiyi dolaşmaya ikna etti.

İlk olarak Cehennem'e, makine dairesine indiler. Gümbürtülü karanlıkta bir süre dolandıktan sonra Aleksey, mazot kokusunun midesini bulandırdığını söyledi. Aleksey'in midesi bir bebeğinki gibiydi, devamlı kusuyordu. Oradan kaptan köşküne çıktılar, ama

ne kaptanın, ne de seyir subayının onlarla sohbet edecek zamanı vardı. Yakov, kaptan köşkünün devamlı misafiri olduğunu gösterip böbürlenemedi bile.

Ardından mutfağa indilerse de, aşçı keyifsiz bir günündeydi; bir kuru ekmek bile ikram etmedi onlara. Kıç tarafta kalan, kimsenin görmediği yolculara yemek hazırlıyordu. Hiçbir şeyi beğenmediklerinden yakındı; çok zaman ve ilgi istediklerini söyledi. Tepsiye homurdanarak bir şişe şarap ve iki kadeh koyup servis asansörüne sürdü. Düğmesine basıp yukarıya, özel kamaraya yolladı. Sonra üzerinde bir tavanın cızırdadığı, tencerelerin kaynadığı ocağa döndü. Tencerelerden birinin kapağını kaldırınca, tereyağında pişen soğan kokusu içeri yayıldı. Tencereyi tahta kaşıkla karıştırdı.

"Soğanı ağır ateşte pişireceksin" diye açıkladı. "İçindeki şeker açığa çıkar. İyi yemek yapmak için sabır lazım, ama bugünlerde kimsenin sabrı yok. Herkes her şey hemen olsun istiyor. At mikrodalgaya gitsin! Kösele kemiririm daha iyi." Tencerenin kapağını kapatıp tavanınkini açtı. İçinde her biri çocuk yumruğu kadar ufak, altı tane kuş kızarıyordu. "Cennetten gelme şu lokmalara bakın" dedi.

"Tavuğun bu kadar küçüğünü görmemiştim" dedi şaşkın Aleksey.

Aşçı güldü. "Bıldırcın onlar enayi."

"Biz niye hiç bıldırcın yemiyoruz?"

"Kıç kamarada değilsiniz de ondan." Aşçı, dumanı tüten kuşları servis tabağına dizip kıyılmış maydanozla süsledi. Sonra bir adım geri çekilip kızarmış, terli yüzüyle eserine baktı. "Artık buna edecek laf bulamazlar" deyip servis tabağını boş dönmüş olan asansöre yerleştirdi.

"Ben acıktım" dedi Yakov.

"Sen hep açsın. Git bir dilim ekmek kes. Bayatlamıştır, ama kızartabilirsin."

İki oğlan çekmeceleri karıştırıp ekmek bıçağını buldu. Aşçı doğru söylemişti; ekmek bayat ve sertti. Yakov sol bileğiyle bastırdığı somundan iki dilim ekmek keserek, kızartma makinesine götürdü.

"Bak her yere ekmek kırıntısı döktün" dedi aşçı. "Toplayın onları."

"Sen toplasana" dedi Yakov, Aleksey'e.

"Ben mi döktüm? Sen döktün."

"Ben ekmekleri kızartacağım."

"Bana ne, ben mi döktüm?"

"Kızartmam seninkini görürsün."

"Biriniz toplayın çabuk!" diye böğürdü aşçı.

Aleksey hemen yere çöküp kırıntıları toplamaya başladı.

Yakov dilimlerden birini ekmek kızartma makinesine koyduğu sırada, içinden gri bir tüy yumağı fırlayıp yere atladı.

"Fare!" diye çığlığı bastı Aleksey. "Fare var!"

Yakov'un bir köşeden kovaladığı, diğer köşeden de aşçının tencere kapağını üzerine fırlattığı fare, Aleksey'in ayaklarının arasında dolaşmaya başladı. Bir ara dizine kadar tırmandıysa da, çocuğun canhıraş yaygarasını duyunca hemen çark etti. Yere atlayıp bir dolabın arkasında gözden kayboldu.

Ocakta bir şey yanıyordu. Aşçı küfrederek koşup ateşi kapattı. Tereyağında özenle pişirdiği soğanları tencerenin dibinden kazırken sürekli küfretti. "Mutfağımda bir fare ha! Şuraya bak, hepsi yanmış. İşin yoksa baştan yap. Lanet olası fare!"

"Ekmek kızartma makinesinden çıktı" dedi Yakov. Farenin makinede çırpındığını, dolandığını düşününce midesi kalktı.

"Bok içinde bırakmıştır" dedi aşçı. "Mendebur hayvan."

Yakov çekinerek makinenin içine baktı. Başka fare yoktu, ama bir sürü kahverengi noktacıklar görülüyordu.

Kırıntıları silkelemek için makineyi lavaboya doğru kaydırdı.

Aşçı arkasından bağırdı: "Oğlum aptal mısın? Ne yapıyorsun?"

"Makineyi temizleyeceğim."

"Lavabo su dolu! Makinenin de fişini çekmemişsin! Ucundan suya değse çarpılıp kömür olursun. Kimse öğretmedi mi sana?"

"Mişa Dayı'nın ekmek kızartma makinesi yoktu."

"İlle kızartma makinesi olacak diye bir şey yok. Elektrikli alet suya sokulmaz. Senin de kafan hiç çalışmıyor." Kollarını açıp onları kapıya doğru kışkışladı. "Çıkın bakayım dışarı, ayağımın altında dolaşmayın."

"Ama karnım aç" dedi Yakov.

"Yemek saatini bekleyin herkes gibi!" Başka bir tavaya yeni tereyağı koydu. Yakov'un hâlâ dikildiğini görünce hırladı: "Git diyorum sana!"

Çocuklar sıvıştı.

Üşüyene kadar güvertede oynadılar. Sonra tekrar kaptan köşkünü yokladılar, ama oradan da kovuldular. İkisinin de canı sıkılıyordu; gemide kimseyi rahatsız etmeyecekleri, kimsenin de onları rahatsız etmeyeceği bir yer vardı. Burası Yakov'un gizli yeriydi, ama bir kereliğine olsun bebek gibi zırlamayıp akıllı uslu du-

rursa, ödül olarak Aleksey'e gösterecekti. Gemiyi keşfe çıktığının üçüncü gününde, makine dairesine giden koridordaki kapalı kapı dikkatini çekince bulmuştu burayı. Kapıyı açınca, arkasında merdiven boşluğu olduğunu görmüştü.

Harikalar Diyarı.

Boşluk üç kat yüksekliğindeydi. Döner merdivenle çıkılan ikinci katta ince metalden bir köprü vardı, üzerinde zıplayınca sallanıyordu. Köprüden kıç tarafa giden mavi kapı hep kapalı durduğu için Yakov artık bunu zorlamaktan vazgeçmişti.

Üst kata tırmandılar. Yerden o kadar yükselmişlerdi ki, birkaç kere zıplayarak Aleksey'in ödünü koparmak çocuk oyuncağıydı.

"Yapmasana!" diye bağırdı Aleksey. "Sallanıyor."

"Sallanacak zaten. Harikalar Diyarı gibi oğlum. Hoşuna gitmedi mi?"

"Ben Harikalar Diyarı falan istemiyorum!"

"Sen zaten hiçbir şey istemiyorsun." Yakov'a kalsa daha zıplardı ama, Aleksey sinir krizinin eşiğine gelmişti. Bir eliyle korkuluğu sımsıkı kavramış, diğeriyle Şuşu'yu göğsüne bastırmıştı.

"Aşağı inmek istiyorum" diye sızlandı Aleksey.

"Aman iyi be."

Merdivenlerden tangır tungur aşağı indiler. Zeminde basamakların altına geçip bir süre oynadılar. Aleksey bir parça ip bulup ucunu birinci katın korkuluk demirine bağladı. İpe tutunup maymun gibi ileri geri sallandı. Ama ayağı yerden sadece bir karış yukarıda kaldığı için heyecan vermedi.

Sonra Yakov ona merdiven altında bir köşeye atılmış boş kasayı gösterdi. Beraber içine girdiler. Talaşların arasında yatıp Cehennem'den gelen makine gürültüsünü dinlediler. Gemiyi beşik gibi sallayan engin ve karanlık deniz, burada çok yakınlarındaydı.

"Burası benim gizli yerim" dedi Yakov. "Ama kimseye anlatmayacaksın. Yemin et."

"Neyini anlatayım? İğrenç bir yer burası. Hem soğuk hem ıslak. Kesin fare de vardır burada. Belki de fare boklarının içinde yatıyoruz."

"Burada fare boku falan yok."

"Nereden biliyorsun? Hiçbir şey görünmüyor ki."

"Beğenmediysen çık o zaman dışarı." Yakov, talaşların içinden Aleksey'e tekme attı. *Salak Aleksey.* Kabahat ondaydı ki Aleksey'i buraya getirmişti. Her yere pis oyuncak köpeğiyle giden bir salakla maceraya mı atılınırdı? "Defol git! Hiç eğlenceli değilsin."

"Nasıl döneceğim geri?"

"Bir de yol mu göstereceğim sana?"

"Beni buraya sen getirdin, sen götüreceksin."

"Götürmeyeceğim."

"Hemen geri götür beni, yoksa herkese fare boku dolu kasaya girip oturduğunu anlatırım." Aleksey, talaşları Yakov'un suratına saça saça kasadan çıkmaya çalışıyordu. "Hele beni geri götürme..."

"Sus çabuk!" diyen Yakov, Aleksey'i gömleğinden yakalayıp içeri çekti. Talaşların içine yuvarlandılar.

"Geri zekâlı!" dedi Aleksey.

"Sus, dinle!"

"Neyi?"

Yukarıda bir kapı gıcırdayarak kapandı. Köprü sallanıyordu; her ayak sesi, madeni boşlukta binlerce yankıya dönüşüyordu.

Yakov kasanın kenarına gidip yukarıdaki köprüye baktı. Biri mavi kapıyı vuruyordu. Az sonra kapı açıldı, sarışın bir kadın hemen içeri girip kayboldu. Kapı arkasından kapandı.

Yakov kasanın içine geri döndü. "Nadiya'ymış."

"Orada mı hâlâ?"

"Hayır, mavi kapıdan girdi."

"Ne var orada?"

"Bilmiyorum."

"Hani kâşiftin sen?"

"Hani geri zekâlıydın sen?" Yakov bir tekme daha savurdu, ama bu tekmenin talaşları havaya savurmaktan başka bir etkisi olmadı. "Kapı hep kilitli. Biri oturuyor içeride."

"Nereden biliyorsun?"

"Nadiya kapıyı çaldı, açtılar."

Dışarı çıkmaktan şimdilik vazgeçen Aleksey, kasanın dibine döndü. "Bıldırcın yiyenler bunlar."

Yakov şişeyle kadehlerin durduğu tepsiyi, tereyağında kavrulan soğanları, nar gibi kızarmış bıldırcınları düşündü. Aniden midesi guruldadı.

"Dinle bak" dedi Yakov. "Midemden acayip sesler çıkarabiliyorum." Göbeğini iyice içine çekip hızla şişirdi. Başlayan gurultu senfonisini kim duysa etkilenirdi.

Aleksey ise sadece, "İğrençsin" dedi.

"Sen de her şeyden iğreniyorsun. Ne oldu sana anlamadım ki..."

"İğrenç şeyleri sevmiyorum."

"Eskiden seviyordun."

"Artık sevmiyorum."

"Hep o Nadiya yüzünden değil mi? Seni yumuşak, vıcık vıcık bir şey yaptı. Ona âşıksın."

"Değilim."

"Âşıksın işte."

"Değilim!" Aleksey, Yakov'un suratına bir avuç talaş fırlattı. Çocuklar bir anda kasanın bir duvarından diğerine çarparak, birbirlerine küfürler savurarak boğuşmaya başladılar. Sonra Aleksey Şuşu'yu elinden düşürdü ve karanlıkta talaşları havalandırarak köpeğini aramaya başladı. Yakov da zaten boğuşmaktan sıkılmıştı.

Böylece ikisi de durdu.

Bir süre sessizce yan yana yattılar. Aleksey, Şuşu'yu göğsüne bastırıyor, Yakov ise midesinden daha başka iğrenç sesler çıkarmaya uğraşıyordu. Az sonra bundan da sıkıldı. Can sıkıntısı, motorların monoton homurtusu ve denizin sallantısı ikisini de uyuşturmuştu.

Aleksey, "Ben ona âşık değilim" dedi.

"Umurumda değil."

"Ama öbür çocuklar ondan hoşlanıyor. Onun hakkında neler konuştuklarını fark etmedin mi?" Aleksey bir an durdu, sonra ekledi: "Ama kokusu hoşuma gidiyor. Kadınlar farklı kokuyor. Yumuşacık."

"Yumuşak diye bir koku olmaz ki."

"Olur. Bir kadın öyle kokuyorsa, dokunduğun zaman yumuşak olacağını da biliyorsun. Bir şekilde anlıyorsun işte." Aleksey, Şuşu'yu okşadı. Yakov, Aleksey'in elinin eprimiş kumaşta çıkardığı hışırtıyı duyabiliyordu.

"Annem de öyle kokardı" dedi Aleksey.

Yakov rüyasını, rüyasındaki kadını ve tebessümünü hatırladı. Yanağına dökülen sarı saç tutamını gördü. Aleksey doğru söylüyordu aslında. Rüyasında annesinden gerçekten de yumuşaklık esansı yükseliyordu.

"Bana inanmayacaksın ama hatırlıyorum" dedi Aleksey. "Annemin hayal meyal hatırladığım tarafları var."

Yakov gerinince ayakları kasanın öbür duvarına değdi. *Uzadım mı*, diye düşündü. *Keşke. Keşke şu kasaya sığmayacak kadar uzasam.*

"Sen hiç anneni düşünmüyor musun?" diye sordu Aleksey.

"Hayır."

"Hatırlamazsın ki zaten."

"Çok güzel olduğunu hatırlıyorum. Yemyeşil gözleri vardı."

"Nereden bileceksin? Mişa Dayı, annenin seni bebekken terk ettiğini söyledi."

"Dört yaşındaydım. Bebek değildim."

"Annem gittiğinde ben altı yaşındaydım, ama hiçbir şey hatırlamıyorum neredeyse."

"Gözleri yeşildi diyorum sana."

"Tamam, gözleri yeşildi. Başka?"

Bir kapı tangırtısı gelince sustular. Yakov, kasanın ağzına doğru yükselip yukarı baktı. Yine Nadiya'ydı. Mavi kapıdan çıkmış, köprüyü geçiyordu. Ön kapıdan geçip gözden kayboldu.

"Ben sevmiyorum onu" dedi Yakov.

"Ben seviyorum. Keşke benim annem olsa."

"Çocukları sevmiyor ki."

"Mişa Dayı'ya hayatını bize adadığını söyledi."

"İnandın mı?"

"Doğru olmasa niye söylesin?"

Yakov bir cevap aradı, ama bulamadı. Bulsa bile, Aleksey'e bir şey ifade etmeyecekti. *Salak Aleksey. Herkes salak. Nadiya hepsinin gözünü boyadı.* On bir oğlan da ona âşıktı. Yemekte yanına oturmak için kavga ediyorlardı. Onu izliyor, inceliyor, köpek yavruları gibi kokluyorlardı. Akşamları ranzalarına çekilince, Nadiya öyle, Nadiya böyle diye konuşup duruyorlardı: Nadiya hangi yemeği seviyor, o öğlen ne yedi, kaç yaşında, gri eteğinin altına ne renk don giyiyor... Herkesin gıcık kaptığı Gregor'un Nadiya'nın sevgilisi olup olmadığını uzun uzadıya tartışmışlar, oybirliğiyle olmadığına karar vermişlerdi. Kadın anatomisine dair bildiklerini uç uca eklemişler, ergen çocuklar küçüklere tampon denen şeyin ne olduğunu, nereye nasıl yerleştirildiğini ağızlarından salyalar saçarak anlatmışlardı; böylece ufaklıklar, kadınları karanlık ve esrarlı delikleri olan yaratıklar gibi görmeye başlamışlardı. Bunları dinledikçe Nadiya'ya ilgileri artıyordu.

Yakov da Nadiya'ya ilgi duyuyordu, ama onu sevdiği için değil, ondan korktuğu için.

Hepsi o kan tahlilleri yüzündendi.

Denize çıktıklarının dördüncü gününde, oğlanların öğürmeleri, kusmaları henüz dinmemişken, Gregor ile Nadiya ellerinde şırıngalar ve tepsilerle gelmişlerdi. "Sinek ısırığı kadar acıtacak" demişlerdi. "Yolda hastalığa yakalanmadığınızı kanıtlamak için tahlil yapmamız lazım. Tahlil raporu olmazsa kimse sizi evlat edinmez." İkisi dalgalı denizde sallana sallana, tepsilerdeki cam tüp-

leri şangırdatarak bir çocuktan diğerine geçmişlerdi. Nadiya'nın midesi bulanıyordu sanki. Kanları Gregor alıyordu. Yatağına geldikleri çocuğa adını soruyor, bir plastik bilekliğe numara yazıp koluna takıyorlardı. Sonra Gregor çocuğun koluna kalın bir lastik hortum bağlayıp, damarlar çıksın diye bir iki şaplak atıyordu. Çocukların bazıları ağladığı için, Gregor kanı alırken Nadiya ellerini tutup onları sakinleştirmeye çalışıyordu.

Sakinleştiremediği tek çocuk Yakov olmuştu. Ne kadar uğraştıysa da oğlanı yerinde tutmayı başaramamıştı. Yakov koluna iğne batırılmasını istemediğini, Gregor'a indirdiği tekmeyle gayet net ortaya koymuştu. O zaman da Nadiya'nın gerçek yüzünü görmüştü. Kadın Yakov'u tuttuğu gibi yatağa bastırmış, kolunu bükerek kımıldamamasını sağlamıştı. Gregor kanı çekerken, Nadiya gözlerini Yakov'un gözlerinden ayırmamış, iğnenin ucu deriyi delip tüpü koyu kırmızı kanla doldururken usulca, hatta tatlılıkla bir şeyler söylemişti. Nadiya'nın sesini duyan diğerleri, Yakov'u sakinleştirmeye çalıştığını sanmışlardı. Fakat Nadiya'nın soluk gözlerine bakan Yakov bambaşka bir şey görmüştü.

Daha sonra Yakov plastik bilekliği ısırarak koparıp atmıştı.

Aleksey'in bilekliği duruyordu. 307 numara. Sağlıklı olduğunun işareti.

"Sence çocuğu var mıdır?" diye sordu Aleksey.

Yakov titredi. "Umarım yoktur" deyip kasanın ağzına doğru emekledi. Yukarı bakınca boş demir köprüyü, yılankavi merdiveni gördü. Mavi kapı her zamanki gibi kapalıydı.

Üzerinden talaşları silkeleyerek, saklandıkları yerden çıktı. "Ben acıktım" dedi.

* * *

Aşçının dediği çıktı ve boğucu, basık hava, akşamüstü yerini kuvvetli rüzgâra bıraktı. Fırtına çıkmadı, ama deniz çocukları da, büyükleri de kamaralarına kapatacak kadar kabardı. Aleksey de ranzasına adeta demir atmıştı. Ne olursa olsun yatağından çıkmayacaktı; dışarısı soğuk ve yağmurluydu; zemin sallanıyordu ve Yakov'un o çok bayıldığı karanlık ve nemli köşelere gitmeye hiç niyeti yoktu. Aleksey yatağından memnundu. Battaniyeyi burnuna kadar çekmeyi seviyor, yatakta dönünce veya kımıldanınca yüzüne vuran ılık havadan hoşlanıyor, yastığında duran Şuşu'nun kokusunu alınca mutlu oluyordu.

Yakov sabah boyunca Aleksey'i yatağından kaldırmaya, Hari-

kalar Diyarı'na bir daha gitmek için kandırmaya uğraştı. Nihayet vazgeçip yalnız çıktı. Fikrini değiştirmiş midir diye birkaç kez gelip baktıysa da, Aleksey sabahtan akşama kadar uyudu.

* * *

Gece ansızın uyanan Yakov, bir değişiklik olduğunu fark etti. Önceleri ne olduğunu kavrayamadı. Belki hava sakinlemişti. Geminin pek sallanmadığını hissetti. Sonra değişikliğin motorlarda olduğunu anladı. Sonu gelmeyen sarsıntının yerini hafif bir mırıltı almıştı.

Yatağından çıkıp Aleksey'in yanına gitti ve çocuğu sarstı. "Kalksana" diye fısıldadı.

"Git başımdan."

"Dinle! Gemi durmuş."

"Bana ne?"

"Gidip bakacağım ben. Hadi sen de gel."

"Uyuyorum."

"Bütün gün uyudun zaten. Karayı görmek istemiyor musun? Karaya gelmiş olmalıyız. Gemi denizin ortasında niye dursun?" Yakov, Aleksey'in üzerine iyice eğilerek tatlı dille aklını çelmeye uğraştı. "Işıkları görürüz belki. Amerika'yı görürüz. Gelmezsen göremezsin ama."

Aleksey iç geçirdi, ne yapacağına karar veremeden yatağında biraz döndü.

Yakov son kozunu oynadı. "Akşam yemeğinden bir tane patates aşırdım" dedi. "Benimle yukarı gelirsen sana veririm."

Aleksey öğlen de, akşam da ağzına lokma koymamıştı. Patates cennet meyvesi gibi geldi. "Tamam, tamam" diyerek doğruldu, ayakkabılarını bağlamaya başladı. "Hani patates?"

"Önce yukarı çıkacağız."

"Çok pisliksin Yakov."

Ranzalarında uyuyan çocukların yanından parmak uçlarına basa basa geçip, merdiveni tırmanarak güverteye çıktılar.

Dışarıda hafif bir esinti vardı. Küpeşteden eğilip ufukta şehrin ışıkları görmeye çalıştılar, ama çizgisi bile görünmeyen ufukta yıldızlardan başka ışık yoktu.

"Ben bir şey göremiyorum" dedi Aleksey. "Hadi ver patatesi."

Yakov hazineyi cebinden çıkardı. Aleksey oracığa çömelip soğuk patatese aç bir hayvan gibi yumuldu.

Yakov dönüp kaptan köşküne baktı. Camından, radar ekranı-

nın yaydığı yeşil ışık ve nöbet tutan birinin silueti görülüyordu. Seyir subayı. Ne görüyordu acaba tek başına beklediği kartal yuvasından?

Aleksey patatesi bitirmişti. Ayağa kalkıp, "Ben yatmaya gidiyorum" dedi.

"Mutfağa gidip başka yiyecek bakabiliriz."

"Bir fare daha görmek istemiyorum." Aleksey el yordamıyla ilerlemeye başladı. "Hem üşüdüm de."

"Ben üşümedim."

"Sen kal o zaman burada."

Tam merdivenin başına vardıklarında, bazı çatırtılar işittiler. Güverte bir anda ışıkla doldu. Gözleri kamaşan çocuklar oldukları yerde kaldılar.

Yakov, Aleksey'i elinden tutup kaptan köşküne giden basamakların altına çekti; orada çömelip basamakların arasından baktılar. Sesler duydular ve iki adamın projektörlerin altına doğru yürüdüğünü gördüler. İkisi de beyaz tulum giymişti. Birlikte eğilip bir şeye asıldılar. Bir kapak sürtünerek açılırken metal cayırtısı koptu. Açılan kapaktan da mavi bir ışık fışkırıyordu. Projektörlerin altında mavi ışık kan donduran bir gözbebeği gibi parıldadı.

"Hay ben böyle tamirciyi!" dedi adamlardan biri. "Hayatta düzeltemezler bunu."

İki adam doğrulup uzaktan gelen gök gürültüsüne kulak kabarttılar.

Yakov da yukarı baktı. Gök gürültüsü yaklaşıyordu. Artık gümbürtü gibi de değildi, ritmik bir sese dönmüştü. İki adam projektörlerin altından çekildi. Ses tam tepelerine kadar geldi ve havayı hortum gibi karıştırdı.

Aleksey elleriyle kulaklarını kapatıp iyice büzüldü. Yakov büzülmedi. Helikopterin ışıklı alana doğru alçalıp güverteye inişini gözlerini kırpmadan seyretti.

Tulumlu adamlardan biri, iki büklüm eğilerek helikoptere doğru seğirtti. Kapısını ardına kadar açtı. Yakov içeriyi göremiyordu, tam karşısında merdivenin direği vardı. Karanlıktan usulca çıkıp direğin gerisini görebileceği kadar güvertede ilerledi. İçeride pilottan başka bir erkek yolcu görebildi.

"Hey!" diye bir ses geldi yukarıdan. "Evladım!"

Yakov yukarıya bakınca, seyir subayının kaptan köşkünden kendisine seslenmekte olduğunu gördü.

"Ne işin var oğlum orada? Çabuk yukarı çık başına bir şey gelmeden! Fırla!"

Tulumlu adam da çocukları görmüş ve onlara doğru yönelmişti. Pek memnun olmadığı belliydi.

Yakov merdivenleri koşar adım tırmandı, hemen peşinden de panik halindeki Aleksey.

"Hiç mi aklınız çalışmıyor, helikopter inerken güverteye çıkılır mı?" diye bağırdı seyir subayı. Aleksey'in kıçına bir şaplak atıp ikisini de dümen mahalline çekti. İki sandalye gösterdi. "Oturun ikiniz de."

"İzliyorduk sadece" dedi Yakov.

"Bir kere sizin yatakta olmanız lazım."

"Ben uyuyordum zaten" diye vızıldadı Aleksey. "Bu zorla kaldırdı beni."

"O helikopterin pervanesi kafana çarpsa ne olur biliyor musun? Ha, biliyor musun?" Seyir subayı, eliyle Aleksey'in incecik boynunu keser gibi yaptı. "Bu olur. Koparıverir kafanı. Her yer de kan revan olur. Fıskiye gibi. Dalga mı geçiyorum sanıyorsunuz? Ben bile burnumu uzatmıyorum güverteye helikopter inerken. Ha yok siz kafamız koparsa kopsun diyorsanız, buyurun ben mâni olmayayım."

Aleksey hıçkırarak, "Ya ben zaten uyumak istiyordum!" diye ağladı.

Helikopter tekrar kükreyince dönüp baktılar. Gökyüzüne yükselirken pervanesinin rüzgârıyla adamların üzerindeki tulumların dalgalandığını gördüler. Helikopter yavaş yavaş doksan derece döndükten sonra havada süzüldü ve karanlık geceye karıştı. Gürültüsü, uzaklaşan fırtına gibi uzun süre gökyüzünden silinmedi.

"Nereye gidiyor?" diye sordu Yakov.

"Ben nereden bileyim?" dedi seyir subayı. "Helikopter yaklaşırken haber veriyorlar, geminin başını rüzgâra verip duruyorum, o kadar." Kumanda panelindeki düğmelerden birini çevirdi.

Işıklar aniden söndü. Güverte yine karanlığa gömüldü.

Yakov burnunu pencereye dayadı. Helikopter gürültüsü kesilmişti. Dört bir yanda denizin karanlığından başka bir şey yoktu.

Aleksey hâlâ ağlıyordu.

"Sus bakalım artık" dedi seyir subayı. Aleksey'in omzuna bir şaplak attı. "Koskoca adamsın. Karı gibi ağlanır mı?"

"Peki helikopter niye geliyor?" diye sordu Yakov.

"Bir şey almaya."

"Neyi almaya?"

"Ne bileyim ben? Dur diyorlar duruyorum."

"Kim?"

"Kıç kamaradaki yolcular." Yakov'u camın önünden çekip kapıya doğru itekledi. "Hadi yatağınıza bakayım! İşim gücüm var benim."

Yakov, Aleksey'in peşinden kapıya doğru yürürken gözü radar ekranına takıldı. O ekranın başında, daireler çizerek dönen parlak çizginin karşısında birçok defa dalıp gitmişti. Şimdi de yine önünde durmuş, parlak çizginin daire içinde tur atmasına bakıyordu. Ekranın kenarındaki küçük, beyaz bir noktayı o zaman fark etti.

"Bu başka bir gemi mi?" diye sordu. "Şu ekranda görünen." Tam işaret ettiği sırada üzerinden çizgi geçen nokta iyice parladı.

"Ya ne olacaktı? Hadi git işine."

Çocuklar dışarı çıkıp demir basamakları tangırdatarak indiler. Yakov tekrar yukarıya baktığında, kaptan köşkünün penceresinde yeşil parıltıyı ve seyir subayının siluetini gördü. Baktı, baktı.

Ve "Artık biliyorum helikopterin nereye gittiğini" dedi.

* * *

Pyotr ve Valentin kahvaltıda yoktu. Geceleyin ayrıldıklarının haberi Yakovların kamarasına da ulaştığı için, Yakov kahvaltıda diğer çocukların karşısına oturduğunda neden kimsenin ağzını bıçak açmadığını biliyordu. Hiçbiri neden Pyotr ile Valentin'in gemiden ilk ayrılanlar olduğunu, neden ilk onların seçildiğini anlayamıyordu. Daha başından beri Pyotr'un sona kalacağını, belki de özellikle ebleh çocuk isteyen garip bir aileye gideceğini düşünmüşlerdi. Gruba Riga'da katılan Valentin ise eli yüzü düzgün ve akıllı sayılırdı, ama yaşça küçüklerin bildiği gizli bir sapıklığı vardı. Geceleri ışıklar söndükten sonra küçük çocukların yataklarına donsuz girer, "Bak nasıl kazık gibi" deyip ellerini tutarak zorla kendini elletirdi.

Ama gitmişti işte Valentin, Pyotr'la birlikte. "Onları seçen ailelerinin yanına gittiler" demişti Nadiya.

Şimdi geride kalanlar, diğerleriydi.

Yakov ile Aleksey akşamüstü güverteye çıkıp helikopterin indiği noktaya uzandılar. Gökyüzünün çelik mavisine dalıp gittiler. Ne tek bir bulut vardı, ne helikopter; güneşte ısınmış güverteye yatınca kedi yavruları gibi mayıştılar.

"Düşünüyorum da" dedi Yakov gözlerini açmadan, "annem hayattaysa ben başkasına evlatlık olmak istemiyorum."

"Hayatta değil ki."

"Hayatta olabilir."

"O zaman neden gelip aramadı seni?"

"Belki arıyordur şimdi. Ama ben denizin ortasındayım ve kimse beni bulamaz. Radarı olsa neyse. Ben Nadiya'ya söyleyeceğim, beni geri götürsün. Yeni anne istemiyorum ben."

"Ben istiyorum" dedi Aleksey. Bir an sustuktan sonra, "Sence benim bir kusurum mu var?" diye sordu.

Yakov kahkaha attı. "Geri zekâlısın, başka kusur lazım mı?"

Aleksey cevap vermeyince Yakov başını kaldırdı ve arkadaşının ellerini yüzüne kapattığını, omuzlarının sarsıldığını görünce şaşırdı.

"Hey" dedi Yakov, "ağlıyor musun?"

"Hayır."

"Ağlıyorsun değil mi?"

"Ya hayır!"

"Bebek gibisin. Şaka yaptım oğlum. Geri zekâlı değilsin."

Aleksey tortop olmuştu. Ağladığı çok belliydi. Ses çıkarmıyordu ama Yakov göğsünün sarsılarak inip kalktığını görebiliyordu. Yakov bu durum karşısında ne yapacağını, ne diyeceğini bilemedi. Elbette ilk aklına gelen, *Kız gibi ağlıyorsun*, diye dalga geçmek oldu, ama tuttu kendini. Aleksey'i hiç böyle görmemişti; kendini biraz suçlu hissediyor, biraz korkuyordu. Şaka yapmıştı alt tarafı. Ne vardı bu kadar ciddiye alacak?

"Gel aşağı inip ipte sallanalım" diyerek Aleksey'in böğrünü dürttü.

Aleksey öfkeyle Yakov'un elini itip ayağa fırladı. Gözleri nemlenmiş, kızarmıştı.

"Ne derdin var oğlum senin?" dedi Yakov.

"Niye benim yerime o aptal Pyotr'u seçtiler?"

"E, beni de seçmediler."

"Ama ben özürlü değilim!" diye bağırdı Aleksey ve koşarak güverteden uzaklaştı.

Yakov kıpırtısızca oturdu. Bileğinde biten sol koluna baktı. "Ben de özürlü değilim" diyebildi.

* * *

"At filin önüne" dedi Çarkçıbaşı Kubiçev.

"Hep bu hamleyi yapıyorsun. Hiç yenilik denemez misin?"

"İcat çıkarmaya lüzum yok. Her seferinde yeniyorum seni. Hadi, sıra sende."

Yakov satranç tahtasını çevirip bir o tarafından, bir bu taraftan baktı. Dizlerinin üstüne çöküp hizalı duran piyonları bir uçtan süzdü. Hücum pozisyonu almış siyah zırhlı askerlerin komut beklediklerini hayal etti.

"Ne yapıyorsun oğlum sen?" dedi Kubiçev.

"Vezirin sakalı varmış, gördün mü?"

"Ne?"

"Vezir diyorum, sakallı gibi duruyor. Bak."

Kubiçev homurdandı. "Üstündeki gömleğin fırfırları onlar. Oynayacak mısın artık?"

Yakov veziri tahtaya bırakıp bir piyona uzandı. Bir kareye bıraktı, kaldırdı. Başka kareye bıraktı, tekrar kaldırdı. Çevrelerinde Cehennem'in motorları gümbürdüyordu.

Kubiçev'in ilgisi dağılmıştı. Bir dergi açmış, sayfalarını karıştırıyor, makyajlı suratlara bakıyordu. Amerika'nın en güzel 100 kadını. Arada bir homurdanıp, "Bu mu güzel? Üstüne para verseler çakmam" diyordu.

Yakov veziri tekrar alıp B4'e koydu. "Tamam."

Kubiçev, Yakov'un hamlesine bakıp burun kıvırdı. "Sen niye hep aynı hatayı yapıyorsun? Neden vezirini erken sürüyorsun?" Dergiyi yere atıp piyonunu hareket ettirmek için öne eğildi. Derginin sayfasındaki yüzü Yakov o zaman gördü. Bir kadın. Sarı saçının bir tutamı yanağına dökülmüş bir kadın. Buruk bir tebessüm. Karşısındakine değil, uzaklara bakan gözler.

"Annem bu" dedi Yakov.

"Ne?"

"Benim annem bu işte!" Dergiye uzanırken sehpa diye kullandıkları kasayı devirdi. Satranç tahtası altüst oldu. Piyonlar, vezirler, filler her tarafa saçıldı.

Kubiçev dergiyi Yakov'un önünden kaptı. "Hasta mısın oğlum?"

"Ver dergiyi!" diye haykırdı Yakov. Annesinin fotoğrafını ele geçirmek için adamın kolunu tırmalıyordu. "Versene!"

"Oğlum deli misin, annen değil o!"

"Annem işte! Hatırlıyorum yüzünü! Aynı böyleydi işte!"

"Tırmalama beni! Dur bakayım!"

"Versene ya!"

"Tamam, al! Al bakalım. Annen değil o senin." Kubiçev dergiyi kasanın üzerine koydu. "Gördün mü?"

Yakov fotoğraftaki yüze baktı. Her ayrıntısı tam hayalindeki gibiydi. Başını yana atışı, yanaklarındaki gamzeler. Işığın saçına vu-

ruşu bile aynıydı. "Annem bu" dedi, "yüzünü hatırlıyorum."

"Yüzünü herkes hatırlar." Kubiçev fotoğrafın altında yazan ismi gösterdi. "Michelle Pfeiffer. Film artisti. Amerikalı. Adı bile Rusça değil."

"Ama tanıyorum onu! Rüyamda gördüm!"

Kubiçev güldü. "Aklı donuna kaçmış bütün oğlanlar görür." Dağılmış satranç taşlarına baktı. "Şu hale bak. Bütün piyonları bulursak iyi. Sen devirdin, sen topla bakalım."

Yakov kımıldamadı. Gözlerini fotoğraftan ayıramadan, rüyasındaki suratın ona nasıl gülümsediğini düşündü.

Kubiçev homurdanarak yere çöküp, etrafa dağılmış taşları toplamaya başladı. "Yüzünü görmüşsündür bir yerde. Televizyonda, dergide filan, sonra unutmuşsundur. Bir gece de rüyana girmiştir, o kadar." İki fil ve bir veziri tahtaya bırakıp sandalyeye çöktü. Yüzü kıpkırmızı olmuştu, nefes nefese kalmıştı. Tık tık kafasına vurdu. "Beyin bir muamma. Gerçek hayattan aldıklarını çevirip rüyaya sokuyor, sonra anlayamıyoruz hangisi rüya, hangisi gerçek. Ben de bir rüyamda kendimi mükellef bir sofranın başında görüyorum, bir kuş sütü eksik. Sonra bir açıyorum gözümü, yine bu lanet olası gemideyim." Dergiyi alıp Michelle Pfeiffer'ın bulunduğu sayfayı yırttı. "Buyur senin olsun."

Yakov sayfayı aldı ama bir şey söylemedi. Elinde tuttu sadece. Baktı.

"Annenmiş gibi yapmak istiyorsan ne âlâ. Bir ergenden her türlü fenalık beklenir. Topla şimdi taşları. Hop! Nereye gidiyorsun?"

Yakov resmi sıkı sıkı tutarak Cehennem'den kaçmıştı.

Güverteye çıkınca korkuluklara yaslanıp yüzünü denize döndü. Resim buruş buruş olmuş, rüzgârda çırpınıyordu. Baktığında, sımsıkı tuttuğu için, gülümseyen dudakların ortasında bir kat yeri oluştuğunu gördü.

Resmin bir köşesini dişleriyle tutup sayfayı yırttı. Yetmemişti. Yetmiyordu. Gözleri dolmuş, soluk soluğa kalmıştı, ama hiç sesi çıkmıyordu. Sayfayı avını parçalayan bir hayvan gibi dişleriyle paramparça ederek, kırpıkları rüzgâra savurdu.

Dişleyecek kâğıt kalmadığında, elinde tuttuğu parçaya baktı. Tek bir göz vardı. Altında, parmaklarıyla bastırdığı yerde tek bir gözyaşı tanesi gibi parlayan bir kırışık olmuştu.

Parçayı fırlattı, süzülerek denize düşüşünü izledi.

15

Ellisine merdiven dayamış, östrojenin parıltısı kaçınca yüzü kuruyup kaşık kadar kalmış bir kadındı. Bernard Katzka, sırf bu yüzden bir kadını çirkin bulmazdı. Kadının çekiciliği cildinin ışıltısında, saçının pırıltısında değil, gözleriyle anlattıklarındaydı ona göre. Bu açıdan bakınca baş döndürücü yetmişlikler tanımıştı, bunlardan biri de Annie'nin ölümünden sonra yakınlaştığı, hiç evlenmemiş teyzesi Margaret'tı. Katzka'nın Margaret Teyzesine kahveye gideceği günleri iple çekmesine, ortağı Lundquist pek anlam veremezdi herhalde. Lundquist ve ekürisine göre, bir kadın menopozla birlikte finiş çizgisini geçti mi, bakılacak hali kalmazdı. Biyolojiyle alakalıydı bir yerde. Erkekler enerjilerini ve spermlerini doğurgan olmayan bir dişiye harcamamalıydı. Lundquist, Katzka'nın Brenda Hainey ile görüşmeyi kabul etmesine sevinmiş olmalıydı. Menopoz sonrası kadınların dilinden Katzka'nın anladığını söylerken, cinayet masasında sadece onun menopozlu kadınları dinleyecek sabrı ve gücü olduğunu anlatmak istiyordu.

Katzka da son on beş dakikadır tam bunu yapıyor, Brenda Hainey'nin ipe sapa gelmez suçlamalarını dinliyordu. Kadının söylediklerini takip etmesi kolay değildi. Somut olaylarla maneviyatı birbirine karıştırıyor, aynı cümle içinde hem nur inmesinden hem morfin şırıngasından söz edebiliyordu. Kadın azıcık sevimli olsa, Katzka bu garip görüşmeden memnun bile olabilirdi, ama Brenda Hainey sevilecek biri değildi. Mavi gözlerinde sıcaklık yoktu. Öfkeliydi ve öfkeli insanlar güzel olamıyordu.

"Bu olayı hastaneye de bildirdim" dedi kadın. "Doğruca genel müdürleri Bay Parr'a çıktım. Soruşturma yapılacağına söz verdi, ama üstünden beş gün geçti, ses seda yok. Her gün aradım. Müdüriyetten, soruşturmanın sürdüğünü söylediler. Ben de yetti artık dedim. Emniyeti aradım. Önce onlar da beni başlarından

savmaya kalkıştılar, gençten bir polis memuruyla görüştürdüler. Ama ben hep en yetkili kişiyle konuşurum. Her sabah dua ettiğim Tanrı gibi. Cinayet masasında da en yetkili sizmişsiniz."

Katzka gülmemek için zor tuttu kendini.

"Adınızı gazetede okudum" dedi Brenda. "Bayside'da ölü bulunan doktor hakkındaki haberlerde."

"Doktor Levi'yi mi kastediyorsunuz?"

"Evet. Madem o hastanenin girdisini çıktısını biliyorsunuz, benim de sizinle konuşmam gerekir dedim."

Katzka az daha içini çekecekti, son anda fark etti. Kadın bunu haklı olarak bıkkınlık gibi yorumlardı. "Mektubu görebilir miyim?" dedi.

Brenda çantasından katlı bir kâğıt çıkarıp uzattı. Üzerinde daktiloyla yazılmış tek bir satır vardı: *Teyzen eceliyle ölmedi. Bir dost.*

"Zarf var mıydı?"

Brenda zarfı da çıkardı. Üzerinde sadece *Brenda Hainey* yazıyordu. Zarf kapatılmış, sonra yırtılarak açılmıştı.

"Bunu kimin göndermiş olabileceğini biliyor musunuz?" diye sordu Katzka.

"Hiçbir fikrim yok. Hemşirelerden biri olabilir. Olayı iyi bilen biri."

"Teyzenizin ölümcül kanser hastası olduğunu söylediniz. Belki de eceliyle ölmüştür."

"O zaman neden göndersinler bu notu? Biri başka bir şeyler biliyormuş. Biri bu işin araştırılmasını istiyor. En çok da ben."

"Teyzenizin cenazesi nerede şimdi?"

"Huzur Bahçesi diye bir cenaze evine nakletmişler. Alelacele göndermişler bana sorarsanız."

"Kimin kararıydı bu? Yakınının talimat vermesi gerekir."

"Teyzem ölümünden önce talimat vermiş. Hastaneden öyle dediler yani."

"Teyzenizin doktorlarıyla konuştunuz mu? Belki duruma açıklık getirebilirler."

"Konuşmamayı tercih ederim."

"Neden?"

"Şu durumda onlara güvenebileceğimi sanmıyorum."

"Anladım." Katzka nihayet içini çekti. Kalemini çıkarıp defterinde temiz bir sayfa açtı. "Bana teyzenizin doktorlarının adlarını verir misiniz?"

"Sorumlu hekim Doktor Colin Wettig'di. Ama bana öyle geliyor

ki bütün kararlarını asistanı veriyordu. Asıl onu araştırın."

"Adı?"

"Doktor DiMatteo."

Katzka şaşırarak başını kaldırdı. "Abigail DiMatteo mu?"

Kısa bir sessizlik oldu. Katzka, Brenda'nın hayretini yüzünden okudu.

Kadın temkinli bir ifadeyle, "Demek onu tanıyorsunuz" dedi.

"Kendisiyle konuşmuştum. Başka bir konuda."

"Bu olaydaki kararınızı etkilemeyecektir, değil mi?"

"Kesinlikle hayır."

"Emin misiniz?" Brenda, Katzka'nın sinirine dokunan bir bakış attı. Katzka kolay sinirlenen biri olmadığından, bu kadına neden bu kadar tepki duyduğunu merak etti içten içe.

Lundquist tam o sırada masanın yanından geçti; yüzündeki ifadeye ancak acı tebessüm denebilirdi. Aslında bu kadının ifadesini Lundquist almalıydı. Metanet ve sükûnet konularında çok iyi bir ders olurdu ona.

Katzka, "Ben her zaman objektif hareket etmeye çalışırım Bayan Hainey" dedi.

"O zaman Doktor DiMatteo'yu dikkatle soruşturun."

"Neden özellikle onun üstünde duruyorsunuz?"

"Teyzemin ölümünü isteyen oydu."

* * *

Brenda'nın suçlamaları Katzka'ya pek makul gelmemişti. Fakat yine de ortada kimin yolladığı bilinmeyen bir not vardı. Olasılıklardan biri, Brenda'nın kendi kendisine yollamış olmasıydı; ilgi çekmek için kıvranan insanlar bundan saçma şeyler de yapardı. Hatta böyle bir şeye inanmak, Mary Allen'ı doktorlarının öldürdüğüne inanmaktan daha kolaydı. Katzka ölüm döşeğindeki karısının başında haftalarca beklediğinden, kanser servislerindeki duruma aşinaydı. Hemşirelerin fedakârlığına, onkologların kararlılığına bizzat tanık olmuştu. Bir hastayı kurtarmak için ne zaman mücadele edileceğini iyi bilirlerdi. Mücadelenin ne zaman kaybedildiğini, bir gün veya bir hafta daha yaşamanın çekilen azaba değip değmeyeceğini de anlarlardı. Sonuna doğru Katzka da Annie'nin son yolculuğuna adım atmasını kolaylaştırmak istemişti. Doktorlar böyle bir teklifle gelse, kabul ederdi. Ama gelmemişlerdi. Kanser zaten hastayı hızlı öldürüyordu; hangi doktor bir hastanın ölümünü hızlandırmak için mesleğini tehlikeye atmayı

göze alırdı? Mary Allen'ın doktorları böyle bir risk almışsa bile, bunu cinayet gibi görmek mümkün müydü?

Brenda Hainey ayrıldıktan sonra, Katzka istemeye istemeye arabasına binip Bayside Hastanesi'ne gitti. Bazı soruşturmalar yapmaya mecburdu. Hastanenin halkla ilişkiler ofisinden, Mary Allen'ın gerçekten Brenda'nın dediği tarihte öldüğünü, teşhisin farklılaşmamış karsinom metastazı olduğunu öğrendi. Görevlinin elinde başka bilgi yoktu. Sorumlu hekim Doktor Wettig ameliyatta olduğundan müsait değildi. Bunun üzerine Katzka telefon açıp Abby DiMatteo'ya çağrı bıraktırdı.

Bir dakika sonra Abby aradı.

"Ben Komiser Katzka. Geçen hafta konuşmuştuk."

"Evet, hatırlıyorum."

"Başka bir konuda sorularım olacak. Sizinle nerede görüşebiliriz?"

"Hastane kütüphanesindeyim. Çok zaman alacak bir konu mu?"

"Sanmam."

Katzka karşısındakinin iç geçirdiğini duydu. Sonra da gönülsüzce, "Peki. Kütüphane idari kanadın ikinci katında" dediğini.

Katzka'nın tanık olduğu kadarıyla, şüpheli konumunda olmayan kişiler cinayet masası polisleriyle konuşmaktan hoşlanıyordu. Cinayetlerin içyüzünü, polisin soruşturmalarını merak ediyordu insanlar. Tonton teyzeler bile ona öyle sorular sormuşlardı ki Katzka hayret etmişti; herkes bir şeyler öğrenmek istiyor, ne kadar kan varsa o kadar mutlu oluyordu. Fakat Doktor DiMatteo onunla konuşmaya gerçekten gönülsüzdü. Nedenini merak etti.

Kütüphane, bilgiişlem odasıyla muhasebe bölümünün arasına sıkışmıştı. İçeride birkaç sıra halinde kitaplar, kütüphanecinin masası, bir duvara dizilmiş okuma masaları vardı. Doktor DiMatteo fotokopi makinesinin yanında durmuş, bir dergiyi camın üzerine yerleştiriyordu. Epeyce fotokopi çekmiş, bunları yakınındaki masada tomar haline getirmişti. Katzka onu böyle evrak işiyle uğraşırken görünce şaşırdı. Cerrahi asistanlarının üniforması gibi gördüğü yeşil ameliyat önlüğüyle değil de, etek ve bluzla görünce daha da fazla şaşırdı. Abby DiMatteo'yla ilk karşılaştığında onu çekici bulmuştu zaten. Şimdi şık eteği, omuzlarına dökülen siyah saçlarıyla bayağı güzel göründü gözüne.

Abby başını kaldırıp selam verdi. Katzka o zaman kadında bugün bir değişiklik olduğunu fark etti. Endişeli, hatta biraz korkmuş gibi duruyordu.

"İşim bitmek üzere" dedi Abby. "Bir makalenin daha fotokopisini çekeceğim."

"Bugün izinli misiniz?"

"Efendim?"

"Cerrahlar önlüklerini hiç çıkarmaz sanıyordum."

Abby sayfayı çevirip cama koyduktan sonra düğmeye bastı. "Bugün ameliyathanede görevim yok. Kaynak taraması yapıyorum. Doktor Wettig'e bir konferans için lazım da." Parlayan ışık, vınlayan merdaneler büyük dikkat gerektiriyormuş gibi başını kaldırmadan konuşmuştu. Son sayfalar da çıkınca bunları masadaki tomarın üzerine koydu ve sandalyeye oturdu. Önündeki tel zımbayı aldı, sonra tekrar masaya bıraktı.

Gözlerini kaçırarak sordu: "Yeni bir gelişme mi oldu?"

"Doktor Levi konusunda bir gelişme yok."

"Keşke aklıma başka bir şey gelse de söylesem. Ama yok." Birkaç sayfayı alıp sert bir bilek hareketiyle zımbaladı.

"Ben Doktor Levi için gelmedim" dedi Katzka. "Konumuz başka; bir hastanızla ilgili."

"Öyle mi?" Başka sayfalalar alıp zımbanın ağzına yerleştirdi. "Hangi hastam acaba?"

"Bayan Mary Allen."

Abby'nin eli bir an havada kaldı. Sonra kuvvetle zımbanın üstüne indi.

"Onu hatırlıyor musunuz?" diye sordu Katzka.

"Evet."

"Anladığım kadarıyla geçen hafta ölmüş. Burada, hastanede."

"Doğru."

"Kendisine farklılaşmamış karsinom metastazı teşhisi konduğunu doğrulayabilir misiniz?"

"Evet."

"Hastalığın terminal aşamasında olduğunu da?"

"Evet."

"Yani ölümü bekleniyor muydu?"

Abby'nin bir an tereddüt ettiği Katzka'nın dikkatinden kaçmadı.

Abby ağır ağır, "Bekleniyordu diyebiliriz" dedi.

Katzka onu daha dikkatli incelemeye başlamıştı, Abby de bunun farkındaydı. Komiser bir süre sustu. Sessizliğin sinir bozucu olduğunu tecrübelerinden biliyordu. Alçak sesle sordu: "Ölümü herhangi bir şekilde olağandışı mıydı?"

Nihayet Abby başını kaldırıp ona baktı. Katzka onun adeta kaskatı kesilmiş olduğunu fark etti.

"Nasıl olağandışı mesela?"

"Ölümüne yol açan şartların normalin dışında olması gibi."

"Neden sorduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

"Bayan Allen'ın bir akrabası şikâyette bulundu."

"Brenda Hainey'yi mi diyorsunuz? Yeğeni?"

"Evet. Teyzesinin, hastalığıyla ilişkili olmayan nedenlerden öldüğünü düşünüyor."

"Siz de bunu bir cinayet dosyası haline getirmeye çalışıyorsunuz, öyle mi?"

"Soruşturulması gereken bir durum olup olmadığını anlamaya çalışıyorum."

Abby karşılık vermedi.

"Brenda Hainey'ye isimsiz bir mektup gelmiş. Mary Allen'ın eceliyle ölmediği yazıyormuş. Bu iddiada gerçeklik payı bulunabileceğini düşünüyor musunuz?"

Kadının ne karşılık vereceğini iyi kötü kestirebiliyordu. Gülüp geçebilir, tüm bunların çok komik olduğunu söyleyebilirdi. Brenda Hainey'nin akli dengesinin yerinde olmadığını ileri sürebilirdi. Böyle bir soruyla karşılaştığı için şaşkınlık veya öfke belirtisi de gösterebilirdi. Bu tepkilerin her biri olağan görülürdü. Ama Katzka, kadının verdiği tepkiye hiç hazırlıklı değildi.

Abby kireç gibi olmuş bir yüzle ona baktı. Sonra usulca, "Sorularınıza cevap veremeyeceğim Komiser Katzka" dedi.

* * *

Abby, komiser kütüphaneden çıkar çıkmaz telefona sarılıp panik halinde Mark'ı aradı. Neyse ki telefon hemen açıldı.

"O komiser geldi yine" diye fısıldadı. "Mary Allen'ı öğrenmişler Mark. Brenda gidip şikâyet etmiş. Adam da gelmiş bana nasıl öldüğüne dair sorular soruyor."

"Bir şey söylemedin değil mi?"

"Hayır da..." Abby derin bir nefes aldı. Sonra ağlar gibi ciğerlerini boşalttı. "Ne diyeceğimi bilemedim. Ama çok fena renk verdim Mark. Çok korkuyorum, adam da bunun farkında."

"Abby, dinle beni. Bak bu çok önemli. Dolabından morfin çıktığını söylemedin, değil mi?"

"Söylemek istedim. Az daha olduğu gibi anlatıyordum her şeyi! Keşke anlatsaydım. Başından her şeyi güzelce söyleseydim..."

"Sakın ha!"

"Her şeyi açık açık söylemek daha iyi değil mi? Zaten öğrene-

cek. Eninde sonunda bir şekilde açığa çıkaracak. Kesin çıkarır." Bir nefes daha verdi ve gözlerini yakan ilk gözyaşlarını hissetti. Bir dakika sonra, kütüphanenin orta yerinde hıçkırıklara boğulacaktı. "Başka çıkar yol göremiyorum. Polise gitmem lazım."

"Ya inanmazlarsa sana? Dolabından morfin çıktığını öğrenince akıllarından ne geçecek sence?"

"Ne yapayım o zaman? Gelip gözaltına almalarını mı bekleyeyim? Sinirlerim kaldırmıyor işte!" Devamını getiremedi. Bir an durup fısıltıyla ekledi: "Dayanamıyorum."

"Polisin elinde henüz hiçbir şey yok. Ben bir şey söylemem. Wettig ve Parr da söylemeyeceklerdir kesinlikle. Olayın duyulmasını onlar da istemez. Sık dişini biraz Abby. Wettig görevine iade edilmen için her şeyi yapıyor."

Abby'nin kendini toplaması bir dakika aldı. Tekrar konuştuğunda sesi alçak, fakat kararlıydı. "Peki Mark, ya Mary Allen gerçekten cinayete kurban gittiyse? Bunun soruşturulması lazım. Bu durumda polise bizim başvurmamız gerekir."

"Yapmak istediğin bu mu gerçekten?"

"Bilmiyorum. Ama yapmamız gereken buymuş gibi geliyor. Mecburuz. Hem etik olarak hem de vicdanen."

"Karar senin. Ama sonuçlarını uzun uzun, etraflıca düşünmeni istiyorum."

Düşünmüştü. Basının ilgisini düşünmüştü. Tutuklanma ihtimalini düşünmüştü. Yapması gerekenin ne olduğunu bildiği halde bir türlü harekete geçememiş, kararsızlık girdabına kapılmıştı. *Korkağım ben. Hastam öldü, belki öldürüldü, ama ben kendi kıçımı kurtarmaktan başka bir şey düşünmüyorum.*

Kütüphaneci, tekerlekleri gıcırdayan arabaya koyduğu kitaplarla gelip masasına oturdu, iç kapakları damgalamaya başladı. *Pat. Pat.*

"Abby" dedi Mark. "Bir şey yapmadan önce lütfen düşün."

"Sonra konuşuruz. Kapatayım şimdi." Telefonu kapatıp masasına gitti, oturdu ve önündeki fotokopi tomarına bakmaya başladı. Bugünkü bütün mesaisini buna harcamıştı. Sabahtan beri bu kâğıt tomarını toparlıyordu. Hekimlik yapamayan bir doktor, ameliyathaneden kovulmuş bir cerrahtı. Hemşireler ve idari personel olanlara bir anlam veremiyordu. Dedikodu kazanının fokur fokur kaynadığından emindi. O sabah servise girip Doktor Wettig'i ararken, bütün hemşirelerin gözlerini üzerinde hissetmişti. Arkasından neler konuşulduğunu merak etmişti.

Öğrenmeye de korkuyordu.

Pat pat sesleri kesilmişti. Kütüphanecinin kitapları damgalamayı bırakıp gözünü ona çevirdiğini fark etti.

Hastanedeki herkes gibi o da beni merak ediyor.

Abby kızararak kalktı, kâğıtları toplayıp kütüphanecinin masasına yürüdü.

"Kaç sayfa var?"

"Hepsi Doktor Wettig için. Asistanlığın hesabına yazın."

"Makineden kaç sayfa çıktığını kaydetmem gerekiyor. Mevzuat böyle."

Abby tomarı masaya bırakıp sayfaları saymaya başladı. Kütüphanecinin direteceğini düşünmesi lazımdı aslında. Bu kadın yüzyıllardır Bayside'daydı ve her yeni asistana kütüphanede işlerin onun istediği gibi yürüyeceğini belletmeye ant içmişti. Abby sayfaları sayarken kütüphaneciye, hastaneye, içine düştüğü çukura öfke kusuyordu. Son makaleyi de saydı.

"İki yüz on dört sayfa" deyip son makaleyi pat diye tomarın üstüne bıraktı. Kapağındaki Doktor Aaron Levi yazısı adeta fırlayıp gözüne girdi. Makalenin başlığı, "Kritik Durumdaki ve Evde Bakılan Hastalardaki Kalp Nakillerinde Hayatta Kalma Oranlarının Karşılaştırması" idi. Yazarları da Aaron, Rajiv Mohandas ve Lawrence Kunstler'dı. Aaron'ın ölümünü, hiç beklemediği bir anda hatırlatan yazıya bakakaldı Abby.

Kütüphaneci de Aaron'ın adını görüp başını iki yana salladı. "Doktor Levi'nin öldüğüne inanamıyorum."

"Ben de öyle" diye mırıldandı Abby.

"Bir de ikisinin ismi yan yana..." Kadın bir daha başını salladı.

"Nasıl?"

"Doktor Kunstler'la Doktor Levi yan yana diyorum."

"Doktor Kunstler'ı tanımıyorum."

"Sizden önceydi tabii." Kütüphaneci kayıt defterini kapatıp rafındaki yerine özenle itti. "Altı yıl olmuştur."

"Ne oldu altı yıl önce?"

"Charles Stuart gibi. Hani Tobin Köprüsü'nden atlayan adam vardı ya. Doktor Kunstler da tam oradan atladı."

Abby makaleye, sayfanın üstünde yan yana yazan iki isme bir daha baktı. "İntihar mı etti?"

Kütüphaneci başını salladı. "Doktor Levi gibi."

* * *

Yemek masasında karıştırılan domino taşlarının şakırtısından konuşmak mümkün değildi. Vivian mutfak kapısını kapatıp lava-

boda kevgir içinde bekleyen taze fasulyelerin başına döndü. Kırıp kılçıklarını çıkararak kâseye atma işine devam etti. Abby bu devirde taze fasulye kılçığı ayıklayan kimse kalmadığını sanıyordu. Ruh hastası Çinliler ne güne duruyor, demişti Vivian. Çinliler beş dakikada silinip süpürülecek yemek için saatlerini harcardı. Fasulyenin kılçığına kim dikkat ederdi ki? Mesela Vivian'ın anneannesi ederdi. Anneannesinin arkadaşları da. Önlerine kılçıklı fasulye koyarsan, dillerinden kurtulamazdın. İşte bu yüzden, itaatkâr torun, yakında kendi muayenehanesini açacak yetenekli cerrah, fasulye kılçığı ayıklamakla meşguldü. Aynı ameliyatta olduğu gibi eline çabuk, kararlıydı elbette. Abby'nin anlattıklarını dinlerken o mahir eller bir an bile boş durmamıştı.

"Tanrım" diye mırıldandı Vivian. "Yandın sen."

Salonda taş şakırtısı sona ermiş, yeni oyun başlamıştı. Konuşma seslerinin arasında bazen bir taşın masada şaklaması duyuluyordu.

"Ne yapmalıyım sence?" dedi Abby.

"Ne yaparsan yap, adam senin başını yakacak."

"Ben de o yüzden sana geldim ya! Victor Voss benden önce seni yaktı. Elinden neler geleceğini biliyorsun."

"Evet." Vivian göğüs geçirdi. "Bilmez miyim..."

"Sence polise mi gideyim? Yoksa dişimi sıkıp soruşturmayı derinleştirmesinler diye dua mı edeyim?"

"Mark ne diyor?"

"Ağzımı açmamamı söylüyor."

"Katılıyorum. Ama ben hiçbir resmi makama güvenmem. Sen polise benden daha çok güveniyor olmalısın ki, kendini ihbar etmeyi ciddi ciddi düşünüyorsun." Vivian kurulama bezine ellerini sildi. Abby'ye döndü. "Sence hastanı gerçekten öldürdüler mi?"

"Çıkan morfin düzeyi başka nasıl açıklanır ki?"

"Zaten morfin veriliyordu. Toleransı muhtemelen o kadar yüksekti ki verilen morfin miktarı artmıştı. Belki biriktiği için o kadar yükseldi."

"Bunun için ekstra doz alması lazım. Kazayla veya bilerek."

"Sırf suçu sana atabilmek için mi?"

"Terminal kanser hastasında morfin düzeyine kimse bakmaz ki! Biri, bu kadının öldürüldüğü su yüzüne çıksın istedi. Cinayet olduğunu biliyordu her kimse. Mektubu da Brenda Hainey'ye o gönderdi."

"Victor Voss'un yaptığını nereden biliyoruz?"

"Beni Bayside'da görmek istemeyen o."

"Bir tek o mu?"

Abby, Vivian'a bakarken, *Kim benim kovulmamı isteyebilir ki?* diye düşündü.

Yemek odasından gelen taş şakırtısı, bir oyunun daha bittiğinin işaretiydi. Bu ses Abby'yi harekete geçirdi. Mutfakta ileri geri yürümeye başladı. Ocaktaki pilav tenceresinden buharlar yükseliyor, etrafa baharatlı, egzotik kokular yayılıyordu. "Olacak iş değil. Beni kovdurmak için başka kim bunu yapar?"

"Jeremiah Parr da kendini kurtarmaya çalışıyor. Victor Voss onun da ensesindedir mutlaka. Düşünsene, hastanenin yönetim kurulunda Voss'un zengin arkadaşları var. Parr seni kovmazsa, onlar Parr'ı kovabilirler. Sen paranoyak filan değilsin Abby. Adamlar gerçekten senin peşinde."

Abby mutfak sandalyesine çöktü. Yan odadaki oyunun gürültüsünden, yaşlı kadınların vırvırından başına ağrı girmişti. Misafirler öyle bağıra çağıra konuşuyorlardı ki, insan kavga ettiklerini sanırdı. Vivian nasıl katlanıyordu anneannesiyle yaşamaya? Abby sırf gürültü yüzünden bile aklını kaçırabilirdi.

"İş, yine gelip Victor Voss'a bağlanıyor" dedi Abby. "Öyle ya da böyle intikamını alacak."

"O zaman neden geri çekti davaları? Orasını anlamıyorum. Üzerinden silindir gibi geçmeye kalkıyor. Sonra birdenbire durduruyor hepsini."

"Bir sürü insanın dava açmasındansa, cinayetle suçlanıyorum. Şahane."

"Ama saçma olduğunun farkında mısın? Voss o davaları açtırmak için kucak dolusu para ödemiştir. Bir anda geri çekmez. Mahkemenin varacağı noktadan endişelenmediyse tabii. Karşı dava açılmasından mesela. Böyle bir düşüncen var mıydı?"

"Avukatıma sordum ama tavsiye etmediğini söyledi."

"O zaman neden çekti Voss davaları?"

Abby'nin de aklına bir şey gelmiyordu.

Vivian'ın Melrose'daki evinden dönerken yol boyunca bu soruyu düşündü. Çevreyolunda akşam trafiği başlamıştı. Yağmur çiselediği halde camı açıktı. Araba hâlâ domuz leşi kokuyordu. Hiç çıkmayacaktı bu koku. Victor Voss'un öfkesinin hatırası olarak hep duracaktı arabada.

Lawrence Kunstler'ın hayatına son verdiği Tobin Köprüsü'ne yaklaşıyordu. Yavaşladı. Köprüye çıkarken hastalıklı bir dürtüyle sulara doğru baktı. Kurşuni gökyüzünün altında nehir kapkara duruyor, yüzeyi rüzgârla çalkalanıyordu. Boğularak ölmeyi is-

temezdi. Panik, çırpınış, soğuk suyun boğazına dolması... Suya çarptığında Kunstler'ın bilincinin yerinde olup olmadığını düşündü. Acaba akıntıya karşı mücadele etmiş miydi? Aaron'ı da merak etti. Kunstler'ı Vivian'a sormayı unutmuştu. Altı yıl önce öldüyse, Vivian onu tanımış olabilirdi.

Abby'nin gözleri suya öyle dalıp gitmişti ki, gişelerde trafik tıkandığı için öndeki aracın yavaşladığını fark etmedi. Başını nihayet çevirdiğinde, öndeki araba durmuştu.

Frene sertçe bastı. Bir an sonra arkadaki aracın çarpmasıyla sarsıldı. Dikiz aynasına bakınca, arkadaki kadın sürücünün üzüntüyle başını salladığını gördü. Köprüde trafik durmuştu zaten. Abby arabadan inip hasara bakmak için arkaya koştu.

Diğer kadın da indi. Abby tampona bakarken kadın da endişeyle bekliyordu.

"Bir hasar yok gibi" dedi Abby.

"Çok özür dilerim, dikkatim dağıldı."

Abby kadının arabasına baktı, onun tamponunda da herhangi bir hasar olmadığını gördü.

"Çok utandım" dedi kadın. "Arkamdaki o kadar yakın takip ediyordu ki, ona bakacağım diye size çarptım." Arabasının arkasında bekleyen bordo renkli minibüsü işaret etti.

Biri korna çaldı. Trafik akmaya başlamıştı. Abby arabasına dönüp hareket etti. Gişeleri geçerken ister istemez dönüp Lawrence Kunstler'ın ölüme atladığı köprüye bir daha baktı. *Aaron ve Kunstler tanışıyorlardı. Birlikte çalışıyorlardı. O makaleyi birlikte yazmışlardı.*

Arabasını Cambridge'e doğru sürerken aklında bu düşünceler dolaşıyordu.

Aynı nakil ekibinde iki doktor. İkisi de intihar ediyor.

Kunstler'ın geride bir dul bırakıp bırakmadığını merak etti. Bıraktıysa, acaba onun karısı da Elaine Levi kadar şaşırmış mıydı?

Harvard kavşağını döndü. Brattle Sokağı'na saparken dikiz aynasına baktı.

Arkasında bir bordo minibüs vardı. O da Brattle'a saptı.

Bir sokak gidip Willard'ı geçerken aynaya tekrar baktı Abby. Minibüs hâlâ arkasındaydı. Köprüde kadını sıkıştıran minibüs müydü? O zaman şöyle bir bakmış, sadece rengine dikkat etmişti. Tekrar görünce neden huzursuz olduğunu bilemedi. Köprüyü yeni geçtiği, suya baktığı içindi belki. Kunstler'ın ve Aaron'ın ölümünü düşündüğü için.

Ani bir kararla sola sapıp Mercer istikametine yöneldi.

Minibüs de peşinden.

Önce sola dönüp Camden yoluna girdi, sonra sağa saparak Auburn'e yöneldi. Sürekli aynayı kontrol ediyor, minibüsün her an ortaya çıkmasını bekliyordu. Yeniden Brattle Sokağı'na çıktığında minibüs arkada belirmeyince rahat bir nefes aldı. Amma telaş yapmıştı.

Doğruca eve gidip arabayı garaj yoluna çekti. Mark evde değildi. Şaşırmadı. Çiseleyen yağmura rağmen yine Archer'la yarışa çıkacaktı. Kötü hava bahane değildir, demişti, fırtına yoksa denize çıkılır.

Abby eve girdi. Kapalı havanın kasveti eve de çökmüştü. Yakındaki abajura doğru yürüdü, tam açacaktı ki Brewster Sokağı'nda bir araba sesi duydu. Pencereden baktı.

Evin önünden bir bordo minibüs geçiyordu. Garaj yoluna gelirken iyice yavaşladı, sürücüsü Abby'nin arabasına uzun uzun baktı.

Kapıları kilitle. Hemen kapıları kilitle.

Koşarak ön kapıya gidip sürgüyü çekti, zinciri taktı.

Arka kapı... Kilitli miydi acaba?

Mutfağa koştu. Bu kapının sürgüsü yoktu, basma düğmeli kilit vardı sadece. Düğmeye bastı, tokmağının altına da sandalye yerleştirdi.

Yine koşarak salona geçip perdenin arkasına saklandı ve dışarı baktı.

Minibüs gitmişti.

Boynunu uzatıp sokağın iki ucunu kolaçan etti, ama ıslak sokakta kimse yoktu.

Perdeyi açık bıraktı, ışıkları yakmadı. Karanlık salonda oturup minibüsün tekrar geçmesini bekledi. Polisi aramayı düşündü. Ne diyecekti ki? Onu sıkıştıran, tehdit eden olmamıştı. Bir saate yakın oracıkta oturup sokağa bakarken Mark'ın bir an önce eve dönmesini diledi.

Minibüs görünmedi. Mark da.

Eve dön. İn artık o tekneden de eve dön!

Onu körfezde, halatların şakladığı, yelkenlerin rüzgârla dolduğu teknede hayal etti. Kara bulutların altında çırpınan, köpüren suları düşündü. Nehrin suları gibi. Kunstler'ın öldüğü nehrin.

Telefonu alıp Vivian'ı aradı. Telefonun diğer ucunda Chao ailesinin mutat gürültüsü koptu. Vivian bağırtı ve kahkahaları bastırmak için yüksek sesle, "Çok gürültü var burada. Bir daha söyler misin?" dedi.

"Nakil ekibinde bir doktor daha varmış, altı yıl önce ölmüş. Tanıyor muydun onu?"

Vivian bağırarak cevapladı: "Evet ama altı yıl olmamıştır. Dört yıl filan olması lazım."

"Neden intihar ettiğini biliyor musun?"

"İntihar etmedi ki..."

"Ne?"

"Bir dakika bekler misin? Paraleli açayım."

Abby ahizenin küt diye bırakıldığını duydu, Vivian diğer taraftan telefonu açana kadar uzun bir süre geçti. Vivian, "Tamam anneanne, kapat!" diye bağırdığında, hattı dolduran Çince uğultu kesildi.

"İntihar etmedi ne demek?"

"Kazaydı. Şofbenin bacası tıkanınca eve karbon monoksit dolmuş. Karısıyla kızı da ölmüştü."

"Yok. Bir dakika. Ben Lawrence Kunstler diye bir doktordan bahsediyorum."

"Ben öyle birini tanımıyorum. Ben Bayside'a girmeden önce olmuştur herhalde."

"Senin dediğin kim peki?"

"Anestezistti. Zwick'ten önce o çalışıyordu. Adını hatırlayamadım bir türlü... Hah, Hennessy."

"Nakil ekibindeydi mi dedin?"

"Evet, asistanlığını yeni tamamlamış, genç biriydi. Bayside'da kısa bir süre çalıştı. Tekrar batıya dönmeyi düşündükleri sırada da zehirlendiler."

"Kaza olduğundan emin misin peki?"

"Başka ne olabilir ki?"

Abby pencereden boş sokağa bakarken karşılık vermedi.

"Abby, bir şey mi var?"

"Senden dönerken bir minibüs takip etti beni."

"Hadi canım..."

"Mark daha eve gelmedi. Hava kararda, dönmesi lazımdı. Aaron'ı düşünüyorum. Lawrence Kunstler'ı da. O adam Tobin Köprüsü'nden atlamış. Şimdi sen de Hennessy diyorsun. Üç etti Vivian."

"İki intihar bir kaza."

"Yine de bir hastane için fazla değil mi?"

"İstatistiksel kümelenmedir. Belki de Bayside'da çalışmak insanı intihara sürüklüyordur." Vivian esprisinin yersiz olduğunu fark etti. Bir an duraladıktan sonra, "Gerçekten biri seni takip mi etti?" dedi.

"Daha bugün ne dedin bana? *Sen paranoyak filan değilsin Abby, adamlar gerçekten senin peşinde.*"

"Ben Victor Voss'u diyordum. Veya Parr'ı. Onların seni taciz etmek için gerekçeleri var. Minibüsle takip etmek başka bir şey. Hem bunun Aaron ve diğer ikisiyle ne alakası var?"

"Bilmiyorum." Abby karnına çektiği dizlerini koluyla sardı, ısınmak, kendini güvende hissetmek için. "Ama korkuyorum. Aaron aklımdan çıkmıyor. Komiserin bana dediğini anlattım sana; intihar olmayabilirmiş."

"Elinde kanıt var mıymış?"

"Olsa da bana söylemezdi herhalde."

"Elaine'e söyleyebilirdi."

Tabii ya. Aaron'ın dul eşi. Bunu bilmek hakkı. Öğrenmek istemiştir.

Abby telefonu kapatınca önce Elaine Levi'nin numarasını buldu, sonra oturup onu arayacak cesareti toplamaya çalıştı. Hava iyice kararmış, çisenti hızlanıp sağanağa dönmüştü, ama Mark hâlâ yoktu. Perdeleri çekip ışığı açtı. Bütün ışıkları. Sıcağa ve ışığa ihtiyaç duyuyordu.

Ahizeyi kaldırıp Elaine'in numarasını çevirdi.

Telefon dört kez çaldı. Abby telesekretere bağlanacağını anladığından, mesaj bırakmak için boğazını temizledi. Sonra üç tiz düdüğün ardından, "Aradığınız numara kullanılmamaktadır. Lütfen kontrol edip tekrar deneyiniz" kaydını duydu.

Numaraları, tek tek bakarak tekrar çevirdi.

Yine dört çalış, yine tiz düdük, yine, "Aradığınız numara kullanılmamaktadır..."

Telefonu kapatıp cihaza aldatılmış gibi baktı. Neden numarasını değiştirmişti Elaine? Kimden kaçmaya çalışıyordu?

Sokaktan, sular sıçratan bir arabanın sesi geldi. Koşup perdenin aralığından baktı. Garaj yoluna bir BMW sapmıştı.

İçinden şükretti.

Mark dönmüştü.

16

Mark kadehini tazeledi. "Tabii tanıyordum ikisini de" dedi. "Larry Kunstler'ı Hennessy'den daha iyi tanıyordum. Hennessy bizde çok kalmadı. Ama Larry uzmanlığımdan hemen sonra beni hastaneye alanlardan biriydi, iyi bir adamdı." Şarap şişesini masaya bıraktı. "Çok iyi adamdı."

Şef garson, pek gösterişli giyinmiş bir kadına eşlik ederek yanlarından geçti; kadını, "Hoş geldin canım", "Çok şıksın" sözleriyle karşılandığı masasına götürdü. Kadınların yüksek volümlü neşeleri Abby'ye çirkin, neredeyse müstehcen geldi. *Keşke evde otursaydık*, diye geçirdi içinden. Ama Mark yemeğe çıkmak istemişti. Akşamları birbirlerini pek göremiyorlardı, nişanlanmalarını kutlama imkânı da bulamamışlardı. Mark şarap ısmarlamış, kadeh kaldırmış, şimdi de şişenin dibini görmeye yaklaşmıştı – son günlerde pek sık oluyordu bu. Abby, onun şaraptan son yudumu almasına bakarken, *Benim sorunlarım Mark'ın da canını sıktı*, diye düşündü.

"Neden hiç söz etmedin bana onlardan?" diye sordu.

"Konusu açılmadı."

"Birinin açması gerekmez miydi? Özellikle de Aaron'ın ardından. Ekip altı yılda üç üyesini kaybediyor, ama kimsenin bir şey dediği yok. Sanki hepiniz korkuyorsunuz sözünü etmeye."

"Hoş bir konu değil de ondan. Özellikle Marilee'nin yanında hiç açmıyoruz. Hennessy'nin karısının arkadaşıydı o. Bebeğinin doğum partisini bile o ayarlamıştı."

"Ölen bebeğin mi?"

Mark başını salladı. "Hepimiz şoke olmuştuk. Göz göre göre bir aile yok oldu. Hatta Marilee sinir krizi geçirdi."

"Kaza mıydı kesinlikle?"

"Evi birkaç ay önce satın almışlardı. Şofben arızalıydı, değiştirememişlerdi. Evet, kesinlikle kazaydı."

"Ama Kunstler'ın ölümü, değildi."

Mark içini çekti. "Hayır, Larry'nin ölümü kaza değildi."

"Sence neden intihar etti?"

"Aaron neden etti? İnsanlar niye intihar eder? Onlarca sebep sayarız belki, ama işin aslı şu ki, bilemeyiz Abby. Hiç bilemeyiz. Hiç de anlayamayız. Olanlara bir bütün halinde bakıp, *Düzelecek*, deriz. *Her şey zamanla düzelir*, deriz. Larry o bakış açısını kaybetti işte. Uzağı göremez oldu. İnsanlar o zaman yıkılıyor. Önlerini göremediklerinde." Bir yudum, ardından bir yudum daha şarap aldı, ama ağzının tadı kaçmış gibiydi.

Tatlı yemeyip, lokantadan sessiz ve mutsuz çıktılar.

Mark arabayı kullanırken sis giderek artıyor, arada yağmur bastırıyordu. Sessizliği sileceklerin hışırtısı bozuyordu. *İnsanlar o zaman yıkılıyor*, demişti Mark. *Önlerini göremediklerinde.*

Sislere dalarken, *Ben de o noktaya geliyorum*, dedi içinden Abby. *Göremiyorum önümü. Bana, hatta bize neler olacağını bilemiyorum.*

Mark usulca, "Sana bir şey göstereceğim Abby" dedi. "Ne düşüneceksin merak ediyorum. Belki delirdiğimi düşüneceksin. Belki de çok hoşuna gidecek."

"Neymiş o?"

"Uzun zamandır hayalini kurduğum bir şey."

Kuzeye dönüp Boston'dan çıktılar, Revere, Lynn ve Swampscott'ı geçtiler. Marblehead Marinası'na geldiklerinde Mark arabayı durdurup, "Orada işte" dedi, "iskelenin sonunda."

Bu bir yattı.

Abby iskelede titreyerek şaşkın şaşkın bakarken, Mark tekne boyunca bir ileri bir geri yürüyordu. Sesi bütün gece olmadığı kadar neşeliydi, heyecandan elini kolunu koyacak yer bulamıyordu.

"On dört kırk" dedi. "Tam donanımlı, ne istersen var. Yelkenleri yeni, navigasyon cihazları yeni, tekne doğru dürüst kullanılmamış bile. Nereye istersek götürür bizi. Karayipler'e, Pasifik'e... Özgürlük karşında Abby." Selamlar gibi kolunu tekneye doğru çevirdi. "Özgürlük bu işte."

Abby başını salladı. "Anlamıyorum."

"Çıkış yolu bu işte. Büyük şehrin de, hastanenin de canı cehenneme. Alıyoruz bu tekneyi, basıp gidiyoruz buralardan."

"Nereye?"

"Her yere."

"Ben bir yere gitmek istemiyorum ki."

"Kalmak için bir sebep yok. Artık yok."

"Hayır var. Benim için var. Ben pılımı pırtımı toplayıp gidemem. Üç yılım kaldı Mark. Bitirmem lazım, yoksa cerrah olamam."

"Ben oldum da ne oldu? Olmak istediğin, olacağını sandığın cerrah karşında duruyor. Ve sana diyor ki, hiç zahmet etme."

"Ben bunun için canımı dişime taktım. Elimin tersiyle itemem."

"Peki ya ben?"

Abby bakakaldı. Her şeyin Mark'ın etrafında döndüğünü kavradı. Tekne, özgürlük arayışı... Yakında evleneceği adam bir anda uzaklara kaçma dürtüsünün pençesine düşmüştü. Tekne belki kendisinin bile farkına varmadığı bir simgeydi.

"Ben bunu istiyorum Abby" dedi. Genç kadının yanına geldiğinde gözleri çakmak çakmaktı. "Bu tekneye teklif verdim. Bu yüzden geç döndüm eve. Komisyoncuyla görüştüm."

"Bana söylemeden teklif mi verdin? Bir telefon dahi etmeden?"

"Biliyorum, çılgınca..."

"Nasıl öderiz bunu? Ben bütün maaşımı öğrenim kredisine yatırıyorum, daha senelerce ödeyeceğim. Bir de üstüne tutup tekne mi alacaksın?"

"Kredi çekeriz. İkinci bir ev gibi düşüneceksin."

"Ama bu ev değil."

"Yatırım yine de."

"Ben paramı buna yatırmam."

"Sen mi ödeyeceksin ki?"

Abby bir adım gerileyip bakakaldı. "Doğru söylüyorsun" dedi. "Ben ödemeyeceğim tabii."

"Abby..." diye homurdandı Mark. "Tanrım, Abby..."

Yeniden çiselemeye başlayan soğuk yağmur Abby'nin yüzünü donduruyordu. Arabaya yürüyüp içeri oturdu.

Mark da peşinden arabaya bindi. Bir süre konuşmadılar. Tavandaki yağmur pıtırtısından başka ses yoktu.

Mark fısıldarcasına, "Vazgeçtim ben" dedi.

"Ben vazgeçmeni istemiyorum."

"Ne istiyorsun?"

"Daha paylaşımcı olacağımızı düşünmüştüm. Paradan söz etmiyorum, nereye harcandığına bakmıyorum. Benim param demen çok canımı acıtıyor. Böyle mi olacak yani? Senin paran, benim param mı diyeceğiz? Avukatları çağırıp evlilik sözleşmesi de yaptıralım mı? Mobilyaları, çocukları falan bölüşelim mi şimdiden?"

Mark, "Anlamıyorsun ki" dediğinde, Abby onun sesinde garip ve beklenmedik bir çaresizlik tınısı duydu. Mark arabayı çalıştırdı.

Yolun yarısını konuşmadan gittiler.

Sonra Abby, "Nişan işini bir daha düşünelim istersen" dedi. "Belki senin içinden geçen, evlilik değildir Mark."

"Senin içinden geçen bu mu?"

Camdan bakıp içini çekti Abby. "Bilmiyorum" dedi. "Bilemiyorum artık."

Doğru söylüyordu.

Şofben Faciası Üç Can Aldı

Doktor Alan Hennessy ve ailesi, şofbenden sızan karbon monoksit gazının kurbanı oldu. Arızalı şofbenden sızan gaz, Doktor Hennessy (34), karısı Gail (33) ve altı aylık kızları Linda'yı yılbaşı gecesi uykularında yakaladı. Cesetleri, ertesi gün evlerine yemeğe davet ettikleri arkadaşları tarafından bulundu...

Abby mikrofilmi yerleştirince Hennessy ile karısının fotoğrafları belirdi ekranda. Adamın yüzü tombul ve ciddiydi, karısı ise gülümsüyordu. Bebeğin fotoğrafı yoktu. *Globe*'un sayfa sekreteri, bütün bebekler birbirine benzer diye düşünmüştü belki de.

Abby, Hennessy ailesinin ölümünden üç buçuk yıl önce çıkmış bir haberin mikrofilmini koydu. Aradığı haber üçüncü sayfadaydı.

Kayıp Doktorun Cesedi Limanda Bulundu

Salı günü Boston Limanı'nda bulunan cesedin, geçtiğimiz günlerde kaybolan göğüs cerrahı Doktor Lawrence Kunstler'a ait olduğu tespit edildi. Doktor Kunstler'ın arabası Tobin Köprüsü'nün arıza şeridinde bulunmuştu. Kunstler'ın intihar ettiği düşünülüyor. Olayda tanık olmaması nedeniyle soruşturma çok yönlü olarak sürdürülüyor...

Abby, mikrofilm makinesinin ekranına Kunstler'ın fotoğrafını kaydırdı. Beyaz önlük ve stetoskopla çok resmi bir pozdu. Doktor Kunstler objektife bakmıştı fotoğraf çekilirken.

Şimdi de Abby'nin gözünün içine bakıyordu.

Neden yaptın bunu? Neden atladın? diye sordu Abby. Bunun ardından aklına gelen düşünceye engel olamadı: *Yoksa atlamadın mı?*

* * *

Açığa alınmanın bir avantajı, öğleden sonra hastaneye hiç uğramasa da kimsenin fark etmemesi, muhtemelen umursamamasıydı. Bu düşünceyle Boston Halk Kütüphanesi'nden Copley Meydanı'na çıktığında, hastaneye dönmesi gerekmediği için hem rahattı hem de boşluk hissediyordu. Öğleden sonra canı ne isterse yapabilirdi.

Elaine'in evine gitmeye karar verdi.

Birkaç gündür Elaine'in yeni telefonunu soruyordu. Marilee Archer da, nakil ekibindeki diğer hekimlerin eşleri de numara değişikliğinin farkında değildi.

Kunstler ve Hennessy'yi düşünerek dokuz numaralı yoldan batıya, Newton'a yöneldi. Elaine ile konuşmaya pek can atmıyordu, ama son günlerde ne zaman Kunstler veya Hennessy'yi düşünse, aklına ister istemez Aaron geliyordu. Aaron'ın cenazesinde, neden kimsenin diğer iki ölümden bahsetmediğini merak ediyordu. Normalde bu konunun gündeme gelmesi gerekirdi. Biri, *Üç etti*, diyebilirdi; ya da *Bayside'ın bu talihsizliği nedir?* veya *Bunun altında bir şey mi var?* Ama kimse bir şey dememişti. Kunstler ile Hennessy'den muhtemelen haberi olan Elaine bile.

Hatta Mark bile.

Benden bunu sakladıysa, acaba başka neler saklıyor?

Elaine'in garaj yoluna park ettikten sonra bir süre durup başını ellerinin arasına aldı, üstüne çöken karamsarlıktan sıyrılmaya çalıştı. Fakat kasvet içine işlemişti. *Elimdeki her şeyi kaybediyorum*, dedi kendi kendine. *Önce işim. Şimdi Mark. En fenası da neden kaybettiğimi anlamıyorum.*

Kunstler ile Hennessy konusunu açtığından beri Mark'la arasındaki her şey değişmişti. Aynı evde yaşıyor, aynı yatakta yatıyorlardı, ama ilişkileri tamamen otomatiğe bağlanmıştı. Seks hayatları gibi. Abby karanlıkta gözünü kapatmış yatarken herhangi biriyle de sevişiyor olabilirdi.

Başını kaldırıp eve baktı. *Belki Elaine'in bildiği bir şey vardır.*

Arabadan inip ön kapıya yürüdü. Orada kapıya bırakılmış iki gazete gördü. Geçen haftanın gazeteleriydi; yerde sararmışlardı. Neden alınmamıştı Elaine bunları?

Zili çaldı. Açan olmayınca kapıya vurdu, sonra bir daha zili çaldı. Ardından bir daha. Zil içeride yankılanıyor, bunu sessizlik izliyordu. Ayak sesi, insan sesi yoktu. Yerdeki iki gazeteye tekrar bakarken bir gariplik olduğunu anladı.

Ön kapı kilitliydi, arka bahçeye dolaşıp mutfak kapısına yürüdü. Taşlı yürüyüş yolu kıvrılarak bakımlı açelyalara, ortancala-

ra doğru uzanıyordu. Çimler yeni biçilmiş, şimşirler budanmıştı, ama taş döşeli taraça bomboştu. Cenazeden sonra burada gördüğü masayı, sandalyeleri ve şemsiyeyi hatırladı. Hiçbiri yoktu.

Mutfak kapısı da kapalıydı, ama taraçaya açılan sürgülü cam kapılardan biri kilitsiz kalmıştı. Abby bu kapıyı açtı. "Elaine?" diye seslendikten sonra içeri girdi.

İçerisi boştu. Mobilyalar, halılar, hatta duvardaki resimler bile taşınmıştı. Boş duvarlara, güneşten solmuş zeminde daha koyu dikdörtgen bir iz bırakmış olan halının boşluğuna şaşkınlıkla baktı. Ayak sesi eşyasız odalarda yankılana yankılana salona yürüdü. Ev boşaltılmış, temizlenmişti; kapının altından tıkılmış birkaç reklam broşürü dışında hiçbir şey yoktu. Bunlardan birini alıp baktı. "Sayın Ev Sahibi" yazıyordu üzerinde.

Mutfağa girdi. Buzdolabı da boştu, her taraf dezenfektan kokuyordu. Duvara asılı telefonda çevir sesi yoktu.

Çıkıp evin önünde ne yapacağını bilemez bir halde durdu. Daha iki hafta önce misafir olmuştu bu eve. Salonda oturmuş, kanepeler yemiş, Levi ailesinin çerçeveli fotoğraflarına bakmıştı. Şimdi, *Hepsi rüya mıydı?* diye düşünüyordu.

Sersemliğini üstünden atamadan arabasına bindi ve yola çıktı. Otomatik pilota almış gibi çevresine dikkat etmeden, Elaine'in bir anda kaybolmasından başka bir şey düşünemeden ilerledi. Nereye gitmiş olabilirdi Elaine? Aaron'ın ölümünün hemen ardından hayatını kökten değiştirmek istemesi hiç akılcı gelmiyordu. Daha çok panikle kalkışılmış bir iş gibiydi.

Ansızın huzursuzlanarak dikiz aynasına baktı. Geçen cumartesi günkü o bordo minibüs olayından beri dikiz aynasını kontrol etmeyi alışkanlık haline getirmişti.

Arkasında koyu yeşil bir Volvo vardı. Elaine'in sokağında da görmemiş miydi bu arabayı? Emin olamıyordu. Pek dikkat etmemişti.

Volvo selektör yaptı.

Abby hızlandı.

Volvo da hızlandı.

Abby sağa saparak anayola girdi. Şehirlerarası yola çıkmışlar, bir sürü benzin istasyonu ve irili ufaklı mağazaların önünden geçiyorlardı. *Tanık dolu her taraf.* Ama Volvo hâlâ peşindeydi ve hâlâ selektör yapıyordu.

Takip edilmek, korkutulmak Abby'nin canına tak etmişti. Ne olacaksa olsun diye düşündü. Herifin tacizine uğramaktan gına gelmişti. Dönüp karşısına dikilmeliydi artık.

Yol kenarındaki marketin otoparkına girdi. Marketten çıkanların tekerlekli arabaları ittiği, sürücülerin park yeri aradığı kalabalık bir yere ulaştı. En uygun yer burasıydı.

Frene bastı.

Volvo, çarpmaya ramak kala durdu.

Abby arabadan fırladığı gibi Volvo'nun yanına koştu. Sürücü camına öfkeyle vurdu. "Aç şu camı! Açsana!"

Sürücü camı indirip Abby'ye baktı. Sonra güneş gözlüğünü çıkardı. "Doktor DiMatteo?" dedi Bernard Katzka. "Siz olduğunuzu tahmin etmiştim."

"Niye takip ediyorsunuz beni?"

"Sizi evden ayrılırken gördüm."

"Ondan öncesini soruyorum. Geçen gün niye takip ettiniz?"

"Ne zaman?"

"Cumartesi, minibüsle."

Katzka başını salladı. "Benim minibüsten haberim yok."

Abby geri çekildi. "Her neyse. Bırakın artık peşimi, tamam mı?"

"Kenara çekin demek istiyordum. Selektör yaptım, görmediniz mi?"

"Siz olduğunuzu anlamadım."

"Doktor Levi'nin evine niye gittiğinizi sorabilir miyim?"

"Elaine'e uğramıştım. Taşındığını bilmiyordum."

"Şuraya park eder misiniz? Sizinle biraz konuşmak istiyorum. Yoksa sorularımı cevaplamayı yine mi reddedeceksiniz?"

"Bana ne soracağınıza bağlı."

"Sorularım Doktor Levi hakkında."

"Sadece Aaron hakkında mı konuşacağız?"

Katzka başını salladı.

Abby düşündü. Soruların iki taraflı olabileceğini, ketum Komiser Katzka'nın bile dilinin çözülebileceğini hissetti.

Marketin yanında bir kafe vardı. "Şurada bir kahve içelim mi?" diye sordu Abby.

* * *

Polisler ve çörekler. Yağda kızarmış hamur satan her dükkânın önünde sıra sıra polis arabası durması son derece alışıldık bir görüntü haline gelmişti, ama Bernard Katzka bundan o kadar hoşlanmıyor gibiydi. Bir fincan sade kahve istemişti, onu da pek zevk almadan yudumluyordu. Katzka zevke ve günaha hiç bulaşmayacak, hatta gereksiz olan hiçbir şeye ilgi duymayacak

bir adammış gibi geliyordu Abby'ye.

Katzka lafı hiç dolandırmadan sordu: "Neden gitmiştiniz eve?"

"Elaine'i görmeye. Onunla konuşmak istedim."

"Ne hakkında?"

"Özel meseleler."

"Ben aranızdaki ilişkiyi sadece tanışlık olarak yorumlamıştım."

"O mu söyledi bunu size?"

Katzka bu soruyu duymazdan geldi. "İlişkiniz sizce de bu düzeyde mi?"

Abby nefesini bıraktı. "Öyle herhalde. Aaron sayesinde tanışmıştık, merhabamız vardı sadece."

"O zaman neden onu görmeye gittiniz?"

Abby derin bir nefes aldı. Bu kadar endişeli görünerek adamı işkillendirdiğinin farkındaydı. "Başıma tuhaf şeyler geldi son günlerde. Elaine'e bunları sormak istedim."

"Nasıl tuhaf şeyler?"

"Geçen cumartesi biri beni takip etti. Bordo renkli bir minibüs. Önce Tobin Köprüsü'nde fark ettim. Eve döndüğümde, tekrar sokaktan geçtiğini gördüm."

"Başka?"

"Rahatsız olmaya yetmez mi bu?" Katzka'nın gözlerine baktı. "Ben korktum."

Katzka karşılık vermeden önce, Abby'nin gerçekten korkup korkmadığını anlamak ister gibi baktı. "Bunun Bayan Levi'yle ilgisi ne?"

"Aaron konusunda beni şüpheye düşüren sizsiniz. Gerçekten intihar edip etmediği konusunda yani. Sonra, Bayside'dan iki doktorun daha öldüğünü öğrendim."

Katzka'nın kaşlarının çatılmasından, bunu yeni duyduğu anlaşılıyordu.

"Altı buçuk yıl önce" dedi Abby, "Lawrence Kunstler diye bir göğüs cerrahı, Tobin Köprüsü'nden atlayarak intihar etmiş."

Katzka bir şey demedi, ama belli belirsiz öne eğildi.

"Üç yıl önce de, Hennessy adında bir anestezi uzmanı, karısı ve bebeğiyle birlikte şofbenden sızan karbon monoksit gazından zehirlenmiş."

"Fırtınalı havada böyle şeyler oluyor maalesef."

"Sonra da Aaron. Üç etti. Hepsi de nakil ekibinin doktorlarıydı. Tesadüften de öte bir talihsizlik değil mi bu?"

"Nereye varmaya çalışıyorsunuz? Nakil ekibinin peşinde biri mi var? Hepsini teker teker ortadan mı kaldırıyor?"

"Benzerlikler olduğunu söylüyorum. Polis değil misiniz, araştırmayı siz yapın."

Katzka arkasına yaslandı. "Siz nasıl karıştınız bu işe?"

"Ekipte erkek arkadaşım da var. Mark, kabul etmese de bence endişe duyuyor. Bence bütün ekip, sıra hangimize geldi diye korku içinde. Ama hiç konuşmuyorlar. Hani insanlar uçağa binerken uçak kazalarından bahsetmezler ya, öyle."

"Yani erkek arkadaşınızın güvenliğinden de mi endişe ediyorsunuz?"

Abby sadece, "Evet" dedi ve hakikatin büyüğünü kendine sakladı. Bunu Mark'ı geri kazanmak için yapıyordu. Her şeyiyle. Aralarında ne olduğunu anlamıyordu, ama ilişkinin bozulmakta olduğunun farkındaydı. Kunstler ile Hennessy'yi anlattığı geceden beri böyleydi. Bunların hiçbirini Katzka'ya anlatmadı, çünkü hisleriyle bağlantılıydı. İçgüdüleriyle. Katzka ise daha somut delillerden hareket edecek birine benziyordu.

Adam Abby'nin bir şeyler daha söylemesini bekliyordu tabii. Söylemeyince, "Bana anlatmak istediğiniz başka bir şey var mı?" diye sordu. "Herhangi bir şey olabilir."

Mary Allen'ı kastediyor, diye düşündü Abby, içindeki panik büyüyordu. Katzka'nın gözlerine bakınca, her şeyi oracıkta anlatacak gibi oldu. Fakat anlatmak yerine gözlerini hızla kaçırıp sorusuna soruyla karşılık verdi.

"Elaine'in evini neden gözlüyordunuz?" dedi. "Onun için gitmiştiniz, değil mi?"

"Yan komşusuyla konuşuyordum. Tam dönerken garajdan çıktığınızı gördüm."

"Elaine'in komşularını mı sorguluyorsunuz?"

"Rutin."

"Bana öyle gelmedi."

Abby, Katzka'nın gözlerinin içine baktı. Gri gözleri hiç renk vermiyor, hiçbir şey belli etmiyordu.

"Bir intihar vakasını neden hâlâ soruşturuyorsunuz?"

"Kadın bir gecede toparlanıp taşınıyor ve geride bir adres bile bırakmıyor. Bu normal değil."

"Elaine'in suçlu olduğunu düşünmüyorsunuz ya?"

"Korktuğunu düşünüyorum."

"Neden korksun?"

"Siz biliyor musunuz Doktor DiMatteo?"

Abby bu kez gözlerini kaçıramadı; baktığı gözlerde onu efsunlayan dingin bir kararlılık olduğunu fark etti. Birden, adamı çeki-

ci bulmasına yol açan bir kıvılcım çaktı içinde; onca erkeğin içinde neden bu adamın kendisinde böyle bir duygu uyandırdığını anlayamadı.

"Hayır" dedi. "Elaine'in neden kaçtığını hiç bilmiyorum."

"O zaman belki başka bir konuda yardımcı olursunuz."

"Nedir?"

"Aaron Levi, servetini nasıl elde etti?"

Abby başını salladı. "Bildiğim kadarıyla büyük bir serveti yoktu. Kardiyologlar yılda en fazla iki yüz bin civarında bir para alıyorlar. Aaron da parasının çoğunu üniversitedeki iki çocuğuna harcıyordu."

"Aileden zengin olabilir mi?"

"Bir miras kaldı mı bilmiyorum." Abby omuz silkti. "Duyduğum kadarıyla Aaron'ın babası beyaz eşya tamircisiymiş."

Katzka düşünceli bir ifadeyle arkasına yaslandı. Şimdi Abby'ye değil, kahve fincanına bakıyordu. Bu adamın konsantrasyonunda, Abby'nin ilgisini çeken bir derinlik vardı. Sohbetten bir anda kopabiliyor, karşısındakini bir başına bırakabiliyordu.

"Servet derken ne kastediyorsunuz bu arada?"

Katzka ona baktı. "Üç milyon dolar."

Abby şaşkınlıkla bakakaldı.

"Bayan Levi ortadan kaybolunca" dedi Katzka, "ailenin mali durumunu daha yakından incelemek istedim. Aaron Levi'nin muhasebecisiyle konuştum. Bana söylediğine göre, Elaine kocasının ölümünden kısa bir süre sonra Cayman Adaları'nda bir hesabı olduğunu öğrenmiş. Daha önce hiç bilmiyormuş. Muhasebeciye bu parayı nasıl alabileceğini sormuş. Sonra da hiçbir şey söylemeden çekip gitmiş." Katzka Abby'ye soran gözlerle baktı.

"Aaron'ın bu kadar parayı nereden bulduğunu bilmiyorum" diye mırıldandı Abby.

"Muhasebecisi de bilmiyor."

Bir an sustular. Abby kahve fincanına uzandığında, soğumuş olduğunu fark etti. Kendisi de ürpermişti.

Alçak sesle sordu: "Elaine'in nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Bir fikrimiz var."

"Söyleyebilir misiniz?"

Katzka başını salladı. "Bence bulunmak istemiyor Doktor DiMatteo."

* * *

Üç milyon dolar. Aaron Levi üç milyon doları nasıl biriktirmişti?

Abby yol boyunca bunu düşündü. Bir kardiyolog bu kadar para kazanamazdı. İki çocuğunu özel üniversitede okuturken, karısı antika meraklısıyken mümkün değildi. Hem neden saklamıştı servetini? İnsanlar vergiden kaçırmak için Cayman Adaları'nda hesap açarlardı. Fakat hesabın varlığından Elaine'in bile haberi olmamıştı. Kim bilir, yeni toprağa verdiği kocasının dosyalarını tararken nasıl sarsılmıştı? Ondan böyle bir serveti sakladığını öğrendiğinde.

Üç milyon dolar.

Garaj yoluna saptı. Çevrede bordo minibüs var mı diye kontrol ederken buldu kendini. Sokağın iki ucuna hızlıca bakmayı alışkanlık edinmişti.

Kapıdan girip olağan zarf yığınının üstünden atladı. Evdeki iki doktora birer nüsha gelen tıbbi dergilerdi çoğu. Hepsini toparlayıp mutfak masasına götürdü. Kendisine gelenler ile Mark'a gelenleri ayırmaya başladı. Zarfını açmaya değecek bir şey yoktu.

Saat dört olmuştu. O akşam için güzel bir yemek hazırlamaya karar verdi. Mum ışığında, şaraplı. Niye yapmayacaktı ki? Serbest bir kadındı artık o. Bayside onun cerrah olup olamayacağına karar veredursun, o da Mark'la arasını romantik yemeklerle, kadınsı işvelerle düzeltirdi. Kariyer gitse de, adamı elden kaçırma.

Lanet olsun DiMatteo, bundan daha fazla alçalamazsın.

Lüzumsuz zarfların kendine ait kısmını aldı, çöp kutusuna gidip pedalına bastı. Zarfları çöpe bıraktığı sırada, kutunun dibine sıkışmış büyük bir sarı zarf gördü. Antetindeki Yatçılık kelimesi dikkatini çekti. Zarfı alıp üzerindeki yumurta kabuklarını, kahve artıklarını silkeledi.

East Wind Yatçılık
Satış ve Servis
Marblehead Marinası

Mark'a gönderilmişti. Fakat Brewster Sokağı'ndaki ev adresleri değildi. Bir posta kutusuna yollanmıştı.

Şirketin adına bir daha baktı: *East Wind Yatçılık.*

Mutfaktan çıkıp Mark'ın salondaki çalışma masasına gitti. Evrak çekmecesi kilitliydi, ama anahtarın yerini biliyordu. Mark'ın, anahtarı kalemlerin durduğu fincana attığını duymuştu. Anahtarı bulup çekmeceyi açtı.

Evle ilgili bütün belgeler oradaydı. Sigorta poliçeleri, ev kredi-

si sözleşmesi, araba sigortaları vardı. Bir klasöre *Tekne* yazılmıştı. İçinde J-35'in dosyası vardı, Gimme Shelter'ın. İkinci bir dosya daha vardı. Yeni görünüyordu. Üstünde H-48 yazıyordu.

Dosyayı çıkardı. East Wind Yatçılık'ın satış sözleşmesiydi. H-48 tekne tasarımıyla ilgili bir kısaltmaydı. 48 fitlik Hinckley modeliydi.

Midesi bulanarak koltuğa çöktü. *Benden sakladın*, dedi içinden. *Almaktan vazgeçtim dedin. Sonra da gidip aldın. Para senin paran tabii. Gayet iyi anlaşıldı durum.*

Sayfanın altına, satış fiyatına göz gezdirdi.

Hemen ardından evden çıkıp gitti.

* * *

"Organ ticareti diyoruz. Mümkün mü?"

Doktor Ivan Tarasoff, kahvesini karıştırmayı bırakıp Vivian'a baktı. "Olduğuna dair kanıt var mı elinizde?"

"Daha yok. Birilerinin para karşılığı organ satması mümkün mü diye sormaya geldik. Mümkünse de nasıl?"

Doktor Tarasoff koltuğa yaslanıp, kahvesini yudumlayarak düşündü. Saat beşe çeyrek vardı ve ara sıra yandaki soyunma odasına geçen önlüklü cerrahlar dışında, Massachusetts Merkez Hastanesi'nin cerrah salonu sakindi. Daha yirmi dakika önce ameliyattan çıkmış olan Tarasoff'un ellerinde pudra kalıntıları vardı, boynunda hâlâ maske sallanıyordu. Abby ona bakarken yine karşısında dedesini görüyormuş gibi hissedip gevşedi. Yumuşak mavi gözler, gümüşi saçlar. Dingin bir ses. *En güçlü sesin sahibi, sesini hiç yükseltmeyendir*, diye geçirdi içinden.

"Söylentiler oluyor tabii" dedi Tarasoff. "Ne zaman ünlü birine organ nakledilse, ortada para döndü mü diye meraklanıyor insanlar. Ama henüz kanıt yok elimizde. Sadece şüphe var."

"Ne gibi söylentiler var mesela?"

"Para karşılığı bekleme sırasının önüne geçildiğini söylüyorlar. Ben şahit olmadım."

"Ben oldum" dedi Abby.

Tarasoff ona baktı. "Ne zaman?"

"İki hafta önce. Victor Voss'un karısı. Listede üçüncü sıradaydı, ama bir kalp buldu ve ondan önceki iki kişi daha sonra öldü."

"UNOS buna izin vermez. NEOB da. Prosedürleri çok nettir."

"NEOB'nin haberi yok. Hatta sistemlerinde donörün kaydı bile yok."

Tarasoff başını salladı. "Olacak iş değil. Kalp UNOS veya NEOB'den gelmediyse, nereden geldi?"

"Bence Voss parayı bastırıp sistemi devre dışı bıraktı. Kalbi karısına taktırmak için" dedi Vivian.

"Bildiklerimiz şöyle" dedi Abby. "Bayan Voss'un nakil ameliyatına birkaç saat kala, Bayside'ın nakil koordinatörünü Burlington'daki Wilcox Hastanesi'nden arayıp donör var demişler. Kalp alınıp uçakla Boston'a gönderilmiş. Bizim ameliyathaneye gece bir civarında Mapes diye bir doktor getirdi. Beraberinde donörün dosyası da vardı, ama dosya bir şekilde kayboldu. Bir daha gören olmadı. Mapes denen adamı *Uzman Doktorlar Rehberi*'nde aradım, öyle biri yok."

"Organı kim almış madem?"

"Tim Nicholls adlı bir cerrah olduğunu düşünüyoruz. Fihristte onun adı var, yani gerçek biri. Özgeçmişine göre burada birkaç yıl eğitimden de geçmiş. Hatırlıyor musunuz?"

Tarasoff, "Nicholls" diye mırıldandı. Başını iki yana salladı. "Kaç yılında buradaymış?"

"On dokuz yıl önce."

"Personel kayıtlarına bakmam lazım."

"Bizce şöyle oldu" dedi Vivian. "Bayan Voss'a kalp nakli lazımdı, kocasının da parası çoktu. Olay bir şekilde duyuldu. Kulaktan kulağa yayıldı. Tim Nicholls'ın elinde de bir donör vardı. Kalbi, NEOB'yi devre dışı bırakarak doğruca Bayside'a getirdi. Birtakım insanlara da rüşvet verildi, buna bazı Bayside personeli de dahil."

Tarasoff afallamıştı. "Olabilir" dedi. "Haklısınız, böyle yapılabilir."

Salonun kapısı hızla açıldı ve iki cerrah gülüşerek girip kahve makinesine yöneldiler. Kahvelerine krema koymaları, şeker atmaları sanki asırlar sürdü. Nihayet tekrar çıktılar.

Tarasoff hâlâ şaşkındı. "Ben sürekli Bayside'a hasta gönderiyorum. Ülkenin en iyi nakil merkezlerinden biri orası. Neden kayıt dışına çıksınlar? Neden NEOB ile ya da UNOS ile dalaşmayı göze alsınlar?"

"Cevap belli" dedi Vivian. "Para."

Ameliyat önlüğü terden ıslanmış bir cerrah salona girince yine sustular. Adam bitkinlikle homurdanarak yatar koltuklardan birine çöktü. Arkasına yaslanıp gözlerini kapattı.

Abby, alçak sesle Tarasoff'a, "Sizden Tim Nicholls'ın asistanlık dosyasını bulmanızı rica edeceğiz" dedi. "Bakalım gerçekten burada eğitim almış mı? Yoksa özgeçmişi baştan aşağı uydurma mı?"

"Ben açar doğrudan kendisine sorarım."

"Yapmayın. Bu işin nerelere uzandığını henüz bilmiyoruz."

"Ben açık bir insanım Doktor DiMatteo. Etrafımızda organ karaborsası gibi bir iş dönüyorsa, girdisini çıktısını öğrenmek isterim."

"Biz de öyle. Ama çok dikkat etmemiz lazım Doktor Tarasoff." Abby, koltukta uyuklayan cerraha tedirgin bir bakış attı. Fısıldayarak devam etti: "Son altı yıl içinde Bayside'ın üç doktoru öldü. İki intihar, bir kaza. Üçü de nakil ekibindendi."

Adamın yüzündeki hayret ifadesinden, uyarısının hedefi vurduğunu anladı. "Beni korkutmaya çalışıyorsunuz, değil mi?" dedi Tarasoff.

Abby başını salladı. "Korkun zaten. Hepimiz korkalım."

* * *

Abby ile Vivian otoparkta, yağmurun altındaydılar. İkisi de kendi arabalarıyla gelmişlerdi, şimdi de yollarına gideceklerdi. Günler iyice kısalmıştı artık, saat beş olmasına rağmen hava kararmıştı. Abby titreyerek pardösüsüne iyice sarındı ve otoparkı kolaçan etti. Bordo minibüs yoktu.

"Elimizdekiler yetmez" dedi Vivian. "Daha soruşturma açtıramayız. Açtırabilsek bile Victor Voss hemen olayı örtbas eder."

"Nina Voss ilk değildi. Bence Bayside bu işi bir süredir yapıyor. Aaron'ın gizli hesabında üç milyon dolar varmış. Uzun zamandır rüşvet alıyordu belli ki."

"Vicdanına mı yenik düştü diyorsun?"

"Bayside'dan kurtulmak istediğini, hatta Boston'dan taşınmak istediğini biliyorum. Belki bırakmadılar."

"Kunstler ile Hennessy'nin de başına bu gelmiş olabilir."

Abby tuttuğu nefesini bıraktı. Yine otoparkı kolaçan edip minibüse baktı. "Bence başlarına gelen tam da buydu."

"Başka isimler, başka nakiller lazım bize. Ya da daha fazla donör bilgisi."

"Donörlere ait tüm bilgiler nakil koordinatörünün ofisinde kilit altında. Gizlice girip çalmam gerekir. Dosyaları bulabilirsem tabii. Nina Voss'un donörünün dosyası nasıl kayboldu, unuttun mu?"

"O zaman biz de alıcı tarafından yürürüz."

"Hasta kayıtlarından mı?"

Vivian başını salladı. "Organ nakli yapılan hastaların adlarını, bekleme listesinde kaçıncı sırada olduklarını öğrenelim."

"NEOB'nin desteği gerekir."

"Evet. Ama önce isim ve tarih lazım."

Abby, "Ben hallederim onu" dedi.

"Yardım etmek isterdim, ama Bayside beni kapıdan içeri bile sokmaz artık. En büyük kâbusları oldum."

"Sen mi, ben mi..."

Vivian, bu gurur duyulacak bir şeymiş gibi sırıttı. Kocaman yağmurluğunun içinde neredeyse bir çocuk cüssesindeydi. Çıtkırıldım bir müttefik. Kalıbıyla karşısındakine güven veremese de, bakışlarıyla veriyordu. Korkusuz, uzlaşmaz bakışlardı bunlar. Ve çok şey görüyordu.

"Peki Abby" dedi iç geçirerek, "şimdi bana Mark'ı anlat. Bir de bu olayı neden ondan sakladığımızı."

Abby tuttuğu nefesini bıraktı. Sözcükler ağzından kederle saçıldı. "Bence onun da bu işte parmağı var."

"Mark'ın mı?"

Abby başını salladı. Sonra gözlerini çiseleyen yağmura çevirdi. "O da Bayside'dan gitmek istiyor. Tekneyle açılmak, kaçmak istiyor. Tıpkı ölümünden önce Aaron'ın istediği gibi."

"Sence Mark da mı rüşvet alıyor?"

"Birkaç gün önce bir tekne almış. Tekne dediğime bakma, resmen yat almış."

"Teknelere meraklı hep vardı."

"Ama buna bir buçuk milyon dolar vermiş."

Vivian cevap vermedi.

"Daha da fenası" dedi Abby fısıldayarak, "ödemeyi nakit yapmış."

17

Hastane arşivi bodrum katta, patoloji ve morgu geçince az ileri-deydi. Bayside'daki tüm hekimlerin çok iyi bildiği bir yerdi. Doktorlar burada tedavi çizelgelerini imzalar, taburcu edilecek hastalarla ilgili kararları yazdırır, laboratuvar tetkiklerini onaylarlardı. Rahat masalar ve sandalyelerle donatılmış oda, hekimlerin düzensiz saatlerine uygun olarak her gece dokuza kadar açıktı.

Abby o akşam saat altıda arşive girdi. Beklediği gibi, yemek saati olması nedeniyle içeride pek az kişi vardı. Kendisi dışındaki tek hekim, masasından hasta dosyaları taşan, hırpani görünümlü bir stajyer hekimdi.

Abby kalbi küt küt atarak görevlinin masasına doğru yürüdü ve gülümsedi. "Doktor Wettig için istatistik topluyorum da. Kalp nakli hastaları konusunda çalışma yapıyor. Burada son iki yıl içinde kalp nakli yapılan tüm hastaların adlarının ve kayıt numaralarının dökümünü alabilir miyiz bilgisayardan?"

"Öyle bir döküm almamız için bölümden yazı gelmesi gerek."

"Bölümde kimse kalmadı ki. O yazıyı sonra getirsem olur mu? General bu raporu sabaha istiyor. Onun nasıl olduğunu bilirsiniz."

Memur güldü. Bilmez miydi General'in nasıl biri olduğunu? Bilgisayarın başına geçip tarama ekranını açtı. Teşhis kutusuna *kalp nakli* yazdı, taranacak yılları işaretledi. Sonra *enter* tuşuna bastı.

Birbiri ardına isimler ve kayıt numaraları ekranda belirdi. Abby ekranda kayan harfler ve rakamlardan gözünü alamadı. Tüm kayıtlar çıkınca, görevli yazdırma tuşuna bastı, az sonra yazıcıdan çıkan kâğıdı alıp Abby'ye uzattı.

Listede yirmi dokuz isim vardı. Sonuncusu Nina Voss'tu.

"En baştaki on kişinin dosyalarını alabilir miyim" dedi. "Bu akşamdan başlayayım bari."

Memur arşive geçti. Az sonra kabarık bir klasörlerle geri geldi. "Bu ilk ikisi. Kalanını da şimdi getiriyorum" dedi.

Abby dosyaları bir masaya götürdü. Her kalp nakli hastasının tomar tomar belgesi olurdu, bunlar da farklı değildi. İlk klasörün hasta bilgisi formunu açtı.

Hastanın adı Gerald Luray'di, yaşı elli dörttü. Ameliyat ücreti özel sigortadan karşılanmıştı. Ev adresi Massachusetts'in Worcester kentindeydi. Abby hangi bilginin işe yarayacağını kestiremediği için hepsini bloknotuna geçirdi. Nakil ameliyatının tarih ve saatini, katılan doktorların adlarını da yazdı. Hepsi tanıdığı doktorlardı: Aaron Levi, Bill Archer, Frank Zwick, Rajiv Mohandas. *Ve Mark.* Tahmin ettiği gibi, dosyada donörle ilgili herhangi bir bilgi bulunmuyordu. Bunları her zaman alıcı dosyasından ayrı tutarlardı. Fakat hemşirelerin notları arasında şöyle bir şey gözüne çarptı: "08.30'da organın alındığı bilgisi geldi. Kalp Connecticut Norwalk'tan yola çıktı. Hasta ameliyathaneye götürülüyor."

Abby, "08.30, Connecticut Norwalk, organ alımı" diye not düştü.

Memur, Abby'nin masasına evrak arabasıyla beş klasör daha yıkıp diğerlerini almak için uzaklaştı.

Abby akşam yemeği saati boyunca çalıştı. Mark'ı arayıp geç kalacağını bildirmek dışında mola bile vermedi.

Arşiv kapanırken karnı zil çalıyordu.

Yol üstünde bir McDonald's görünce durup Big Mac, büyük boy patates ve vanilyalı *milk shake* aldı. *Kolesterol zihni açar.* Bir köşe masaya geçip salonu göz hapsinde tutarak karnını doyurdu. O saatte müşteri kitlesi sinemadan çıkmış seyircilerden, sevgilileriyle buluşmuş ergenlerden ve üç beş bunalımlı bekârdan oluşuyordu. Kimse onun farkına bile varmadı. Patatesleri son kırıntısına kadar tükettikten sonra çıktı.

Arabayı çalıştırmadan önce otoparka göz gezdirdi. Minibüs yoktu.

Saat onu çeyrek geçe eve vardığında, Mark'ın yatmış, ışıkları da kapatmış olduğunu gördü. Sorularından kurtulduğuna sevindi. Karanlıkta soyunup yorganın altına girdiyse de Mark'a dokunmadı. Adeta korkuyordu ona dokunmaktan.

Mark bir anda kımıldanıp ona doğru uzanınca, tüm vücudu taş kesti.

"Özledim seni" diye mırıldandı Mark. Abby'nin yüzünü kendisine çevirip uzun uzun, şehvetle öptü. Elini uzatıp kalçasını, bacaklarını okşadı. Abby manken gibi kaskatı duruyor, ne karşılık verebiliyor, ne karşı koyabiliyordu. Gözlerini kapatmış yatar ve kalp

atışları kulaklarında uğuldarken, Mark dönüp onu altına çekti. Sonra da içine girdi.

Kasıkları birbirini hoyratça döverken, *Kiminle sevişiyorum?* diye geçirdi Abby içinden.

Sonra sevişme bitti, Mark içinden çıktı.

"Seni seviyorum" diye fısıldadı kulağına.

Neden sonra, Mark uyuyunca, Abby fısıltıyla cevabını verdi: "Ben de seni."

* * *

Sabah sekize yirmi kala yine arşivde aldı soluğu. Bazı masalarda sabah vizitesine çıkmadan önce kırtasiye işlerini bitirmeye uğraşan doktorlar vardı. Abby beş dosya daha istedi. Hızlıca notlar aldıktan sonra dosyaları kadına iade edip çıktı.

Gündüz saatlerini kütüphanede, Doktor Wettig için kaynak taraması yaparak geçirdi. Arşive akşamüstü döndü.

On dosya daha istedi.

* * *

Vivian son pizza dilimini bitirdi. Dört dilim götürmüştü ve Abby onun nasıl olup da kilo almadığını anlayamıyordu. Parmak kadar kadının içinde kalorifer kazanı yanıyordu adeta. Gianelli's'teki masaya oturduklarından beri Abby ancak bir iki lokma yiyebilmişti, o da zorla.

Vivian ellerini peçeteye sildi. "Mark'ın haberi yok mu hâlâ?"

"Hiçbir şey söylemedim. Korkuyorum galiba."

"Aynı evde yaşayıp hiç konuşmamaya nasıl tahammül edebiliyorsun?"

"Konuşuyoruz. Ama bundan konuşmuyoruz." Abby bütün gün yanında taşıyıp şimdi masaya bıraktığı not tomarının üzerine elini koydu. Mark'ın bulamayacağı bir yere saklamaya özen göstermişti. Son zamanlarda Mark'tan bir sürü şey saklamak zorunda kalmıştı ve bunu daha ne kadar devam ettirebileceğini bilmiyordu.

"Ama bir noktada söylemen lazım Abby."

"Daha değil. Kesin emin olmadan konuşamam."

"Mark'tan korkmuyorsun ya?"

"Her şeyi inkâr etmesinden korkuyorum. Doğru söyleyip söylemediğini asla bilemem." Ellerini saçında dolaştırdı. "Ayağımın altındaki halıyı çektiler sanki. Eskiden ayağımı yere sağlam bastı-

ğımı zannederdim. Bir şeyi çok istiyorsam onun için deli gibi çalışırdım. Şimdi ne yapacağıma, bir sonraki hamlenin ne olacağına karar veremiyorum. Artık güvendiğim hiçbir şey kalmadı."

"Buna Mark da mı dahil?"

Abby bıkkınlıkla yüzünü ovuşturdu. "Özellikle de Mark."

"Çok fena görünüyorsun Abby."

"Gözüme uyku girmiyor. Bir sürü şey düşünüyorum. Sadece Mark'ı da değil. Mary Allen davası da var. Komiser Katzka kelepçeleriyle çıkıp gelecek diye gözüm kapıda."

"Şüpheleniyor mu senden?"

"Aptal değil ki şüphelenmesin."

"Ondan bir ses seda çıkmadı. Belki örtbas edecektir. Belki de gözünde fazla büyütüyorsundur onu."

Abby, Bernard Katzka'nın sakin gri gözlerini düşündü. "Okuması zor bir adam" dedi. "Ama bence Katzka sadece akıllı değil, sebatkâr da. Korkuyorum ondan. Ama bir yandan da tuhaf bir şekilde çekici buluyorum onu."

Vivian arkasına yaslandı. "Avcının cazibesine kapılan av oldun demek. İlginç."

"Bazen içimden telefonu açıp her şeyi anlatmak geliyor. Anlatayım da kurtulayım diyorum." Abby başını ellerine dayadı. "Çok yoruldum. Kaçıp her şeyden uzaklaşmak istiyorum. Bir hafta yataktan kalkmasam..."

"Belki Mark'ın yanından ayrılman lazımdır. Boş bir odam var. Anneannem de gidiyor."

"Birlikte yaşıyorsunuz sanıyordum."

"Bütün torunları dolaşır o. Bugünlerde Concord'daki kuzenim kaçınılmaz sona hazırlıyor kendini."

Abby başını salladı. "Ne yapacağımı bilemiyorum. İşin aslına bakarsan, Mark'ı seviyorum. Ona güvenmiyorum, ama onu seviyorum. Bir yandan da, seninle kalkıştığımız işlerin onu mahvedebileceğini biliyorum."

"Onun hayatını kurtarabilirsin de ama."

Abby perişan gözlerle Vivian'a baktı. "Hayatını kurtarırım ama kariyerini bitiririm. Müteşekkir olmayacaktır."

"Aaron olsa minnet duyardı. Kunstler da öyle. Hele Hennessy'nin karısıyla bebeği, ayaklarına kapanırdı."

Abby cevap vermedi.

"Mark'ın olaylara karıştığından emin misin peki?"

"Değilim işte, zaten beni çaresiz bırakan da bu. Ona inanmayı çok istiyorum. Onun aleyhine bir kanıt bulmak istemiyorum."

Tekrar notlarına dokundu. "Şimdilik yirmi beş dosyayı gözden geçirdim. İki yıl öncesine kadar yapılmış nakiller var. Hepsinde de Mark'ın adı yazıyor."

"Archer'ınki de yazıyordur, Aaron'ınki de. Bu bize bir şey ifade etmez. Başka ne öğrendin?"

"Kayıtların hepsi aşağı yukarı birbirinin aynı. Birini öbüründen ayıracak pek bir şey yok."

"Peki ya donörlere baktın mı?"

"Orada işler biraz karışıyor." Abby restorana şöyle bir göz gezdirip Vivian'a doğru eğildi. "Organların hangi şehirden geldiği tüm dosyalarda belirtilmiyor. Ama belirtilenler, belli yerlerde kümeleniyor. Mesela dördü Vermont Burlington'dan gelmiş.

"Wilcox'tan mı?"

"Bilmiyorum. Hemşire notlarında hastane yazmıyor. Ama Burlington gibi ufak bir şehirde beyin ölümü gerçekleşen bu kadar hasta çıkması acayip."

Vivian şaşkınlıkla Abby'ye bakıyordu. "Burada çok ciddi bir mesele var. Biz şimdiye kadar gizli ilişkiler ağı var diye düşünüyorduk. Donörleri kayıt sistemine sokmadan iş görüyorlar sanıyorduk. Ama bir şehirden bu kadar çok donör çıkmasını açıklamaz bu. Ya da..."

"Ya da insanlar donör haline getiriliyor."

Sustular.

Burlington bir üniversite şehri, diye düşündü Abby. *Sağlıklı ve genç kalplere sahip, sağlıklı ve genç üniversite öğrencileriyle dolu.*

"Burlington'da organların alındığı tarihleri öğrenebilir misin?" diye sordu Vivian.

"Yazdım buraya. Neden lazım?"

"Burlington'da çıkan cenaze ilanlarıyla karşılaştıracağım. Bakalım kimler ölmüş o günlerde. Belki dört donörün kimliklerini bulabiliriz. Beyin ölümlerinin nasıl gerçekleştiğini de anlayabiliriz."

"Cenaze ilanında ölüm nedeni yazmayabilir."

"O zaman defin raporlarına bakmamız gerekir. Birimizden biri Burlington'a gidecek demektir bu da. En çok merak ettiğim yerlerden biridir Burlington desem de inanma" Vivian'ın ses tonu neredeyse neşeliydi. Savaşçı kadın kişiliğine bürünmüş, rolünü layıkıyla oynuyordu. Ama bu kez sesindeki endişeyi saklamaya gücü yetmemişti.

"Bu işe girmek istiyor musun gerçekten?" diye sordu Abby.

"Biz bunu yapmazsak Victor Voss kazanır. Kaybedenler de,

Josh O'Day gibi insanlar olur." Derin bir nefes aldı, yavaşça ekledi: "Asıl sen bunu istiyor musun gerçekten?"

Abby başını ellerinin arasına aldı. "Başka seçeneğim kaldı mı ki?"

* * *

Mark'ın arabası garajın önünde duruyordu.

Abby arkasına yanaşıp motoru durdurdu. Bir süre arabada oturup eve girmek ve Mark'la karşılaşmak için kuvvet toplamaya çalıştı.

Sonunda arabadan inip ön kapıdan girdi.

Mark salonda gece haberlerini izliyordu. Abby içeri girince televizyonu kapattı. "Nasılmış Vivian?" diye sordu.

"İyiydi. Toparlanmaya başlamış. Wakefield'da bir muayenehaneye ortak oluyormuş." Abby mantosunu dolaba astı. "Senin günün nasıl geçti?"

"Bir aort yırtığıyla uğraştık. On altı ünite kan aktı, öyle diyeyim. Saat yedide ancak çıkabildim."

"Hasta kurtuldu mu?"

"Yok, masada kaldı."

"Çok üzüldüm." Abby dolabın kapağını kapattı. "Yoruldum biraz. Çıkıp bir banyo yapacağım."

"Abby?"

Abby durup Mark'a baktı. Salonun iki ayrı ucundaydılar, ama aralarındaki boşluk çok daha genişti sanki.

"Ne oldu sana?" diye sordu Mark. "Neyin var?"

"Biliyorsun neyim olduğunu. Mesleğim için endişeleniyorum."

"Ben bizden söz ediyorum. Bu ilişkiyle ilgili neyin var?"

Abby karşılık vermedi.

"Seni hiç göremiyorum artık. Evdekinden daha çok Vivian'la vakit geçiriyorsun. Evdeyken de aklın başka yerde gibi."

"Aklım çok meşgul. Nedenini anlamıyor musun?"

Mark arkasına yaslandığında çok yorgun görünüyordu. "Bunu sormak zorundayım Abby. Başkası mı var?"

Abby ona bakakaldı. Mark'ın ağzından çıkmasını en son beklediği sözler bunlardı belki de. Hatta içinden, bu kadar basit şüphelere takılmasına gülmek geldi. *Keşke böyle basit olsaydı. Keşke bizim sorunlarımız da diğer çiftlerinki gibi olsaydı.*

"Başka biri yok" dedi. "İnan bana."

"O zaman neden konuşmuyorsun artık benimle?"

"Şimdi konuşuyoruz ya."

"Bu konuşmak değil ki! Ben burada eski Abby'yi geri kazanmaya çalışıyorum. Bir yerlerde kaybettim onu. Seni kaybettim ben." Başını sallayıp uzaklara baktı. "Ben sadece seni geri istiyorum."

Abby kanepeye gidip onun yanına oturdu. Dokunacak kadar yakınına değil, ama mesafeli de olsa, aralarındaki bağı hissedecek kadar yakınına.

"Lütfen konuş benimle Abby." Genç kadın ona baktığında bir anda eski Mark'ı gördü. Ona ameliyat masasının üstünden gülümseyen yüzü. Âşık olduğu yüzü. "Lütfen" dedi Mark tekrar, usulca. Elini tuttu, Abby çekmedi. Mark'ın kollarına bıraktı kendini. Ama bir zamanlar kendini güvende hissettiği o kollarda bile gevşeyemiyordu. Göğsüne kaskatı ve huzursuzca yaslanıp kaldı.

"Söylesene" dedi Mark. "Ne oldu bize?"

Abby dolan gözlerini sıkıca kapattı. "Bir şey olmadı" dedi.

Mark'ın kollarının buz kestiğini hissetti. Yalan söylemişti, Mark da bunu anlamıştı. Yüzüne bile bakmadan fark edebiliyordu bunu.

* * *

Abby ertesi sabah yedi buçukta Bayside'ın otoparkına girdi.

Biraz arabada oturup ıslak asfalta, çiseleyen yağmura baktı. Daha ekimin ortası olmasına rağmen kış havası çökmüştü. Gece pek uyuyamamıştı. En son ne zaman iyi bir uyku çektiğini hatırlamıyordu zaten. Bir insan ne kadar dayanabilirdi uykusuzluğa? Yorgunluk yerini ne zaman psikoza bırakırdı? Dikiz aynasına baktığında gördüğü yabancıyı tanıyamadı. İki haftada sanki on yaş ihtiyarlamıştı. Bu hızla giderse kasımda menopoza girerdi.

Dikiz aynasından bordo bir şey geçti.

Başını hızla arkaya çevirdiğinde, bir minibüsün sıra sıra park etmiş arabaların arkasında kaybolduğunu gözucuyla yakaladı. Minibüsün tekrar çıkmasını bekledi, ama minibüs görünmedi.

Hemen arabadan inip hastaneye doğru yürüdü. Elindeki evrak çantasının ağırlığı onu aşağıya çekiyordu. Sağında aniden bir araba motoru çalıştı. Minibüsle karşılaşmayı bekleyerek hızla döndü, ama bir steyşın park yerinden çıkıyordu.

Kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi, binaya girene kadar da sakinleşemedi. Merdivenlerden inip arşiv dairesine yürüdü. Son kez geliyordu, listedeki son dört isim kalmıştı geriye.

Talep fişini bankoya bırakıp, "Şu dört dosyayı alabilir miyim?" dedi.

Görevli dönüp ona baktı. Abby'ye, kadın bir anlığına donmuş gibi geldi. Halbuki daha önce Abby'ye dostça davranmıştı. Ama bugün yüzü asıktı.

"Şu dört dosyayı rica edecektim" dedi Abby.

Kadın talep fişine baktı. "Kusura bakmayın Doktor DiMatteo, veremem."

"Neden?"

"Dosyalar burada değil."

"Ama bakmadınız bile."

"Size dosya vermememe söylendi. Doktor Wettig'in talimatı var. Gelirse hemen ofisime uğrasın dedi, onu da ileteyim."

Abby'nin yüzünden kanı çekildi. Karşılık veremedi.

"Dosya taraması talebinde bulunmadığını da söyledi." Kadın açıktan açığa suçluyordu onu. *Bize yalan söylediniz Doktor DiMatteo.*

Abby'nin verecek cevabı yoktu. İçeriye bir anda sessizlik çökmüştü sanki. Arkasına döndüğünde, içeride üç hekim daha olduğunu, kendisine baktıklarını fark etti.

Arşiv dairesinden çıktı.

Önce hastaneyi terk etmeyi düşündü. Wettig'le kaçınılmaz yüzleşmeden kurtulmak için arabaya binmeyi ve uzaklaşmayı istedi. Tüm bu olanları arkasında bırakmak. *Florida sahillerine gitmek kaç saat sürer acaba?* diye düşündü. Hiç Florida'ya gitmemişti. Diğer insanların yaptığı birçok şeyi yapmamıştı. Şimdi hepsini yapabilme fırsatı vardı önünde. Alt tarafı hastaneden çıkacak, arabasına binecek; *Lanet olsun*, diyecekti, *siz kazandınız.*

Ama binadan çıkmadı. Bodrum kattaki asansöre binip ikinci katın düğmesine bastı.

İdare katına çıkarken bazı şeyler zihninde açıklığa kavuştu. Birincisi, kaçamayacak kadar inatçı veya salak olduğuydu. İkincisi de, asıl istediğinin bir kumsal olmadığı. O, hayallerini geri istiyordu.

Asansörden inip halı kaplı koridorda yürüdü. Asistanlık ofisi, köşeyi dönünce, Jeremiah Parr'ın ofisinden sonraydı. Parr'ın sekreterinin önünden geçerken kadının aniden doğrulup telefona uzandığını gördü.

Abby köşeyi dönüp asistanlık ofisine girdi. Sekreter masasının yanında, Abby'nin daha önce hiç görmediği iki adam duruyordu. Sekreter, Parr'ın sekreterinin yüzündekine benzer şaşkın bir ifadeyle Abby'ye bakıp, "Ah, Doktor DiMatteo..." diye ağzından kaçırdı.

"Doktor Wettig'le görüşecektim" dedi Abby.

İki adam dönüp ona baktılar. Bir an sonra patlayan bir flaş, Abby'nin gözünü aldı. Genç kadın yüzünü buruşturup dönerken flaşlar patlamaya devam etti.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Abby.

"Doktor, Mary Allen'ın ölümü hakkında ne söyleyeceksiniz?" dedi adamlardan biri.

"Ne?"

"Hastanızdı, değil mi?"

"Siz kimsiniz?"

"*Boston Herald* gazetesinden Gary Starke. Ötanazi savunucusu olduğunuz doğru mu? Bu yönde beyanlarınız olduğunu öğrendik."

"Ben böyle bir beyanda..."

"Neden açığa alındınız?"

Abby bir adım geriledi. "Benden uzak durun. Konuşmayacağım sizinle."

"Doktor DiMatteo..."

Abby ofisten kaçmak üzere arkasını döndü. Kapıdan o anda giren Jeremiah Parr ile burun buruna geldi.

Parr, "Gazeteciler burayı derhal terk etsin" dedi sertçe. Sonra Abby'ye döndü. "Siz de benimle gelin doktor."

Abby, Parr'ın peşinden odadan çıktı. Koridoru hızlı adımlarla geçip Parr'ın ofisine girdiler. Parr kapıyı kapatıp Abby'ye döndü.

"Yarım saat önce *Herald*'dan aradılar" dedi. "Ardından *Globe*'dan, sonra da belki altı yedi gazeteden daha. Durmak bilmediler."

"Brenda Hainey mi anlatmış?"

"Sanmıyorum. Morfinden haberleri var. Dolabınızda bulunan ampulden de. O bunları bilmiyordu."

Abby başını salladı. "Nasıl olabilir?"

"Bir şekilde sızmış." Parr, kendini koltuğuna bıraktı. "Cinayet soruşturmaları, koridorlarda polisler... Bitirirler bizi."

Polis. Tabii ki. Polisin de haberi var artık olanlardan.

Abby, Parr'ın yüzüne baktı. Boğazı kurumuştu, ağzından tek kelime çıkmıyordu. Haberi basına Parr mı sızdırmıştı? Sonra bunun olamayacağına karar verdi. Bu skandalın ona da büyük zararı dokunurdu.

Kapı sertçe vuruldu ve Doktor Wettig içeri girdi. "Ne yapacağım ben bu gazetecilerle?" dedi.

"Basın açıklaması hazırlayacaksınız General. Susan Casado'ya haber verdim, geliyor. İfadeleri onunla birlikte hazırlarsınız. O zamana kadar kimse bir şey söylemeyecek."

Wettig başını sallamakla yetindi. Sonra bakışlarını Abby'ye çevirdi. "Çantanıza bakabilir miyim Doktor DiMatteo?"

"Neden?"

"Siz daha iyi bilirsiniz. Hasta kayıtlarını taramaya hakkınız yoktu. Özel ve gizli belgelerdir bunlar. Tuttuğunuz tüm notları teslim etmenizi istiyorum."

Abby hiçbir şey yapmadı. Karşılık da vermedi.

"Hakkınızdaki suçlamalara bir de hırsızlık eklenmesin istersenız."

"Hırsızlık mı?"

"Yasadışı olarak taradığınız o dosyalardan elde ettiğiniz tüm bilgiler çalıntıdır. Verin şimdi çantayı bana. Verin şunu!"

Abby tek kelime etmeden çantayı uzattı. General'in çantayı açmasına, aldığı notları çıkarmasına baktı. Yenilmişlik duygusuyla başını önüne eğmekten başka bir şey gelmiyordu elinden. Bir kere daha yenmişlerdi onu. Önleyici bir hamle yapmışlardı, Abby de hazırlıksız yakalanmıştı. Akıl etmesi lazımdı aslında. Buraya gelmeden önce notlarını saklaması lazımdı. Ama ne söyleyeceğine, durumu Wettig'e nasıl açıklayacağına kilitlenmiş, bunu düşünememişti.

Wettig çantayı kapatıp tekrar Abby'ye uzattı. "Hepsi bu kadar mı?" dedi.

Abby ancak başıyla onaylayabildi.

Wettig bir süre sessizce ona baktı. Sonra başını iki yana salladı. "Sizde cerrah kumaşı vardı DiMatteo. Ama artık yardıma ihtiyacınızın olduğunu kabullenmeniz gerek. Psikiyatrik muayeneden geçmenizi tavsiye ediyorum. Ayrıca bugün itibariyle sizi asistanlık programından çıkarıyorum." Abby, bu sözlerin ardından, "Çok üzgünüm" diyen General'in sesinde sahici bir keder tınısı duyunca şaşırdı.

18

Yakışıklı ve sarışın Komiser Lundquist, Cermen ırkının ideal örneklerindendi. Abby'yi iki saattir sorguya çekerken, daracık sorgu odasında volta atmayı da ihmal etmiyordu. Bu, Abby'nin kendini tehdit altında hissetmesi için bir taktikse, işe yaramaktaydı. Abby'nin doğup büyüdüğü küçük Maine kasabasında polisler yolda gördükleri tanıdıklarına arabadan el sallar, kaldırımda anahtarlarını şıngırdatarak dolaşır, lise mezuniyetlerinde dürüst vatandaş ödülleri dağıtırlardı. Korkulması gereken insanlar değillerdi.

Abby, Lundquist'ten korkuyordu. İçeri girip masaya kayıt cihazını koyduğu andan beri korkuyordu. Ceketinin cebinden bir kart çıkarıp ona haklarını okuduğunda daha da korkmuştu. Halbuki Abby karakola kendi iradesiyle, kendi ayağıyla kalkıp gelmişti. Komiser Katzka'yla konuşmak istemişti. Onun yerine Lundquist'i göndermişlerdi ve adam sanki kendisi gözaltına almış gibi sorguya çekmişti Abby'yi.

Kapı açıldı ve nihayet Bernard Katzka içeri girdi. Tanıdığı birini görmek Abby'nin yüreğine su serpebilirdi, ama Katzka'nın ifadesiz suratı da güven vermiyordu. Masanın öbür tarafında durup yorgun bir ifadeyle Abby'yi süzdü.

"Avukat çağırmamışsınız" dedi. "Şimdi aramak ister misiniz?"

"Tutuklu muyum?" diye sordu Abby.

"Şimdilik hayır."

"Yani istediğim zaman gitmekte özgür müyüm?"

Katzka susup Lundquist'e baktı, o da omuz silkti. "Sadece ifadenize başvuruluyor."

"Sizce avukata ihtiyacım var mı komiser?"

Katzka yine duraladı. "Bu karar size ait Doktor DiMatteo."

"Bakın, ben buraya kendi isteğimle geldim. Sizinle konuşmak istediğim için geldim. Size olanları anlatmak istedim. Bu adamın bütün sorularına kendi irademle cevap verdim. Eğer tutuklanacaksam, avukatımı ararım. Ama şunu açıkça ifade edeyim ki, avukatı yanlış bir şey yaptığım için aramayacağım." Katzka'nın gözlerine baktı. "Sorunuza cevap vereyim; hayır, avukat istemiyorum."

Lundquist ile Katzka bir daha bakıştılar, Abby ne düşündüklerini anlayamadı. Sonra Lundquist, "Doktor DiMatteo senindir Sümüklüböcek" diyerek kenara çekildi.

Katzka masaya oturdu.

"Aynı soruları baştan soracaksınız herhalde" dedi Abby.

"Başını kaçırdım, ama cevaplarınızın çoğunu duyduğumu sanıyorum."

Başıyla karşı duvardaki aynayı işaret etti. Abby, gözetleme penceresi olduğunu o zaman anladı. Lundquist ile konuşmalarını dinlemişti. O camın arkasında başka kimlerin durup onu dinlediğini merak etti. Kendini çıplak, iğfal edilmiş hissediyordu. Sandalyesini oynatıp cama sırtını döndü, ama bu sefer de tam Katzka'nın karşısına geçmişti.

"Madem öyle siz ne soracaksınız?"

"Birinin size tuzak kurduğundan şüpheleniyorsunuz. Kim olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Başta Victor Voss sanıyordum. Artık o kadar emin değilim."

"Başka düşmanlarınız var mı?"

"Belli ki var."

"Sırf suçu üzerinize atmak için hastanızı öldürecek kadar sizden nefret eden biri mi var?"

"Belki olay bir cinayet değildi. Morfin seviyesi doğrulanmadı çünkü."

"Doğrulandı. Brenda Hainey'nin talebi üzerine Bayan Allen'ın cesedi mezarından çıkarıldı. Tahlil sonuçları adli tıptan bu sabah geldi."

Abby duyduklarını sessizce sindirdi. Kayıt cihazının vınlamasını duyabiliyordu. Olduğu yerde iyice büzüldü. Artık kesindi. Bayan Allen aşırı dozdan ölmüştü.

"Bana birkaç gün önce kahverengi bir minibüsün sizi takip ettiğini söylediniz Doktor DiMatteo."

"Bordo" diye fısıldadı Abby. "Minibüsün rengi bordoydu. Bugün yine gördüm."

"Plakasını aldınız mı?"

"O kadar yaklaşmadı."

"Ben anlattıklarınızın üstünden bir geçeyim. Birileri, hastanız Bayan Allen'a aşırı dozda morfin verdi. Sonra dolabınıza morfin ampulünü yerleştirdi. Ardından da bir minibüs sizi takip etmeye başladı. Siz de bütün bunların Victor Voss tarafından kurgulanmış olduğunu düşünüyorsunuz."

"Öyle düşündüm. Ama belki de başkasıdır."

Katzka arkasına yaslanıp onu süzdü. Bitkinlik omuzlarına da çökmüş gibi öne doğru eğilmişti.

"Nakil meselesini bir daha anlatır mısınız?"

"Her şeyi anlattım."

"Bu olayla bağlantısından emin olamadım."

Abby derin bir nefes aldı. Hepsini, Josh O'Day'in hikâyesini, Nina Voss'a yapılan kalp naklinin şüpheli ayrıntılarını Lundquist'e zaten anlatmıştı. Lundquist'in ilgisiz tavrına bakılırsa, nefesini boşa tüketmişti. Şimdi aynı hikâyeyi bir daha anlatması, nefesini tekrar boşa tüketmesi gerekiyordu. Teslim olup gözlerini kapadı. "Bir bardak su alabilir miyim?"

Lundquist odadan çıktı. O yokken konuşmadılar. Abby gözlerini açmadan oturdu, her şeyin sona ermesini diledi içinden. Fakat bitmeyecekti. Sonsuza kadar bu odada kalacak, aynı soruları tekrar tekrar cevaplayacaktı. Belki avukatını arasa iyi olurdu. Hatta en iyisi, çıkıp gitmekti. Katzka ona tutuklu olmadığını söylemişti. Şimdilik.

Lundquist karton bardakta suyla geri döndü. Abby suyu birkaç yudumda içip boş bardağı masaya bıraktı.

"Kalp nakillerini anlatacaktınız doktor" diye hatırlattı Katzka.

Abby içini çekti. "Bence Aaron üç milyonu böyle kazandı. Listedeki sırasını beklemek istemeyen zengin hastalar için donörler bularak."

"Liste mi dediniz?"

Abby başını salladı. "Sadece bu ülkede kalp nakli bekleyen beş binden fazla hasta var. Yeterli sayıda donör olmadığı için bunların birçoğu ölecek. Donörlerin genç ve sağlıklı olması gerekiyor, dolayısıyla da mevcut donörlerin büyük bölümü travma nedeniyle beyin ölümü gerçekleşen kişiler. Bunlardan da fazla bulunamıyor."

"Kalbin hangi hastaya gideceğine kim karar veriyor?"

"Bilgisayarlı bir kayıt sistemi var. Bizim bağlı olduğumuz bölgesel sistemi New England Organ Bankası yönetiyor. Kesinlikle hakkaniyetli bir sistem. Hastalara durumlarına göre sıra numarası veriliyor, varlıklarına göre değil. Listenin gerilerindeyseniz çok bekleyeceksiniz demektir. Diyelim ki zenginsiniz ve size kalp

bulunamadan ölmekten korkuyorsunuz. O zaman organ bulmak için sistemin dışına çıkmaya kalkışabilirsiniz."

"Mümkün mü bu?"

"Gizli kapaklı bir eşleştirme sistemi gerekir. Böylece muhtemel donörler sistemin dışında tutulur ve organları doğrudan varlıklı hastalara aktarılır. Daha kötü bir ihtimal de var."

"O nedir?"

"Yeni donörler üretilebilir."

"Adam öldürülür diyorsunuz" dedi Lundquist. "Nerede o zaman bu kadar ceset? Nerede kayıp ihbarları?"

"Ben size böyle oluyor demedim. Böyle olabilir dedim." Abby bir an durdu. "Bence Aaron Levi bunun bir parçasıydı. Üç milyon dolarlık serveti ancak bu açıklayabilir."

Katzka'nın ifadesi pek değişmemişti. Nemrutluğu, Abby'nin sinirine dokunmaya başlıyordu.

Abby fevrileşerek devam etti: "Anlamadınız mı? Hakkımda açılan davaların neden geri çekildiğini şimdi anlayabiliyorum. Soru sormaktan vazgeçeceğimi umdular. Ama vazgeçmedim. Başka sorular sormaya devam ettim. Bu sefer adımı lekelemek zorunda kaldılar, çünkü foyalarını meydana çıkaracaktım. Tekerlerine çomak sokacaktım."

"O zaman niye sizi öldürüp kurtulmuyorlar?" Soruyu soran Lundquist'in şüphesi, sesinin tonundan belliydi.

Abby bir an durdu. "Bilmiyorum. Belki henüz çok şey öğrenmediğimi düşünüyorlardır. Belki de Aaron'ın ölümünden hemen sonra dikkat çekmek istemiyorlardır."

"İyi senaryo" diyen Lundquist bir kahkaha attı.

Katzka elini kaldırıp Lundquist'i susturdu. "Açıkçası Doktor DiMatteo" dedi, "anlattıklarınız bana çok da olası gelmiyor."

"Aklıma gelen tek açıklama bu."

"Ben bir açıklama önerebilir miyim?" dedi Lundquist. "Hem de son derece mantıklı." Gözlerini Abby'den ayırmadan masaya yaklaştı. "Hastanız Mary Allen çok acı çekiyordu. Belki sizden onu kurtarmanızı bile istedi. Belki siz de insani bir duyguyla onun isteğini yerine getirdiniz. Gerçekten de insani. Duyarlı bir hekimin mutlaka aklına gelecek bir şey. Siz de fazladan bir doz morfin yapıverdiniz. Ne yazık ki, hemşirelerden biri bunu gördü. Mary Allen'ın yeğenine isimsiz bir not gönderdi. Siz iyilik yapayım derken başınızı belaya soktunuz. Cinayetten yargılanacaksınız. Hapse gireceksiniz. Gözünüz korkuyor ve bir komplo teorisi üretiyorsunuz. Doğruluğunu da, yanlışlığını da kanıtlamak zor. Bu açıkla-

ma daha makul değil mi doktor? Bana daha makul geliyor."

"Ama öyle olmadı."

"Ne oldu?"

"Anlattım size. Her şeyi anlattım ama..."

"Mary Allen'ı siz mi öldürdünüz?"

"Hayır." Abby masada yumruklarını sıkarak öne eğildi. "Ben hastamı öldürmedim."

Lundquist, Katzka'ya baktı. "Yalan söylemeyi pek beceremiyor değil mi?" deyip odadan çıktı.

Katzka ile Abby bir süre konuşmadılar.

Sonra Abby usulca, "Tutuklu muyum?" diye sordu.

"Hayır. Gidebilirsiniz" diyen Katzka ayağa kalktı.

Abby de kalktı. Birbirlerine, sorgunun bittiğinden emin olamamış gibi baktılar.

"Neden bırakıyorsunuz beni?" diye sordu Abby.

"Soruşturma devam edecek."

"Suçlu olduğumu düşünüyor musunuz?"

Katzka tereddüt etti. Bu soruya cevap vermemesi gerektiğinin farkındaydı Abby, ama adam yine de bir ölçüde dürüst olmak için çabalıyordu sanki. Nihayet soruyu duymazdan gelmeyi seçti.

"Doktor Hodell sizi bekliyor. Kayıt memurunun orada." Dönüp kapıyı açtı. "Tekrar görüşeceğiz Doktor DiMatteo" dedikten sonra odadan çıktı.

Abby koridora çıkıp bekleme salonuna geçti.

Mark ayakta duruyordu. "Abby?" dedi alçak sesle.

Abby, Mark'ın kendisine sarılmasına izin verdi ama bedeni, Mark'ın dokunuşunu tuhaf bir uyuşukluk hissiyle karşıladı. Sanki yukarılarda bir yerde duruyor, iki yabancının sarılmasını, öpüşmesini izliyordu.

Yine o mesafeden, Mark'ın, "Hadi eve gidelim" dediğini duydu.

* * *

Güvenlik bölmesinin gerisinde duran Bernard Katzka, kapıya doğru yürüyen Abby ile Mark'a bakıyordu. Hodell'in kadına sıkıca sarıldığını gördü. Sevgi, şefkat... Bunlar bir polisin sık tanık olduğu duygular değildi. Daha çok çekişen, birbirlerini suçlayan çiftler, bereli suratlar, patlak dudaklar görürdü. Ya da safi şehvet. Şehvet her zaman oradaydı. Boston'un "Kırmızı Bölge" denen mahallelerinde iş tutan fahişeler gibi açıkça ortadaydı şehvet. Katzka'nın canı da bazen bir kadın bedeni çekmiyor değildi.

Ama sevgi, uzun zamandır hissetmediği bir duyguydu. O anda Mark Hodell'i kıskandı.

"Komiserim!" diye seslendi biri arkadan. "Telefonunuz var, üçüncü hatta."

Katzka telefona uzanıp, "Komiser Katzka" diye açtı.

"Adli tıptan arıyorum. Doktor Rowbotham görüşmek istiyor."

Katzka telefonda beklerken bakışları yine kapıya döndü ve Abby DiMatteo ile Hodell'in çıkmış olduklarını gördü. *Her şeye sahip olan çift*, diye geçirdi içinden. Güzellik. Para. Kariyer. Onun gibi imrenilecek pozisyondaki bir kadın, ölüm döşeğindeki hastasının acısını hafifletmek için her şeyini riske atar mıydı?

Rowbotham telefonu açtı. "Sümüklüböcek?"

"Evet. Ne oldu?"

"Sürpriz."

"İyi mi, kötü mü?"

"Beklenmedik diyelim. Doktor Levi'nin doku GC-MS sonuçları geldi."

GC-MS, yani gaz kromatografisi-kütle spektrometrisi, adli tıpta vücuttaki ilaç ve toksinleri tespit etmek için kullanılırdı.

"Her olasılığı bertaraf etmiştin hani?"

"Olağan maddeleri taramıştık. Narkotik ve uyku ilacı gibi. Ama immün değerlendirmesi ve ince katman kromatografisiyle yapıldı o taramalar. Madem karşımızda bir doktor var, olağan testlerle yetinmeyelim dedim. Fentanil, fensiklidin gibi uçucuları da arattım. Kas dokusunda süksinilkolin tespit edildi."

"O nedir?"

"Kasları ve sinir sistemini felç eden bir madde. Vücudun sinir iletimini sağlayan asetilkolini devre dışı bırakıyor. Etkisi bir nevi d-tubokürarin gibi."

"Kürar bitkisi mi?"

"Evet ama süksinilkolinin kimyasal mekanizması farklı. Ameliyathanelerde hep kullanılır. Ameliyat sırasında kasların daha rahat oksijen alabilmesi için hareketsiz kalmasını sağlar."

"Doktor Levi felç mi edilmişti yani?"

"Parmağını bile kımıldatamazdı. En fenası da, bilinci açık kalmıştır, ama karşı koyamamıştır. Çok feci bir ölüm."

"İlaç nasıl veriliyor?"

"Enjeksiyonla."

"Vücutta iğne izi görmedik."

"Saç derisinde olabilir, saçların arasında. Tek bir iğne deliği. Postmortem bozulma yüzünden gözümüzden kaçmıştır belki."

Katzka bir an düşündü. Abby DiMatteo'nun geçenlerde söylediği, ama zaman ayırıp ilgilenmediği bir şeyi hatırladı.

"Bana bir iki eski otopsi raporu bulabilir misin?" dedi. "Biri altı yıl kadar öncesine ait. Tobin Köprüsü'nden atlayıp intihar etmiş birine. Adı Lawrence Kunstler."

"Kodlar mısın... Tamam, yazdım. Diğeri?"

"Doktor Hennessy. Adını bilmiyorum. Bu, üç yıl önce. Karbon monoksit zehirlenmesi. Bütün aile ölmüştü."

"Hatırladım. Hatta bir bebek de vardı."

"O işte. Ben de mezarların açılması için karar aldırmaya çalışayım."

"Ne arıyorsun ki?"

"Bilmiyorum. Daha önce gözden kaçmış, şimdi tespit edilebilecek bir şey mesela."

"Altı yıl önce gömülmüş cesette mi?" Rowbotham alaycı bir kahkaha attı. "Ne kadar iyimsersin."

* * *

"Bu çiçekler yeni geldi Bayan Voss. Buraya mı istersiniz, salona mı koyayım?"

"Burada dursunlar." En sevdiği pencerenin yanındaki koltukta oturan Nina, hizmetçi kızın vazoyu yatak odasına getirip komodine bırakmasına baktı. Kız aranjmanı düzeltip sapların yerini değiştirirken, adaçayı ve çiçek kokuları Nina'ya kadar geldi.

"Buraya, yanıma koyabilirsin."

"Peki hanımefendi." Hizmetçi kız, vazoyu Nina'nın koltuğunun yanındaki sehpaya bıraktı. Ona yer açmak için, lilyumların durduğu vazoyu kaldırdı. Lilyumları yerinden eden vazoya bakarken, "Her zamanki çiçeklerinizden değil" dedi beğeni dolu bir sesle.

"Evet." Nina, düzensiz aranjmana baktı. Bahçıvan gözü, her rengi ayırt etmişti. Adaçayının yanında pembe karanfiller. Sümbüller ve kasımpatılar. Bol bol da papatya. Sıradan, pek bir özelliği olmayan çiçekler. Bu mevsimde papatyayı nereden bulmuşlardı acaba?

Elini çiçeklerde gezdirip yaz sonuna özgü kokuları içine çekerken, hastalığı yüzünden bakamadığı bahçesinin kokusunu hayal etti. Yaz bitmiş, Newport'taki evleri kapanmıştı. Hiç sevmezdi yılın bu mevsimini. Bahçeler solar, Boston'a dönerler, altın varaklı tavanları, oymalı kemerleri, Carrara mermerinden banyoları olan bu villaya kapanırlardı. Koyu ahşap üstüne üstüne geliyordu. Hal-

buki yazlık evlerinde aydınlık, tatlı esintiler, deniz kokusu vardı. Bu ev ise ona hep kışı çağrıştırıyordu. Buketten bir papatya alıp keskin kokusunu içine çekti.

"Yanınızda lilyumlar dursun istemez miydiniz?" diye sordu hizmetçi kız. "Mis gibi kokuyorlar."

"Kokusu başımı ağrıttı. Bu çiçekler kimdenmiş?"

Hizmetçi kız, vazoya tutturulmuş küçük zarfı çekip açtı. " 'Bayan Voss'a acil şifalar dileklerimle, Joy.' Başka bir şey yazmıyor."

Nina kaşlarını çattı. "Joy diye birini tanımıyorum."

"Belki sonra hatırlarsınız. Yatağa geçmek ister miydiniz? Beyefendi istirahat etmeniz gerektiğini söylüyor."

"Yatmaktan çok sıkıldım."

"Ama beyefendi..."

"Daha sonra yatarım. Şimdilik oturacağım. Yalnız kalmak istiyorum."

Hizmetçi kız tereddüt etti. Sonra başıyla onaylayıp istemeye istemeye odadan çıktı.

Nihayet, dedi Nina içinden. *Nihayet yalnız kalabildim.*

Geçen hafta taburcu olduğundan beri başında birileri vardı. Doktorlar, hemşireler, hizmetçiler. En çok da Victor. Başından ayrılmamıştı. Bütün geçmiş olsun kartlarını okumuş, telefonlarına bakmıştı. Onu koruyor, kolluyordu. Bu eve hapsediyordu.

Hepsi onu sevdiğindendi tabii. Belki de fazla seviyordu.

Bıkkınlıkla arkasına yaslanıp, karşı duvarda asılı portresine bakmaya başladı. Evliliklerinden kısa süre sonra yapılmış bir portresiydi. Ressamı Victor bulmuş; giydiği uzun, soluk gül desenli, devetüyü renkli, ipek elbiseyi bile o seçmişti. Resimde Nina, sarmaşıklarla kaplı kameriyenin altında durmuş, bir elinde tek bir beyaz gül tutarken, diğer elini ne yapacağını bilemeden yanına sarkıtmıştı. Yüzündeki tedirgin ve çekingen tebessüm, *Ben sadece birinin yerine poz veriyorum*, diyordu sanki.

Gençliğinin resmine bakarken, taze gelin olarak bahçede poz verdiği o günden beri ne kadar az değiştiğini düşündü. Bedeninde yılların izi vardı tabii. Sağlığını kaybetmişti bir kere. Ama birçok açıdan hiç değişmemişti. Hâlâ çekingen, tedirgindi. Hâlâ Victor Voss'un kendi malı olarak gördüğü kadındı.

Kocasının ayak seslerini duydu, odasına girdiğinde başını kaldırıp baktı.

"Louisa hâlâ oturduğunu söyledi" dedi. "Uyku vaktin geldi ama."

"İyiyim ben Victor."

"Henüz yeterince güçlü değilsin."

"Üç buçuk hafta oldu. Doktor Archer, diğer hastalarının çoktan koşu bandına çıktığını söylüyor."

"Sen başka hastalara benzemezsin. Biraz istirahat etmen gerektiğini düşünüyorum."

Göz göze geldiler. Nina kararlı bir sesle, "Koltukta oturacağım Victor" dedi. "Manzaraya bakmak istiyorum."

"Ben senin iyiliğini düşünüyorum Nina."

Ama Nina ona sırtını dönmüş, gözlerini parka çevirmişti bile. Güz ışıltısının solup kış çıplaklığının çöktüğü ağaçlara bakıyordu. "Arabayla dolaşmak istiyorum."

"Daha çok erken."

"Park olur, nehir olur. Bu evden uzaklaşayım da neresi olursa olsun."

"Ama sen beni dinlemiyorsun ki Nina."

Nina içini çekti. Kederli bir sesle, "Asıl sen beni dinlemiyorsun" dedi.

Sessizlik oldu. "Ne bunlar?" diye sordu Victor, koltuğun yanındaki vazoyu göstererek.

"Yeni geldi."

"Kim göndermiş?"

Nina omuz silkti. "Joy diye biri."

"Bunları parktan, bahçeden de toplayabilirsin."

"Zaten o yüzden kır çiçeği diyorlar."

Victor vazoyu alıp uzak köşedeki masaya bıraktı. Sonra lilyumları alıp eski yerine koydu. "Bunlar ot sap değil hiç olmazsa" dedi ve odadan çıktı.

Nina, lilyumlara baktı. Güzellerdi gerçekten. Egzotik, mükemmel çiçekler. Baygın kokuları içini kaldırıyordu.

Hiç beklemediği anda yaşaran gözlerini hızla kırpıştırıp, sehpada duran, kır çiçeklerinin yanında gelmiş küçük zarfı aldı.

Joy. Joy kimdi?

Zarfı açıp kartı çıkardı. Ancak ondan sonra kartın arkasında başka bir yazı olduğunu fark etti.

Bazı doktorlar hep gerçeği söyler, diyordu.

Altında da bir telefon numarası vardı.

* * *

Nina'dan saat beşte telefon geldiğinde Abby evde yalnızdı.

"Doktor DiMatteo'yla mı görüşüyorum?" dedi yumuşak bir ses. "Hep gerçeği söyleyenle?"

"Bayan Voss? Çiçeğimi aldınız demek."

"Evet, sağ olun. Bir hayli düşündürücü notunuzu da aldım."

"Size başka yollardan ulaşmaya çalıştım. Mektuplar, telefonlar."

"Bir haftadır evdeydim."

"Ama müsait değildiniz."

Kısa bir sessizlik oldu. Ardından Abby yavaşça, "Anladım" diye ekledi.

Nasıl bir fanusta yaşadığından haberi yok, dedi Abby içinden. *Kocasının onu dünyadan nasıl kopardığını bilmiyor.*

"Bu konuşmayı dinleyen var mı?" diye sordu Abby.

"Odada yalnızım. Konu nedir acaba?"

"Sizinle görüşmem gerekiyor Bayan Voss, kocanızın da bundan haberi olmaması gerekiyor. Ayarlayabilir misiniz?"

"Önce konuyu anlatın."

"Telefonda görüşebileceğimiz bir konu değil."

"Konuyu söylemezseniz sizinle buluşmam."

Abby bir an durdu. "Konu kalbiniz. Size Bayside'da nakledilen kalp."

"Ee?"

"Kimin kalbi olduğunu, nereden geldiğini kimse bilmiyor." Abby derin bir nefes aldı. Sonra alçak sesle sordu: "Siz biliyor musunuz?"

Ardından gelen sessizlikte sadece Nina'nın düzensiz, hızlı soluk alıp verişleri duyuldu.

"Bayan Voss?"

"Kapatmam lazım."

"Durun. Ne zaman görüşebiliriz?"

"Yarın."

"Nasıl? Ne zaman?"

Bir sessizlik daha oldu. Nina Voss, telefonu kapatmadan hemen önce, "Bir yolunu bulurum" dedi.

* * *

Yağmur, Abby'nin altına sığındığı çizgili tenteyi durmaksızın dövüyordu. Cellucci Market'in önünde kırk dakikadır bekliyor, daracık tentenin altında büzüşmüş, titriyordu. O süre içinde bir sürü kamyon yanaşarak kolilerle, el arabalarıyla içeriye mal taşımıştı. Cipsler, sigaralar, gofretler...

Dördü yirmi geçe yağmur rüzgârla birlikte şiddetini iyice artır-

dı. Tentenin altına giren damlalar Abby'nin ayakkabılarını ıslatıyordu. Ayakları buz kesmişti. Bir saat geciktiğine göre Nina Voss gelmeyecekti.

Önünde bekleyen kamyon, egzozundan dumanlar saçarak hareketlenince Abby yüzünü yana çevirdi. Tekrar önüne döndüğünde, siyah bir limuzinin sokakta durduğunu gördü. Şoför camı birkaç parmak açıldı ve biri içeriden, "Doktor DiMatteo? Arabaya buyurun lütfen" dedi.

Abby tereddüt etti. Camlar siyah film kaplı olduğundan içeriyi göremiyordu, ama arka koltukta tek başına oturan bir kişinin siluetini seçebilmişti.

"Acele eder misiniz?" diye üsteledi şoför.

Abby yağmura karşı başını öne eğip sokağı geçti, arabanın arka kapısını açtı. Gözlerini hızlıca kırpıştırıp arka koltukta oturan kişiye baktı. Gördüğü şey içini acıttı.

Arabanın loşluğunda Nina Voss solgun ve bitkin görünüyordu. Benzi kireç gibiydi. "Gelin doktor" dedi.

Abby onun yanına oturup kapıyı kapattı. Limuzin sessizce hareket edip trafiğe karıştı.

Nina siyah bir manto ile fulara öyle bir sarınmıştı ki, arabanın içi karanlık olduğundan yüzü boşlukta salınıyor gibiydi. Nekahet evresindeki bir nakil hastası böyle olmazdı. Abby'nin aklına Josh O'Day'in kanlı canlı suratı, yerinde duramayan hali, kahkahaları geldi.

Nina Voss ise konuşan bir cesede benziyordu.

"Kusura bakmayın, geç kaldık" dedi Nina. "Evden çıkmak mesele oldu da."

"Kocanız benimle buluştuğunuzu biliyor mu?"

"Hayır." Nina arkasına yaslanınca yüzü siyah yünlerin arasında belli belirsiz seçilir oldu. "Evlilik hayatımda, bazı şeyleri Victor'a söylememek gerektiğini öğrendim. Mutlu bir evliliğin sırrı suskunluktur Doktor DiMatteo."

"Suskun bir evlilik mutlu olabilir mi?"

"Ne tuhaftır ki oluyor." Nina gülümseyerek camdan baktı. Damlalarda kırılan ışık, yüzünde garip şekilli gölge oyunları yapıyordu. "Erkeklerin birçok şeyden korunması gerekiyor. Öncelikle de kendilerinden. Bu yüzden bize ihtiyaçları var zaten. Ama işin komiği bunu asla kabullenmezler. Onlar asıl bize baktıklarını sanırlar. Halbuki biz gerçeğin hep farkındayız." Abby'ye döndüğü sırada tebessümü silindi. "Şimdi söyleyin bakalım, Victor ne yapmış?"

"Ben sizin bileceğinizi umuyordum."

"Kalbimle ilgili bir şey dediniz." Nina elini göğsüne götürdü. Arabanın loşluğunda bu, dinsel bir hareket gibi göründü. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh. "Neler biliyorsunuz?"

"Kalbinizin normal kanallardan gelmediğini biliyorum. Bağışlanan organların neredeyse tamamı, alıcılarıyla merkezi bir kayıt sistemi üzerinde eşleştirilir. Sizinki böyle olmadı. Hatta organ bankasına kalırsa size kalp nakli dahi yapılmadı."

Nina'nın hâlâ göğsünde duran eli yumruk gibi sıkılmış, teni bembeyaz olmuştu. "O zaman nereden geldi bu?"

"Bilmiyorum. Ya siz?"

Ölü suratı sessizce ona baktı.

"Bence kocanız biliyor" dedi Abby.

"Nasıl bilebilir?"

"Satın aldı."

"İnsan kalp satın alabilir mi?"

"Parası varsa insan her şeyi satın alabilir."

Nina cevap vermedi. Sessizliğiyle, bu basit gerçeği kabul ediyordu. *Para her şeyi satın alır.*

Limuzin, Charles Nehri boyunca uzanan sahil yoluna döndü. Nehrin karanlık yüzeyi yağmur damlalarıyla çalkalanıyordu.

"Bunu nereden öğrendiniz?" diye sordu Nina.

"Son günlerde çok boş vaktim oldu. İnsan bir anda işsiz kalınca, zamanını nasıl dolduracağını şaşırıyor. Geçen birkaç günde tonla şey öğrendim. Sadece sizin nakil ameliyatınızla ilgili değil, başkalarınınkiyle de. Öğrendikçe de daha çok korkuyorum Bayan Voss."

"Neden bana geldiniz? Niye şikâyette bulunmadınız?"

"Duymadınız mı? Bana bugünlerde *Doktor Baldıran* diyorlar. Can çekişen hastaların ölüm meleğiymişim. Yalan yanlış şeyler tabii, ama insanlar her zaman en kötüsüne inanmaya hazırlar." Abby yorgun gözlerle nehre baktı. "İşim yok. İtibarım yok. Kanıtım yok."

"Neyiniz var?"

Abby ona döndü. "Gerçeği biliyorum."

Limuzin bir çukura girdi. Püsküren sular arabanın altını dövdü. Nehrin kıyısından sapmışlar, Back Bay Parkı'na giden kıvrımlı yola girmişlerdi.

"Nakil ameliyatınızın yapıldığı gece saat onda" dedi Abby, "Bayside Hastanesi'ne, Vermont'un Burlington kentinde bir donör bulunduğu yönünde telefon geldi. Kalp üç saat sonra ameliyathanemize ulaştı. Kalp, sözde Wilcox Hastanesi'nde, Timothy

Nicholls adında bir cerrah tarafından alınmıştı. Nakil ameliyatı tamamlandı ve olağandışı herhangi bir şey meydana gelmedi. Bayside'daki diğer nakillere çok benziyordu." Abby kısa bir süre durdu. "Ama büyük bir farkı vardı: Size bağışlanan kalbin nereden geldiğini kimse bilmiyor."

"Burlington'dan geldi dediniz."

"*Sözde Burlington'dan*, dedim. Doktor Nicholls ortadan kayboldu. Belki saklanıyor. Belki de öldü. Wilcox Hastanesi de o gece kimseden organ alınmadığını söylüyor."

Nina sessizliğe bürünmüştü. Yün mantosunun katları arasında kaybolmak ister gibiydi.

"Siz ilk değilsiniz üstelik" dedi Abby.

Kireç surat anlamsızca baktı. "Başkaları da mı olmuş?"

"En az dört. Geçen iki yılın kayıtlarına baktım. Hep aynı şekilde oluyor. Bayside'a Burlington'dan, donör var diye telefon ediliyor. Kalp bize gece yarısından sonra ulaşıyor. Ameliyat yapılıyor ve her şey normale dönüyor. Ama bir gariplik var. Dört kalp bulunduğuna göre dört de cenaze olması lazım. Bir arkadaşımla Burlington'da o tarihlerde verilen bütün cenaze ilanlarını taradık. Bu kalplerin donörü olabilecek kimse yok."

"O zaman nereden geliyor kalpler?"

Abby sustu. Nina'nın şaşkın gözlerine bakarak, "Bilmiyorum" dedi.

Limuzin kuzeye dönmüş ve yine Charles Nehri boyunca uzanan sahil yoluna çıkmıştı. Beacon Hill'e doğru dönüyorlardı.

"Elimde kanıt yok" dedi Abby. "New England Organ Bankası'na da, başka bir kuruluşa da gidemem. Hakkımda soruşturma olduğunu biliyorlar. Hatta deli olduğumu düşünüyorlar. Bu yüzden size geldim. O gece yoğun bakımda karşılaştığımızda, sizi *dost olunacak bir kadın* gibi görmüştüm." Durakladı. "Yardımınıza ihtiyacım var Bayan Voss."

Nina uzun süre bir şey söylemedi. Abby'ye değil, önüne bakıyordu ve yüzü kâğıt gibiydi. Nihayet bir karara vardı. Derin bir soluk alıp verdikten sonra, "Sizi bırakalım artık. Bu köşe uygun mudur?" dedi.

"Bayan Voss, kocanız o kalbi satın aldı. O aldıysa başkaları da alabilir. Donörlerin kim olduğunu da bilmiyoruz! Nasıl elde edildiklerini bilmi..."

"Müsait bir yerde" dedi Nina, şoföre.

Limuzin kenara çekti.

"İner misiniz?" dedi Nina.

Abby kımıldamadı. Bir süre konuşmadan oturdu. Yağmur tavanda tıpırdıyordu.

"Rica ediyorum" diye fısıldadı Nina.

"Size güvenebileceğimi düşünmüştüm. Sanmıştım ki..." Abby ağır ağır başını salladı. "Hoşça kalın Bayan Voss."

Koluna bir el dokundu. Abby, karşısındaki kadının dertli gözlerine baktı.

"Kocamı seviyorum" dedi Nina. "O da beni seviyor."

"Bu durum, olanları doğru kılar mı?"

Nina cevap vermedi.

Abby arabadan inip kapıyı kapattı. Uzaklaşan limuzinin ardından bakarken, Nina Voss'u bir daha hiç görmeyeceğini düşündü.

Sonra başını yere eğerek, omuzları çökmüş bir halde, yağmurun altında yürümeye başladı.

* * *

"Eve mi Bayan Voss?" Şoförün hoparlörden gelen cızırtılı sesi Nina'yı düşüncelerinden kopardı.

"Evet" dedi. "Eve dönelim."

Siyah yün kozasına iyice sarınıp, camda kayan yağmur damlalarına daldı. Victor'a ne söyleyeceğini düşündü. Ve de neleri söylemeyeceğini, söyleyemeyeceğini. *Aşkımızın geldiği duruma bak*, dedi içinden. *Sır üstüne sır. En korkunç sırrı da o saklıyor.*

Başını öne eğip Victor için, evliliklerinin geldiği durum için gözyaşı dökmeye başladı. Kendisi için de ağlıyordu; çünkü yapması gerekeni biliyor ve korkuyordu.

Yağmur, gözyaşları gibi camdan akıyordu. Limuzin onu eve, Victor'a götürdü.

19

Şuşu'nun banyo zamanı gelmişti. Büyük çocuklar bunu günlerdir söylüyor, hatta yıkamazsa Şuşu'yu denize atmakla tehdit ediyorlardı Aleksey'i. *Bütün salyalarını sürüyorsun, leş gibi kokuyor*, diyorlardı. Aleksey'e göre Şuşu kötü kokmuyordu. Hatta Aleksey onun kokusunu seviyordu. Şuşu, alındığından beri yıkanmamıştı ve üzerine sinen her yeni koku, Aleksey'e başka hatıralar çağrıştırıyordu. Kuyruğuna dökülen et suyu, Nadiya'nın dünkü akşam yemeğinde ona torpil geçtiğini, hatta gülümsediğini hatırlatıyordu. Sigara dumanı, Mişa Dayı'nın haşin, fakat ılık kokusuydu. Ekşi pancar kokusu son paskalya sabahından kalmaydı; şakalaşarak katı yumurta yemişler, Aleksey köpeğin kafasına çorba dökmüştü. Gözlerini kapatıp köpeğin kokusunu derin derin içine çekerse, yıllar içinde hafiflemiş, ama kaybolmamış bir kokuyu alabiliyordu. Ne ekşiydi bu koku, ne de tatlı. İçinde uyandırdığı duygularla ayırt ediyordu kokuları. Kalbiyle kokluyordu adeta. Bebekliğinin kokusuydu. Okşanmanın, sevilmenin, ninnilerle uyutulmanın kokusuydu.

Şuşu'ya sıkı sıkı sarılan Aleksey, battaniyesinin altına sokuldu. *Seni yıkamalarına izin vermem*, dedi içinden.

Zaten başına ekşiyen fazla çocuk da kalmamıştı.

Beş gün önce sislerin içinden bir tekne belirmiş, yanlarına yanaşmıştı. Çocuklar merakla güverteye fırlamış, Nadiya ile Gregor da aralarında dolaşıp seçilen çocukların isimlerini yüksek sesle söylemişlerdi. *Nikolay Alekseyenko! Pavel Prebajenski!* Her ismin ardından bir sevinç çığlığı, bir tepinme. *Seçildim!*

Seçilmeyenler, geride kalanlar birbirlerine sokularak, teknenin diğer çocukları uzaktaki gemiye götürmesini sessizlik içinde izlemişti.

"Nereye gidiyorlar?" diye sormuştu Aleksey.

"Batıdaki ailelere" demişti Nadiya. "Hadi girin artık içeri. Soğuk burası."

Çocuklardan hareketlenen olmamış, Nadiya da vazgeçip, onları güvertede bırakarak içeri girmişti.

"Batılı aileler salak olmalı" demişti Yakov.

Aleksey, dönüp ona bakmıştı. Yakov, kavga çıkaracak gibi çenesini havaya dikmiş, öfkeli gözlerle ufka bakıyordu.

"Sana göre herkes salak" demişti Aleksey.

"Öyle zaten. Bu gemideki herkes salak."

"O zaman sen de salaksın."

Yakov cevap vermemişti. Tek eliyle demiri sımsıkı kavrayarak, sislerin içinde kaybolana kadar öbür gemiye bakmıştı. Sonra da yürüyüp gitmişti.

Aleksey sonraki birkaç gün onu pek görmemişti.

Yakov o akşam da yemekten sonra ortadan kaybolmuştu hep yaptığı gibi. *Harikalar Diyarı dediği deliğe girmiştir*, dedi Aleksey içinden. *Fare boku içindeki kasaya saklanmıştır.*

Aleksey battaniyeyi tepesine kadar çekti. Kirli Şuşu'yu yüzüne bastırarak yatağında tortop olup uyuyakaldı.

* * *

Bir el, sarsarak uyandırdı onu. Gecenin karanlığında tatlı bir ses, "Aleksey, Aleksey" diyordu.

"Anne?"

"Uyan bakalım Aleksey. Sana bir sürprizim var."

Uykunun derinliklerinden ağır ağır yükselerek karanlık yüzeye çıktı. El hâlâ sarsıyordu. Nadiya'nın kokusunu tanıdı.

"Hadi gidiyoruz" diye fısıldadı Nadiya.

"Nereye gideceğiz?"

"Yeni annenle tanışmaya."

"Geldi mi?"

"Ben götüreceğim seni. Onca çocuk arasından seni seçtiler. Bak ne şanslısın. Hadi gel bakalım. Ama çıt çıkarma."

Aleksey doğruldu. Daha ayılamamıştı, kendini rüyada sanıyordu. Nadiya uzanıp yataktan indirdi onu.

"Şuşu" dedi.

Nadiya köpeği kucağına bıraktı. "Al tabii Şuşu'yu da." Aleksey'in elini tuttu. İlk defa tutuyordu elini. Vücuduna yayılan mutluluk dalgasıyla Aleksey tamamen uyandı. Nadiya elini tut-

muştu, onu yeni annesine götürüyordu. Karanlıktı; karanlıktan korkardı, ama Nadiya yanındayken bir şey olmazdı. Hatırladı bir şekilde: *Annenin elini tutmak böyle bir şey işte.*

Kamaradan çıkıp loş koridorda yürüdüler. Aleksey mutluluktan sarhoş olmuş gibi yürüyor, etrafındaki hiçbir şeye dikkat etmiyordu, nasılsa Nadiya her şeyi halletmişti. Başka bir koridora döndüler. Bu koridoru görmemişti daha önce. Bir kapıdan geçtiler.

Harikalar Diyarı.

Çelik köprü önlerinde duruyordu. Diğer tarafında mavi kapı vardı.

Aleksey durdu.

"Ne oldu?" dedi Nadiya.

"Oraya girmek istemiyorum."

"Ama girmen lazım."

"Orada birileri var."

"Uğraştırma beni Aleksey." Nadiya onun elini daha sıkı tuttu. "Buraya girmen lazım."

"Neden?"

Nadiya o an farklı bir taktik gerektiğini anladı. Çömelip Aleksey'le göz göze geldi ve omuzlarını sıkıca kavradı. "Her şeyi berbat mı edeceksin? Sinirlendirecek misin kadını? Kadın akıllı uslu bir çocuk beklerken, sen onun karşısına böyle mi çıkacaksın?"

Aleksey'in dudakları titriyordu. Büyüklerin, ağlayan çocukları hiç sevmediklerini bildiğinden, gözyaşlarını zor da olsa tutuyordu. Ama damlalar dökülmeye başlamıştı bile ve herhalde her şeyi berbat etmişti. Nadiya'nın dediği gibi. Her şeyi berbat ederdi çünkü.

"Daha karar vermiş değil" dedi Nadiya. "Başkasını seçebilir hâlâ. Seni değil, başkasını mı alsın?"

Aleksey hıçkırarak, "Hayır" dedi.

"O zaman niye uslu durmuyorsun?"

"Bıldırcın yiyor onlar, korkuyorum."

"Ne? Komik olma! Seni kimse istemese şaşırmam." Nadiya ayağa kalkıp Aleksey'in elinden çekti. "Yürü."

Aleksey mavi kapıya baktı. "Beni kucağına al" diye fısıldadı.

"Kazık kadarsın. Belim ağrır."

"Ne olur kucağına al."

"Yürüyüver Aleksey. Hadi bak geç kalıyoruz." Bir kolunu Aleksey'e doladı.

Aleksey, sırf Nadiya onun yanında olduğu ve ona sarıldığı için yürümeye başladı. Onun Şuşu'ya sarıldığı gibi sarılmıştı. Üçü birbirine böyle sarıldıkça bir şeycikler olmazdı.

Nadiya mavi kapıyı vurdu.
Kapı ardına kadar açıldı.

* * *

Yakov köprüde onların seslerini duydu. Aleksey'in mızıltıları. Nadiya'nın sabırsızca üstelemesi. Kasanın kenarına kadar gidip çekinerek yukarı baktı. Mavi kapıya yürüyorlardı. Az sonra içeri girip kayboldular.

Neden Aleksey giriyor da, ben giremiyorum?

Yakov kasadan çıkıp merdivenleri tırmanarak mavi kapıya gitti. Kapıyı yokladı ama her zamanki gibi kilitliydi.

Dudağını bükerek kasasına döndü. Rahat bir sığınak haline getirmişti burayı. Geçen hafta bir battaniye, bir fener, birkaç tane de çıplak kadın dergisi aşırmıştı. Kubiçev'den de bir çakmak ve bir paket sigara yürütmüştü. Arada bir tüttürüyordu, ama sigara çok az olduğundan idareli gidiyordu. Bir keresinde talaşları tutuşturmuştu kazayla. Çok telaşlanmıştı. Ama sigara paketini taşımayı, tutmayı, fenerin ışığı altında paketin üzerinde yazılanları tekrar tekrar okumayı çok seviyordu.

Aleksey ile Nadiya'nın seslerini duyduğunda da bunu yapıyordu.

Şimdi mavi kapıdan dönmelerini bekliyordu. Çok olmuştu. Ne yapıyorlardı ki içeride?

Yakov sigara paketini yere çarptı. Haksızlıktı bu.

Dergilerdeki resimlere baktı. Çakmağı yakıp söndürdü. Sonunda uykusu geldi. Battaniyeye sarınıp uykuya daldı.

Bir süre sonra bir gümbürtüyle uyandı. Önce geminin motorlarında bir şey var sandıysa da, gürültünün yaklaştığını, üstelik Cehennem'den değil yukarıdan geldiğini fark etti.

Helikopter sesiydi.

* * *

Gregor, ağzını büzüp bağladığı naylon torbayı termosun içine bıraktı. Nadiya'ya verdi. "Alsana hadi."

Nadiya duymamış gibiydi. Sonra, kanı çekilmiş yüzünü Gregor'a çevirdi. Gregor, *Yapamayacak bu karı*, diye düşündü. "Buz lazım buz. Koysana." Termosu kadına uzattı.

Nadiya önce dehşetle irkildi. Sonra derin nefesler alarak termosu tuttu, öbür tarafa götürüp tezgâhın üzerine koydu. İçine

kürekle buz atmaya başladı. Dizlerinin tutmadığını hissediyordu. İlk seferinde insan sarsılıyordu gerçekten de. Gregor bile ilk seferinde fena olmuştu. Nadiya da alışırdı.

Ameliyat masasına döndü. Anestezist ceset torbasının fermuarını çekmiş, kanlı bezleri topluyordu. Cerrahın yardım etmeye niyeti yoktu. Nefes nefese kalmış gibi masaya dayanmıştı. Gregor tiksinerek baktı adama. Bir cerrahın böyle yağ tulumuna dönmesi onu adamakıllı iğrendiriyordu. Cerrah iyi değildi bu gece. Ameliyat boyunca hırıldayarak nefes almıştı ve elleri her zamankinden çok titremişti.

"Başım çatlıyor" diye inledi cerrah.

"Çok içiyorsun. Akşamdan kalmasındır." Gregor ceset torbasının bir ucundan tuttu. Anestezistle birlikte kaldırıp sedyeye bıraktılar. Gregor kirli giysileri toplayıp bunları da sedyeye bıraktı. Oyuncak köpek az kalsın gözünden kaçıyordu. Yere düşmüş, kan içinde kalmıştı. Bunu da kirli elbiselerin üzerine bıraktıktan sonra anestezistle birlikte sedyeyi tahliye kanalına götürdüler. Kapağı açıp ceset torbasını, giysileri ve köpeği kanala attılar.

Cerrah inledi. "Saçlarımın dipleri bile ağrıyor."

Gregor ona aldırmadı. Eldivenlerini çıkarıp lavaboya gitti. O pis paçavralardan insana ne bulaşırdı kim bilir. Bitliydiler belki de. Ameliyata hazırlanan bir cerrah gibi dikkatle ellerini yıkadı.

Şiddetli bir tangırtıyla demir aletler yere yuvarlandı. Gregor döndü.

Cerrah yere yıkılmıştı. Yüzü kıpkırmızıydı, elleri kolları kontrolden çıkmış kuklalar gibi bükülüyordu.

Nadiya ile anestezist donup kalmışlardı.

"Ne oluyor buna?" dedi Gregor.

"Bilmiyorum" dedi anestezist.

"Bir şey yap o zaman!"

Anestezist, kıvranan adamın yanına diz çöküp onu hayata döndürmek için uğraştı. Ameliyat önlüğünü çözdü, yüzüne oksijen maskesi taktı. Nöbet daha da şiddetlenmiş, cerrah kollarını kaz kanadı gibi çırpmaya başlamıştı.

"Maskeyi yüzünde tut" dedi anestezist, Gregor'a. "İğne yapacağım."

Gregor adamın başına çöküp maskeyi tuttu. Cerrahın suratı yağlı, terli ve iğrençti. Ağzından akan salyalar yüzünden oksijen maskesi kayıyordu. Adam morarmaya başlamıştı. Gregor giderek koyulaşan cildine bakarak, boşa uğraştıklarını anladı.

Adam az sonra öldü.

Üçü bir süre sessizce durup cesede baktılar. Sanki iyice şişmiş, şekilsizleşmişti. Göbeği gerilmiş, şişman suratı denizanası gibi yayılmıştı.

"Ne bok yiyeceğiz şimdi?" dedi anestezist.

Gregor, "Başka bir cerrah lazım" dedi.

"Oltayla tutacak halimiz yok. Limana daha erken gireceğiz o halde."

"Ya da yükü canlı taşıyıp..." Gregor ansızın yukarı baktı. Anestezist ile Nadiya da. Helikopterin *pata pata* gürültüsünü işitmişlerdi. Gregor tezgâhta duran termosa döndü. "Hazır mı?"

"Buzla doldurdum" dedi Nadiya.

"Hadi o zaman. Götür yukarı." Gregor tekrar cerrahın cesedine döndü. Ayağının ucuyla itekledi. "Balinayı biz hallederiz."

* * *

Güvertedeki mavi göz açılmıştı.

Yakov, kaptan köşküne çıkan demir merdivenlerin altında saklandığı yerden, önce mavi işaret ışığını, ardından bunu çevreleyen beyaz ışıkları gördü. Gözlerini kamaştıracak kadar parlaktı hepsi. O da yukarıya, havada bekleyen helikoptere baktı. Helikopter karanlıklardan indiği sırada pervanesinin rüzgârı suratını dövünce, Yakov gözlerini kapattı. Tekrar açtığında, helikopter inmişti.

Kapı açıldı ama kimse inmedi. Birini bekliyorlardı.

Yakov, iki basamağın arasından helikopteri görebilmek için öne doğru emekledi. *Aleksey'in şansı işte*, dedi içinden. *Aleksey'i götürüyorlar herhalde.*

Bir kapının kapandığını duydu ve ışık çemberinin kenarında biri belirdi. Nadiya'ydı. İki büklüm eğilmiş, kıçı havada, helikoptere doğru koştu. Pervanenin, aptal kafasını koparacağından korkuyordu. Kıçını indirmeden helikopterin içine uzanıp pilotla konuştu. Sonra geri çekildi ve ışıkların dışına doğru yürüdü.

Hemen ardından helikopter havalandı.

Işıklar sönüp güverteyi karanlığa boğdu.

Yakov merdivenin kenarından uzanarak helikopterin kalkışına baktı. Kuyruğunun dev bir sarkaç gibi havada salınışını izledi. Sonra helikopter denizin hemen üzerinden uçarak geceye karıştı.

Yakov'un kolunu bir el yakaladı. Kolunu çekmeye çalışan Yakov çığlığı bastı.

"Ne işin var senin burada?" dedi Gregor.

"Hiç!"

"Ne gördün?"

"Helikopter."

"Ne gördün, doğru söyle!"

Yakov korkudan cevap bile veremedi.

Nadiya sesleri duymuştu. Onlara doğru yürüdü. "Ne oluyor?"

"Bu velet yine buraları gözetliyor. Hani kilitliyordun kamarayı?"

"Kilitledim. Daha önce kaçmış demek ki." Yakov'a baktı. "Hep bunun marifetleri zaten. Sürekli gözümün önünde tutamam ki."

"Bıktım ama ben bundan." Gregor, Yakov'u çekiştirerek kapağa doğru sürükledi. "Dönmeyecek diğerlerinin yanına." Bölmenin kapağını açmak için döndü.

Yakov arkadan dizine bir tekme indirdi.

Gregor bir çığlık atarak Yakov'u bıraktı.

Yakov koştu. Nadiya'nın bağırışlarını, peşinden gelen ayak seslerini duyuyordu. Başka ayak sesleri de merdiveni gümbürdetmeye başladı. Baş tarafa doğru koştu. Helikopter pistinin ortasına fırladığını çok geç anladı.

Şiddetli bir *çat* sesiyle ışıklar yandı.

Yakov ışık havuzunun ortasında kalakalmıştı. Eliyle gözlerini kapatarak ayak seslerinden uzağa kaçmaya çalıştı. Fakat etrafını sarmış, yaklaşıyorlardı. Gömleğinden yakaladılar. Çırpındı.

Suratına yediği sert tokatla yere yuvarlandı. Ayaklanıp kaçacak oldu, ama çelme taktılar.

"Yeter artık!" dedi Nadiya. "Öldürecek misiniz burada?"

Gregor homurdanarak, "Piç kurusu" dedi.

Yakov'u saçından tutarak kaldırıp, merdiven boşluğuna açılan kapağa doğru sürükledi. Yakov düşüyor, ama her seferinde saçından kavrayarak kaldırılıyordu. Nereye gittiklerini göremiyordu. Merdivenden indiklerini, koridorda yürüdüklerini anladı sadece. Gregor sürekli küfür ediyordu. Ayağı hafifçe aksıyordu, Yakov'u az da olsa sevindirdi bu.

Bir kapı açıldı ve Yakov eşikten içeri savruldu.

"Ne halin varsa gör" dedi Gregor ve kapıyı çarptı.

Yakov kapının kilitlendiğini, ayak seslerinin uzaklaştığını işitti. Karanlıkta tek başına kalmıştı.

Dizlerini karnına çekip, kollarını kendine dolayarak oturdu. Tuhaf bir titreme sarmıştı vücudunu, uğraşsa da engel olamıyordu. Soğuktan değil, ruhunun ta derinliklerinden gelen sarsılmalarla dişleri takırdıyordu. Gözlerini kapattığında o gece gördükle-

ri canlandı zihninde. Nadiya bir ışık bulutunun üstünde adeta yüzerek güverteyi geçti. Helikopter, kapısı açık onu bekledi. Nadiya eğildi, uzanarak pilota bir şey verdi.

Bir kutu.

Yakov iyice büzüştü ama titremeleri durmadı.

İnleyerek başparmağını ağzına götürdü ve emmeye başladı.

20

Abby için en kötüsü sabah saatleriydi. Uyku sersemliğiyle o gün yapacaklarını düşünüyor, sonra gidecek bir yeri olmadığı gerçeği tokat gibi yüzüne çarpıyordu. Yataktan kalkmadan Mark'ın hazırlanışına kulak kabartıyordu. Mark'ın yarı karanlık odada dolaştığını duysa da, mutsuzluk girdabının içinden çıkıp tek kelime edemiyordu ona. Bir evi, bir yatağı paylaşıyorlardı, ama günlerdir birbirleriyle iki kelime etmemişlerdi. *Aşkın ölümü böyle oluyor işte*, dedi Abby içinden. *Öfke sözleriyle değil, suskunlukla.*

Abby on iki yaşındayken, babası tabakhanedeki işinden çıkarılmıştı. Ondan sonra haftalar boyunca her sabah kalkmış, işe gider gibi evden çıkmıştı. Abby nereye gittiğini, ne yaptığını hiç öğrenememişti. Ölüm döşeğinde bile söylememişti babası. Abby'nin tek bildiği, evde kalıp başarısızlığıyla yüzleşmekten korktuğuydu. O yüzden müsamere gibi her sabah evden çıkmaya devam etmişti.

Tıpkı Abby'nin bugün yaptığı gibi.

Arabayı evde bırakıp, nereye gittiğini hiç umursamadan sokaklarda yürüdü. Hava gece çok soğumuştu; bir kafede mola verene kadar yüzü dondu. Kahve ve susamlı bagel alıp bir köşeye geçti. Daha iki lokma yememişti ki, yanındaki adamın okuduğu *Boston Herald*'ın kapağına ilişti gözü.

Kapakta Abby'nin fotoğrafı vardı.

Sürünerek oradan kaçmak istedi. Herkesin kendisine baktığını düşünerek, çevresine kaçamak bakışlar attı, ama kimse ona bakmıyordu.

Masadan kalktı, bageli çöpe atıp dışarı çıktı. İştahı kaçmıştı. Bir sokak ötedeki gazeteciden bir *Boston Herald* alıp, bir apartmanın girişine sığınarak habere göz gezdirdi.

Tıp Eğitimi Ruh Sağlığından Etti

Bayside Hastanesi asistan hekimlerinden Doktor Abigail DiMatteo, bölüm başkanı Doktor Colin Wettig'in deyimiyle en başarılı asistanlardan biriydi. Fakat Doktor DiMatteo'nun başına son birkaç ayda gelen talihsizlikler, genç doktorun...

Abby durduğu yerde soluk soluğa kalmıştı, daha fazla okuyamayacaktı. Kendine gelip habere devam edebilmesi epey sürdü. Okumayı bitirdiğinde midesi bulanıyordu.

Haberin yazarı, Mary Allen'ın ölümü nedeniyle açılan davaya, Brenda'yla bağrışmasına kadar her şeyi ortaya dökmüştü. Bunlar bir arada okunduğunda ortaya dengesiz, hatta tehlikeli bir kişilik çıkıyordu. İnsanların "deli doktor" korkusunu da körüklüyordu.

Bu haberde anlatılan ben olamam.

Onu meslekten men etmeseler, hatta bir yolunu bulup asistanlığını bitirse bile, böyle bir haber peşini bırakmazdı. Şüpheler de. Aklıselim sahibi hiçbir hasta, psikopat olduğu söylenen bir kadının neşterinin altına yatmazdı.

Gazeteyi avucunda sımsıkı tutarak ne kadar yürüdüğünü kestiremedi. Nihayet durduğunda, Harvard Üniversitesi Meydanı'ndaydı ve soğuktan kulakları acıyordu. Saatin öğleyi çoktan geçtiğini fark etti. Günün yarısını yürüyerek geçirmişti. Meydandaki sırt çantalı öğrencisinden buruşuk takım elbiseli hocasına kadar herkesin gideceği bir yeri, bir amacı vardı. Onun yoktu.

Elindeki gazeteye baktı tekrar. Asistanlık programına kayıt yaptırırken çektirdiği fotoğrafı kullanmışlardı. Aydınlık ve umut dolu gözlerle objektife bakan, rüyalarının peşinde koşmaya hazır bir genç kadın vardı fotoğrafta.

Gazeteyi bir çöp kovasına atıp, *Mücadele etmeliyim, mücadele etmeliyim*, diye düşünerek eve yürüdü.

Ama Vivian'la ellerinde bir ipucu kalmamıştı. Vivian dün Burlington'a uçmuştu. Akşam Abby'yi arayıp kötü haberleri sıralamıştı. Tim Nicholls'ın muayenehanesi kapanmış, kendisinden haber alınamıyordu; varan bir. Wilcox Hastanesi'nde o günlerde organ alındığına dair bir kayıt yoktu; varan iki. Polis kayıtlarında da, o günlerde kaybolduğu bildirilen herhangi biri veya kalbi çıkarılmış halde bulunmuş bir ceset yoktu; varan üç.

İzlerini örttüler. Bir daha bulamayacağız onları.

Kapıdan girer girmez telesekreterdeki ışığı gördü. Vivian aramış, Burlington'daki numarasını bırakmış, aramasını istemişti. Numarayı çevirdi, ama açan olmadı.

Ardından NEOB'yi aradı, ama tabii ki Helen Lewis'e bağlamadılar. Psikopat Doktor DiMatteo'nun en taze komplo teorilerini kimse dinlemek istemiyordu. Başka kimi arayacağını bilemedi. Bayside'dan tanıdığı herkesi aklından geçirdi. Doktor Wettig, Mark, Mohandas, Zwick. Hatta Susan Casado, Jeremiah Parr. Hiçbirine güvenmiyordu. Hiçbirine!

Tam ahizeyi kaldırmış tekrar Vivian'ı arayacaktı ki, gözü pencereden dışarıya takıldı. Sokağın öbür ucuna bir bordo minibüs park etmişti.

Seni piç kurusu... Bu sefer kaçamazsın.

Holdeki dolaba koşup dürbünü çıkardı. Pencereye yaklaşmadan plakasını okuyabildi.

Yakaladım seni, dedi içinden zafer duygusuyla.

Telefonu kaptığı gibi Katzka'yı aradı. Telefon çalarken, bir başkasını değil de, onu aramasını garipsedi. Belki de gayriihtiyari aramıştı. *Kapına biri dayanırsa polisi ararsın.* Tanıdığı tek polis de oydu.

"Ben Komiser Katzka" dedi adam her zamanki duygusuz, profesyonel sesiyle.

Abby pat diye, "Minibüs gene geldi!" dedi.

"Pardon?"

"Ben Abby DiMatteo. O minibüs yine geldi. Evin karşısında duruyor. Plakasını veriyorum: 539 TDV. Massachusetts plakalı."

Katzka plakayı yazarken bir sessizlik oldu. "Brewster Sokağı'nda oturuyorsunuz değil mi?"

"Evet. Hemen birini gönderin, ne olur. Ne yapacağı belli olmaz."

"Siz kapılarınızı kilitleyip sakin olun. Anlaşıldı mı?"

"Tamam." Abby telaşla soluğunu bıraktı. "Tamam."

Kapıların kilitli olduğunu biliyordu, ama yine de kontrol etti. Her taraf kapalıydı. Salona dönüp perdenin yanına geçti, zaman zaman kenardan bakarak bekledi. Minibüsün hareket etmemesini umdu. Polis geldiğinde sürücünün ne tepki vereceğini görmek istiyordu.

On beş dakika sonra tanıdık yeşil bir Volvo gelip minibüsün tam karşısına park etti. Katzka'nın bizzat geleceğini ummuyordu, ama adam çıkagelmişti işte. Onu görür görmez muazzam bir rahatlama hissetti Abby. *Bu adam ne yapacağını biliyordur*, dedi içinden. Katzka akıllı adamdı, yolunu bulurdu.

Katzka ağır adımlarla karşıya geçip minibüse doğru ilerledi.

Kalbi küt küt atan Abby, pencereye yaklaştı. Katzka'nın kalbi de bu kadar hızlı atıyor muydu acaba? Sürücünün kapısına doğ-

ru adeta süzülerek gidiyordu. Hafifçe yana döndüğünde, silahını çekmiş olduğunu fark etti Abby. Adamın elini beline attığını bile görmemişti.

Bakamayacak kadar korkuyordu artık. Katzka için korkuyordu.

Katzka yavaşça yaklaşıp pencereden içeri baktı. Şüpheli bir şey göremedi herhalde. Minibüsün arkasına dolaşıp arka camından baktı. Silahını kemerine yerleştirip sokağın iki ucunu kolaçan etti.

Komşu evlerden birinin kapısı açıldı ve gri tulumlu bir adam merdivenlerden hızla inerek Katzka'ya doğru yürüdü. Katzka, her zamanki umursamazlığıyla çıkarıp kimliğini gösterdi. Diğer adam şöyle bir bakıp geri uzattı. Sonra o da kendi kimliğini gösterdi.

İki adam, minibüsü ve evi işaret ederek bir süre konuştular. Sonra tulumlu adam eve döndü.

Katzka ise Abby'nin evine doğru yürüdü.

Abby onu kapıda karşıladı. "Ne oldu?"

"Hiç."

"Adam kim? Beni niye takip ediyormuş?"

"Takip etmediğini söyledi."

Abby, Katzka'nın peşinden salona doğru yürüdü. "Kör değilim ben! Daha önce de geldi o minibüs buraya. Bu sokaktan geçti."

"Sürücüsü ilk kez geldiğini söylüyor."

"Kim ki bu adam?"

Katzka defterini çıkardı. "John Doherty, otuz altı yaşında, ikamet adresi Massachusetts. Ehliyetli tesisatçı. Brewster Sokağı'na ilk kez işe geldiğini söylüyor. Araç Back Bay Tesisat'a kayıtlı. İçinde de alet edevat var." Defterini kapatıp paltosunun cebine attı. Sonra ifadesiz bir yüzle Abby'yi süzdü.

"Emindim halbuki" dedi Abby. "Aynı minibüs olduğuna yemin edebilirdim."

"Hâlâ bir minibüsün sizi izlediği konusunda ısrar ediyor musunuz?"

"Evet, lanet olası!" diye çıkıştı Abby. "Israr ediyorum."

Abby'nin bu çıkışını, bir kaşını hafifçe kaldırarak karşıladı Katzka. Abby zorla derin bir nefes aldı. Bu adama çıkışarak bir şey yaptırmak mümkün değildi. Sadece mantıkla hareket ediyordu. Mr. Spock'ın rozetli olanıydı.

Daha sakin bir sesle, "Hayal görmüyorum" dedi. "Uydurmuyorum da."

"Bir daha gördüğünüzü zannederseniz plakasını alın."

"Zannedersem mi?"

"Şirketi arayıp bu Doherty'nin verdiği bilgileri doğrulatacağım. Ama bence sadece tesisatçı." Katzka salona doğru baktı. Telefon çalıyordu. "Açmayacak mısınız?"

"Hemen gitmeyin. Lütfen. Bir şeyler daha anlatmam lazım."

Katzka kapının koluna uzanmıştı bile. Orada durup Abby'nin telefonu açmasını bekledi.

"Alo?"

Yumuşak bir kadın sesi karşılık verdi: "Doktor DiMatteo?"

Abby o anda Katzka'yla göz göze geldi. Adam onun bakışlarından önemli bir telefon olduğunu çıkardı. "Bayan Voss?" dedi Abby.

"Bir şey öğrendim" dedi Nina. "Bir anlamı var mı, varsa nedir bilmiyorum."

Katzka, Abby'nin yanına geldi. Öyle usulca, hissettirmeden yanaşmıştı ki, Abby onun farkına bile varamamıştı. Katzka başını ahizeye doğru eğip dinledi.

"Ne öğrendiniz?" diye sordu Abby.

"Bankayı, muhasebecimizi aradım. Victor 23 Eylül günü, Boston'da Amity Corporation diye bir şirkete virman yapmış."

"Tarihinden emin misiniz?"

"Evet."

23 Eylül, Nina'nın kalp nakli ameliyatından bir gün önceydi, dedi Abby içinden.

"Amity hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu Abby.

"Hiç. Victor bundan hiç söz etmedi. Bu kadar büyük işlemleri genellikle bana anlatır ama..." Sessizlik oldu. Abby fonda birtakım sesler duydu, sonra telaşlı adımlar işitti. Tekrar konuştuğunda Nina'nın sesi daha gergin ve alçak çıkıyordu. "Kapatmam lazım."

"Büyük bir işlem dediniz. Ne kadar?"

Bir an cevap gelmedi. Abby, kadının telefonu kapattığını düşündü. Sonra fısıltıyla gelen cevabı duydu.

"Beş milyon" dedi Nina. "Beş milyon dolar havale etmiş."

* * *

Nina telefonu kapattı. Victor'ın ayak seslerini duydu, ama kocası yatak odasına girerken başını kaldırıp bakmadı.

"Kiminle konuşuyordun?" diye sordu.

"Cynthia'yla. Çiçeklerine teşekkür etmek için aradım."

"Hangi çiçeklerdi onunkiler?"

"Orkideler."

Victor şifoniyerde duran vazoya baktı. "Ha. Çok güzelmiş."

"Cynthia'yla kocası önümüzdeki yıl Yunanistan'a gideceklermiş şekerim. Karayipler'den sıkılmışlar herhalde." Ayaküstü yalan söylüyordu ona. Ne zaman başlamıştı? Ne zaman birbirlerine gerçeği söylemeyi bırakmışlardı?

Victor, yatakta yanına oturdu. Nina kendisini dikkatle süzdüğünü hissetti.

"İyileştiğinde" dedi, "biz de gideriz Yunanistan'a. Hatta bakarsın Cynthia ve Robert'la birlikte gideriz. Güzel olmaz mı?"

Nina başını sallayıp önüne baktı. Bir deri bir kemik kalmış ellerine. *Ama iyileşmiyorum. İkimiz de farkındayız.*

Bacaklarını yorganın altından çıkardı. "Tuvalete gitmem lazım" dedi.

"Yardım edeyim mi?"

"Yok, iyiyim." Kalktığı anda hafifçe başı döndü. Son zamanlarda ayağa kalkınca veya kendini biraz zorladığında hemen başı dönüyordu. Victor'a bir şey demedi, baş dönmesinin geçmesini bekledi. Sonra ağır adımlarla banyoya yürüdü.

Victor'ın ahizeyi kaldırdığını duydu.

Banyonun kapısını kapattığı anda da yaptığı hatanın farkına vardı. Aradığı son numara, telefonun hafızasındaydı. Victor tekrar arama tuşuna bastığında, ona yalan söylediğini anlayacaktı. Tam da Victor'ın yapacağı türden bir işti. Cynthia'yı aramadığını öğrenecekti. Hatta aradığının Abby DiMatteo olduğunu da bir şekilde çıkaracaktı.

Nina sırtını banyonun kapısına yaslayıp kulak kabarttı. Victor ahizeyi yerine bıraktı. İçeriden, "Nina?" diye seslendi.

Nina'nın yine başı dönmeye, gözü kararmaya başladı. Kendini toplayabilmek için başını öne eğdi. Dizleri tutmuyordu. Yere doğru kaydığını hissetti.

Victor kapıyı zorladı. "Konuşmamız lazım Nina."

"Victor" diye fısıldadı, ama kendisini duyamayacağını biliyordu. Kimse duyamazdı onu.

Kımıldayamayacak, sesini dahi çıkaramayacak kadar güçsüz halde yere serilmişti.

Kalbinin göğsünde kelebek kanadı gibi çırpındığını hissetti.

* * *

"Yanlış adrese geldik bence" dedi Abby.

Katzka'yla, Roxbury Mahallesi'nin sefil bir sokağına park ettik-

leri arabada oturuyorlardı. Sokaktaki dükkânlar ya kepenklerini indirmiş ya da indirmek üzereydi. İş yapan tek yer spor salonu gibi görünüyordu; içeriden, yere bırakılan ağırlıkların tangırtısı ve erkeksi kahkahalar geliyordu. Bunun yanında "Komple Kiralık" ilanı asılmış boş bir bina, onun da yanında dört katlı, taş Amity binası vardı. Binanın girişinde de bir tabela asılıydı:

Amity Tıbbi Gereçler Satış ve Servisi

Parmaklıklı pencerelerin gerisindeki tozlu ve bakımsız vitrinde koltuk değnekleri ve bastonlar, oksijen tüpleri, yatak yaralarını önleyen köpük şilteler, etajerler, 1960'lardan kalma hemşire üniforması ve kepi giydirilmiş bir manken vardı.

Abby, binanın vitrinine bakarak, "O Amity burası olamaz" dedi.

"Rehberdeki tek Amity burası" dedi Katzka.

"Adam bu dükkâna neden beş milyon dolar havale etsin ki?"

"Daha büyük bir işletmenin şubesidir belki. Belki bir yatırım fırsatı olarak görmüştür."

Abby başını iki yana salladı. "Böyle bir zamanda mı? Kendinizi Victor Voss'un yerine koyun. Karısı ölüyor. Gereken operasyonun yapılabilmesi için son günler. O paranın hedefi yatırım olamaz."

"Karısını ne kadar önemsediğine bağlı."

"Çok önemsiyor."

"Nereden biliyorsunuz?"

Göz göze geldiler. "Biliyorum işte."

Sessizce süzdü onu Katzka. *Ne tuhaf*, diye düşündü Abby, *bakışları artık beni rahatsız etmiyor.*

Katzka kapısını açtı. "Ben gidip bir bakayım."

"Ne yapacaksınız?"

"Etrafa bakınacağım. Sorular soracağım."

"Ben de geleyim."

"Hayır, siz arabada oturun." Tam iniyordu ki Abby onu içeri çekti.

"Bakın" dedi, "her şeyini kaybedecek olan benim. İşimi kaybettim bile. Diplomam da gidebilir. Üstelik insanlar beni psikopat veya katil veya psikopat katil olarak görüyor. Hayatının içine edilen benim. Karşı koymak için tek şansım bu olabilir."

"O zaman tek şansınızı da mahvetmeyelim. İçeride biri sizi tanıyabilir. İşkillenebilirler. Bunu göze alıyor musunuz?"

Abby koltuğa çöktü. Katzka haklıydı. Başından beri haklıydı adam. Zaten yanında gelmesini istememiş, ama Abby ısrar etmiş-

ti. Oraya kendi başına da gidebileceğini söyleyerek tehdit etmişti Katzka'yı. Ama kendini zorla getirttiği binadan içeri giremiyordu şimdi. Kendi mücadelesini kendi verecek hal bile bırakmamışlardı onda. Başını iki yana sallarken beceriksizliğine sinirlendi. Bir de Katzka'nın bunu yüzüne vurmasına.

Katzka, "Kapıları kilitleyin" deyip arabadan indi.

Abby onun sokağı geçip bakımsız kapıdan girmesini gözleriyle takip etti. İçeride neler bulabileceğini düşündü. İnsanı daraltan tekerlekli sandalyeler ve kusma küvetleri; sararmış naylon muhafazalarda hemşire kıyafetleri; ortopedik ayakkabı kutuları... Bütün ayrıntılar kafasında canlıydı, çünkü ilk üniformasını alırken o da bu tür dükkânlara girip çıkmıştı.

Beş dakika geçti. On dakika...

Katzka, ne yapıyorsunuz içeride?

Sorular soracağını, kimseyi kuşkulandırmayacağını söylemişti. Abby, adamın sağduyusuna güveniyordu. Ortalama bir cinayet masası komiserinin, ortalama bir cerrahtan akıllı olduğuna karar vermişti. Ama ortalama bir dahiliyeciden değil. Hastane personeli arasında, cerrahların akılsız olduğuna dair espriler yaygındı. Dahiliyeciler akıllarına güvenirdi, cerrahlarsa ellerine. Dahiliyeci asansör kapısını durdurmak için elini uzatır, cerrah kafasını. *Ha ha.*

Yirmi dakika geçmişti. Saat beş olmuştu ve cılız gün ışığı yerini kasvetli alacakaranlığa bırakmıştı. Abby camı biraz indirdiğinde, Martin Luther King Bulvarı'ndan geçen arabaların kesintisiz uğultusunu duyabiliyordu. Mesai trafiği. Az ileride, dev gibi pazılı iki adam spor salonundan çıkıp ağır adımlarla arabalarına doğru yürüdü.

Abby gözünü kapıdan ayırmadan Katzka'nın çıkmasını bekledi.

Beşi yirmi geçiyordu.

Sokakta bile trafik yoğunlaşmaya başlamıştı. Ön kapıyı arabalardan fırsat kalırsa kesik kesik görebiliyordu. Trafiğin durduğu bir anda, Amity binasının yan kapısından bir adam çıktı. Kaldırımda durup saatine baktı. Adam başını kaldırdığında Abby'nin kalbi delicesine çarpmaya başladı. Tanıyordu bu suratı. Kapkalın kaşlar, kanca burun...

Nina'nın kalbini ameliyathaneye teslim eden Doktor Mapes'ti bu.

Mapes yürümeye başladı. Sokağın biraz ilerisinde, mavi bir Trans Am'in önünde durdu. Anahtarlarını çıkardı.

Abby tekrar Amity binasına bakarak Katzka'nın çıkması için

dua etmeye başladı. *Hadi lütfen gel, lütfen, Mapes'i kaçıracağız.* Tekrar öbür arabaya baktı. Mapes arabaya binmiş, emniyet kemerini bağlıyordu. Motoru çalıştırdı. Direksiyonu çevirip trafiğin kesilmesini bekledi.

Abby telaşla kontağa baktığında, Katzka'nın anahtarları üzerinde bıraktığını gördü.

Tek şansı, biricik şansı bu olabilirdi.

Mavi Trans Am, sokağa çıktı.

Düşünecek zaman kalmamıştı.

Abby sürücü koltuğuna geçip Katzka'nın arabasını çalıştırdı. Hiç bakmadan trafiğe dalınca, acı fren sesleri, kornalar ortalığı inletti.

Az ileride Mapes yeşil ışığın son saniyesine yetişerek kavşağı geçti.

Abby sert bir frenle durdu. Kavşakla arasında dört araba vardı ve yanlarından geçecek yer yoktu. Tekrar yeşil yanana kadar Mapes çoktan uzaklaşmış olacaktı. Oturup saniyeleri sayarak, Boston'un trafik ışıklarına, sürücülerine ve kendi kararsızlığına lanet okuyarak bekledi. Keşke daha önce çıkabilseydi sokağa! Trans Am, karıştığı otomobil nehrinde mavi bir noktaydı artık. *Lanet trafik ışıkları!*

Nihayet yeşil yandı, ama hareketlenen olmadı. Öndeki sürücü dalmıştı herhalde. Abby var gücüyle kornaya bastı. Önündeki arabalar nihayet hareket etti. Abby gaza yüklendi, ama hemen ardından ayağını pedaldan çekmek zorunda kaldı.

Biri arabanın kaportasına vuruyordu.

Sağına baktığında, Katzka'nın yolcu kapısının yanında koştuğunu gördü. Abby frene basıp kilidi açtı.

Katzka hışımla kapıyı açtı. "Ne yapıyorsunuz?"

"Binin çabuk."

"Hayır, siz önce kenara çeki..."

"Binin diyorum size!"

Katzka şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Sonra arabaya bindi.

Abby gazı kökledi ve kavşağı hızla geçtiler. İki sokak ötede mavi bir parıltı sağa döndü. Trans Am, Cottage Sokağı'na sapmıştı. Hemen peşine takılmazsa, ileride yoğun trafikte onu kaybedebilirdi. Karşı şeride geçip üç arabayı hızla geride bıraktı, son anda şeridine döndü. Katzka'nın emniyet kemerini bağladığını duydu. İyi de etmişti, zira bu işin nereye varacağı belli değildi. Cottage Sokağı'na saptılar.

"Anlatacak mısınız artık?" dedi Katzka.

"İlerideki mavi arabayı kullanan adam, Amity binasının yan kapısından çıktı."

"Kim ki o?"

"Organ kuryesi. Adının Mapes olduğunu söylemişti." Karşı şeritte bir boşluk daha olunca, yine önündeki arabaları sollayıp kendi şeridine döndü.

Katzka, "Ben kullansam daha iyi olacak" dedi.

"Göbeğe giriyor. Hangi yöne gidecek? Nereye dönecek bu..."

Trans Am göbeğin çevresini dolaşıp doğuya döndü.

"Çevreyoluna çıkıyor" dedi Katzka.

"O zaman biz de çıkıyoruz." Abby de göbeğe girip Trans Am'in arkasından saptı.

Katzka'nın tahmini doğruydu. Mapes, çevreyolu bağlantısına doğru gidiyordu. Kalbi gümbürdeyen, elleri terden sırılsıklam olan Abby de o tarafa yöneldi. Adamı asıl burada gözden kaybedebilirdi. Saat beş buçukta çevreyolu, bir an önce evlerine varmak için manyak gibi araba kullanan, yüz kilometre hızla giderken önlerindeki arabayı bir karış mesafeden takip eden sürücülerle doluydu. Abby trafiğin içine daldı ve Mapes'in ileride sol şeride geçmekte olduğunu gördü.

O da sola geçmek istedi, ama solundaki kamyonet yol vermedi. Abby sinyal vererek yaklaşmaya devam etti. Kamyonet arayı kapattı. Kamyonetin şoförü tehlikeli yıldırma taktikleri uyguluyor, Abby direksiyonu sola kırarken ona yol vermemek için hızını artırıyordu. Korkuyu unutacak kadar adrenalini yükselmişti Abby'nin, Mapes'i takip etmekten başka bir şey düşünmüyordu. Direksiyona geçince ağzı bozuk, umursamaz, hiç tanımadığı bir kadına dönüşmüştü. Onlara karşı mücadele veriyordu ve bu ona iyi gelmişti. Kendini güçlü hissediyordu. *Testosteron yüklü Abby DiMatteo.*

Gazı kökleyip bu sefer kesin bir hareketle kamyonetin önüne kırdı.

"Tanrım, bizi öldüreceksiniz!" diye bağırdı Katzka.

"Yakalayacağım bu herifi, ne olursa olsun."

"Ameliyathanede de böyle misiniz?"

"Tabii, kan kustururum. Duymadınız mı hiç?"

"Aman elinize düşmeyeyim o zaman."

"Şimdi ne yapıyor o?"

İleride Trans Am yine şerit değiştirmişti. Callahan Tüneli sapağına doğru ilerliyordu.

Abby küfrü basıp sağa kırdı. İki şeridi tek seferde geçip ka-

ranlık tünele daldılar. Yanlarından bulanık duvar yazıları uçuştu. Lastiklerin asfaltta çıkardığı sesler beton duvarlarda yankılanıyor, yanlarından vızır vızır arabalar geçiyordu. Tekrar alacakaranlığa çıktıklarında gözleri kamaştı.

Trans Am, çevreyolundan çıktı. Abby de peşinden.

Boston'un doğusuna, Logan Havaalanı kavşağına gelmişlerdi. Abby, Mapes'in havaalanına gittiğini düşündü.

Ama Mapes bir hemzemin geçitten geçerek batıya döndü, havaalanından uzaklaşarak ara sokaklara daldı.

Abby arayı biraz açmak için yavaşladı. Çevreyolundaki kovalamaca sırasında yaşadığı adrenalin patlaması dinmişti. Trans Am bu mahallede kaçamazdı onlardan. Şimdi asıl mesele, yakalanmamaktı.

İç limanın rıhtımları boyunca ilerliyorlardı. Tel örgülerin ardında konteynırlar dev legolar gibi üst üste dizilmişti. Konteynırların diğer tarafında da iskeleler uzanıyordu. Dev vinçler ve limandaki gemiler günbatımında iyice ürkütücü görünüyordu. Trans Am sola döndü, tel örgülerin arasındaki bir kapıdan geçip limana girdi.

Abby tel örgünün yanına çekip durdu. Bir forklift ile konteynırın arasındaki boşluktan bakınca, Trans Am'in rıhtımın ucuna kadar ilerlediğini gördü. Mapes arabasından indi. Rıhtımda demir atmış altmış yetmiş metrelik bir şilebe doğru yürüdü.

Birine seslendi. Az sonra bir adam çıkıp onu gemiye çağırdı. Mapes sürme iskeleden geçerek gemide gözden kayboldu.

"Niye buraya geldi?" diye sordu Abby. "Neden gemiye bindi?"

"Aynı adam olduğundan emin misiniz?"

"Değilse, ikizi Amity'de çalışıyor demektir." O anda Katzka'nın son yarım saati nerede geçirdiğini hatırladı. "Siz neler öğrendiniz bu arada?"

"Arabam çalınmadan önce mi?" Katzka omuz silkti. "Olağandışı bir şey yoktu. Tıbbi cihaz satıyorlar. Karım için hasta yatağı aradığımı söyledim, yeni modellerini gösterdiler."

"Kaç kişi vardı içeride?"

"Üçünü gördüm. Biri teşhir salonuna bakıyordu. İkinci katta iki kişi telefonla sipariş alıyordu. İşini çok seven insanlara benzemiyordu hiçbiri."

"Diğer iki katta ne var?"

"Depo herhalde. O binada peşine düşülecek pek bir şey yok."

Abby tel örgünün gerisinden mavi Trans Am'e baktı. "Mali defterlerine el koydurabilirsiniz. Voss'un beş milyon dolarının nereye gittiğini öğrenebiliriz."

"Defterlere el koyduracak dayanağımız yok."

"Başka ne kanıt lazım ki? Bu adamın kurye olduğunu biliyorum. Ne iş çevirdiklerini de biliyorum."

"Sizin ifadeniz yeterli olmaz. Hele bu şartlarda hiç olmaz." Katzka'nın yanıtı dürüst olduğu kadar acımasızdı da. "Özür dilerim Abby. Ama itimat edilecek durumda olmadığınızın benim kadar siz de farkındasınız."

Abby ondan uzaklaştığını, öfkeyle içine kapandığını hissetti. "Doğru diyorsunuz" diye tersledi Katzka'yı. "Psikopat doktor DiMatteo'nun zırvalamalarına kim kulak asar?"

Kendini acındırma denemesine yanıt gelmedi. Abby de bunun ardından gelen sessizlikte, sözlerine pişman oldu. Yaralı, iğneleyici sesi sanki boşlukta asılı kalmıştı.

Bir süre konuşmadılar. Yakındaki havaalanından uğultuyla kalkan uçağın gölgesi, arabanın üzerinden geçti. Ufuktan kayan güneşin son ışığıyla parıldayarak yükseldi uçak. Jet motorlarının gürültüsü dinerken, Katzka nihayet konuştu.

"Size inanmıyor değilim" dedi.

Abby ona baktı. "Bana kimse inanmıyor, siz neden inanacaksınız?"

"Doktor Levi'den ve ölüm şeklinden ötürü." Katzka karanlığın çöktüğü sokağa çevirdi gözlerini. "İnsanlar böyle intihar etmezler normalde. Günlerce kimsenin bulamayacağı bir köşede, vücutlarımızın çürüdüğünü düşünmek istemeyiz. Cesedimiz kurtlanmadan bulunsun isteriz. Kararıp şişmeden, tanınmaz hale gelmeden bulunmak isteriz. Ayrıca Levi bir sürü plan da yapmıştı. Karayipler'de tatil. Şükran Günü için oğlunu ziyaret. Geleceğe yönelik amaçları vardı." Katzka, o anda yanan sokak lambasının titrek ışığına baktı. "Son olarak da karısı Elaine var. Ben kocalarını kaybetmiş kadınlarla sık karşılaşırım. Bazıları şoktadır, bazıları acı içindedir. Kimilerinin de üstünden yük kalkmıştır. Ben de karımı kaybettim. Karım öldükten sonra, sabahları yataktan sürünerek kalkmak bile bir başarıydı benim için. Peki Elaine Levi ne yaptı? Taşıma şirketini aradı, eşyalarını toplayıp şehri terk etti. Acılı bir eşin yapacağı bir iş değil bu. İnsanın suçlu ya da korkmuş olduğunda yapacağı bir iş."

Abby başını salladı. O da Elaine'in korktuğunu düşünmüştü.

"Sonra bana Kunstler ile Hennessy'den bahsettiniz" diye devam etti Katzka. "Karşımda bir değil, birden fazla ölüm olduğunu fark ettim. Aaron Levi'nin ölümü de intihar gibi görünmüyor artık."

Bir uçak daha havalandı, gürültüsü yüzünden konuşmak imkânsız hale geldi. Uçak sola yatıp, limanın üzerinde oluşmaya başlamış pus tabakasının üzerinden kaydı. Batıya doğru gözden kaybolduktan sonra bile gürültüsü Abby'nin kulaklarındaydı.

"Doktor Levi kendini asmamış" dedi Katzka.

Abby kaşlarını çattı. "Otopside doğrulandı sanıyordum."

"Toksikolojide yeni bulgular elde edildi. Tahlil sonuçları adli tıptan geçen hafta geldi."

"Bir şey mi çıktı?"

"Kas dokusunda süksinilkolin bulundu."

Abby bakakaldı. *Süksinilkolin*. Anestezistlerin ameliyattan önce kasları gevşetmek için her gün kullandıkları bir maddeydi. Ameliyathanedeki yararı büyüktü. Ameliyathane dışında kullanımı ise feci bir ölüme yol açardı. Bilinç açıkken felç olmak. Kişi uyanık ve bilinçli olur, ama hareket edemez, nefes alamazdı. Hava denizinde boğulmak gibiydi.

Abby'nin aniden boğazı kurudu, yutkundu. "İntihar değildi yani."

"Hayır."

Abby derin bir nefes alıp ağır ağır bıraktı. Dilini yutmuştu adeta. Aaron'ın ölürken neler hissettiğini düşünmeye dahi korkuyordu. Tel örgünün gerisindeki rıhtıma doğru baktı. Limana sis çökmüş, hayalet gibi usul usul iskeleleri pençelerine alıyordu. Mapes gemiden çıkmamıştı. Şilep karanlıkta kara bir gölgeden ibaretti.

"O gemide ne olduğunu öğrenmek istiyorum" dedi Abby. "Niye gemiye bindiğini anlamak istiyorum." Kapıya hamle etti.

Katzka engel oldu. "Daha değil."

"Ne zaman?"

"Bir sokak öteye çekelim. Orada bekleyebiliriz." Katzka önce gökyüzüne, sonra limanı saran sise baktı. "Yakında karanlık çökecek."

21

"Ne kadar oldu?"

"Daha bir saat bile olmadı" dedi Katzka.

Abby kollarını bedenine sarıp titredi. Hava iyice soğumuş, arabanın camları içeriden buğulanmıştı. İlerideki sokak lambası, puslu havada çevresine sarımtırak bir hale yayıyordu.

"Ne acayip. *Daha bir saat bile olmadı*, diyorsunuz ama bana bütün gece bekledik gibi geliyor."

"Bakış açısıyla alakalı. Özellikle mesleğin ilk yıllarında gözetleme işleriyle çok uğraştım ben."

Katzka'nın delikanlılığını, acemi polis halini gözünün önüne getiremiyordu Abby. "Niye polis olmayı seçtiniz?" diye sordu.

Katzka omuz silkti, arabanın karanlığında gölgeler yer değiştirdi. "Bana uygun bir işti."

"Çok açıklayıcı oldu."

"Siz niye doktor olmayı seçtiniz?"

Abby buğulanmış ön camı eliyle silip, ilerideki konteynır tepelerine baktı. "Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum."

"Zor bir soru mu?"

"Cevabı karmaşık."

"İnsanlığa faydam dokunsun gibi basit bir şey değil yani."

Bu sefer Abby omuz silkti. "İnsanlık benim yokluğumu hissetmeyecektir bile."

"Sekiz sene okuyorsunuz. Üstüne beş sene daha eğitim alıyorsunuz. Çok önemli bir sebebi olmalı."

Cam yine buğulanmıştı. Abby eliyle silerken buğuda tuhaf bir ılıklık hissetti. "Size bir sebep göstermem gerekseydi, bu, erkek kardeşim olurdu sanırım. On yaşındayken hastaneye yattı. Doktorlarını, onların nasıl çalıştıklarını uzun uzun gözlemleme fırsatım oldu."

Katzka onun daha fazla ayrıntı vermesini bekledi. Vermeyince, usulca sordu: "Kardeşiniz yaşamadı mı?"

Abby başını iki yana salladı. "Yıllar geçti üstünden." Parmaklarında parıldayan neme baktı. *Gözyaşı gibi ılık*, dedi içinden. Bir an gerçek gözyaşı dökeceğini sanıp korkuya kapıldı. Katzka'nın sessiz kaldığına sevinmişti; başka soru cevaplamak istemiyor, Pete'in acile götürüldüğü o geceyi, gıcır gıcır spor ayakkabılarındaki kıpkırmızı kan lekelerini gözünün önüne getirmekten çekiniyordu. On yaşındaki bir erkek çocuğu için ne kadar küçük görünmüştü o ayakkabılar gözüne. Komada geçirdiği aylar boyunca başında beklemiş, etinin eriyip gittiğini, kollarının ve bacaklarının büzüldüğünü görmüştü. Abby, öldüğü gece kardeşini kucaklayıp yatağından kaldırmış, kollarında sallamıştı bir süre. Yeni doğmuş bir bebek kadar hafifti.

Katzka'ya bunların hiçbirini anlatmadı ama adamın, bilmesi gereken her şeyi anladığını hissetti. Empati yoluyla iletişim. Adamın böyle bir kabiliyeti olduğunu sanmıyordu. Gerçi Katzka'nın şaşırtıcı bir sürü özelliği vardı.

Katzka dışarıya bakarak, "Bence bu kadar karanlık yeter" dedi.

Arabadan inip açık kapıdan geçerek konteynır sahasına girdiler. Şilep pusun içinde heyula gibiydi. Gemideki tek ışık, alttaki lombozların birinden yayılan ürkütücü yeşil parıltıydı. O olmasa, terk edilmiş bir gemiye benziyordu. Paletlerin üzerine istiflenmiş kasaların yanından geçerek rıhtıma çıktılar.

Sürme iskelenin başında durup, denizin şıpırdamasını, çeliğin ve halatların iniltilerini dinlediler. Havalanan bir uçağın cayırtısı ikisini de sıçrattı. Abby havaya bakıp uçağın ışıklarını görünce, sanki sabit duran uçakmış da kendisi zaman ve mekânda yol alıyormuş gibi başı döndü. Az kalsın, uzanıp Katzka'ya tutunacaktı. *Ben nasıl oldu da bu adamla birlikte bu iskeleye geldim?* dedi içinden. *Hangi beklenmedik olaylar zinciri beni hayatın bu noktasına getirdi?*

Katzka, Abby'nin koluna dokundu. Teni sıcak, teması güven vericiydi. "Gemiye çıkıp bakacağım." İskeleye çıktı. Henüz birkaç adım atmıştı ki, durup tekrar limanın girişine doğru baktı.

Kapıda bir çift far belirmişti. Bir minibüs, konteynır sahasından onlara doğru ilerliyordu.

Abby, kasaların arkasına saklanmaya fırsat bulamadı. Rıhtımın ucunda farın ışığına yakalanıvermişti çoktan.

Minibüs sert bir frenle durdu. Elini gözüne siper eden Abby, gözleri kamaştığından pek bir şey göremiyordu, ama kapıların

açılıp kapandığını işitti. Mıcırlarda ilerleyen ayak sesleri, kaçış yollarını tutmuştu.

Katzka bir anda yanında belirdi. Abby onun iskeleden indiğini duymamıştı ama Katzka, Abby ile minibüsün arasına girivermişti bile. "Bırakın geçelim" dedi. "Olay çıkarmaya gelmedik."

Farların ışığında siluetleri görünen iki adam sadece bir an duralayıp ilerlemeye devam ettiler.

"Çekilin!" diye bağırdı Katzka.

Katzka, Abby ile adamların arasında duruyordu. Abby bundan sonra olanları göremedi. Fakat Katzka'nın bir anda yere çömeldiğini fark etti; hemen ardından bir el ateş edildi ve arkasındaki beton iskeleden bir çınlama sesi geldi.

Katzka'yla aynı anda kasaların arkasına sığındılar. Üstlerine açılan ateş tahta parçalarını havaya uçururken, Katzka Abby'nin kafasını yere doğru bastırdı. Sonra üst üste üç el ateş etti.

Ayak sesleri geri çekildi. Kısa konuşmalar duyuldu.

Sonra minibüsün motoru çalıştı ve tekerleklerin etrafa saçtığı mıcırların sesi geldi kulaklarına.

Abby bakmak için başını kaldırdı. Minibüsün koçbaşı gibi onlara doğru geldiğini dehşet içinde fark etti.

Katzka nişan alıp üst üste dört el ateş etti. Minibüsün ön camı parçalandı.

Minibüs sağa sola savrularak rıhtıma çıktı.

Katzka son bir umutla iki el daha ateş etti.

Minibüs durmadı.

Abby farların kör edici ışığını görünce, kendini rıhtımdan atıp zifiri karanlığa yuvarlandı.

Buz gibi suya dalmak şok etkisi yarattı. Tuzlu, mazotlu suları ağzından burnundan püskürterek yüzeye çıktı ve çırpınmaya başladı. Rıhtımdaki bağrışmaların ardından muazzam bir şapırtı koptu. Sular kabarıp tepesinden aştı. Abby öksürerek tekrar yüzeye çıktı. Rıhtımın ucunda, suda yeşil bir parıltı görünüyordu. Minibüstü. Suya batarken farları iki huzme halinde denizi aydınlatıyordu. Minibüs battıkça huzmeler de kararda.

Katzka neredeydi peki?

Abby kendi etrafında dönüp karanlığı gözleriyle tararken kulaç atmaya başladı. Su hâlâ kabarıyor, küçük dalgalar yüzüne vuruyordu. Abby, gözleri yandığından çevresini iyi seçemiyordu.

Bir şıpırtı duydu ve birkaç metre ötesinde suların içinden bir baş belirdi. Katzka suyun üzerinde kalmaya çabalarken Abby'ye baktı ve onun kendi başının çaresine bakabileceğini anladı. Son-

ra başını yukarıya kaldırdı; birtakım sesler geliyordu. Gemiden mi? Rıhtımda iki, belki üç adam koşuşturuyor ve birbirlerine bağırarak bir şeyler söylüyorlardı, ama sözleri anlaşılamıyordu.

Yabancı bunlar, dedi Abby içinden, ama hangi dili konuştuklarını çıkaramamıştı.

Tepelerinde bir projektör yandı ve sisi yararak denizin yüzeyine kadar indi.

Katzka suya daldı. Abby de. Nefesinin yettiği kadar iskeleden uzağa, açık denizin karanlığına doğru yüzdü. Ara ara yüzeye çıkıyor, telaşla nefes alıyor, tekrar dalıyordu. Beşinci kez çıktığında çevresi artık karanlıktı.

Rıhtımda şimdi iki projektör dolaşıyor, sis tabakasını bir çift kararlı göz gibi tarayarak uzakları kolaçan ediyordu. Abby yakınında bir şıpırtı, hemen ardından da derin bir nefes sesi duyunca, Katzka'nın da çıktığını anladı.

"Silahım gitti" dedi adam nefes nefese.

"Neler oluyor burada?"

"Yüzmeye devam et. Öbür iskeleye."

Gece bir anda ışığa boğuldu. Şilep güverte lambalarını yakmış, bütün rıhtımı aydınlatmıştı. Sürme iskelede bir adam duruyor, biri rıhtımın kenarına çömelmiş, fenerle suları tarıyordu. Onların yanındaki uzun boylu üçüncü adam ise tüfeğini denize doğrultmuştu.

"Yüz!" dedi Katzka.

Abby dalıp karanlık suları elleriyle yarmaya başladı. İyi bir yüzücü değildi. Derin sudan korkardı. Şimdi yüzdüğü deniz öyle karanlıktı ki, dipsiz bile olabilirdi. Bir nefes daha almak için yukarı çıktı ama ne kadar uğraşsa da yeterli oksijeni içine çekemiyordu.

"Sakın durma Abby!" dedi Katzka. "Öbür iskeleye kadar yüz."

Abby dönüp şilebe baktığında, iki projektörün giderek daha geniş daireler çizdiğini, ışık huzmelerinin onlara doğru ilerlediğini gördü.

Bir kere daha suya daldı.

Katzka'yla birlikte nihayet karaya çıkabildiklerinde, Abby'nin kolunu kımıldatacak hali kalmamıştı. Yağla, yosunla kayganlaşmış kayalara tırmandı. Midyelerin canını acıtmasına aldırmadan diz çöküp suya kusmaya başladı.

Katzka kolundan tuttu onu. Bitkinlikten öyle kötü titriyordu ki, Katzka tutmasa dağılıp parçalanacağını sandı.

Sonunda midesindekilerden kurtulmuştu. Başını güçbela doğrulttu.

"Daha iyi misin?" diye fısıldadı Katzka.

"Donuyorum."

"O zaman sıcak bir yere gidelim." Tepelerinde yükselen rıhtıma baktı. "Şu kazıkların yanından çıkabiliriz sanırım. Hadi."

Yosunlarda kaya kaya tırmandılar. Rıhtıma önce Katzka çıkıp Abby'yi yukarı çekti. Çömelip bir an soluklandılar.

Projektör, sis tabakasını bıçak gibi yarıp ışığıyla onları kıskıvrak yakaladı.

Abby'nin hemen arkasındaki betondan bir mermi sekti.

"Koş!" dedi Katzka.

Depara kalktılar. Işık huzmesi de karanlıkta zikzaklar çizerek peşlerinden geliyordu. Beton rıhtımdan inmiş, konteynır sahasına doğru koşuyorlardı. Dört bir yanlarında mermiler patlıyordu. Kocaman ve karanlık bir labirent oluşturan konteynırlar tam karşılarındaydı. İlk konteynır sırasının arkasına sığındılar. Demirde çınlayan son birkaç merminin ardından ateş kesildi.

Abby soluklanmak için yavaşladı. Yüzmekten tükenmiş, üzerine bir de kusunca halsiz kalmıştı. Şimdi de öyle kötü titriyordu ki ayakları birbirine dolanıyordu.

Sesler yaklaştı. İki yönden birden geliyordu.

Katzka, Abby'nin elini tutup onu labirentin derinliklerine doğru çekti.

O sıranın sonuna kadar koştular, sola döndüler ve koşmaya devam ettiler. Sonra ansızın durdular.

Sıranın öteki ucunda bir ışık çaktı.

Önümüzdeler!

Katzka sağa dönüp başka bir sıraya daldı. İki yanlarında uçurum duvarları gibi konteynırlar yükseliyordu. Duydukları seslere göre yine yön değiştirdiler. O kadar çok dönmüşlerdi ki, Abby daireler mi çiziyorlar, yoksa buradan ilk kez mi geçiyorlar, kestiremiyordu artık.

Önlerinde bir ışık kımıldandı.

Durup geriye dönünce başka bir fener ışığının oynaştığını gördüler. Işık ileri geri kayarak onlara yaklaşıyordu.

Önümüzü de, arkamızı da kesmişler.

Abby panikle geriye doğru sendeledi. Tutunmak için elini uzatınca, iki konteynırın arasındaki boşluğu fark etti. Arasına sıkışabilecekleri genişlikteydi boşluk.

Fenerin ışığı iyice yaklaşmıştı.

Katzka'nın kolunu tutup onu da peşinden çekerek o boşluğa sızdı. Örümcek ağlarını yara yara ilerledi, arkadaki konteynırın

duvarına çarpınca durdu. Geçit yoktu. Tabuttan da dar bir boşluğa sıkışıp kalmışlardı.

Mıcırlardaki ayak sesleri yaklaştı.

Katzka uzanıp Abby'nin elini tuttu, ama paniğini dindirmeye yetmiyordu bu. Kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. Ayak sesleri iyice yakına geldi.

Bir adam diğerine seslendi, diğeri anlamadığı bir dilde cevap verdi. Yoksa kulaklarındaki uğultu muydu adamların konuşmalarını anlaşılmaz hale getiren?

Yarığın ağzında ışık dolaştı. İki adam konteynırların arasındaki boşluğun dibine kadar gelmiş, şaşkınca konuşuyorlardı. Halbuki fenerlerini yarığa tutsalar avlarını karşılarında göreceklerdi. Biri yere tekme savurunca mıcırlar havalanıp konteynırın duvarına çarptı.

Abby korkudan gözlerini kapattı. Fener eninde sonunda saklandıkları aralığa döndüğünde, olacakları görmek istemiyordu. Katzka'nın eli, elini iyice sıktı. Kolları bacakları korkudan kaskatı kesilmişti, kesik kesik nefes alabiliyordu. Yere sürtünen ayakkabıların yine mıcırları havalandırdığını işitti.

Sonra ayak sesleri uzaklaştı.

Abby hareket etmeyi göze alamıyordu. Hareket edebileceğinden de emin değildi, bacakları kilitlenmiş gibiydi. *Yıllar sonra*, dedi içinden, *burada korkudan taş kesilmiş iskeletimi bulacaklar.*

İlk hareketi yapan Katzka oldu. Aralığın ağzına doğru ilerledi, tam başını uzatacaktı ki hafif bir *cırrt* sesi duydular. Bir ışık parlayıp söndü. Biri kibrit çakmıştı. Katzka taş kesildi. Karanlığa sigara kokusu yayıldı.

Uzaklardan bir adamın sesi geldi.

Sigara içen adam homurtuyla bir cevap verdi ve ayak sesleri uzaklaştı.

Katzka kımıldamadı.

Birbirlerinin ellerini sımsıkı tutmuş, tek kelime edemeyecek kadar korkmuş halde kımıldamadan beklediler. Peşlerindeki adamlar iki kere önlerinden geçti, ama neyse ki onları göremediler.

Çok uzaklardan gelen, gök gürültüsüne benzer bir gümbürtü oldu.

Sonra uzun süre hiçbir ses duymadılar.

* * *

Saklandıkları yerden, saatler sonra çıkabildiler. Konteynır sırası boyunca parmak uçlarında ilerleyip rıhtımı kolaçan ettiler. Gece sinir bozucu bir sessizliğe bürünmüştü. Sis kalkmış, şehrin ışıklarıyla aydınlanan gökyüzünde tek tük yıldızlar parıldamaya başlamıştı.

Rıhtım karanlıktı. Adamlar, projektörler, hatta lombozdan sızan hafif ışık bile ortadan kaybolmuştu. Sadece denize doğru uzanan beton iskelenin silueti, bir de ayın sudaki şavkı görülüyordu.

Şilep gitmişti.

22

Kalp monitörünün alarmı öterken ekrandaki çizgi de çılgınca bir ölüm dansına kaptırmıştı kendini.

"Bay Voss!" Bir hemşire Victor'ı kolundan tutarak Nina'nın yatağından uzaklaştırmaya çalıştı. "Doktorlara yer açın lütfen."

"Bırakmayacağım onu."

"Ama burada durursanız işlerini yapamazlar Bay Voss!"

Victor, kadının elini öyle şiddetle itti ki, hemşire dayak yemiş gibi bir köşeye sindi. Victor Voss, karısının ayakucunda duruyordu; yatağın demirlerini öyle kuvvetle sıkıyordu ki, parmaklarının kemikleri dışarı fırlayacak gibiydi.

"Çekilin!" komutu geldi geriden. "Herkes açılsın!"

"Bay Voss!" Doktor Archer'ın sesi yaygarayı bastıracak kadar yüksek çıkmıştı. "Karınıza elektroşok vermemiz lazım. Hemen çekilin şu yatağın yanından!"

Victor demiri bırakıp geriledi.

Şok verildi. Nina'nın bedeni vahşi bir sarsıntıyla sıçradı. O, böyle muameleleri kaldıramayacak kadar zayıf, çelimsizdi! Victor elektrotları koparıp atmak için öfkeyle ileri atıldı. Sonra durdu.

Monitördeki inişli çıkışlı çizgi, sakin bir ritim tutturmuştu. Birinin oh çektiğini duydu, o anda kendisi de derin bir nefes aldı.

"Tansiyon altı. Altı buçuk oldu."

"Nabız düzenli."

"Büyük tansiyon yedi buçuk."

"Tamam, serumu kısın."

"Kolunu oynatıyor, buraya bir bileklik alabilir miyim?"

Victor hemşireleri yararak Nina'nın yanına gitti. Kimse ona engel olmaya kalkışmadı. Karısının elini tutup dudaklarına götürdü. Onun teninde kendi gözyaşlarının tuzu geldi dudaklarına.

Yanımda kal. Lütfen yanımda kal, lütfen.

"Bay Voss?" Ses sanki ona çok uzaklardan geliyordu. Dönünce karşısında Doktor Archer'ı buldu.

"Dışarı gelebilir misiniz?"

Victor başını iki yana salladı.

"Karınızın durumu şu anda iyi" dedi Archer. "Başında da bu kadar insan var. Kapının önüne çıksak yeter. Sizinle konuşmam gereken bir konu var. Acil."

Victor nihayet razı oldu. Nina'nın elini şefkatle yatağa bıraktı, Archer'ı takip ederek bölmeden çıktı.

Yoğun bakım ünitesinin tenha bir köşesine çekildiler. Akşam ışıklar karartılmıştı, sıra sıra monitörlerin karşısındaki hemşire de sessiz ve hareketsiz duruyordu.

"Nakil ertelendi" dedi Archer. "Bir sorunla karşılaştık."

"O ne demek öyle?"

"Bu gece organ alınamadı. Yarın geceye ertelemek durumunda kaldık."

Victor, karısının yattığı bölmeye baktı. Perdesiz pencereden, başını hareket ettirdiğini görebiliyordu. Uyanıyordu Nina. Yanında olması lazımdı.

"Yarın gece hiçbir bahane dinlemem."

"Merak etmeyin."

"İlk ameliyattan sonra da böyle demiştiniz."

"Organ reddi zaman zaman karşılaştığımız ve önüne geçemediğimiz bir durumdur."

"Bu sefer olmayacağını nereden bilelim? Ya ikinci kalbi de reddederse?"

"Söz veremem. Ama durum itibariyle başka alternatifimiz yok Bay Voss. Siklosporin etkili olmadı. OKT-3'e de anafilaktik reaksiyon gösterdi. İkinci nakilden başka çıkar yolu yok."

"Yarın mutlaka yapılacak mı?"

Archer başıyla onayladı. "Yarın muhakkak yapılmasını sağlayacağız."

Victor yanına döndüğünde Nina'nın bilinci tam açılmamıştı. Onu uyurken sayısız kez izlemişti Victor. Geçen yıllarda yüzünde meydana gelen değişikliklere dikkat etmişti. Dudak kenarlarında ince çizgiler belirmişti. Çenesi ağır ağır sarkmıştı. Saçlarına beyazlar düşmüştü. Her bir değişiklikte kedere kapılmıştı Victor; çünkü hepsi, birlikte geçirdikleri ömürlerinin soğuk ve kimsesiz sonsuzlukta kısacık bir yürüyüş olduğunu hatırlatmıştı ona.

Diğer taraftan, yüz Nina'nın yüzü olduğu için, her değişikliği sevgiyle kucaklamıştı.

Nina gözlerini saatler sonra açtı. Victor ilk anda onun uyandığını fark etmedi. Başucunda bir sandalyeye oturmuş, omuzları yorgunluktan çökmüş, bekliyordu. Bir şey dikkatini çekince başını kaldırıp Nina'ya baktı.

Nina ona bakıyordu. Bir şey demeden, tutması için elini uzattı. Victor onun elini tuttu, öptü.

"Bunlar da geçecek" diye fısıldadı Nina.

Victor gülümsedi. "Geçecek elbette."

"Ben şanslı, çok şanslı bir insanım Victor..."

"İkimiz de öyleyiz."

"Ama artık beni bırakman gerek."

Victor'ın tebessümü dondu. Başını iki yana salladı. "Böyle konuşma."

"Önünde bir hayat var."

"O hayat ikimizin." Nina'nın elini, avuçlarından kayıp gidecekmiş gibi iki eliyle tutuyordu şimdi. "Seninle ben herkese benzemeyiz Nina. Hep birbirimize bunu söyledik ya. Unuttun mu? Farklıyız dedik, özel insanlarız dedik. Bize bir şey olmaz dedik."

"Ama oldu Victor" dedi Nina zayıf bir sesle. "Bana bir şey oldu."

"Ben de bunun üstesinden geleceğim."

Nina, başını kederle sallamakla yetindi.

Victor, tekrar kapanmadan hemen önce Nina'nın gözlerinde sessiz bir itaatsizlik okuduğunu sandı. Bakışlarını, sahiplenircesine tuttuğu karısının eline çevirdi. Elin kapandığını, yumruk olduğunu gördü.

* * *

Komiser Lundquist, bitkin haldeki Abby'yi evine bıraktığında saat gece yarısına geliyordu. Mark'ın arabasının yerinde olmadığını gördü Abby. İçeri girdiğinde, evin boşluğunu ayaklarının dibindeki bir uçurum gibi duyumsadı. *Hastanede acil bir durum olmuştur*, diye düşündü. Mark'ın gece yarısı evden çıkıp, yaralanma vakalarına baktığı oluyordu. Onu ameliyathanede defalarca gördüğü gibi gözünde canlandırmaya çalıştı, yüzünde maskesiyle, mavi gözlerini önündeki hastaya çevirmiş olarak, ama olmadı. Sanki belleği, eski anıları silinmişti.

Belki mesaj bırakmıştır umuduyla telesekretere yürüdü. İki mesaj vardı; ikisi de Vivian'dandı, şehirlerarası bir telefon numarası bırakmıştı. Burlington'daydı hâlâ. Abby bu saatte onu arayamazdı. Sabah aramayı düşündü.

Yukarı çıkıp ıslak giysilerinden kurtuldu, bunları çamaşır ma-

kinesine atıp küvete girdi. Küvetin ıslak olmadığını fark etti. Mark akşam eve hiç gelmemiş miydi acaba?

Sıcak suyun altına girip, gözlerini kapatarak düşünmeye başladı. Mark'a söylemesi gerekenleri düşündükçe ürperiyordu. Bu gece Mark'ın evine bunun için dönmüştü. Artık onunla yüzleşmenin, cevap istemenin zamanıydı. Belirsizlik dayanılmaz bir hal almıştı.

Duştan çıktıktan sonra yatağa oturup Mark'ın çağrı cihazını çaldırdı. Kapattığı anda telefon çalınca irkildi.

"Abby?" Arayan Mark değil, Katzka'ydı. "İyi misin diye aradım. Biraz önce de aradım ama açılmadı."

"Duştaydım. İyiyim Katzka. Mark'ın eve dönmesini bekliyorum."

Bir sessizlik. "Yalnız mısın?"

Katzka'nın sesinin endişeli geldiğini duyunca Abby hafifçe gülümsedi. Üstündeki kabuğu kazıyınca altından gerçek bir adam çıkıyordu.

"Kapıları pencereleri kilitledim" dedi. "Aynen dediğin gibi." Fondan insan sesleri ve polis telsizlerinden gelen cızırtılar duyuluyordu; Katzka'nın rıhtımda durduğunu, polis arabalarından yayılan mavi ışıkların yüzüne vurduğunu gözünde canlandırdı. "Orada neler oluyor?" diye sordu.

"Dalgıçları bekliyoruz. Makineleri getirdik."

"Sürücü hâlâ minibüste mi sence?"

"Korkarım ki öyle." Katzka içini çekti ve öyle bir yorgunlukla soluğunu bıraktı ki, Abby onun için endişelendi.

"Hadi sen de eve dön Katzka. Sıcak bir duş, bir de tavuk suyuna çorba. Bak reçete yazıyorum."

Katzka güldü. Daha önce hiç çıkarmadığı bir sesti bu, şaşırdı Abby.

Katzka, "Bir de yaptıracak eczane buldum mu tamamdır" dedi. Birileri Katzka'ya bir şey söyledi. Başka bir polisti herhalde, mermilerin ne yöne atıldığını soruyordu. Katzka adama cevap verdi, sonra telefona döndü. "Benim kapatmam lazım. Evde rahat edecek misin? Bir otele bıraktırabilirim seni."

"İyiyim ben."

"Peki." Katzka'nın bir daha iç çektiğini duydu. "Ama yarın sabah eve çilingir çağıracaksın. Bütün kapılara sürgü taktıracaksın. Geceleri evde yalnız olacaksan, bundan sonra böyle."

"Tamam, çağırırım."

Kısa bir sessizlik oldu. Bir sürü işi vardı, ama Katzka kapatmak istemiyordu sanki. Sonunda, "Sabah seni tekrar ararım" dedi.

"Sağ ol Katzka" diyen Abby telefonu kapattı.

Mark'a tekrar çağrı bıraktı. Sonra yatağa uzanıp aramasını bekledi. Telefon gelmedi.

Saatler ilerledikçe, gelmemesinin muhtemel nedenlerini aklından sıralayarak, kabaran korkusunu bastırmaya çalıştı. Hastanede nöbetçi hekim odasında yatmış olabilirdi. Çağrı cihazı arızalı olabilirdi. Ameliyatta olduğundan arayamıyordu belki.

Ya da öldü belki. Aaron Levi gibi. Kunstler ve Hennessy gibi.

Tekrar tekrar çağrı bıraktı.

Telefon nihayet gecenin üçünde çaldı. Abby bir anda ayılıp ahizeye uzandı.

"Abby, benim" diyen Mark'ın sesi uzaktan geliyormuş gibi cızırtılıydı.

"Saatlerdir arıyorum seni" dedi Abby. "Neredesin?"

"Arabadayım, hastaneye gidiyorum şimdi." Mark bir an durdu. "Konuşmamız lazım Abby. İşler... değişti."

"Aramızdaki işler, değil mi? Evet."

"Hayır, hayır. Seninle ilgili değil. Öyle bir şey hiç olmadı zaten. Hepsi benim kabahatim. Seni de bu işin içine ben çektim. Geri adım atsınlar istedim, ama olmadı. Çok ileri gittiler artık."

"Kim onlar?"

"Ekip işte."

Abby bir sonraki soruyu sormaya çekiniyordu, ama başka şansı da kalmamıştı. "Hepiniz mi bu işin içindesiniz?"

"Artık değiliz." Bağlantı bir an kesildi, trafik uğultusuna benzer bir ses geldi. Sonra Mark'ın sesi tekrar duyuldu. "Mohandas'la bu gece karar verdik. Oradaydım zaten, onun evinde. Konuştuk, fikir alışverişinde bulunduk. Hayatımızı tehlikeye atıyoruz Abby. Ama artık buna bir son vermemiz gerekiyor. Kaldıramıyoruz artık. Mohandas'la birlikte bütün rezillikleri ortaya dökeceğiz. Nakil ekibinin canı cehenneme, Bayside'ın da." Bir soluk aldı; sesi çatlamıştı birden. "Korkaklık ettim. Özür dilerim."

Abby gözlerini kapattı. "Bunca zamandır biliyordun yani."

"Bir kısmını biliyordum. Ama Archer'ın işi nerelere kadar vardırdığını bilmiyordum. Öğrenmek istemedim. Sonra sen sorular sormaya başladın. Daha fazla saklanamazdım artık..." Derin bir nefes alıp fısıldadı. "İpliğim pazara çıkacak Abby."

Abby'nin gözleri hâlâ kapalıydı. Mark'ı karanlık arabasında, bir eli direksiyonda, diğer elinde cep telefonunu tutarken hayal ediyordu. Yüzündeki acıyı görebiliyordu. Bir de cesareti, hepsinden çok cesareti.

"Seni seviyorum" diye fısıldadı Mark.

"Eve dön Mark. Lütfen."

"Dönemem. Mohandas'la hastanede buluşacağım. Donör kayıtlarını ele geçireceğiz."

"Nerede sakladıklarını biliyor musunuz?"

"Bir fikrimiz var. Sadece ikimiz bakarsak uzun sürer. Sen de gelip yardım edersen sabaha çıkarabiliriz."

Abby yatakta doğruldu. "Bu gece bana uyku yok zaten. Nerede buluşacaksın Mohandas'la?"

"Hasta kayıt bürosunda. Onda anahtar var." Duraladı. "Bu işe bulaşmak istediğinden emin misin Abby?"

"Sen neredeysen ben oradayım. Beraberce yapacağız. Tamam mı?"

"Tamam" dedi Mark alçak sesle. "Görüşürüz."

Abby beş dakika sonra evin kapısından çıkıp arabasına bindi.

Batı Cambridge caddelerinde kimse yoktu. Charles Nehri boyunca ilerleyip köprüye döndü. Saat üçü çeyrek geçiyordu ama pırıl pırıldı zihni. Hayat doluydu.

Nihayet dize getireceğiz bunları, dedi içinden. *Hem de birlikte yapacağız. Ta başından yapmamız gerektiği gibi.*

Köprüyü geçip çevreyolu sapağına yöneldi. O saatte çevreyolunda da çok az araba olduğundan trafiğe rahatça karıştı.

Beş kilometre sonra tekrar şerit değiştirerek güneydoğu otoyoluna döndü. Yoncadan çıktığı sırada dikiz aynasında bir çift far gözüne çarptı.

Abby hızlanarak otoyola karıştı.

Arkasındaki araba iyice yaklaşınca uzunları gözünü almaya başladı. Nereden beri takip ediyordu acaba? Hiç dikkat etmemişti. Ama şimdi son hızla peşindeydi.

Abby iyice hızlandı.

Diğer araba arayı açmadı. Abby ani bir hareketle sol şeride geçti. Yan yana geldiler.

Abby yana baktı. Arabanın penceresinin açıldığını gördü. Yolcu koltuğunda bir adamın siluetini seçti.

Panikle gaza abandı.

Emniyet şeridinde duran arabayı çok geç fark etti. Frene asıldı. Araba kontrolden çıkarak beton bariyerlere bindirdi. Dünya bir anda döndü. Sonra her şey tepetaklak oldu. Dünya bir kararıyor, bir aydınlanıyordu. Karanlık, aydınlık.

Karanlık.

* * *

"... Kırk birden merkeze, üç dakika içinde intikal ediyoruz. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı kırk bir. Hastanın durumu nedir?"

"Tansiyon dokuz buçuk, nabız yüz on. Serum fizyolojik bağlandı. Şimdi hareket ediyor gibi."

"Sabitleyin hastayı."

"Boyunluk ve omurga ateli taktık."

"Tamam, acil hazır, bekliyoruz."

"İki dakikaya oradayız Bayside."

* * *

... Aydınlık.

Bir de acı. Kafasının içinde sert, şiddetli acı patlamaları.

Bağırmak istedi ama sesi çıkmadı. Gözünü acıtan ışıktan kaçmak istedi, ama sanki boyunduruk vurmuşlardı. O ışıktan kaçıp tekrar karanlığa sığınabilirse acı geçer sandı. Kollarını ve bacaklarını hareket ettirmesini engelleyen felçten kurtulmak için var gücüyle kıvrandı.

"Abby! Kımıldama Abby!" diye emretti bir ses. "Gözbebeklerine bakmam lazım."

Diğer yöne kıvrılınca el ve ayak bileklerini kesen kayışları hissetti. Kımıldayamamasının felçle ilgili olmadığını, kollarının ve ayaklarının sedyeye bağlanmış olduğunu anladı.

"Abby, ben Doktor Wettig. Bana bak. Işığa bak. Hadi aç gözlerini. Aç!"

Gözlerini açtı ve fenerin ucundaki ışık kafatasını bir mızrak gibi delip geçtiği halde kendini zorlayarak açık tuttu.

"Işığı takip et. Hadi bakalım. Aferin Abby. İki gözbebeğinde de tepki var. Göz kasları normal." Fenerin ışığı neyse ki söndü. "Tomografi çektirin yine de."

Abby etrafındakilere şekil verebilmeye başlamıştı. Ameliyat ışıklarının göz almayan aydınlığının ortasında duranın Doktor Wettig'in kafası olduğunu fark etti. Görüş alanında başka kafalar da dolaşıyor, bölmenin beyaz perdesi uzakta bulut gibi kabarıyordu. İğne batan sol kolunu acıyla çekti.

"Yavaş Abby." Yumuşak, yatıştırıcı bir kadın sesiydi. "Kan almam gerekiyor. Sakın kımıldama. Birkaç tüp dolduracağım."

Üçüncü bir ses, "Röntgen hazır Doktor Wettig" dedi.

"Bir dakika" dedi Wettig. "Daha kalın bir iğne takın. On altılık yerleştirin bir tane. Hadi arkadaşlar."

Abby bu kez sağ kolunun delindiğini hissetti. Acı bütün bulanıklığı bir anda dağıtarak zihnini pırıl pırıl yaptı. Nerede olduğunu anladı. Nasıl getirildiğini hatırlamıyordu, ama buranın Bayside Hastanesi'nin acil servisi olduğunu, başına fena bir şeyler geldiğini artık biliyordu.

"Mark" deyip doğrulmaya çalıştı. "Mark nerede?"

"Kalkma sakın! İğne çıkacak damardan."

Bir el onu dirseğinden tutup kolunu sedyeye yapıştırdı. Çok sıkı bastırıyordu. Etrafındaki herkes onun canını yakıyor, iğnelerini etine batırıyordu; sanki tutsak bir hayvanmış gibi kıpırdamasına izin vermiyorlardı.

"Mark!" diye bağırdı.

"Abby, beni dinle." Yine Wettig konuşuyordu; alçak ve sabırsızdı sesi. "Mark'a ulaşmaya çalışıyoruz. Yakında hastaneye varacaktır. Şimdi bizim dediğimizi yap, yoksa sana yardımcı olamayız. Anladın mı? Anladın mı Abby?"

Abby, Wettig'in yüzüne baktı ve taş kesildi. Asistanlığı sırasında bu donuk mavi gözlerden çok ürküyordu. Ama şimdi eli kolu bağlı, böyle çaresizken ürkmekten de beter durumdaydı. Korkuyu ta iliklerinde hissediyordu. Çevresine bakınıp tanıdık yüzler aradı, ama herkes iğnelerle, serumlarla, göstergelerle meşguldü.

Perdenin çekildiğini duydu, sedyenin hareketlendiğini hissetti. Tavandaki lambalar birbiri ardına kayıp giderken hastanenin derinliklerine götürüldüğünü anladı. Düşmanın inine giriyordu. Direnmeye çalışmadı bile, kayışlar kendini kurtaramayacağı kadar sıkıydı. *Düşünmem lazım, düşünmem lazım*, dedi içinden.

Köşeyi dönüp röntgen odasına girdiler. Sedyenin üstünde bir erkeğin yüzü belirdi. Tomografi teknisyeniydi bu. Dost muydu düşman mı, Abby artık kestiremiyordu. Onu masaya taşıyıp kalçalarından ve göğsünden kayışlar geçirdiler.

"Hiç kımıldamadan yat" dedi teknisyen, "yoksa baştan yapmak zorunda kalırız."

Tomografi makinesi üzerine indiği sırada, Abby klostrofobi dalgasına kapıldı. Kendi hastalarının tomografi çekimini nasıl anlattıklarını hatırladı: kafanı kalemtıraşa sokar gibi. Abby gözlerini kapattı. Makine kafasının üstünde tıkırtılar, hırıltılar çıkardı. Düşünmeye, kazayı hatırlamaya çalıştı.

Arabasına bindiğini, otoyola çıktığını hatırlıyordu. Sonra bantta boşluk vardı: retrograd amnezi. Kaza anının hiçbir kırıntısı kalmamıştı aklında. Ama kazadan önceki olayları belli bir sıraya koymaya başlamıştı.

Tomografi çekilirken, hayatta kalmak istiyorsa bundan sonra ne yapması gerektiğine kabaca karar verecek kadar kırıntıyı bir araya getirmişti.

Tomografi teknisyeni onu tekrar sedyeye alırken uysal davrandı, hatta o kadar uysaldı ki, teknisyen bileklerini bağlamak yerine sadece göğüs kemerini takmakla yetindi. Sonra onu bekleme bölmesine götürdü.

"Acilden gelip seni alacaklar" dedi. "Bir şeye ihtiyacın olursa seslen, yan odadayım."

Kapının aralığından teknisyenin telefonda konuştuğunu duydu. "Röntgenden arıyorum, işimiz bitti. Filme Doktor Blaise bakıyor şimdi. Gelip hastayı alabilirsiniz."

Abby uzanıp göğsündeki kayışı çözdü. Doğrulduğu sırada bütün oda etrafında dönmeye başladı. Ellerini şakaklarına bastırdığında, dönen nesneler biraz hizaya girdi sanki.

Kateter.

Kolundaki bandı yüzünü buruşturarak çekip, kateteri damarından çıkardı. İğnenin ucundan yere serum damlıyordu. Ona aldırmayarak, dikkatini, damarındaki kanamayı durdurmaya verdi. On altılık iğne büyük delik açmıştı. Üstüne sıkıca bir bant yapıştırdığı halde sızıntı devam ediyordu. Ama şimdi buna takılamazdı. Onu götürmeye geliyorlardı.

Sedyeden inip çıplak ayağıyla yere akan seruma bastı. Yan tarafta teknisyen tomografi masasını temizliyordu. Abby, kâğıt havlunun hışırtısını, çöp tenekesinin tangırtısını işitti.

Askıdan laboratuvar önlüğü alıp hastane geceliğinin üstüne geçirdi. Sırf bunu yaparken bile bitkin düşmüştü. Kapıya doğru yürürken düşünmekte, acının beyaz sis perdesini aralamakta güçlük çekiyordu. Ayakları bataklığa saplanmış gibi ağır hareket ediyordu. Koridora çıktı.

Kimse yoktu.

Bataklıkla mücadele ederek, arada bir duvara yaslanıp soluklanarak koridorda ilerledi. Bir köşeyi döndü. Koridorun sonunda yangın çıkışı vardı. *O kapıya ulaşabilirsem kurtulurum*, diye düşünerek güçlükle yürüdü.

Arkasında sanki çok uzak bir yerlerden gelen sesler, telaşlı adımlar işitti.

Acil çıkış kapısını iterek kendini dışarı attı. Binada alarm zilleri çalmaya başladı. Abby panikle koşarak karanlığa karıştı. Kaldırımdan otoparka daldı. Cam kırıkları ve mıcırlar çıplak ayaklarına batıyordu. Bir kaçış planı veya varış noktası yoktu; sadece

Bayside'dan uzaklaşması gerektiğinin farkındaydı.

Arkasından sesler, bağrışmalar duydu.

Dönüp baktığında, acil servisin kapısında üç güvenlik görevlisi gördü.

Bir arabanın arkasına saklanmaya çalıştı ama geç kalmıştı; onu görmüşlerdi.

Tekrar doğrulup koşmaya başladı. Bacakları hâlâ tam tutmuyordu. Park halindeki araçların arasında sendeleyerek ilerledi.

Peşindekilerin ayak sesleri iki yanından çevresini sardı.

Sola dönüp iki arabanın arasına girdi.

Etrafını kuşattılar. Güvenlikçilerden biri sağ, diğeri sol kolundan yakaladı. Tekmeler, yumruklar savurdu Abby. Adamları ısırmaya çalıştı. Ama artık üç kişi olmuşlardı ve onu sürükleyerek acil servise, Doktor Wettig'in ellerine götürüyorlardı.

"Öldürecekler beni!" diye bağırdı avazı çıktığı kadar. "Bırakın gideyim! Öldürecekler beni!"

"Size bir şey yapmayacaklar hanımefendi."

"Anlamıyorsunuz. *Anlamıyorsunuz!*"

Acil servisin kapıları kayarak açıldı. Abby'yi içeri taşıdılar, bir sedyeye yatırdılar. Çırpınmasına, debelenmesine aldırmadan kayışları bağladılar.

Doktor Wettig'in bembeyaz olmuş, asık suratı tepesinde belirdi. "Kas içi beş miligram Haldol" dedi sertçe.

"Hayır!" diye haykırdı Abby. "Hayır!"

"Çabuk yapın şu iğneyi."

Bir hemşire elinde şırıngayla belirdi. Şırınganın kapağını açtı.

Abby kayışlardan kurtulmak için kıvranmaya başladı.

"Tutun hastayı" dedi Wettig. "Bir hastayı bile tutamayacaksanız ne işe yararsınız siz?"

Eller Abby'nin bileklerini kavradı. Onu yana çevirip sağ kalçasını açtılar.

"Ne olur" dedi Abby hemşireye yalvaran gözlerle. "Lütfen beni onun eline bırakmayın. Lütfen."

Alkolün üşüten temasını, ardından iğnenin batışını hissetti.

"Lütfen" diye fısıldadı. Ama artık geç olduğunun farkındaydı.

"Hepsi geçecek" dedi hemşire, Abby'ye gülümseyerek. "Hepsi geçecek birazdan."

23

"İskelede fren izi yok" dedi Komiser Carrier. "Ön cam parçalanmış. Sürücünün sağ gözünün üstünde de bir mermi deliği var. Prosedür belli Sümüklüböcek. Kusura bakma ama silahını almamız lazım."

Katzka başını sallayıp yorgun gözlerle suya baktı. "Dalgıçlara söyle, şuralarda bir yerdedir. Akıntıyla uzağa sürüklenmediyse tabii."

"Sekiz mermi yakmış mısındır?"

"Belki de daha çok. Şarjör doluydu, eminim."

Carrier başını salladı, sonra dostça Katzka'nın omzunu tuttu. "Hadi, sen de eve git. Perişan görünüyorsun."

"Hem de nasıl" dedi Katzka. İskelede toplanmış olay yeri inceleme ekibinin arasından geçti. Minibüs saatler önce sudan çıkarılmış, konteynır sahasının bir kenarında bekliyordu. Dingilinden şeritler halinde yosunlar sarkıyordu. Lastiklerdeki havadan ötürü suyun altında ters dönmüş, tavanı deniz dibindeki balçığa saplanmıştı. Camı da çamur kaplamıştı. Ruhsatın Bayside Hastanesi adına tescilli olduğunu tespit etmişlerdi çoktan. Hastanenin operasyon müdürünün ifadesine göre, başka semtlerdeki polikliniklere malzeme ve personel götürmek için kullanılan üç minibüsten biriydi. Müdür, bir saat önce polisten telefon gelene kadar minibüslerden birinin kayıp olduğunun farkında bile değildi.

Sürücü kapısı açıktı, bir fotoğrafçı içeri eğilmiş, kumanda panelinin fotoğraflarını çekiyordu. Cesedi yarım saat önce kaldırmışlardı. Üstünden çıkan ehliyete göre, Oleg Boravoy adında, New Jersey'nin Newark kentinde yaşayan otuz dokuz yaşında bir adamdı. Ayrıntılar henüz polisin eline ulaşmamıştı.

Katzka minibüse yaklaşmaması gerektiğini biliyordu. Kendisi de soruşturma altındaydı ve kanıtlardan uzak durması lazımdı.

Konteynır sahasını geçip tel örgülerin dışına park ettiği arabasına bindi. İnleyerek yüzünü ellerinin arasına aldı. Saat ikide yıkanıp biraz uyumak için eve gitmiş, gün doğduktan biraz sonra da limana dönmüştü. *Benden geçmiş artık*, dedi içinden, *on sene önce bırakacaktım bu işleri.* Koşuşturmalar, çatışmalar genç aslanların işiydi, orta yaşlı komiserlerin değil. Katzka da orta yaşın tam ortasında hissediyordu kendini.

Biri camını tıklattı. Başını kaldırınca Lundquist'i gördü. Camını indirdi.

"İyi misin Sümüklüböcek?"

"Eve gidip uyuyacağım biraz."

"O zaman sürücünün kim olduğunu dinle de öyle git."

"Bilgi geldi mi?"

"Bilgisayarda Oleg Boravoy'un adını aramışlar, adam sabıkalı. Rus göçmeni, 1989'da gelmiş. Bilindiği kadarıyla Newark'ta oturuyor. Üç kere tutuklanmış, kesinleşmiş hükmü yok."

"Suçlar ne?"

"Adam kaçırma, şantaj. Tanıklar ortadan kaybolduğu için davalar düşmüş." Lundquist öne eğilerek sesini alçalttı. "Ciddi tehlike atlatmışsın dün. Newark emniyetine bakılırsa Rus mafyası bu adamlar."

"Bundan eminler mi?"

"Onlar bilmeyecek de kim bilecek? Rus mafyasının merkez üssü Newark. Bu heriflerin yanında Kolombiyalılar Rotary Kulübü gibi kalıyor. Adamın kafasına sıkmadan önce sırf zevkine el ve ayak parmaklarını kesiyorlar."

Katzka bir gece önceki panik halini hatırlayarak kaşlarını çattı. O sularda batıp çıkarken tepesinde adamlar koşuşturuyor, anlamadığı bir şeyler söylüyorlardı birbirlerine. Gözünün önüne kesilmiş el ve ayak parmakları, Boston sokaklarına dağılmış vücut parçaları geldi. Ve ameliyathaneler.

"Boravoy'un Bayside'la bağlantısı ne?" dedi.

"Bilmiyoruz."

"Araçlarını kullanıyordu."

"Araba tıbbi gereç dolu" dedi Lundquist. "En aşağı iki bin dolar değerinde. Belki karaborsadır. Boravoy, Bayside'daki işbirlikçileriyle ilaç ve malzeme kaçırıyordur. Sen de tam şilebe teslim ederken basmışsındır."

"Peki şilebi liman başkanlığına sordunuz mu?"

"New Jersey'de bulunan Sigayev Denizcilik diye bir firmaya ait, Panama bandıralı. Uğradığı bilinen son liman Riga."

"Orası neresi?"

"Letonya. Eski Sovyet cumhuriyetlerinden biri."

Gene Ruslar, dedi Katzka içinden. Gerçekten Rus mafyasına çattılarsa, karşılarında kan ve vahşetle ünlenmiş canavarlar vardı. Her göç dalgasıyla birlikte leş yiyiciler, suç şebekeleri de akın ediyor, yurttaşlarının peşinden fırsatlar ülkesine, avın bol olduğu topraklara yerleşiyordu.

Abby DiMatteo aklına gelince bir anda telaşlandı. Gece saat birde aradığından beri ondan haber almamıştı. Daha bir saat önce aramaya yeltenmişti. Ama numarasını ararken nabzının hızlandığını fark etmişti. Bunun da neye işaret olduğunu biliyordu. Tatlı bir heyecan. Sesini duyma isteği. İçini sevinçle dolduran, can yakıcı, mantıksız bir coşku. Bunlar yıllardır yaşamadığı ve ne anlama geldiğini derin bir kederle fark ettiği duygulardı.

Telefonu hemen kapatmış, son bir saatini de giderek derinleşen bir buhran içinde geçirmişti.

Rıhtıma doğru baktı. Gemi şimdiye kadar belki yüz mil uzaklaşmıştı. Yakalayabilecek olsalar dahi karasularının dışındaydı.

Lundquist'e, "Sigayev Denizcilik'e ait bütün bilgileri toplayın. Amity ve Bayside Hastanesi ile bağlantılarına özellikle dikkat edin" dedi.

"Not alıyorum."

Katzka arabayı çalıştırdı. "Kardeşin hâlâ Sahil Güvenlik'te mi?"

"Değil ama arkadaşları var."

"Bilgiyi onlara da gönder. Sor bakalım, yakın zamanda bu şilebe çıkmışlar mı?"

"Sanmam. Riga'dan yeni gelmiş." Lundquist durup başını kaldırdı. Komiser Carrier, elini sallayarak yaklaşıyordu.

"Sümüklüböcek" dedi Carrier, "Doktor DiMatteo hakkındaki mesajı aldın mı?"

Katzka o an motoru susturdu. Ama çağlayarak akan kanının sesini susturamıyordu. Kendini kötü habere hazırlayarak Carrier'a baktı.

"Kaza geçirmiş" dedi Carrier.

* * *

Koridordan servis arabasının takırtısı geldi. Abby irkilerek uyandı ve çarşafın sırılsıklam olduğunu fark etti. Gördüğü kâbus yüzünden hâlâ kalbi çarpıyordu. Yatakta dönmeye çalışmış, ama bileklerinin bağlı olduğunu, kayışların etini kestiğini anlamış-

tı. Sonra da bunun kâbus olmadığını fark etmişti. Yaşadıkları kâbusun ta kendisiydi zaten ve uyanması da mümkün değildi.

Derin bir nefes alarak kendini yastığa bıraktı ve tavana baktı. Bir sandalye gıcırtısı duydu. Başını çevirdi.

Pencerenin yanında Katzka oturuyordu. Öğlen güneşinin vurduğu tıraşsız yüzü, Abby'nin daha önce görmediği kadar yorgundu.

"Bağları çözmelerini istedim" dedi Katzka, "ama serumları çıkarıyormuşsun." Kalkıp Abby'nin başucuna geldi. Gözlerinin içine baktı. "Geçmiş olsun Abby. Çok şanslıymışsın."

"Ne olduğunu hatırlamıyorum."

"Kaza geçirmişsin. Güneydoğu otoyolunda takla atmışsın."

"Başka yaralanan var mı?"

Katzka başını iki yana salladı. "Başka yaralı yok. Ama araban pert olmuş." Bir süre suskun kaldılar. Abby, Katzka'nın bakışlarını kaçırdığını, yastığa çevirdiğini fark etti.

"Katzka?" dedi alçak sesle. "Hata bende miymiş?"

Katzka istemeyerek başını salladı. "Fren izlerine bakılırsa çok hızlı gidiyormuşsun. Önünde duran aracı görünce frene basmışsın. Direksiyon hâkimiyetini kaybedip bariyerlere çarpmışsın. O hızla da araba takla atmış."

Abby gözlerini kapadı. "Aman Tanrım..."

Yine kısa bir suskunluk oldu. "Gerisini söylemediler herhalde" dedi Katzka. "Olay yerindeki memurla konuştum. Arabanda kırık votka şişesi bulunmuş maalesef."

Abby'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Mümkün değil."

"Olanları hatırlamıyorsun ki Abby. Dün gece limanda çok büyük bir travma geçirdin. Belki stres atmak istedin, evde iki kadeh içtin."

"O kadar da değil! İçsem hatırlardım herhalde."

"Mesele o değil de..."

"Mesele bu! Görmüyor musun Katzka? Bana tuzak kuruyorlar yine."

Katzka, ayakta uyuyacak kadar yorgun olduğundan gözlerini ovuşturdu. "Ben seni anlıyorum" dedi. "Kabul edemiyorsun belki, ama dün gece acilde kanını almışlar. Doktor Wettig tahlil sonuçlarını gösterdi az önce. İki yüz on promil alkollü çıkmışsın."

Katzka, Abby'yle göz göze gelmek bütün enerjisini tüketecekmiş gibi, başını pencereye çevirip uzaklara baktı. Abby ona bakabilmek için dönemiyordu bile. Kayışı kuvvetle çekiştirdiğinde yara olmuş bileklerinin acısından gözleri doldu. *Ağlamak yok.*

Genç kadın gözlerini kapatıp öfkesini başka bir yere yöneltme-

ye çalıştı. Elinde mücadele edebileceği tek silah bu kalmıştı. Diğer her şeyi almışlardı elinden. Katzka'yı bile.

Üstüne basa basa, "İçki içmemiştim" dedi. "Lütfen inan bana. Alkollü değildim."

"Sabahın üçünde neden yola çıkmıştın?"

"Buraya, Bayside'a geliyordum. Onu hatırlıyorum. Mark aradı beni, yola çıktım..." Abby durdu. "Geldi mi Mark? Neden burada değil?"

Katzka'nın suskunluğu kanını dondurdu. Dönüp ona bakmak istedi ama yüzünü göremedi.

"Katzka?"

"Mark'ın çağrı cihazı cevap vermiyor."

"Nasıl?"

"Arabası otoparkta değil. Nerede olduğunu bilen yok."

Abby konuşmak istedi, ama boğazına bir yumru oturmuştu. Ancak fısıltıyla, "Hayır" diyebildi.

"Hemen aklına kötü şeyler getirme. Şarjı bitmiş olabilir. Daha hiçbir şey bilmiyoruz."

Ama Abby biliyordu. İçi parçalanıyordu, ama emindi. Bir anda tüm vücudu buz kesti. Kanı çekildi. Ağladığını bile fark etmemişti; Katzka kalkıp mendille yanağını sildiğinde anladı.

"Üzgünüm" diye mırıldandı adam. Abby'nin alnına dökülmüş saçlarını geriye atarken, eli onu korumak ister gibi bir an alnında durdu. Daha yumuşak bir sesle, "Çok üzgünüm" dedi.

"Bul onu bana" diye fısıldadı Abby. "Lütfen bul onu bana."

"Bulacağım."

Katzka odadan çıktı. Abby kayışları çözmüş olduğunu o zaman fark etti. İstese kalkabilir, odadan çıkabilirdi. Ama çıkmadı.

Yüzünü yastığa gömüp ağladı.

Öğlen hemşire gelerek kateteri çıkardı ve yemek tepsisini bıraktı. Abby yemeğe bakmadı bile. Dokunmadığı tepsiyi daha sonra kaldırdılar.

Saat ikide Doktor Wettig geldi. Ayakucunda durup Abby'nin dosyasını karıştırdı. Neden sonra ona baktı. "Doktor DiMatteo?"

Abby cevap vermedi.

"Komiser Katzka'ya, dün gece alkol almadım demişsiniz."

Abby yine cevap vermedi.

Wettig iç geçirdi. "Tedavinin ilk adımı, bir sorununuz olduğunu kabul etmektir. Benim de daha dikkatli olmam lazımdı. Bunca zamandır mücadele ettiğinizi anlamalıydım. Madem artık su yüzüne çıktı, bu sorunu ele alma vakti gelmiştir."

Abby bakışlarını Wettig'e çevirdi. "Ne faydası var ki?"

"Öyle demeyin, önünüzde bir hayat var. Alkollü trafik kazasına karışmak ciddi bir sorun tabii, ama siz zeki bir kadınsınız. Sağlık sektörü dışında bir kariyer yapabilirsiniz."

Abby karşılık vermedi. Kariyerini kaybetmiş olmak, o an Mark'ın ortadan kayboluşundan duyduğu acının yanında önemsiz kalmıştı.

"Doktor O'Connor'dan konsültasyon talep ettim" dedi Wettig. "Akşamüstü uğrayacaktır."

"Psikiyatra ihtiyacım yok."

"Bence var Abby. Bence ciddi anlamda yardıma ihtiyacınız var. Size komplolar kurulduğu yanılgısından kurtulmanız lazım. Doktor O'Connor onay vermeden sizi taburcu etmeyeceğim. Belki sizi psikiyatri servisine naklettirir. Onun bileceği iş. Dün geceki gibi kendinize zarar vermenize göz yumamayız. Hepimiz sizin için endişeleniyoruz Abby. Ben de çok endişeleniyorum. Psikiyatri konsültasyonunu bunun için istedim. Sizin iyiliğiniz için, inanın bana."

Abby, adamın gözlerine dik dik baktı. "Canınız cehenneme General!"

Wettig'in irkilerek ayakucundan çekildiğini görünce zafer narası atacaktı az daha. Wettig dosyayı sertçe kapattı. "Kontrole geleceğim Doktor DiMatteo" deyip odadan çıktı.

Abby uzun süre tavana baktı. Wettig içeri girmeden önce tamamen pes etmiş vaziyetteydi. Şimdi bütün kasları gerilmiş, midesi altüst olmuştu. Elleri acıyordu. Başını kaldırıp baktığında, yumruklarını sıkmış olduğunu gördü.

Hepinizin canı cehenneme.

Doğruldu. Başı birkaç saniye döndü, sonra toparlandı. Yatmaktan oluyordu bütün bunlar. Hareket vakti gelmişti. Hayatının kontrolünü ele alması gerekiyordu.

Ayağa kalktı, gidip kapıyı hafifçe araladı.

Masasında oturan hemşire başını kaldırınca Abby ile göz göze geldi. Yaka kartında W. Soriano yazıyordu. "Bir şey mi lazımdı?"

"Yok" dedi Abby ve kapıyı hemen kapatıp kenara çekildi.

Lanet olsun... Hapis tutuyorlardı onu burada.

Odada yalınayak dolanarak, bundan sonra yapacaklarını planlamaya çalıştı. Şimdi Mark'ı düşünemezdi. Düşünürse, yine gözyaşları içinde yatağa serilir kalırdı. Onlar da bunu yapmasını istiyorlardı zaten.

Pencerenin yanındaki sandalyeye oturup düşünmeye başladı.

Neler yapabileceğini düşündü, ama aklına bir şey gelmedi. Dün gece Mark, Mohandas'ın da kendilerinden yana olduğunu söylemişti, ama şimdi Mark kayıptı. Mohandas'a güvenemezdi. Bu hastanedeki kimseye güvenemezdi.

Komodinin yanına gidip telefonu kaldırdı. Çevir sesi vardı. Vivian'ın numarasını tuşladı, telesekreter çıktı. O zaman onun hâlâ Burlington'da olduğunu hatırladı.

Kendi evini aradı, şifresini girip telesekreterdeki mesajları dinledi. Vivian bir mesaj daha bırakmıştı ve sesinden anlaşıldığı kadarıyla durum acildi. Burlington'da bir numara da vermişti.

Abby o numarayı aradı.

Vivian bu kez açtı. "Tam kapıda yakaladın, çıkıyordum ben de."

"Eve mi dönüyorsun?"

"Altıdaki Boston uçağına biniyorum. Yalnız elim boş dönüyorum. Burlington'da organ almaya yönelik hiçbir ameliyat yapılmamış."

"Nereden biliyorsun?"

"Havaalanına, çevredeki irili ufaklı tüm hava meydanlarına sordum. O nakillerin yapıldığı tarihlerde, buralardan Boston'a gece yarısı uçak kalkmamış. Tek kişilik uçak bile kalkmamış. Burlington sadece bir paravan. Resmi evrakı da Tim Nicholls düzenliyor."

"Şimdi de Nicholls ortadan kayboldu."

"Ya da yok ettiler."

Bir sessizlik oldu. Sonra Abby usulca, "Mark kayıp" dedi.

"Ne?"

"Nerede olduğunu bilen yok. Komiser Katzka, arabasını bulamadıklarını söyledi. Çağrı cihazı da cevap vermiyor." Abby, boğazına oturan yumru yüzünden sustu.

"Ah Abby, Abby..." Vivian devamını getiremedi.

O kısa sessizlikte Abby telefondan bir tık sesi duydu. Ahizeyi öyle sıkı kavramıştı ki parmakları acıyordu.

"Vivian?" dedi.

Bir tık sesi daha geldi. Sonra hat kesildi.

Telefonu kapatıp numarayı bir daha çevirmek istedi, ama çevir sesi yoktu. Santralı denedi, kapatıp tekrar açtı, ama hâlâ çevir sesi yoktu.

Hastane, odasındaki telefon hattını kesmişti.

* * *

Katzka, Tobin Köprüsü'nün daracık yaya yolunda durmuş, aşağıdaki suya bakıyordu. Batıdan gelen Mystic Nehri, ileride Chelsea Nehri'nin sularıyla birleştikten sonra Boston Limanı'na ve denize dökülüyordu. Katzka muazzam yükseklikten aşağı bakarken, bu mesafeden suya çarpmanın şiddetini düşündü. İnsanın hayatta kalması mümkün değildi.

Dönüp köprüden akan akşam trafiğine baktı. Bir cesedin köprüden aşağı atılmasından sonraki olay örgüsünü düşündü. Ceset akıntıyla limana sürüklenirdi. Önce suyun dibinden, belki dipteki balçığa takılarak ilerlerdi. Sonra cesedin içindeki gazlar genleşirdi. Suyun sıcaklığına, gaz üreten bakterilerin çürüyen bağırsaklardaki üreme hızına göre birkaç saat ila birkaç gün sürebilirdi bu. Şişen ceset belli bir süre sonra yüzeye çıkardı.

O zaman bulunurdu işte. Bir iki gün içinde. Şişmiş ve tanınmaz halde.

Katzka, yanında duran devriye polisine döndü. Trafik gürültüsü yüzünden bağırarak konuşuyordu. "Arabayı ne zaman gördünüz?"

"Sabah beş civarında, kuzey yönünün emniyet şeridinde duruyordu, tam şurada." Arabaların vızır vızır geçtiği şeridi işaret etti memur. "Yeşil renkli, yepyeni bir BMW'ydi. Hemen durdum."

"Arabanın yakınında kimse yok muydu?"

"Yoktu komiserim. Terk edilmiş gibiydi. Plakasını sorgulattım, çalıntı çıkmadı. Belki arızalanmıştır, sürücüsü tamirci bulmaya gitmiştir dedim. Trafiği aksatacağı için çektirdim."

"Arabada anahtar, mektup filan var mıydı?"

"Hiçbir şey yoktu komiserim, fabrikadan yeni çıkmış gibiydi."

Katzka tekrar suya baktı. Nehrin o noktadaki derinliğini, akıntının hızını merak etti.

"Doktor Hodell'i ev telefonundan aradım ama cevap vermedi" dedi memur. "O zaman kayıp ihbarı yapıldığını bilmiyordum."

Katzka cevap vermedi. Nehre bakarak Abby'yi, ona ne söyleyeceğini düşündü. Hasta yatağındaki perişan hali içini parçalamıştı; ona daha da acı çektirmeyi, bir darbe daha vurmayı hiç istemiyordu.

Henüz söylemeyeceğim, dedi içinden. *Cesedi bulana kadar söylemeyeceğim.*

Devriye polisi de nehre bakıyordu. "Vay canına... Atladı mı diyorsunuz komiserim?"

"Suya düştüyse de kendisi atlamadı."

* * *

Telefon bütün gün susmamıştı; iki hemşire hastalandıkları için gelememiş, bu yüzden servis hemşiresi Wendy Soriano öğle yemeğine bile çıkamamıştı. İki vardiyaya daha katlanamazdı. Ama saat 15.30 itibariyle önünde sekiz saat daha mesai vardı.

Çocuklar şimdiden iki kere aramıştı. *Anne, Jeff beni dövüyor! Anne, babam ne zaman gelecek? Mikrodalgayı kullanabilir miyiz anneciğim? Evi yakmayız söz.* Anne, anne, anne.

Babalarını niye aramıyorlardı işyerinden?

Babamızın çok mühim işleri var da ondan.

Wendy başını ellerine dayayıp doktor talimatlarının bulunduğu dosya tomarına baktı. Asistanlar bayılıyordu talimat yazmaya. Mezuniyet hediyesi Cross kalemlerini büyük bir cakayla çıkarıp, "kabızlığa karşı magnezyum hidroksit" veya "geceleri yatağa parmaklık takılması" gibi daha önce kimsenin aklına gelmemiş talimatları sıralıyorlardı. Ondan sonra bu talimatları, Musa'ya on emir veren Tanrı gibi dayıyorlardı hemşirenin suratına: *Pekliğin illaki üstesinden geleceksin!* Wendy içini çekerek ilk dosyaya uzandı.

Telefon çaldı. *Oğlanlar olmasa bari,* dedi içinden. *Anne beni dövüyor* lafını bir daha duymak istemiyordu. Ters ters, "Ben Wendy, buyurun" diye açtı.

"Ben Doktor Wettig."

"Aa!" Hemen doğruldu Wendy. Doktor Wettig'le telefonda bile esas duruşta konuşulurdu. "Buyurun doktor."

"Doktor DiMatteo'nun alkol tahlilini takip edelim. Numuneyi doğrudan MedMark Laboratuvarı'na göndereceksiniz."

"Bizim laboratuvara gitmesin mi?"

"Hayır, doğruca MedMark'a gidecek."

"Anlaşıldı doktor" diyen Wendy, bunu bir kâğıda not aldı. Tuhaf bir istekti, ama General'i sorgulamak kimin haddineydi?

"Durumu nasıl?" diye sordu Doktor Wettig.

"Biraz huzursuz."

"Dışarı çıkmaya kalkıştı mı?"

"Hayır, odadan bile çıkmadı."

"İyi. Gözün üzerinde olsun. Hiçbir şekilde ziyaretçi alınmayacak. Sağlık personeli dahil. Benim adını verdiklerim dışında kimse girmeyecek içeri."

"Anlaşıldı Doktor Wettig."

Wendy telefonu kapatıp masasına baktı. Telefon konuşması sırasında üç talimat dosyası daha bırakılmıştı. Bütün gece bu talimatlarla uğraşırdı artık. O anda açlıktan başı döndü. Saatlerdir

bir şeyler yemek şöyle dursun, iki dakika mola bile verememişti.

Etrafına bakınınca, koridorda çene çalan iki hemşire gördü. Bu serviste bir tek onun kıçından ter damlıyordu anlaşılan.

Alkol testi talimatının bulunduğu sayfayı dosyadan çıkarıp laborantın evrak kutusuna bıraktı. Masadan kalktığı sırada telefon yine çaldı. Wendy aldırmadı; servis sekreterlerinin işi neydi?

İkinci hat da çalmaya başlarken masadan uzaklaştı.

Bir gün de başkası açsındı telefonları!

* * *

Vampir, kan tüplerinin, tahlil talimatlarının, iğnelerin durduğu arabasıyla yine çıkagelmişti. "Çok özür dilerim Doktor DiMatteo, ama yine damarınızı deleceğim."

Pencere kenarında duran Abby, görevliye şöyle bir baktıktan sonra başını yine dışarı çevirdi. "Bu hastane bütün kanımı emdi zaten" deyip pencereden görünen bıktırıcı manzaraya baktı. Otoparkta hemşireler rüzgârın havalandırdığı pelerinleri ve saçlarıyla hastane kapılarına doğru seğirtiyordu. Doğuda, kara, sevimsiz bulutlar toplanmıştı. *Hava hiç açmayacak mı*, dedi Abby içinden.

Arkasından cam tüplerin şıngırtısı geldi. "Doktor, gerçekten kanınızı almak zorundayım."

"Daha ne testi yapacaksınız ki?"

"Doktor Wettig yazmış talimatı." Kız yalvarırcasına ekledi: "Lütfen beni zor durumda bırakmayın."

Abby kıza baktı. Çok gençti. Kendisinin uzun zaman önceki haline benziyordu. O zamanlar o da Wettig'den, yanlış bir iş yapmaktan, uğruna didindiği her şeyi kaybetmekten korkardı. Artık bunların hiçbirinden korkmuyordu. Ama bu kız korkuyordu.

Abby içini çekerek yatağa oturdu.

Kız üzerinde kan tüplerinin bulunduğu tepsiyi komodine bırakıp gazlı bez ile vakumlu şırınganın steril paketlerini açmaya başladı. Tepside duran dolu kan tüplerine bakılırsa, bugün bu işlemleri defalarca yapmıştı. Çok az boş yer kalmıştı tepside.

"Hangi kolunuzdan alayım?"

Abby sol kolunu uzattı ve lastik turnike şak sesiyle yerine otururken ilgisizce izledi. Yumruğunu sıktı. Damarı şişince, önceki iğne izleri de ortaya çıktı. İğne damarını delerken Abby başını çevirip komodindeki tepsiye, üzerlerine etiketler yapıştırılmış kan tüplerine baktı. Vampirlere şekerleme.

Mor kapaklı, etiketi ona dönük bir tüp ilgisini çekti. Üzerinde yazan isme gözü takıldı.

Voss, Nina
Cerrahi yoğun bakım – sekiz numaralı bölme

"İşte bitti" dedi vampir iğneyi çekerken. "Gazlı bezi sıkıca bastırın."

Abby başını kaldırdı. "Ne?"

"Bant yapıştıracağım, gazlı bezi bastırır mısınız?"

Abby refleks olarak gazlı bezi koluna bastırdı. Nina Voss'un kanının bulunduğu tüpe baktı tekrar. Doktorunun adı, etiketin tam köşesine gelmişti ama okunabiliyordu: Doktor Archer.

Demek Nina Voss tekrar hastaneye yattı, dedi Abby içinden. *Göğüs cerrahisi servisine.*

Vampir dışarı çıktı.

Abby pencereye gidip koyulaşan bulutlara baktı. Otoparkta çöpler uçuşuyordu. Aniden esen rüzgâr camı zangırdattı.

Yeni kalp tutmadı herhalde.

Bunu günler önce, limuzinde bir araya geldiklerinde fark etmesi lazımdı aslında. Arabanın karanlığında Nina'nın nasıl göründüğünü hatırladı. Soluk benzini, morarmış dudaklarını düşündü. Kalp naklinin iyi sonuçlanmadığı o zaman bile belliydi.

Abby dolaba gitti. Üzerinde "Hasta Eşyası" yazan mavi bir naylon torba buldu. Ayakkabıları, kan lekeli pantolonu ve el çantası bunun içindeydi. Cüzdanı yoktu, herhalde hastanenin kasasına kilitlenmişti. El çantasını iyice karıştırınca beş ve on sentlik bozuk paralar buldu. Hepsine ihtiyacı olacaktı.

Pantolonu üzerine geçirdi, hastane geceliğinin eteklerini pantolonun içine soktu ve ayakkabılarını giydi. Sonra kapıya gidip başını dışarı uzattı.

Hemşire Soriano masasında değildi. Fakat başka iki hemşire vardı; biri telefonla konuşuyordu, diğeri dosyalara dalmıştı. İkisi de Abby'den tarafa bakmıyordu.

Abby koridorun diğer tarafına baktığında, pembe kıyafetli bir gönüllünün akşam yemeklerinin bulunduğu arabayı iterek servise girdiğini gördü. Gönüllü, arabayı tam hemşire bankosunun önünde bıraktı. İki tepsi alıp yandaki hasta odasına girdi.

İşte o zaman Abby koridora adım attı. Arabanın arkasına saklanarak, hemşire bankosunun önünden geçip servisten çıktı.

Asansörde yakalanma riskini göze almadı ve doğruca merdivene yöneldi.

Altı kat tırmanıp on ikinci kata çıktı. Tam karşısında ameliyathane kanadı, köşeyi dönünce de cerrahi yoğun bakım vardı. Koridorda duran çamaşır arabasından mavi ameliyat önlüğü, çiçekli bir başlık ve galoş aldı. Herkes gibi mavi giyinince belki dikkat çekmezdi.

Köşeyi dönüp yoğun bakım ünitesine girdi.

İçeride bir hengâme yaşanıyordu. İki numaralı yataktaki hasta krize girmişti. Bölmeye doluşan personel sayısına ve her kafadan çıkan seslere bakılırsa hayata döndürme uğraşı iyi gitmiyordu. Abby monitör bankosunu geçip sekiz numaralı bölmeye doğru yürürken onu kimse fark etmedi.

Pencerenin önünde, yatakta Nina Voss'un yattığından emin olacak kadar duraklayıp içeri girdi. Kendiliğinden kapanan kapı, dışarıdaki gürültüyü boğdu. İçerisi görülmesin diye perdeleri çektikten sonra yatağa döndü.

Karşı kapısındaki telaştan habersiz Nina, huzur içinde uyuyordu. Abby onu gördüğünden bu yana, kadıncağız hastalığının aleviyle tükenen bir mum gibi iyice küçülmüştü. Pikenin altındaki beden, bir çocuğunki kadardı.

Abby, yatağın ayakucunda asılı duran not tahtasını aldı. Yazılan bilgilere göz attı. Aort damarında basınç artışı. Kalp debisinde düşüş. Kalp ritminin düzenlenmesi için boşuna artırılan dobutamin dozu...

Abby tahtayı yerine astı. Doğrulurken, Nina'nın gözlerini açıp ona baktığını gördü.

"Merhaba Bayan Voss" dedi Abby.

Nina gülümseyip, "Hep gerçeği söyleyen doktor" diye mırıldandı.

"Nasılsınız?"

"İdare eder." Nina içini çekti. "En fazla o kadar."

Abby yatağın yanına geçti. Konuşmadan bakıştılar.

Sonra Nina, "Söylemenize gerek yok, biliyorum" dedi.

"Neyi biliyorsunuz Bayan Voss?"

"Bu iş buraya kadar." Nina gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

Abby kadının elini tuttu. "Bana yardımlarınız için size teşekkür etme fırsatını bulamamıştım."

"Ben Victor'a yardım etmeye çalışıyordum asıl."

"Nasıl?"

"Hani Yunan mitolojisinde biri vardır ya, karısını kurtarmak için Hades'e iner."

"Orpheus."

"Evet. Victor, Orpheus gibi. Beni geri getirmeye çalışıyor. Neye

mal olacağına hiç aldırmadan." Gözlerini açtığında, bakışları ürkütücü bir berraklığa kavuşmuştu. "Sonunda" diye fısıldadı, "ona fazlasıyla pahalıya patlayacak."

Konu para değildi. Abby hemen kavradı. Nina, candan söz ediyordu.

Bölmenin kapısı pat diye açıldı. Abby dönünce şaşkın bir hemşireyle karşılaştı.

"Aa! Doktor DiMatteo, siz burada..." Hemşire önce kapalı perdelere baktı, sonra hastanın tüm monitörlerini ve serumlarını gözleriyle taradı. *Sabotaj yapıp yapmadığıma bakıyor.*

"Bir şeye dokunmadım" dedi Abby.

"Çıkar mısınız lütfen?"

"Hastanın tekrar yoğun bakıma alındığını duyunca ziyaret etmeye..."

"Bayan Voss'un istirahat etmesi lazım." Hemşire kapıyı açıp Abby'yi hızla bölmeden çıkardı. "Ziyaret yasak tabelası da astık, görmediniz mi? Bu akşam ameliyata alınacak. Rahatsız etmemek lazım."

"Ne ameliyatı?"

"İkinci nakil. Donör bulmuşlar."

Abby, bölmenin kapısını kapattı. Alçak sesle, "Bayan Voss'un haberi var mı?" diye sordu.

"Nasıl?"

"Ameliyat muvafakatnamesini imzaladı mı?"

"Kocası onun adına imzaladı. Bir an önce çıkar mısınız artık?"

Abby başka kelime etmeden dönüp yoğun bakım ünitesinden çıktı. Yokluğunun anlaşılıp anlaşılmadığını bilmiyordu; asansörlere kadar yürüdü. Gelen asansör kalabalıktı. İçeri girdi, yüzünü kapıya dönüp içeridekilere sırtını çevirdi.

Donör bulmuşlar, diye geçirdi içinden asansör inerken. *Bir şekilde yeni donör bulmuşlar. Nina Voss'a bu gece yeni kalp takılacak.*

Asansör lobiye inene kadar, o geceki olay örgüsünü kafasında netleştirmişti bile. Diğer Bayside nakillerinin kayıtlarını okumuş, neler olacağını öğrenmişti. Gece yarısına doğru Nina'yı ameliyathaneye alacaklar, orada Archer ve ekibi hastayı giydirip hazırlayacaktı. Telefonu bekleyeceklerdi. Aynı anda başka bir hastanenin ameliyathanesinde başka bir ekip, başka bir hastanın başında olacaktı. Neşterleri alıp deriyi, kasları keseceklerdi. Testereler uğuldayacaktı. Kaburgalar kaldırılıp içerideki hazine açığa çıkarılacaktı. Canlı, çarpan bir kalp.

Hızlı ve temiz bir iş olacaktı.

Bu gece de önceki geceler gibi olacak, dedi içinden Abby.

Asansörün kapısı açıldı. Başı önde, gözleri yerde yürümeye başladı. Hastane kapısından çıkıp sert rüzgârın kollarına attı kendini.

İki sokak ötede, soğuktan titreyerek bir telefon kulübesine sığındı. Çantasında bulduğu beşlik ve onlukları kullanarak Katzka'nın numarasını çevirdi.

Katzka yerinde değildi. Telefonu açan polis memuru not alabileceğini söyledi.

"Ben Abby DiMatteo. Kendisiyle acilen görüşmem lazım. Çağrı cihazı var mıdır?"

"Santrala aktarayım ben."

İki tık sesinden sonra santral memuru açtı, "Merkezden arabasını anons ettireceğim" dedi.

Az sonra santral memuru tekrar konuştu. "Komiser Katzka'dan cevap bekliyoruz hâlâ. Size bu numaradan ulaşabilir mi?"

"Evet. Daha doğrusu bilemiyorum. Ben daha sonra ararım." Abby telefonu kapattı. Bozuk paraları bitmişti.

Telefon kulübesinden dışarı, rüzgârda savrulan çöplere baktı. O rüzgâra tekrar çıkmak istemiyordu, ama başka ne yapabileceğini de bilemiyordu.

Arayabileceği biri daha vardı.

Kulübedeki telefon rehberinin yarısı yırtılıp atılmıştı. Boşa uğraştığını bildiği halde kalan sayfaları taradı. *I. Tarasoff* adını sayfada görünce şaşırıverdi.

Parmakları titreyerek ödemeli aradı. *Lütfen konuş benimle. Lütfen aramamı kabul et.*

Telefon dört kere çaldıktan sonra, Tarasoff kibar bir "Efendim?" ile cevapladı. Arkadan porselen şıkırtıları, akşam yemeği hazırlıkları ve bir klasik müziğin yumuşak notaları duyuluyordu. Tarasoff, "Kabul ediyorum" dedi.

Abby o kadar rahatlamıştı ki, söyleyeceklerini makineli tüfek gibi sıraladı. "Başka kimi arayacağımı bilemedim. Vivian'a ulaşamıyorum, başka da kimse beni dinlemiyor. Lütfen siz gidin polise. Sizi dinlemelerini sağlayın."

"Sakin ol Abby. Neler oluyor iyice anlat."

Abby derin bir nefes aldı. Yüreğinin, taşıdığı yükten kurtulmak için küt küt attığını hissetti. "Nina Voss'a bu gece ikinci kalp nakli yapılacak" dedi. "Sistemin nasıl işlediğini galiba öğrendim Doktor Tarasoff. Kalbi başka bir şehirden uçakla taşımıyorlar. Organ alma işlemi burada yapılıyor. Boston'da yani."

"Nerede? Hangi hastanede?"

Abby'nin bakışları, sokakta ağır ağır ilerleyen bir arabaya kaydı bir anda. Araba sokağın köşesini dönüp gözden kaybolana kadar nefesini tuttu.

"Abby?"

"Buradayım."

"Şimdi Abby; Bay Parr'dan öğrendiğim kadarıyla çok zor günler geçiriyormuşsun, acaba bu da..."

"Yalvarıyorum dinleyin beni!" Abby gözlerini kapatıp kendini sakinleşmeye zorladı. Mantıklı konuşmalıydı. Adamda akli dengesiyle ilgili şüphe uyandırmamalıydı. "Vivian beni bugün Burlington'dan aradı. Orada organ alma işlemi yapılmadığını öğrenmiş. Organlar Vermont'tan gelmemiş."

"O zaman nerede yapılıyor bu işlem?"

"Emin değilim. Ama Roxbury'de bulunan Amity Tıbbi Gereçler diye bir şirketin adresinde yapıldığını tahmin ediyorum. Polislerin bu gece yarısına kadar, organlar alınmadan önce orayı basması lazım."

"Onları ikna edebilir miyim bilmiyorum."

"Etmek zorundasınız! Cinayet masasında Katzka diye bir komiser var. Ona ulaşabilirsek o bize kulak verir. Bunlar sadece karaborsada organ satmıyorlar Doktor Tarasoff. Donör üretiyorlar. İnsan öldürüyorlar yani!"

Abby, arkadan bir kadının seslendiğini duydu. "Yemeğe gelmiyor musun Ivan, buz gibi oldu."

"Çıkmam lazım canım, acil bir vaka varmış..." Doktor Tarasoff yumuşak fakat telaşlı bir sesle konuşmaya devam etti: "Tahmin edeceğin gibi, ben bu işten çok korkuyorum Abby."

"Ben de çok korkuyorum."

"O zaman doğruca polise gidelim. Bu işi polisin kucağına bırakalım çıkalım. Bizim uğraşamayacağımız kadar tehlikeli bir iş."

"Yüzde yüz katılıyorum."

"Birlikte gidelim. İki kişi olursak, mesaj daha iyi anlaşılır."

Abby tereddüt etti. "Ama benim gelmemin yarardan çok zararı dokunabilir."

"Ayrıntıları ben bilmiyorum ki Abby, sen biliyorsun."

"Peki" dedi Abby, biraz düşündükten sonra. "Olur. Birlikte gidelim. Gelip beni alabilir misiniz? Donacağım sokaklarda. Çok da korkuyorum."

"Neredesin?"

Abby telefon kulübesinin camından baktı. Fırtınalı karanlıkta,

Bayside'ın ışıkları iki sokak ötede göz kırpıyordu. "Bir telefon kulübesindeyim. Hangi sokakta olduğumu bilmiyorum. Bayside'ın iki sokak batısındayım."

"Seni bulurum."

"Doktor Tarasoff?"

"Evet?"

"Lütfen acele edin."

24

Uçak, Logan Havaalanı'nın pistine teker koyduğu sırada Vivian Chao'nun içindeki endişe bir kat daha arttı. Uçmaktan değildi rahatsızlığı. Vivian uçaktan hiç korkmaz, en sert türbülansta bile mışıl mışıl uyuyabilirdi. Uçak körüğe yanaştığında üst dolaptan el bagajını alırken onu endişelendiren asıl neden, Abby'yle yaptığı son telefon konuşmasıydı. Hat kesilmiş, Abby de tekrar aramamıştı.

Vivian, Abby'nin ev telefonunu aramış ama açan olmamıştı. Uçuş sırasında biraz düşününce, Abby'nin nereden aradığını bilmediğini fark etti. Bunu öğreneceği kadar bile sürmemişti konuşmaları.

El bagajını aldıktan sonra uçaktan inip terminale girdi. Kapıda bekleyen büyük kalabalığı görünce şaşırdı. Yüzlerce parlak renkli balonun arasında, ellerinde, *Hoş Geldin Dave*; *Kahramanımızsın*, yazılı pankartlarla gençler bekliyordu. Dave her kimse, seveni çoktu anlaşılan. Coşkulu tezahüratlar başlayınca Vivian arkasına baktı, hemen arkasında bir delikanlının sırıtarak körükten çıkmakta olduğunu gördü. Kalabalık, kahramanları Dave'e doğru hücum edince, Vivian insan selinin ortasında kaldı. Kımıl kımıl çocuk sürüsü onu yutmuştu.

Güya çocuk. Hepsi Vivian'a tepeden bakıyordu.

Vivian bir omzunu öne verip kalabalığı yara yara ilerledi. Etten duvarı deldiğinde öyle bir ivme kazanmıştı ki, hemen önünde duran bir adama olanca hızıyla bindirdi. Alelacele özür dileyip yürümeye koyuldu. Adamın cevap vermediğini birkaç adım sonra fark etti.

İlk durağı tuvalet oldu. Gerginlikten mesanesi de daralmıştı. İşini görüp dışarı çıktı.

Az önce çarptığı adamı tekrar o zaman gördü. Kadınlar tuvaletinin karşısındaki hediyelik eşya mağazasının önünde duruyordu. Gazete okuyor gibiydi. Adamı, üstündeki yağmurluktan tanıdı, çünkü yakası içine kıvrılmıştı. Çarptığı sırada yakası Vivian'ın dikkatini çekmişti.

Bagaj teslim alanına doğru yürümeye başladı.

Sıra sıra kapıların önünden geçtiği uzun yürüyüş sırasında kafasına dank etti. Adam, birini karşılamayacaksa neden çıkış kapısında bekliyordu? Birini karşıladıysa, niye hâlâ tek başınaydı?

Bir gazetecide durup eline gelen ilk dergiyi aldıktan sonra kasaya gitti. Kadın satış işlemini yaparken Vivian belli belirsiz dönerek çevresini kolaçan etti.

Adam, seyahat sigortası gişelerinin başında duruyordu. Formları okur gibiydi.

Peki Chao, diyelim ki adam peşinde. Belki ilk görüşte aşktır. Belki seni gördüğü anda hayatından çıkıp gitmene göz yumamayacağını hissetmiştir.

Vivian derginin parasını öderken kalbinin gümbürdediğini duyuyordu. *Düşün bakalım. Niye takip ediyor seni?*

Bu soru kolaydı. Abby'yle telefonda konuşmuştu. Biri dinlediyse, Vivian'ın Burlington'dan akşam altı uçağıyla Boston'a ineceğini öğrenmişti. Hem hat kesilmeden önce tıkırtılar da gelmişti.

Vivian gazetecide biraz takılmaya karar verdi. Kitapları karıştırırken gözleri kapaklardaydı, ama aklı başka yerdeydi. Adam muhtemelen silahlı değildi, silahı havaalanı güvenliğinden geçirmesi kolay olmazdı. Vivian havaalanının güvenlik bölgesinden ayrılmadığı sürece güvendeydi.

Kitap rafının üstünden baktı.

Adam yoktu.

Dükkândan çıkıp çevresine bakındı. Adam ortadan kaybolmuştu.

Geri zekâlı. Seni takip eden filan yok işte.

Yürüyüp güvenlik noktasını geçti, basamakları inip bagaj salonuna ulaştı.

Burlington uçağının bagajı banda yeni sürülmüştü. Vivian kırmızı Samsonite bavulunun da içeriden çıktığını gördü. Tam banda yanaşacaktı ki, yağmurluklu adam yine gözüne çarptı. Terminalin çıkışında duruyor, gazete okuyordu.

Heyecandan boğazı düğümlenirken hemen gözlerini kaçırdı. Adam, Vivian'ın bagajını almasını, yanından geçip karanlık geceye çıkmasını bekliyordu.

Kırmızı bavulu bir tur daha attı.

Vivian derin bir nefes alıp bavul bekleyen yolcuların arasına karıştı. Kırmızı Samsonite yine dönmüştü. Bavulu almak yerine ağır adımlarla bandın çevresini dolaştı. Bandın diğer tarafına geçtiğinde, kalabalık yolcu grubu adamla onun arasına girmişti.

Vivian bavulunu bırakıp koştu.

Önünde, o sırada çalışmayan iki bagaj bandı daha vardı. Bunları geçip uzaktaki kapıdan dışarı fırladı.

Rüzgârlı geceye çıktı. Sol tarafında bir patırtı duydu. Yağmurluklu adam da diğer kapıdan fırlamıştı. Onun birkaç adım gerisinden ikinci bir adam geliyordu. Biri eliyle Vivian'ı gösterip anlaşılmaz bir şeyler söyledi.

Vivian kaldırımda koşmaya başladı. Adamların peşinde olduğunu biliyordu; bir bavul arabasının devrildiğini, hamalın öfkeyle bağırdığını işitmişti.

Bir *tak* sesi geldi ve saçının içinden bir şey geçti.

Mermi bu!

Kalbi güm güm atıyor, ciğerlerine egzoz dumanları doluyordu sanki.

İleride bir kapı gördü. Buradan geçip en yakınındaki yürüyen merdivene yöneldi. Merdivenler aşağı iniyordu. Basamakları ikişer ikişer atlayarak tırmandı. Üst kata vardığı sırada bir *tak* sesi daha duydu. Bu sefer şakağına bir acı saplandı ve yanağına ılık bir sıvının yayıldığını hissetti.

Tam karşısında American Airlines bilet satış gişesi vardı. Gişenin önünde de uzun bir kuyruk oluşmuştu.

Arkasındaki yürüyen merdiveni inleten ayak sesleri duydu. Adamlardan biri, anlayamadığı bir şeyler söylüyordu.

Vivian gişeye doğru atıldı, bir adamı ve bagaj arabasını devirip bankonun üstüne sıçradı. O hızla diğer tarafa atlayıp, bagaj taşıma bandının üstüne devrildi.

Gişedeki dört görevli, hayretle ona bakıyordu.

Vivian doğrulurken dizleri titriyordu. Bankonun diğer tarafına temkinli bir bakış attı. Şaşkın yolculardan başka kimseyi göremedi. Adamlar ortadan kaybolmuştu.

Vivian, hâlâ kımıldayamayan gişe görevlilerine baktı. "Güvenliği arasanıza."

Kadınlardan biri tek kelime etmeden telefona uzandı.

"Elin değmişken polis de çağır" diye seslendi ona Vivian.

* * *

Siyah bir Mercedes ağır ağır yaklaşıp telefon kulübesinin önünde durdu. Abby, yanından geçen arabanın ışığında sürücünün siluetini görebildi. Tarasoff'tu.

Sağ ön kapıya koşup içeri daldı. "Çok şükür gelebildiniz."

"Çok üşümüşsündür. Arka koltukta paltom duruyor, alsana."

"Ne olur gidelim, durmayalım burada."

Tarasoff arabayı hareket ettirirken, Abby peşlerinde biri var mı diye arkasına baktı. Yol karanlıktı.

"Araba görüyor musun?" diye sordu Tarasoff.

"Yok galiba."

Tarasoff soluğunu bıraktı. "Bu işleri hiç beceremiyorum. Polisiye dizi izlemeyi bile sevmem ben."

"Gayet başarılısınız. Karakola gidelim yeter. Oradan Vivian'ı ararız, o da gelir."

Tarasoff telaşla dikiz aynasına baktı. "Arkamızda biri var galiba."

"Ne?" Abby geriye baktı ama bir şey göremedi.

"Şuradan döneceğim, bakalım peşimizden gelecek mi?"

"Tamam, ben bakıyorum."

Köşeyi döndükleri sırada Abby arkayı gözlemeye başladı. Far da görmedi, yaklaşan bir araba da. Araba yavaşlayıp durduğu sırada önüne döndü. "Ne oldu?"

"Bir şey yok" diyen Tarasoff farları kapattı.

"O zaman niye..." Abby devamını getiremedi.

Tarasoff kapıların kilidini açmıştı.

Abby, kapı dışarıdan açılırken telaşla sağına baktı. İçeri rüzgâr doldu. Birtakım eller içeri uzanıp Abby'yi sürükleyerek dışarı çıkardı. Saçları yüzüne dökülen Abby, karşısında kimler olduğunu göremedi. Onu tutanlarla çırpınarak mücadele ediyordu, ama ellerinden kurtulamadı. Kollarını sertçe arkasına kıvırıp bileklerine kelepçe taktılar. Ağzını bantladılar. Sonra kaldırıp yandaki bir arabanın bagajına tıktılar.

Kapak güm diye kapanarak onu karanlığa boğdu.

Hareket ettiler.

Abby sırtüstü dönüp bagaj kapağını tekmelemeye başladı. Bacaklarını kımıldatacak hali kalmayana kadar tekme savurdu, ama nafileydi; kimse duyamazdı onu.

Bitkin halde yan yatıp kafasını toplamaya çalıştı.

Tarasoff. O nasıl bulaştı bu işe?

Parçalar yavaş yavaş birleşti. Daracık karanlık bagajda kulağını arabanın uğultusuna vermiş yatarken anlamaya başladı. Tara-

soff, Doğu Yakası'ndaki en saygın nakil ekiplerinden birinin başıydı. Ünü dünyanın her köşesine yayılmıştı; istedikleri cerrahı seçecek maddi imkânı olan ölümcül hastalar ona geliyordu. Bu hastalar en iyi muameleyi talep ediyordu, bunu karşılayacak paraları da vardı.

Ama sistemin hiçbir şekilde satın almalarına izin vermeyeceği, onsuz da yaşayamayacakları bir ihtiyaç söz konusuydu: insan kalbi.

Bunu da Bayside nakil ekibi tedarik edebilirdi. Tarasoff'un sözlerini hatırladı: *"Ben sürekli Bayside'a hasta gönderiyorum."*

Bayside'ın aracısı, kalplerin simsarı oydu.

Arabanın fren yapıp döndüğünü, bir süre mıcır zeminde ilerledikten sonra durduğunu hissetti. Uzaktan gelen uğultunun, kalkan bir uçağın motorları olduğunu fark etti. Nereye geldiklerini anladı.

Bagaj kapağı açıldı. Onu tutup deniz ve mazot kokan rüzgâra çıkardılar. Rıhtımda ve iskelede sürüklediler. Ağzına yapıştırılmış bandın boğduğu çığlıkları, kalkan uçağın gürültüsüyle iyice duyulmaz oluyordu. Şilebin güvertesini ve koyu karanlıkta hareket eden geometrik şekilleri göz ucuyla gördü, zangırdayan basamaklardan aşağı indirildi. Bir merdivenden ötekine götürüldü.

Bir kapı gıcırtıyla açıldı ve Abby içerideki karanlığa fırlatıldı. Elleri arkasından bağlı olduğu için kendini koruyamadı. Çenesini demir zemine vurdu, gözlerinde şimşekler çaktı. Beynine korkunç bir acı saplanırken inleyemedi bile, öylesine sersemlemişti.

Merdivende bir ayak sesi daha duyuldu. Tarasoff'un uzaktan, "Boşa gitmedi hiç değilse" dediğini işitti. "Ağzındaki bandı çıkarın, havasızlıktan ölmesin."

Abby sırtüstü yuvarlanıp karaltıları seçmeye çalıştı. Kapının eşiğinde duran Tarasoff'un siluetini görebiliyordu. Adamlardan biri eğilip ağzındaki bandı tek hamlede sökünce acıdan kıvrandı.

"Neden?" diye fısıldadı. Aklına gelebilen tek soru bu olmuştu. *"Neden?"*

Siluet, Abby'nin sorusu anlamsızmış gibi omuz silkti. Diğer iki adam kapıdan çıkmıştı. Onu buraya kapatacaklardı.

"Para için mi?" diye bağırdı. "Bu kadar basit mi?"

"Sana ihtiyacın olanı veremedikten sonra" dedi Tarasoff, "paranın ne anlamı var ki?"

"Kalp mi bu ihtiyaç?"

"Bu ihtiyaç, evladının canı. Veya karının. Veya öz kardeşinin. Bunu en iyi senin anlaman gerek Doktor DiMatteo. Kardeşin Pete'i,

geçirdiği kazayı hepimiz biliyoruz. Kaç yaşındaydı, on mu? Başından çok büyük bir trajedi geçtiğini biliyoruz. Bir düşün bakalım doktor, kardeşinin hayatını kurtarmak için neleri feda ederdin?"

Abby cevap veremedi. Suskunluğu, cevabı veriyordu.

"Her şeyi feda etmez miydin? Elinden ne geliyorsa yapmaz mıydın?"

Yapardım, diye düşündü Abby. *Elbette yapardım.*

"Çocuğunun gözlerinin önünde can vermesi ne demek bir düşün bakalım" diye devam etti Tarasoff. "Dünya kadar malın var, ama evladın sıra beklemek zorunda. Ayyaşlardan, çapulculardan sonra geliyor adı. Hatta zihinsel engellilerden, sigortaya sırtlarını dayayıp hayatlarında tek gün çalışmamış asalaklardan sonra." Bir an durdu. Usulca ekledi: "Bir düşün bakalım."

Kapı kapandı, sürgü çekildi.

Abby zifiri karanlıkta yatıyordu. Üç adam güverteye çıkarken basamakların zangırdadığını, sonra bir kapağın kapandığını duydu. Ondan sonra rüzgârın sesinden, halatların iniltisinden başka ses duymadı bir süre.

Bir düşün.

Gözlerini kapatıp Pete'i aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Ama kardeşi yavrukurt üniformasıyla karşısında duruyordu. Beş yaşındayken, Abby'ye, sadece seninle evlenirim dediğini, kardeşlerin evlenemeyeceğini öğrendiğinde nasıl üzüldüğünü hatırladı.

Ne yapardım seni kurtarmak için? Her şeyi. Ne olursa olsun.

Karanlıkta bir şey kımıldadı.

Abby donup kaldı. Belli belirsiz kıpırtıyı bir daha hissetti. *Fare var.*

Sesin geldiği yerden uzaklaşarak toparlandı, dizlerinin üstüne oturdu. Hiçbir şey göremiyor, kedi kadar sıçanların yanı başında cirit attığını hayal ediyordu. Sendeleyerek ayağa kalktı.

Hafif bir *tık* sesi geldi.

Aniden yanan ışık gözlerini adeta kör etti. İrkilerek geriye doğru tökezledi. Tepede yanan çıplak ampul, yanından sarkan zincire tık tık vuruyordu.

Karanlıkta kımıldadığını duyduğu, sıçan değildi. Bir oğlan çocuğuydu.

Tek kelime etmeden birbirlerine baktılar. Çocuk hiç kımıldamadan duruyordu, ama tedirginliği gözlerinden belliydi. Şortunun altındaki çıplak bacakları her an kaçmaya hazırmış gibi gergindi. Ama kaçabileceği bir yer yoktu.

Tahminen on yaşındaydı; alabildiğine sarışın ve beyaz tenliydi,

saçları sallanan ampulün altında bembeyaz görünüyordu. Abby oğlanın yanağında mavimtırak bir leke gördü; bunun kir değil, morluk olduğunu anladı. Oğlanın çukura kaçmış gözleri de yüzünde iki morluk gibi duruyordu.

Abby ona doğru bir adım attı. Çocuk geriledi. "Sana bir şey yapmayacağım" dedi Abby. "Konuşmak istiyorum sadece."

Oğlanın alnı kırıştı. Başını iki yana salladı.

"Yemin ederim hiçbir şey yapmayacağım sana."

Çocuk bir şey söyledi, ama Abby cevabı anlayamadı. Şimdi kaşlarını çatıp başını sallama sırası ondaydı.

Birbirlerine karşılıklı çaresizlik içinde baktılar.

Sonra ikisi de bakışlarını yukarıya çevirdi. Geminin makineleri çalışmıştı.

Abby zincirin takırtısını, hidroliğin tıslamalarını dinlerken gerildi. Hemen ardından, suları yaran gövdenin sallantısını hissetti. Limandan ayrılmış, denize çıkmışlardı.

Elimdeki kelepçeden, bu odadan kurtulsam bile kaçacak yerim yok.

Umutsuzlukla tekrar oğlana baktı.

Oğlan makinelerin sesine aldırmıyordu. Bakışlarını Abby'nin beline indirmişti. Ağır hareketlerle yana kayarak, arkasından bağlı bileklerine baktı. Sonra kendi koluna baktı. Abby, çocuğun sol elinin olmadığını, kolunun bilekte bittiğini o zaman fark etti. Sol kolunu vücuduna yapıştırmış, bu deformasyonu gizlemişti o ana kadar. Şimdi dikkatle o noktaya bakıyordu.

Tekrar Abby'ye dönüp bir şey söyledi.

"Söylediklerini anlamıyorum" diye karşılık verdi Abby.

Oğlan aynı şeyleri, bu sefer biraz da sabırsızlıkla tekrarladı. Niye anlamıyordu ki? Derdi neydi?

Abby sadece başını salladı.

Ne yapacaklarını bilemeden birbirlerine baktılar. Sonra çocuk, çenesini kaldırdı. Abby onun aklına bir şey geldiğini anladı. Oğlan onun arkasına geçip tek eliyle bileklerindeki bağı çözmeye çalıştı. Fakat çok sıkı bağlamışlardı. Çocuk Abby'nin arkasında diz çöktü. Abby teninde onun dişlerini, nefesinin ılıklığını hissetti. Sallanan ampulün ışığı altında, azimli bir sıçan gibi ipleri kemiriyordu.

* * *

"Ziyaret saati bitti beyefendi" dedi hemşire. "Beyefendi ziyaret yasak! Giremezsiniz!"

Katzka ile Vivian, hemşire bankosunun önünden hışımla geçip 621 numaralı hasta odasına daldılar. "Abby nerede?" diye kükredi Katzka.

Doktor Colin Wettig dönüp onlara baktı. "Doktor DiMatteo kayıp."

"Burada gözüm üstünde olacak dediniz bana" dedi Katzka. "Başına hiçbir şey gelmez diye garanti verdiniz."

"Gözümüz üstündeydi zaten. Benim yazılı emrim olmadan kimse odasına girmedi."

"O halde Abby nerede?"

"Onu Doktor DiMatteo'ya soracaksınız."

Katzka'yı sinirlendiren, Wettig'in ruhsuz ses tonu oldu. Bir de duygusuz bakışları. Asla renk vermeyen bir adamdı karşısındaki; her şeyin kontrolünü elinde tutan bir adam. Wettig'in duygusuz suratına bakan Katzka, bir anda kendini gördü karşısında ve beyninde bir şimşek çakmış gibi sarsıldı.

"Hasta size emanetti doktor. Ne yaptınız o kadına?"

"Beni böyle itham edemezsiniz."

Katzka iki adımda Wettig'in yanına varıp boğazına yapıştı ve onu duvara çarptı. "Lanet olsun!" dedi. "Nereye götürdünüz kızı?"

Wettig'in mavi gözlerinde nihayet bir korku gölgesi belirdi. "Kayıp dedim ya! Bilmiyorum nerede olduğunu! Hemşireler altı buçukta arayıp odasında yok dediler. Güvenliğe haber verdik. Hastaneyi didik didik aradılar ama yok."

"Sen nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Wettig başını iki yana salladı.

"Değil mi?" Katzka adamı bir daha sarstı.

"Bilmiyorum!" dedi soluğu kesilen Wettig.

Vivian öne çıkıp aralarına girmeye çalıştı. "Yapma Katzka. Öldüreceksin adamı, bırak!"

Katzka, Wettig'i bıraktı. Yaşlı adam nefes nefese duvara dayanarak doğruldu. "Hayaller gördüğü için hastanede emniyette olur diye düşündüm." Wettig, önlüğünün kırışan yakasını düzeltti. Boynunda, Katzka'nın sıktığı yerde kıpkırmızı bir iz oluşmuştu. Katzka kendi marifeti olan bu ize bakarken afalladı.

"Doğru söylediğini düşünemedim" dedi Wettig. Cebinden bir kâğıt çıkarıp Vivian'a uzattı. "Hemşireler şimdi verdi bunu."

"Nedir o?" dedi Katzka.

Vivian kaşlarını çattı. "Abby'nin kan tahlili. Sıfır promil."

"Akşamüstü tekrar kan aldırıp bağımsız laboratuvara gönder-

dim" dedi Wettig. "İçmedim diye ısrar edip duruyordu. Önüne tarafsız bir rapor koyarsam..."

"Bu bağımsız bir laboratuvardan mı?"

Wettig başıyla onayladı. "Bayside'la hiçbir ilişkisi yok."

"Bana iki yüz on promil alkollü demiştin."

"O tahlil sabah dörtte Bayside'ın laboratuvarında yapılmıştı."

Vivian, "Alkolün yanılanma ömrü iki saatle on dört saat arasında değişir" dedi. "O saatte o kadar yüksekse, şimdiye hiç değilse bir miktar kalması lazımdı."

"Ama kanında hiç alkol yok" dedi Katzka.

"O zaman ya karaciğeri alkolü çok hızlı metabolize ediyor" dedi Wettig, "ya da Bayside'ın laboratuvarında bir hata yapıldı."

"Sen buna hata mı diyorsun?" diye karşılık verdi Katzka.

Wettig bir şey demedi. Alabildiğine bitkin, ihtiyar görünüyordu. Dağınık yatağın kenarına ilişti. "Aklıma gelmedi... Veya inanmak istemedim..."

Vivian, "Abby'nin doğru söylediğine mi?" dedi.

Wettig başını salladı. "Tanrım" diye mırıldandı. "Dedikleri doğruysa bütün hastane kapatılsa yeridir."

Katzka, Vivian'ın bakışlarını üzerinde hissetti. O da gözlerini Vivian'a çevirdi.

"Hâlâ şüphen var mı?" diye sordu Vivian.

* * *

Çocuk saatlerdir kollarında uyuyor, nefesi boynuna ılık ılık değiyordu. Mutlak bir güven içinde derin bir uykuya dalmış her çocuk gibi kendini bütünüyle bırakmış, kolları bir yana, bacakları bir yana savrulmuştu. Abby ona ilk sarıldığında kıkırdıyordu çocuk. Abby onun çıplak bacaklarına masaj yaptığında kuru ve soğuk dalları ovalıyor gibi olmuştu. Sonunda oğlanın titremesi durmuş, solukları seyrekleşmiş, uykuya dalan bütün çocuklarda olduğu gibi bedenine bir sıcaklık yayılmıştı.

Abby de bir süre uyudu.

Uyandığında rüzgâr sertleşmişti, geminin çıkardığı iniltilerden belliydi. Tepedeki çıplak ampul sağa sola sallanıyordu.

Oğlan da mırıldanarak uyandı. Oğlan çocuklarının kokusu Abby'yi hüzünlendirirdi; ılık çimen kokusuna benzetirdi bu kokuyu. Bedenlerinin cinsiyetsizliğinde hoş bir şey vardı. Pete arabanın arka koltuğunda omzuna yaslanıp uyurken hissettiklerini düşündü. Babaları kilometrelerce yolu devirirken, kardeşinin sakin

kalp atışlarını duyardı Abby. Şimdi bu çocuğun kaburgaları fırlamış göğsünde duyduğu gibi.

Oğlan hafifçe içini çektikten sonra titreyerek kendine geldi. Gözlerini açtı, karşısında duran kadını tanıdı.

"Ab-bii" diye fısıldadı.

Abby başını salladı. "Evet. Abby. Unutmamışsın." Gülümseyerek oğlanın yüzünü okşadı, bir parmağını morluğun üzerinde gezdirdi. "Sen de... Yakov."

Yakov başını salladı.

Gülümsediler.

Dışarıda sert bir rüzgâr koptu ve Abby zeminin kaydığını hissetti. Çocuğun yüzüne gölgeler düştü. Abby'ye neredeyse aç gözlerle bakıyordu.

"Yakov" dedi Abby tekrar. Dudaklarını, oğlanın ipek gibi sarı kaşına değdirdi. Başını kaldırdığında dudakları nemlenmişti. Çocuğun değil, kendi gözyaşlarından. Gözlerini omzuna sildi. Oğlana tekrar baktığında, aynı garip ve hayranlık dolu bakışlarla kendisini süzdüğünü gördü.

"Buradayım işte" diye mırıldandı Abby. Gülümseyerek parmaklarını onun saçlarında dolaştırdı.

Çocuğun gözleri birazdan ağır ağır kapandı ve bedeni huzurlu uykunun kollarında gevşedi.

* * *

"Yeterince vakit kaybettik" diyen Lundquist, kapıya tekmeyi bastı. Kapı ardına kadar açılıp duvara çarptı. Lundquist içeriye usulca birkaç adım attıktan sonra donup kaldı. "Bu ne böyle?"

Katzka ışığı yaktı.

Kör edici ışıkta gözlerini kırpıştırdılar. Tepedeki üç lamba içeriyi ışığa boğuyordu. Katzka nereye baksa parlak yüzeyler gördü. Çelik camekânlar. Alet tepsileri ve şırıngalar. Çeşit çeşit monitörler.

Odanın ortasında bir ameliyat masası vardı.

Katzka masaya yanaşıp iki yanından sarkan kayışlara baktı. El ve ayak bilekleri için ikişer kayıştan başka, bele ve göğse bağlanan iki uzun kemer de vardı.

Masanın başında duran anestezi arabasına döndü. Gidip üstteki çekmecesini açtı. İçinde plastik ambalajlı iğneler ve şırıngalar diziliydi.

"Ne işi var bunların burada?" dedi Lundquist.

Katzka o çekmeceyi kapatıp diğerini açtı. İçinde ampuller gördü. Birini kaldırıp baktı. *Potasyum klorür.* Yarısı boştu. "Kullanılmış bu" dedi.

"Çok acayip. Ne tür bir ameliyat yapıyorlarmış ki?"

Katzka tekrar masaya, kayışlara baktı. O anda yatağa bağlı yatan, yanaklarından yaşlar süzülen Abby geldi gözünün önüne. Bu görüntü o kadar acı verdi ki, zihninden kovmak için başını silkeledi. Korkudan doğru dürüst düşünemiyordu. Ama düşünmezse Abby'ye yardım da edemezdi. Kurtaramazdı onu. Masadan hızlı adımlarla uzaklaştı.

"Sümüklüböcek?" Lundquist şaşkınlıkla ona bakıyordu. "İyi misin?"

"Evet." Katzka dönüp kapıya yürüdü. "İdare eder."

Dışarıya çıkınca, rüzgâra karşı kaldırımda durup Amity binasına bir daha baktı. Dışarıdan olağanüstü bir şey görünmüyordu; sıradan bir sevimsiz sokağın sıradan bir köhne binasıydı. Kararmış taş cephe kaplaması, pencerelerden fırlamış klimalar... Geçen gün içeriye girdiğinde, görmeyi beklediği, görmesi gereken şeyi görmüştü sadece. Tozlu vitrinleri, katalogların yığıldığı masaları. Bıkkınca telefonda konuşan satış personelini. En üst katı hiç görmemiş, tek asansörle böyle bir yere ulaşacağını hayal dahi etmemişti.

Oysa karşısına o kayışlı masa çıkmıştı.

Lundquist, binanın da şilep gibi Sigayev Denizcilik'e ait olduğunu bildireli bir saat olmuştu. Yine Rus mafyası. Bu ilişki Bayside'ın ne kadar derinine iniyordu acaba? Yoksa Ruslar hastaneden sadece bir kişiyle mi irtibat halindeydiler? Mesela karaborsa tıbbi gereç alım satımı mı yapılıyordu?

Çağrı cihazı öten Lundquist ekrana baktıktan sonra araç telefonuna uzandı.

Katzka binanın önünde dururken, Abby'yi ve onu nerede arayabileceğini düşünüyordu. Hastanedeki bütün odalara bakılmıştı. Otopark ve civarı da aranmıştı. Abby, hastaneden tek başına çıkmış gibiydi. Nereye giderdi? Kimi arardı? Güvendiği biri olması lazımdı.

"Sümüklüböcek!"

Katzka dönünce, Lundquist'in, telefonu ona doğru salladığını gördü. "Kim?"

"Sahil Güvenlik. Helikopter hazırmış, bizi bekliyormuş."

* * *

Basamaklarda ayak sesleri duyuldu.

Abby irkilerek uyandı. Yakov kollarında uyumaya devam ediyordu. Abby'nin kalbi öyle çarpmıştı ki, Yakov'u uyandıracağını sanmıştı. Ama çocuk kımıldamadı.

Kapı açıldı. İki yanında iki adamla Tarasoff kapıda belirdi. "Hadi gidiyoruz."

"Nereye?" dedi Abby.

"Kısa bir gezinti yapacağız." Tarasoff, Yakov'a baktı. "Uyandır, onu da alacağız."

Abby, Yakov'u kendine çekti. "Çocuğu götürmeyin" dedi.

"Asıl onu götüreceğiz."

Abby başını salladı. "Neden?"

"Kanı AB pozitif. Şu anda elimizdeki tek AB pozitif o."

Abby, Tarasoff'a bir süre baktı. Sonra uyumaktan yüzü şişmiş Yakov'a baktı. Daracık göğsünde kalbinin çarptığını duyuyordu. *Nina Voss*, dedi içinden. *Nina Voss da AB pozitif...*

Adamlardan biri Abby'yi kolundan tutup kaldırınca, Yakov da yere yuvarlanıp gözlerini açtı. Diğer adam ayağının ucuyla Yakov'u tekmeleyip hırlar gibi Rusça emir verdi.

Çocuk sallanarak ayağa kalktı.

Tarasoff önlerine düştü. Loş bir koridordan, sonra da kilitli bir kapıdan geçtiler. Merdiven basamaklarını çıkıp bir kapıdan daha geçerek demir bir köprüye geldiler. Karşılarında mavi bir kapı vardı. Tarasoff demir köprüyü titreterek kapıya doğru yürümeye başladı.

Çocuk bir anda fırladı. Adamın elinden kurtulup geldikleri yöne doğru kaçmaya başladı. Diğer adam onu gömleğinden yakaladı. Yakov dönüp dişlerini adamın koluna geçirdi. Adam acıyla uluyarak Yakov'un yüzüne bir şamar indirdi. Tokadın kuvvetinden yere savruldu Yakov.

"Yapma!" diye haykırdı Abby.

Adam Yakov'u kaldırıp bir daha tokatladı. Çocuk Abby'ye doğru sendeledi. Abby onu hemen kucağına aldı. Yakov başını onun omzuna bastırarak hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Adam çocuğu Abby'nin elinden almak için iki adım attı.

Abby bağırdı: "Bırak çocuğu!"

Yakov zangır zangır titriyor, bir şeyler sayıklıyordu. Abby dudaklarını onun saçlarına değdirip, "Korkma canım, buradayım ben, korkma" diye fısıldadı.

Çocuk başını kaldırdı. Abby onun korkmuş gözlerine bakınca anladı. *Başımıza gelecekleri biliyor.*

Abby'yi itekleyerek mavi kapıdan geçirdiler.

Dünyaları değişti.

Kapının ötesindeki duvarlar açık renk lambri, yerler beyaz muşamba kaplıydı. Tavandaki lambalar yumuşak bir ışık veriyordu. Ayak seslerinin yankılandığı spiral merdivenden çıkıp bir köşeyi döndüler. Koridorun sonunda geniş bir kapı vardı.

Çocuğun titremesi artmıştı. Abby'nin kollarına daha fazla yük bindiriyordu. Abby onu yere bırakıp iki eliyle yüzünü tuttu. Bakışları buluştu ve sözlerle anlatılamayan onca şey tek bir bakışta söylendi. Abby, Yakov'un elini tutup sıktı. Yan yana kapıya doğru yürüdüler. Adamlardan biri önlerinde, diğeri arkalarındaydı. En önde Tarasoff vardı. O, kapının kilidini açarken, Abby de gerilerek bütün ağırlığını öne verdi. Yakov'un elini az önce bırakmıştı.

Tarasoff bembeyaz bir odanın kapısını açtı.

Abby ileri atıldı. Bütün gücüyle omuz attığı adam, Tarasoff'un üzerine kapaklandı, Tarasoff eşiğe takılıp dizlerinin üstüne düştü.

"Namussuzlar!" diye haykırdı Abby yumruklarını savururken. "Alçak herifler!"

Arkasındaki adam onun kollarını yakalamaya çalıştı. Abby dönüp adama bir yumruk salladı; eli sağlam bir çatırtıyla hedefini buldu. Gözucuyla bir hareketlenme fark etti. Yakov kaçıp köşeyi dönüvermişti. O sırada, Abby'nin yumruk attığı adam doğrulmuş, üzerine geliyordu. İki adam Abby'yi sıkıştırıp ayaklarını yerden kestiler. Abby, kapıdan geçirilip içeri götürülürken çırpınmaya devam etti.

"Sıkı tutun şunu!" dedi Tarasoff.

"İyi de oğlan..."

"Bırakın onu, bir yere gidemez. Masaya yatırın şunu."

"Durmuyor ki!"

"Piç kuruları!" diye haykıran Abby bir ayağını kurtardı.

Tarasoff'un çekmecelerde bir şey aradığını duydu. "Kolunu uzatın bana! Bir kolunu uzatın!"

Tarasoff elinde şırıngayla yaklaştı. İğne saplanırken Abby bir çığlık kopardı. Çırpındı, ama kurtulamadı. Bir daha çırpınmak isterken kollarını bacaklarını oynatamadığını fark etti. Gözkapakları düşüyordu. Bağırmak yerine ancak bir ıh sesi çıkarabildi. Nefes bile alamıyordu.

Ne oldu bana? Niye kımıldayamıyorum?

"Yan odaya götürün" dedi Tarasoff. "Oksijene bağlamamız lazım, yoksa kaybederiz."

Adamlar onu bitişik odaya götürüp masanın üzerine bıraktı.

Göz kamaştıran ışıklar yandı. Abby uyanıktı, bilinci yerinde olmasına rağmen tek bir kasını hareket ettiremiyordu. Ama her şeyi hissedebiliyordu. El ve ayak bileklerine dolanan kayışları, Tarasoff'un alnına elini koyarak başını geriye bastırmasını, boğazına daldırılan laringoskopun soğuk çeliğini... Dehşet haykırışı sadece kafasında yankılandı, hiç sesi çıkmadı. Plastik hortumun soluk borusuna girdiğini hissetti, ses tellerinden geçerken öğürdü. Başını çeviremiyor, ciğerlerine soluk dahi çekemiyordu. Hortumu yüzüne bantla tutturup bir körüğe taktılar. Tarasoff körüğü bastırınca Abby'nin göğsü hayat kurtaran üç hızlı solukla inip kalktı. Tarasoff körüğü çıkarıp hortumu solunum cihazına bağladı. Cihaz, Abby'nin ciğerlerine düzenli aralıklarla hava pompalamaya başladı.

"Şimdi çocuğu yakalayın!" dedi Tarasoff sertçe. "İkiniz birden değil. Biriniz bana yardım etsin."

Adamlardan biri çıktı, diğeri masaya yanaştı.

"Göğüs kemerini bağla" dedi Tarasoff. "Süksinilkolin iki dakikaya etkisini kaybeder. Serum takmaya çalışırken debelenmesin."

Süksinilkolin. *Aaron da böyle öldü işte. Mücadele edemeden. Soluk alamadan.*

İlacın etkisi geçiyordu bile. Abby, göğüs kaslarının hortuma rağmen sıkışmaya başladığını hissetti. Gözkapakları aralandı, başında duran adamın yüzünü görebildi. Adam Abby'nin giysilerini keserek çıkarıyordu; göğüsleri ve karnı ortaya çıkınca adamın bakışlarda hafif bir ilgi uyandı.

Tarasoff serumu Abby'nin koluna taktı. Doğrulurken, genç kadının gözlerini açtığını ve ona bakmakta olduğunu gördü. Soruyu gözlerinden okudu.

"Karaciğer sağlığını hafife almayacaksın" dedi. "Connecticut'ta bir yıldan fazladır donör bekleyen bir bey var." Tarasoff ikinci bir serum şişesini askıya taktı. Sonra dönüp Abby'ye baktı. "Nihayet eşleşen bir organ bulunduğuna çok sevindi."

Acilde benden aldıkları kanları doku eşleştirmesi için kullandılar.

Tarasoff işine devam etti. İkinci serumu katetere bağladı. Şırıngalara ilaçlar çekti. Solunum cihazı ciğerlerine hava basarken, Abby sessizce izlemekle yetiniyordu olayları. Kas fonksiyonları geri geliyordu. Parmaklarını oynatabiliyor, omzunu kıpırdatabiliyordu. Şakağından bir damla ter süzüldü. Hareket etmek, vücudunun kontrolünü geri kazanmak için çaba sarf ediyordu. Duvardaki saat on bir on beşi gösteriyordu.

Tarasoff şırıngaları dizmeyi bitirmişti. Kapının açılıp kapandığını duyunca döndü. "Çocuk ortalarda yok" dedi. "Hâlâ arıyorlar. Bari biz önce karaciğeri alalım."

Ayak sesleri masaya yaklaştı. Bir adam tepesine gelip Abby'ye baktı.

Abby daha önce ameliyat masasının karşısında çok görmüştü bu yüzü. Bu gözler maskenin üzerinden çok gülümsemişti ona. Şimdi gülümsemiyordu.

Genç kadın hüngür hüngür ağlamak istedi. *Hayır*, diye bağırmak istedi, ama solunum hortumundan hışırtı dışında hiç ses çıkmadı. *Hayır...*

Mark'tı bu.

25

Gregor, geminin kıç tarafından tek çıkışın o mavi kapı olduğunu, onun da kilitli durduğunu biliyordu. Oğlan merdivenden yukarı tırmanmıştı demek ki.

Gregor basamaklara baktıysa da kıvrımlı gölgelerden başka bir şey göremedi. Basamakları tırmanırken ince demir vücudunun ağırlığıyla gıcırdadı. Oğlanın ısırdığı yer hâlâ zonkluyordu. *Piç kurusu.* Bir dakika uslu durmamıştı ki.

Merdiveni tırmanıp üst katın halı zeminine çıktı. Cerrah ile asistanının kamarasına ulaşmıştı. Kıç tarafta tuvaleti ve banyosu ortak iki oda, baş tarafta ise iyi döşenmiş bir salon vardı. Buradan inmenin tek yolu spiral merdivendi. Oğlan kapana kısılmıştı.

Gregor önce kıç tarafa yöneldi.

Ölen cerrahın odasına girdi önce. İçerisi leş gibi sigara kokuyordu. Işığı açınca dağınık yatağı, kapağı açık dolabı ve izmaritlerin taştığı kül tablasını gördü. Dolaba gidip içini aradığında yine sigara kokan kıyafetler, bir boş votka şişesi ve zulalanmış birkaç porno dergi buldu. Çocuk yoktu.

Ardından asistanın odasına geçti. Burası çok daha düzenliydi, yatak yapılıydı, dolaptaki giysiler ütülüydü. Ama çocuk burada da yoktu.

Tuvalete baktıktan sonra salona yöneldi. Daha kapıya varmadan boğuk bir motor uğultusu duydu içeriden.

Salona girip ışıkları yaktı. Gözlerini hızla kanepenin, masanın ve sandalyelerin, televizyon ve video kasetlerin üzerinde dolaştırdı. Neredeydi bu çocuk? İçeride şöyle bir dolaşırken, bakışları ön duvara takıldı.

Servis asansörü.

Koşup kapağını açtı. Boşluktaki kablolar çıktı karşısına. Düğ-

meye bastı ve kablolar yük altında inleyerek asansörü çekmeye başladı. Gregor oğlanı yakalamak için boşluğa doğru eğildi.

Boş asansörle karşılaştı.

Oğlan mutfağa kaçmıştı.

Gregor gerisingeri merdivenden indi. Durum kötü değildi. Gregor, mürettebatın kilerden yemek aşırdığını anladığında kapıya bir kilit takmıştı kısa bir süre önce. Çocuk kapana kısılmıştı.

Gregor mavi kapıyı açıp demir köprüden geçti.

* * *

"Çok üzgünüm Abby" dedi Mark. "İşin bu raddeye geleceğini hiç düşünemedim."

Lütfen yapma, diyordu Abby içinden. *Yapma bana bunu.*

"Keşke başka bir yolu olsaydı..." Mark başını salladı. "Çok zorladın sen de. Durduramadım seni. Kontrol edemedim."

Abby'nin gözünden akan bir damla yaş, saçlarına karıştı. Mark'ın yüzünde bir acı ifadesinin belirip kaybolduğunu gördü. Mark arkasını döndü.

"Hadi giyinelim bakalım" dedi Tarasoff. "Bu şerefi sana bırakıyorum." Mark'a bir şırınga uzattı. "Pentobarbital. Merhametli olmak lazım."

Mark önce duraksadı. Sonra şırıngayı alıp serum askısına döndü. Şırınganın kapağını çıkarıp iğneyi enjeksiyon deliğine soktu. Yine duraksadı. Abby'ye baktı.

Seni sevmiştim, dedi Abby içinden. *Hem de ne çok sevmiştim seni.*

Mark pompaya bastı.

Işıklar kararmaya başladı. Abby, Mark'ın yüzünün önce dalgalandığını, sonra karanlık bir havuzda yittiğini gördü.

Seni sevmiştim.

Sevmiştim...

* * *

Mutfağın kapısı kilitliydi.

Yakov kola ne kadar asılırsa asılsın kapı geçit vermeyecekti. Şimdi nereye gidecekti? Servis asansörüyle yukarı mı? Koşup düğmesine bastı. Hiçbir şey olmadı.

Telaşla çevresine bakınıp saklanabileceği yerleri kestirmeye çalıştı. Kiler, mutfak dolapları, soğuk hava deposu... Hepsi geçici

sığınaklardı. Adamlar eninde sonunda bütün bu yerlere bakardı. İlla ki bulacaklardı onu.

İşleri onlar için zorlaştırması lazımdı.

Lambalara baktı. Tavandan üç çıplak ampul sarkıyordu. Dolaba koşup ağır bir kahve kupası çıkardı. Yakınındaki lambaya savurdu.

Ampul parçalanıp söndü.

Başka fincanlar çıkardı. Üç atışta ikinci ampulü de hakladı.

Tam üçüncü ampule nişan almıştı ki, gözü aşçının radyosuna takıldı. Her zamanki yerinde, dolabın üstündeydi. Bakışlarıyla fişini takip etti ve tezgâhta, ekmek kızartma makinesinin yanındaki prizi gördü.

Ocakta boş bir çorba tenceresi vardı. Yakov tencereyi ocaktan alıp eviyeye götürdü. Musluğu açtı.

* * *

Radyo bangır bangır çalıyordu.

Gregor mutfağın kapısını itip içeri girdi. Karanlıkta müzik yüksek sesle çalıyordu. Bateri, elektrogitarlar. Eliyle elektrik düğmesini yoklayıp açtı, ama ışıklar yanmadı. Birkaç kere açıp kapattı ama sonuç alamadı. İçeri doğru bir adım attığında kösele tabanlarının altından cam çıtırtıları geldi.

Piç kurusu ampulleri patlatmış. Karanlıkta sıvışmaya çalışacak.

Gregor kapıyı kapattı. Bir kibrit çakıp anahtarıyla kapıyı kilitledi. Kibrit söndü.

Gregor karanlıkta seslendi: "Çıksana evlat ortaya. Bir şey yapmayacağız sana!"

Radyonun bangırtısı diğer tüm sesleri boğuyordu. Sese doğru birkaç adım attı, durup bir kibrit daha çaktı. Radyo tezgâhta, tam önündeydi. Radyoyu kapatırken tezgâhta duran et satırını fark etti. Yanında plastik parçaları vardı.

Demek aşçının bıçaklarıyla oynamış.

Kibritin alevi titreyip söndü.

Gregor silahını çekip, "Evlat!" diye seslendi.

Ayaklarının ıslandığını o zaman fark etti.

Üçüncü kibriti çakıp yere baktı.

Bir su birikintisinin içinde duruyordu. Deri ayakkabıları çoktan su çekmiş, mahvolmuştu. Nereden geliyordu bu su? Alevin titrek ışığında ayaklarının çevresine bakınca suyun zemini boy-

dan boya kaplamış olduğunu gördü. Ondan sonra ucu kesilmiş, teli çıkarılmış elektrik kablosunun suyun kenarında durduğunu fark etti. Gözleriyle kabloyu takip edince önce bir sandalyenin ayaklarını seçti, sonra kablonun sandalyeye doğru çıktığını.

Kibritin alevi sönmeden önce Gregor'un idrak ettiği son görüntü, bir tutam sarı saç ve oğlanın duvardaki prize doğru uzanmış koluydu.

Kablonun diğer ucunu elinde tutuyordu.

* * *

Tarasoff neşteri uzattı. "İlk neşteri sen vur" dedi ve karşısındakinin gözlerinde hüzünlü bir bakış gördü. *Kaçamazsın Hodell*, dedi içinden. *Onu gruba dahil etmeye kalkışan sendin. Hatayı sen yaptın, sen düzelteceksin.*

Hodell neşteri aldı. Daha ameliyata başlamamış olmalarına rağmen alnında ter damlaları birikmişti. Neşterin ucunu batın bölgesine getirip durdu. İkisi de bunun bir sınav, belki en büyük sınav olduğunun farkındaydı.

Hadi bakalım. Archer üstüne düşeni yapıp Mary Allen'ı halletti. Zwick de Aaron Levi'yi. Sıra sende. Hâlâ takımın bir ferdi olduğunu, bizden biri olduğunu kanıtla. Bir zamanlar sevиştiğin kadını kes şimdi.

Hadi.

Mark neşteri daha iyi kavrayabilmek için elinde çevirdi. Sonra bir nefes alıp deriye bastırdı.

Hadi.

Mark uzun ve kıvrımlı bir kesik açtı. Deri ayrıldı, kan ameliyat örtülerine damladı.

Tarasoff rahatlamıştı. Hodell arıza çıkarmayacaktı. Dönülmez noktayı yıllar önce, daha asistanlığı sırasında geçmişti zaten. Aşırı alkollü bir gece, birkaç fırt kokain. Ertesi sabah yabancı bir yatakta uyanma, yanında boğularak öldürülmüş bir hemşirelik okulu öğrencisi. Hiçbir şeyi hatırlamayan bir Hodell. Kim olsa ikna olurdu.

Sadakatin çimentosu olarak para da vardı.

Havuç ve sopa ikilisi çoğunlukla iş görüyordu. Archer için, Zwick ve Mohandas için yeterli olmuştu. Aaron Levi'yi de idare etmişti bir süre. Sırlarını saklamaya büyük özen gösteren, kapalı bir cemaatti onlarınki. Kazançlarını da sır gibi saklarlardı. Bayside'da hiç kimse, değil Colin Wettig, Jeremiah Parr bile ne

kadar büyük miktarda paranın el değiştirdiğini tahayyül edemezdi. En iyi doktorları, Tarasoff'un tek tek seçtiği doktorları satın alabilecek kadar çok para. Ruslar sadece malzemeyi ve gerektiğinde kaba kuvveti temin ediyordu. Ameliyathanede mucizeler yaratan ise doktor ekibiydi.

Para tek başına Aaron Levi'yi aralarında tutmaya yetmemişti. Ama Hodell hâlâ onlarlaydı. Neşterinin her hamlesinde kanıtlıyordu bunu.

Tarasoff pensler yerleştirerek, kanayan damarları kapatarak ona yardım ediyordu. Böyle genç ve sağlıklı dokuyla çalışmak bir zevkti. Kadının durumu mükemmeldi. Derialtı yağ tabakası minimum düzeydeydi, batın kasları düz ve gergindi – hatta öyle gergindi ki, masanın başında duran asistanları organı daha kolay çekebilmek için biraz daha süksinilkolin enjekte etmişti.

Neşter kas tabakasını yardı. Batın boşluğuna girmişlerdi. Tarasoff retraktörleri genişletti. İncecik peritoneal dokunun altında karaciğer ve kıvrımlı incebağırsak parıl parıl yatıyordu. Sağlıklı, hem de ne sağlıklıydı! İnsan denen organizmayı izlemek bile bir zevkti.

Işıklar karardı, sönecek gibi oldu.

"Ne oluyor yahu?" dedi Hodell.

İkisi birden lambalara baktılar. Işıklar tekrar yandı.

"Voltaj düşmüştür" dedi Tarasoff. "Jeneratörler çalışıyor, duyuyorum."

"Burası iyi bir ortam değil ama. Gemi sallanıyor. Işıklar gidip geliyor..."

"Amity binasının yerine bir başkasını bulana kadar böyle idare edeceğiz." Başıyla ameliyat bölgesini işaret etti. "Bekletme, hadi."

Hodell neşterini kaldırıp durdu. Göğüs cerrahisi eğitimi almıştı; karaciğerin sökülüp çıkarılması konusunda fazla tecrübesi yoktu. Belki biraz yol gösterilmesi gerekiyordu.

Belki de yapmakta olduğu şeyi nihayet idrak etmeye başlamıştı.

"Bir sıkıntı mı var?" diye sordu Tarasoff.

"Hayır." Mark yutkundu. Tekrar kesmeye başladı ama eli titriyordu. Neşteri kaldırıp birkaç derin nefes aldı.

"Zamanımız dar Doktor Hodell. Organları alınacak bir donör daha var."

"Evet de... Biraz havasız değil mi burası?"

"İyi böyle. Devam et."

Hodell başını salladı. Neşteri kavramış, tam dokuya bastıracaktı ki, donup kaldı.

Tarasoff arkasında kalan kapının gıcırdayarak kapandığını duydu.

Doğruca karşıya bakan Mark, neşteri kaldırdı.

Patlama yüzüne yumruk gibi indi. Hodell'in kafası geriye savruldu. Kan ve kemik parçaları masaya yayıldı.

Tarasoff hızla dönüp kapıya bakınca sapsarı saçlar ve kireç gibi bir çocuk suratıyla karşılaştı.

Silah ikinci kez patladı.

Mermi hedefini ıskalayıp bir camekânı parçaladı. Cam kırıkları yere yağdı.

Anestezist, solunum cihazının arkasına siper aldı.

Tarasoff bakışlarını silahtan hiç ayırmadan geriledi. Gregor'un silahıydı; bir çocuğun tutabileceği kadar küçük ve hafifti. Ama onu tutan el, nişan alamayacak kadar titriyordu şimdi. *Bacak kadar çocuk*, dedi Tarasoff içinden. Korku dolu, anesteziste mi, Tarasoff'a mı nişan alacağını bilemeyen bir çocuk.

Tarasoff gözucuyla alet tepsisine bakınca süksinilkolin şırıngasını gördü. İçinde kalan miktar, çocuğu etkisiz hale getirmeye yeter de artardı bile. Ağır ağır yana kayıp Hodell'in cesedinin ve yerde oluşan kan gölünün üstünden atladı. Silah tekrar ona dönünce, olduğu yere çakılıp kaldı.

Çocuk ağlamaya başlamış, hıçkırıklar arasında zar zor nefes alıyordu.

"Yok bir şey" dedi Tarasoff yatıştırıcı bir sesle. Gülümsedi. "Korkma sakın. Ben ablana yardım ediyorum. İyileştiriyorum onu. Çok hastaydı. Haberin yok mu? Doktor lazım ona."

Çocuğun bakışları masaya döndü. Üstündeki kadına. Önce bir adım attı, peşinden ikinci adım. Ciğerlerinden ansızın tiz, dertli bir uluma boşandı. Anestezistin yan yan yürüyüp ameliyathaneden kaçtığını fark etmedi. Emaneti almak için gemiye yönelmiş helikopterin uzaktan gelen gümbürtüsünü de duymamış gibiydi.

Tarasoff tepsideki şırıngayı aldı. Sessizce masaya yaklaştı.

Çocuk başını kaldırdığında, uluması iç parçalayıcı bir haykırışa dönüştü.

Tarasoff şırıngayı kaldırdı.

Çocukla o an göz göze geldiler. Oğlan gözlerinde artık korkuyla değil, öfkeyle, Gregor'un silahını doğrulttu.

Son kez ateşledi.

26

Oğlan Abby'nin başucundan ayrılmıyordu. Hemşireler Abby'yi ameliyathaneden yoğun bakıma aldıkları dakikadan beri, solgun bir hayalet gibi yanı başındaydı. Hemşireler iki kere elinden tutup bölmeden çıkarmışlar, ama o her defasında bir yolunu bulup tekrar girmişti. Şimdi yatağın korkuluklarını sımsıkı kavramış, Abby'nin uyanması için gözleriyle yalvarıyordu. Hiç değilse, Katzka'nın onu gemide bulduğundaki gibi histeri krizi geçirmiyordu. Oğlanı, Abby'nin kesilmiş bedenine kapanmış, hıçkırıklara boğulmuş, hayata dönmesi için yakarırken bulmuştu. Çocuğun ağzından çıkan tek kelimeyi bile anlamamıştı Katzka. Ama paniğini, çaresizliğini çok iyi anlamıştı.

Bölmenin camını biri tıklattı. Katzka döndüğünde Vivian Chao'nun işaret ettiğini gördü. Kapıyı açıp bölmeden çıktı.

"Çocuk bütün gece başında kalamaz" dedi Vivian. "Hemşirelere ayak bağı oluyor, pek temiz de görünmüyor zaten."

"Götürmeye kalktıklarında yaygarayı basıyor ama."

"Konuşamaz mısın?"

"Rusça bilmiyorum, sen biliyor musun?"

"Hastanenin çevirmenini bekliyoruz. Şöyle bir erkek otoritesi göstersen diyorum, tut kolundan at dışarı."

"Bırak biraz yanında kalsın." Katzka dönüp camdan içeriye, yatağa baktı. Ömrünün sonuna kadar unutamayacağı bir görüntüyü zihninden uzaklaştırmaya çalışırken buldu kendini: Abby ameliyat masasında, karnı kesilmiş, bağırsakları ameliyat lambalarının altında parıldıyor. Oğlan onun yüzüne kapanmış, sarsılarak ağlıyor. Yerde de kendi kanları içinde yatan iki adam – Hodell ölmüş, Tarasoff hayatta, ama bilinci kapalı. Şilepteki herkes gibi Tarasoff da gözaltına alınmıştı.

Gözaltılar devam edecekti. Soruşturma daha yeni başlamıştı. Sigayev Denizcilik'e karşı federal büro operasyon yürütüyordu. Şilep mürettebatının anlattıklarına bakılırsa, organ ticaretinin kapsamı da, yapılan işlerin korkunçluğu da Katzka'nın hayal dahi edemeyeceği kadar büyüktü.

Gözlerini kırpıştırarak yaşadığı ana döndü, pencerenin diğer tarafında karnı sargılı halde yatan Abby'ye baktı. Genç kadının göğsü kalkıp iniyordu. Monitörde kalp ritmi düzenliydi. Bir an için, gemide Abby'nin nabzının ansızın çıldırdığı, Wettig ile Vivian'ı getiren helikopterin henüz çok uzaklarda olduğu, Abby'yi kaybedeceğini sandığı o dakikaları hatırlayıp tekrar paniğe kapıldı. Ellerini cama bastırarak tekrar kırpıştırdı gözlerini. Sonra bir daha.

Arkasından Vivian alçak sesle, "İyileşecek Katzka" dedi. "General'le benim işçiliğimiz iyidir."

Katzka başıyla onayladı. Tek kelime etmeden içeri girdi.

Oğlan, Katzka'nınki kadar nemli gözlerle ona baktı. "Ab-bii" diye fısıldadı.

"Evet oğlum. Adı Abby" diyen Katzka gülümsedi.

Birlikte yatağa baktılar. Sanki çok uzun bir zaman geçti. Kalp monitörünün düzenli aralıklarla biplemesi dışında ses çıkmıyordu. Katzka ve çocuk, pek de iyi tanımadıkları, ama şimdiden kalplerinde büyük yer açtıkları bu kadının başında nöbet tutuyorlardı adeta.

Sonunda Katzka elini oğlana uzattı. "Hadi gel. Biraz uyuman lazım. Ona da istirahat gerek."

Oğlan duraksadı. Bir an Katzka'yı süzdü. Sonunda istemeye istemeye, uzatılan eli tuttu.

Çocuk lastik ayakkabılarını muşambada sürüyerek yoğun bakım ünitesinin koridorunda yürüyordu ki, bir anda yavaşladı.

"Ne oldu?" dedi Katzka.

Çocuk bir başka bölmenin önünde durmuştu. Katzka da camdan içeri baktı.

Bölmede kır saçlı bir adam, hasta yatağının başucundaki sandalyede oturuyordu. Başını ellerinin arasına almıştı, bedeni hıçkırıklarla sarsılıyordu. *Victor Voss'un bile satın alamayacağı şeyler var*, dedi Katzka içinden. *Üstelik şimdi her şeyini kaybedecek. Karısını, özgürlüğünü.* Katzka yatakta yatan kadına baktı. Yüzü porselen kadar beyaz, bir o kadar da narindi. Yarı açık gözlerine ölümün gölgesi düşmüştü.

Oğlan cama yaklaştı.

Tam o öne eğildiği sırada, kadının gözlerinde son bir yaşam kıvılcımı çaktı. Bakışları oğlana yöneldi. Dudaklarında zayıf bir tebessüm belirdi. Sonra gözleri kapandı.

Katzka, "Hadi gidelim" diye mırıldandı.

Oğlan başını kaldırdı ve kararlılıkla iki yana salladı. Katzka'nın çaresiz bakışları altında dönüp Abby'nin bölmesine girdi.

Katzka'nın üzerine o anda muazzam bir yorgunluk çöktü. Bedeni ümitsizlikten iki büklüm olmuş, perişan haldeki Victor Voss'a baktı. Ardından, ruhunu onun gözleri önünde teslim eden yataktaki kadına baktı. *Günlerimiz sayılı*, dedi içinden. *Bu dünyada sevdiklerimizle geçirebileceğimiz zaman ne kadar az.*

İç geçirdi. Sonra o da dönüp Abby'nin bölmesine girdi.

Oğlanın yanındaki yerini aldı.

Teşekkür

Editörlüğümü tatlı dille ve bilgilendirerek yapan Emily Bestler'a, Rus mafyasına dair deneyimlerini paylaşan David Bowman'a, organ bağışı sürecini aydınlattıkları için Penobscot Bay Sağlık Merkezi Nakil Koordinatörü Susan Pratt ve Maine Sağlık Merkezi Nakil Koordinatörü Bruce White'a, tıp kütüphanesi bilgisayarında yolumu bulmama yardımcı olan Patty Kahn'a, çilingirlik mesleğine dair bilgileri için Maine Rockland'dan John Sargent'a ve araştırma bilgilerini bana gönderen Roger Pepper'a yürekten teşekkür ederim.

Jane Rotrosen Ajansı'ndan Meg Ruley ve Don Cleary'ye ayrıca teşekkür borçluyum. Bu kitap sizler sayesinde yazıldı.